

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İslam dünyasında
İNGİLİZ
EMPERYALİZMİ
kadıyanîlik

İHSAN İLAHİ ZAHİR

İSLÂM DÜNYASINDA
İNGİLİZ EMPERYALİZMİ
KADIYANÎLİK

Ebru Yayınları: 6
İnceleme Araştırma Dizisi: 1

orijinal adı
Qadiyanat an analytical survey
Lahore, 1973

dizgi
Türkiyat Matbaacılık

baskı
Gümüş Basımevi

kapak
Göze Grafik

kapak baskısı
Temel Matbaası
İstanbul, 1985

EBRU YAYINLARI
İncili Çavuş Sokak, Birlik Han, Kat: 3
Sultanahmet — İSTANBUL

İSLÂM DÜNYASINDA

İNGİLİZ EMPERYALİZMİ

KADİYANİLİK

İHSAN İLAHİ ZAHİR

çeviren
ARİF AYTEKİN

EBRU YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İÇİNDEKİLER

Takdim	5
Mütercimim önsözü	7
Müellifin önsözü	16
Emperyalizmin temsilcisi kadiyanîler	32
Kadiyanîlik ve müslümanlar	47
İsrail misyonerleri	60
Yalancı kadiyanî peygamberin peygamberlere ve ashaba karşı hücumu	62
Yalancı kadiyanî peygamber ve Hz. Muhammed (s.a.s.)'e karşı hücumları	83
Kadiyanîlik ve inançları	105
Kadiyanîliğin peygamberi (!) Gulam Ahmed'in hayatı	134
Ailesi ve doğum yeri	135
Çocukluğu ve eğitimi	137
Hastalıkları	140
Tüberküloz ve verem hastalığı	140
Üre ve başdönmesi	141
Şöhretinin ve davetinin başlangıcı	144
Kültürü ve ahlâkı	148
Muamelatı	152
Yalanları	155
Vahlyleri	159
Sonu ve ölümü	161
Yalancı kadiyanî ve kehanetleri	166
Kadiyanîler ve beklenen mesih	201
Kadiyanîlerin liderleri ve mezhepleri	230
Nureddin	235
Lahorlu kadiyanîlerin başkanı Muhammed Ali	238
Mahmud Ahmed	248
Hoca Kemaleddin	254
Muhammed Ahsen Amruhi	255
Muhammed Sadık Müftî	257
Kadiyanîlerin imamı Abdülkerim	258
Yar Muhammed, Timapurlu Abdullah ve üçüncü kadiyanî mezhep	259
Son peygamberlik ve kadiyanî tahrifi	263
Bibliyografya	301

TAKDİM

Elinizdeki kitap son bir asır içinde müslümanlar arasında çıkmış veya çıkarılmış bir cereyanı tetkik etmektedir. Müslümanlar arasında çıkmış cereyanlar eski cereyanların izlerini istikbale aktarmada rol oynamışlar ve **günü** müz dünyasının paramparça olmalarında tesirlerini icra etmişlerdir. Hiçbir şey tarihte kalmamıştır. Kılık değiştirmiş ve transformasyona uğramış şekliyle bugün karşımızda durmaktadır.

Batı ülkelerinde ve özellikle Afrikada müessir teşkilatı olan bu Kadiyanilik -diğer şekli ile (Ahmedilik)- camiadan daha da uzaklaşmış olmasına rağmen büyük nüfuz sahibidir. Merkezleri ve faaliyet alanları İngiltere, İsviçre gibi batı ülkelerinde olduğu için oranın enternasyonal, masonik kuruluşlarıyla irtibatları kolay olmakta ve belki de İslam dünyasını parçalama planları menfaatlarına göre birlikte yapılmaktadır.

Çokturlar, müessir yerlerdedirler. Londra'da pasaportunuza vize almak için karşısına oturduğunuz görevli neticede size "ben kadiyaniyim" diyebilir. Londra'da gezerken Kadiyanilik veya Ahmedilik merkezi olan bir yere rastlayabilir, biat için gerekli evet haneli listeyi görebilirsiniz. Hatta şu veya bu seviyede Türkleri aralarına aldıklarını da görebilirsiniz.

Aziz okuyucu! Hz. Peygamber (s.a.v.)'in yaşadığı şekliyle sünnî müslümanlığın düşmanı çoktur. Bilmem teşbih-

te hata mı olur; eski milletlerin Tevrat ve İncili tahrif etmeleri gibi bir hareket mübarek Kur'an-ı Kerimimizde yapılamayınca aynı fesad ruhu bu sefer daha değişik çalışmış, kafalara ve amellere kazma kürek girişip tahrif etmiş, o cereyan bu cereyan üremiş ve müslümanlar asırlardır sersefil edilmişlerdir. Muzir cereyanlar babadan oğula, ocaktan aileye asırlarca intikal etmiş ve yeni muzir cereyanlara yol açmıştır. Meseleleri bu bakış açısından ele almak lâzım. Günümüz meselelerinin tarihi köklerini bulmamız gerekir. Bence «İslam Dininin söylediklerini aynen yapmaya gerek yok, emirler arasında bazı tefrikler yapmak lazım» esasına istinad edebilecek bir anlayışın tarihi mesnedini, Sünnete uygun yaşamayı tahrif eden bu cereyanlarda aramak icabeder. İster istemez açıldığımız dünyada mevcut akımları bilmeden yapamayız. Kadıyanilik de böyledir.

Mütercim arkadaş Dr. Arif Aytekin literatüre güzel bir çalışma katmıştır. Kendisinin dikkatli mesaisinden burada hep birlikte istifade etmekteyiz.

Hayırlı ve uğurlu olması dileğiyle,

Temmuz 1983
Erzurum

Prof. Dr. Yusuf Ziya Kavakcı

MÜTERCİMİN ÖNSÖZÜ

İngiliz emperyalizminin 19. asırda İslâm aleminde çıkarttığı en büyük fitnelerden biri Kadıyanilik hareketidir. Çoğu kez bir İslâm mezhebi imiş gibi takdim edilen bu hareket, Hint-Pakistan müslümanlarını parçalama gayesi yanında, İngiliz emperyalizmi tarafından bir sömürü aleti olarak ta kullanılmıştır.

Önceleri, İslâm'ı Hindûlara vs. ye karşı müdafaa etmek için ortaya çıktığını iddia eden Mirza Gulam Ahmed, plânlı ve ustalıkla bir şekilde giderek İslâm'dan uzaklaşmış ve nihayet müslümanlarla mücadeleye başlamıştır. Öyle ki, kendisinin peygamber olduğunu inkâr edenlerin küfre girdiğini dahi iddia etmiştir.

Gulam Ahmed, babası ve ailesi gibi, haşmetli (!) İngiliz idaresinin yanlısı olduğunu ilân etmiş, böylece İngiliz idaresinin desteğini kazanmış, kendisine tabi olanları önemli idarî mevkilere getirtmiş ve kendisi de etbai ile birlikte fakir müslüman halkın gıpta edeceği derecede büyük maddi imkân ve servetlere nail olmuştur. Bu durumu da mezhebinin yayılması için bir vasıta olarak kullanmak istemiştir.

Aslında ruhen ve bedenen çeşitli hastalıklara mübte-lâ olan, ahlâken de aşağılık bir seviyede olduğu ispat edilen Gulam, bu denli sinsî ve plânlı işler çeviremezdi. Gerçekte Gulam Ahmet'i idare eden başka şahıslar vardır. Nitekim G. Ahmed, yazdığını söylemiş olduğu kitapların ve

vermiş olduğu fetvaların gerçek sahibi değildi. Bu konularda onu yöneten ve İngiliz idarecileriyle iş birliği yapan hain tipli birkaç hocanın perde arkasında rol oynadıkları vakidir.

Bu perdeleme oyunu sebebiyle Gulam Ahmed'in asıl gücü ve mezhebinin gerçek mahiyeti bazı müslümanlarca kolay kolay anlaşılabilmiş değildir. Hele Pakistan dışındaki İslâm alimlerinin çoğu, bu tehlikeli cereyanın ilmî manada yerini bulup oturtmakta güçlük çekmiş sayılırlar:

Önce kadıyaniliğin ismi konusunda birlik sağlanamamıştır. Zira bazı araştırmacılar bu mezhebi «Kadıyanilik», bazıları da «Ahmedîlik» başlığı altında işlemişlerdir. Halbuki mezhebin orijinal adı «Kadıyanilik» tir. Kadıyaniler, Mirza Gulam Ahmed'in 1908 de ölümünden sonra 1914 tarihine kadar Kadıyanîlik adıyla anılmış olmalıdır. Çünkü bu tarihten itibaren iki gruba ayrıldıkları rivayet olunur. Ayrılış sebepleri ilmî görüş farklılığına dayandırılmak istenirse de büyük çapta siyâsî ve mezhebin İslâm ülkelerinde ve müslümanlar arasında kolaylıkla yayılmasını temin için düşünülen isim değişikliğinden ibaret görülmesi de kuvvetle muhtemeldir. Çünkü bu mezhep, Kadıyanilik adıyla İngiliz ajanı olarak tanınmış ve artık bu ad altında sinsî plânlarını gerçekleştirebilmesi güç ve hatta imkânsız olmakta idi. Öyleyse bir isim değişikliği kendileri açısından kaçınılmaz olacaktı. Gulam'ın yerine geçecek olan halife hakkındaki ihtilâfların da karışmış olduğu bu değişik kanaatlerin sahipleri neticede ikiye ayrılırlar. Bunlardan Gulam'ın peygamberliğine inananlara «Kadıyaniler», Gulam'ın bir müceddid olduğuna inananlara da «Ahmedîler» denilmesi daha çok meşhur olan bir kullanım haline gelmiştir.

Ahmedîler, İngiltere'yi merkez üs edinerek bütün Avrupa ülkelerindeki müslümanlara hakim olma gayretleri-

ne girmişlerdir. Özellikle «Ahmedîler» adını kullanarak gafil kimselere, kendilerinin müslüman oldukları vehmini vermekte başarılı oldukları söylenmektedir.

Diyebiliriz ki, mezhebin aslında, kuruluş gayesi açısından önemli bir değişiklik söz konusu değildi. Zahirdeki fikir ihtilâfı ve isim değişikliği bir taktikten ibarettir.

Şimdi kalkıp, «Ahmedîler» grubunu adı geçen görüş değişikliğine dayanan isim değişikliğinden dolayı İslâmî mezheplerden biri imiş gibi ele almak mümkün mü? Ya da bu mezhebi, «Ahmedîler» başlığı altında inceleyip, mutedil olduklarını söylemek ve neticede İslâmî bir mezhep görünümünü vermek câiz midir?

Son devir Osmanlı âlimlerinden olan İzmirli İsmail Hakkı, Kadıyanîleri «Ahmediye» başlığı altında işler. İzmirli, Gulam Ahmed'in birçok kitabının olduğunu söylerken bu kitapların ve kitaplardaki fetvaların kimler tarafından ve nasıl telif edildiğine dikkat çekmez. Gerçi İzmirli'nin bu hususları hakkıyla bilmiş olabileceğini de kesinlikle söyleyemiyoruz. Hem İzmirli, Yeni İlm-i Kelâm'ında: «Gerek Hind'de gerek diğer bilâd-ı İslâmiyede Ahmedîler, irşadatta bulunurlar, İngilizleri din-i hakka davet ile birçoklarını İslâm ile müşerref kılıyorlar»,¹ derken bu ifadelerinden Ahmedîlerin, İslâmî bir mezhep olduğu fikri ve kanaati çıkartılabilir. Halbuki sunduğumuz tercümede görüleceği gibi, Gulam Ahmed, İngilizlerden İngilizce vahiyler (!) aldığını itiraf etmektedir. İzmirli'nin, Kadıyanîlerin İngilizleri hidayete erdirmeye hususundaki hükmü ile Gulam'ın bu itirafını birarada mütalâa edersek, Gulam, aldığı vahyin gerçek sahiplerini hidayete erdirmiş sayılmaz mı?! İzmirli yine aynı yerde, Lahor'da Kadıyanîlere

(1) İzmirli İsmail Hakkı, Yeni İlm-i Kelâm, s. 109 (Hazırlayan, Dr. Sabri Hizmetli, Umran Yayınları, Ank. 1981).

ait büyük bir Daru'l-İslâmın bulunduğunu kaydeder ve sanki bu merkezin gerçek bir İslâmî hizmet veren merkez olduğu, Ahmedîlerin de gerçek bir İslâmî mezhep olduğu vehmini vermiş gibidir. Çünkü bu kısma ait olan ifadeleri hikâye kabilinden olmayıp, müsellemlerle bir gerçeğin takdimi havasını esdirir. Halbuki Gulam Ahmed bir kâfirdir. Kâfir olarak ölmüştür. Zira o, peygamber olduğu iddiasıyla ölmüştür. Böyle bir kimseyi, etbai sonradan müceddit vs. ilân etmekle Gulam'ı küfürden kurtarmış olamazlar. Kendileri de onun açmış olduğu yoldan gittikleri müddetçe, isimleri değişik ve fikirleri de bazı hususlarda ayrı olsa bile bu onların İslâmî bir grup olarak mütalâa edilmeleri için meşrû bir sebep olamaz.

Ayrıca İzmirli, «Ahmedîler»i, adı geçen eserinin «Fe-lâsife-i İslâmiye Fashî» altında işlemiştir². İzmirli, Kadıyanîliğin, İngiliz sömürgeciliğinin bir aleti olabileceği ihtimali açısından her hangi bir değerlendirmesine gitmez. İzmirli'nin, Ahmedîlere ait tasnif ve ifadelerindeki son derece yanlış anlamalara sebep olabilecek boşluk ve eksikliklerin iç yüzünü anlamak oldukça güç görünmektedir. Aca-ba İzmirli o günkü dünyayı iyi tanıyamamış mıydı? Dünya basın ve yayınlarını zamanında ve tam olarak takip edebilecek yabancı dilleri mi eksikti, Yoksa İngiliz emperyalizminin kesif propagandalarının tesirinde mi kaldı, Yahut düşünemeyeceğimiz ve bilemediğimiz daha başka sebepler mi vardı. Her ne olursa olsun, bu ihtimallerden bir tanesi bile, bugünkü dünya basın ve yayınlarını takip edebilen kimselerin hayretini mucip olur sanırım.

Yaşar Kutluay da Kadıyanîleri, «Ahmedîler» başlığı altında ele alır. Bu hususta İzmirli'nin üslûbu ve tasnifi hakkında söylenenlerin geçerli olabileceğini belirtmek ye-

(2) İzmirli, a.g.e., s. 89.

terlidir. Sadece, Yaşar Kutluay, Kadıyanilerin, Hindistan'da İngiliz idaresinden yana olduklarını ilân etmek suretiyle mahallî otoriterlerin desteğini kazanmış olduklarına³ dikkat çekmektedir. Ancak Y. Kutluay da Kadıyanileri, «Tarihte ve Günümüzde İslâm Mezhepleri» adlı kitabında işlemekle Ahmedîleri İslâm mezhepleri sınıfında mütalâa etmiş olduğu kanaatini uyandırabilir. Kadıyânilerin ilk olarak müslüman cemaati içinden ve İslâm etiketi altında ortaya çıkmış olmaları, bunların, İslâm mezhepleri kategorisinde sayılmalarını asla gerektirmemelidir. Unutmamak lâzım gelir ki, Abdullah İbn Sebe, rivayetlere göre, alındaki secde iziyle o zamanın bir çok müslümanını kandırabilmiştir. Ahmedîler ismini, kendileri için gayeleri açısından daha uygun bulan bir takım kismeleri ve bunların mezhebini İslâmî saymak büyük hata olur kanaatindeyim. Nitekim, Mutezile, kendisi için «Ehlu'l-'Adl ve't-Tevhîd», yani bilhassa Allah'ın sıfatları konusunda en doğru itikad ve görüşün sahibi olduklarını, ifade eden ismi lâıyk görmüşlerdir. Fakat Ehl-i sünnet İslâm alimleri bunlara ısrarla «Mutezile» yani İslâmî olan en doğru itikat ve görüşten ayrılanlar, adıyla hitap etmişler, ayrıca bunları zemetme gayesiyle «Kaderiye» olarak ta isimlendirmişlerdir⁴.

Fakat el-Eş'arî, «Makalâtu'l-İslâmiyyîn» adlı eserinde yukarıda adı geçen Abdullah İbn Sebe'ye nisbet edilen ve aslında İslâm ile, yani müslümanlık ve iman ile hiç bir ilgisi bulunmayan «Sebeiyye» fırkasını İslâmî bulduğu için bu eserine almış değildir. Bununla birlikte «Sebeiyye», böyle bir adı taşıyan eserde ele alınmamalıdır. Zaten, Mi-

-
- (3) Kutluay, Yaşar, Tarihte ve Günümüzde İslâm Mezhepleri, s. 142, Selçuk Yayınları, Konya 1968.
- (4) eş-Şehristânî, el-Milel ve'n-Nihal, s. 54 (el-Fasl kenarında) Beyrut 1975.

lel ve Nihal konusunda yazılan diğer eserlerde, hiç olmazsa isimleri itibariyle, el-Eş'arî'nin bu eserindeki müşkilin var olduğunu söylemek güçtür.

Ethem Ruhi Fırlalı, «Çağımızda İtikâdî İslâm Mezhepleri» adlı kitabında bu batıl mezhebi «Kadıyanîlik» adı altında işler. Bu mezhebi, Kadıyanilik ismiyle ele alması oldukça isabetlidir. Fakat incelemiş olduğu bu mezhebi, eserinin adıyla bağdaştırmak -yukardaki mütalâalarımız açısından- mümkün değil ve bu hususta da isabet olduğunu söyleyemeyiz. Müellif, Kadıyaniliğin kuruluş sebepleri hakkında ileri sürülen görüşler arasından, müslüman müelliflere ait olanını kabule şayan bir tarzda takdim etmiş sayılabilir: Bu mezhep, İngiliz sömürgeciliğinin bir aleti olarak kurulmuştur⁵.

Süleyman Hayri Bolay, «Felsefî Doktrinler Sözlüğü»nde, bu mezhebi «Kadıyanilik» maddesinde ele alır. Kısa bilgi verdikten sonra dipnot mahiyetinde verdiği bir cümle ile bu mezhebin, İngiliz emperyalizminin bir aleti olduğuna dair kanaat için Ethem Ruhi Fırlalı'nın henüz basılmamış bulunan ve Kadıyanilik hakkında olan Doçentlik tezine atıfta bulunur⁶.

Mevdûdî'nin, «Kadıyanilik Nedir» adıyla Ahsen Batur tarafından tercümesi yapılan eserinde, hem müellif ve hem de mütercim tarafından bu batıl mezhebin, İngiliz emperyalizminin bir aleti olarak kullanıldığına dikkat çekilir. Fakat bu eserde, sözünü ettiğimiz mezhep: a) Kadıyanîler (veya Ahmedîler), b) Lahorîler olarak taksim edilir ve bu iki isim arasında Müslümanlarca bir fark gözetilmediği

(5) Fırlalı, Ethem Ruhi, Çağımızda İtikâdî İslâm Mezhepleri, s. 170 (Selçuk Yayınları, 1st 1980).

(6) Bolay, Süleyman Hayri, Felsefî Doktrinler Sözlüğü, Kadıyanî-maddesi (Ötüken Yayınları 1st. 1970).

söylenir⁷. Halbuki, diğer kaynaklarda bu taksimin aksi söylenir⁸. Tekrar hatırlatmış olalım ki, Kadıyanîlerden bir grup kendilerine Ahmedîler demek suretiyle mezheplerinin kabulü ve yayılması hususunda büyük faydalar sağlamaktadırlar ve bu ismi kendileri için özenle kullanmaktadırlar.

Ebu'l-Hasan Ali en-Nedvî'nin «Qadianism» adıyla İngilizce yayınlanan eserinde de Kadıyanîliğin İngiliz sömürü ajanı olarak kullanıldığına önemle işaret eder⁹. Fakat bu eserde de Gulam Ahmed ve mezhebi hakkında Kadıyanî kaynaklardan yapılan iktibaslara verilen cevaplar kısadır. Bu eserin orijinali olan arapça baskısı daha sonra bazı ilavelerle tekrar basılmıştır (bkz, el-Kadıyânî ve'l-Kadıyanîye, IV. baskı Cidde, 1971).

Bizim tercümesini sunduğumuz bu eserde, Mevdûdî'nin yukarıda adı geçen ve ilmî açıdan ciddî sayılan kitabında bulunmayan ve Kadıyanîliği kısa yoldan ve fesen olarak anlatan bir çok mahrem bilgiler mevcuttur. İhsan İlahî Zahîr, çok zahmetli araştırmalarıyla ortaya koyduğu bu eserinde, Gulam Ahmet'in, şahsı, ailesi, ahlâkı ve itikadıyla ilgili oldukça mahrem ve çok kıymetli bilgiler vermektedir.

Muhammed Ebû Zehra'nın, «İslâm'da Siyasî ve İtikâdî Mezhepler Tarihi» adı ile tercüme edilen eserinde müellif, Kâdıyanîliği böyle bir eserde ele almış olmasının ona vasfını vermemiş olduğu gerçeğine işaret etme gereğini duyar. Müellif, Kadıyanîliği ilmî yönden ele alıp kısaca inceledikten sonra bu mezhebin İslâm ile hiç bir ilgisinin bulunmadığı ve İslâmî olamayacağını kesin bir dil ile belir-

-
- (7) Mevdûdî, Kadıyanîlik Nedir, (Trc. Ahsen Batur) s. 21, İhya yayınları, İst. 1975
- (8) Bkz. İzmirli, a.g.e., a.y.
- (9) Bkz. Ali en-Nedvî Qadianism, s. 74 vd, Lahor 1967.

tir.¹⁰. Nitekim Kadıyanilik, Pakistan parlamentosunun 7 Eylül 1974 tarihli kararıyla İslâm dışı azınlık olarak ilân edilmiştir¹¹.

İtikadî ve siyasî özellikleri olan Kadıyaniliği, kuruluşundan bu yana İngiliz emperyalizminin bir sömürü aleti olarak kullanılmak istendiğine işaret etmiştik. Bu mezhebin, Türkiye için de korkunç bir tehlike halini aldığını söylemek durumundayız. İngiltereyi merkez üs olarak seçmiş bulunan Kadıyâniler, Ahmedîler adını kullanarak, özellikle tahsil için Avrupaya gönderilen öğrencileri çeşitli vasıtalar kullanarak elde etmeye çalıştıkları ve bu hususta başarı da sağladıkları bir takım tecrübelere dayandırılabilir. Onlar böylece, bilhassa müslüman ülkelerin entellektüel ve dolayısı ile kısmen de olsa idareci kesimini ellerinde tutmayı gaye edinmektedirler. Türkiye’de Kadıyaniliği temsil eden şahıslar olduğu gibi, seyahat ajansı gibi müessese ve bunların sahiplerini temsilci olarak tayin etmeye başlamışlardır.

Kadıyaniler, İslâm dininin büyük bir yayılma alanı olan Afrika ülkelerini de nüfuzları altına alma gayretlerindedirler. Bu faaliyetlerinin en büyük üssü de İsrail’in Karmal bölgesindedir. İngilizler, İslâm için büyük tehlike olan Kadıyaniliği beslemekte Yahudilerle gaye birliği etmiş durumdadırlar.

Zararlı bir cereyan olarak anlatmaya çalıştığımız Kadıyanilik artık İslâm Mezhepleri başlığı altında işlenmemelidir. Bu ve benzeri mezhepleri, ayrı bir kategoride meselâ: «İslâm Dışı Batıl Mezhepler» vb. kategorilerde ve buna uygun düşen başlıklar altında incelenmelidir. İsim ola-

(10) M. Ebû Zehra, İslâm’da Siyasî ve İtikadî Mezhepler Tarihi, s. 306. (Trc. Ethem R. Fırlalı, Osman Eskicioğlu, Yağmur yayınevi, İst. 1970).

(11) Fırlalı, Ethem Ruhi, a.g.e., s. 174.

rak kesinlikle Kadıyanilik adıyla anılmalı ve bazılarına niçin Ahmedîler dendiğine dikkat çekilmelidir.

Tercümemizde metne fazla sadık kalma isteğimiz yanında manayı mümkün olduğunca doğru aksettirmeye çalıştık. Bununla birlikte hatalarımız olabileceği muhakkaktır. Hatalarımızı tashih eden okuyucularımıza şimdiden teşekkürü bir borç biliriz. Tercümede Gulam Ahmet için kullanılan Hazret (Hz.) ifadeleri ya Kadıyanilerin kendi ifadeleridir yahut ta, müellif tarafından bazen G. Ahmed'i zemmetmek için söylenmiştir.

Dr. Arif AYTEKİN
Erzurum — 1983

MÜELLİFİN ÖNSÖZÜ

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Hamd Bir olan Allah'a mahsustur. Salât u selâm, kendisinden sonra ailesinden dahi bir daha peygamber gelmiyecek olan Muhammed Mustafa (s.a.v.) e, ashabına ve kıyamete kadar onun yolundan gidenlere olsun.

19. Asrın ikinci yarısı, İslam tarihinde büyük önemi haizdir. Bu zaman döneminde, İslam'a karşı güçler, İslam etiketi altında müslümanları saptırmak için ellerinden geleni geri bırakmıyan iki mezhep haline geliyorlardı. Bu mezhepler; müslümanları kendi ülkeleri içinde tutmak, Mekke ve Medineye olan saygılarını yoketmek, yüksek duygularını yerinde saydırıp körletmek, ve onları merkezden soğutmak için, İslam düşmanlarının da eskiden beri süregelen arzularını kazanarak bütün enerjilerini harcadılar. İstenilen şey milyonlarca müslümanı biraraya getiren dostluğu ve bağları kesmektir. Öyle bağlar ki Necid ve Hicaz çöllerinde, Himalayaların tepesinde, ve Keşmir vadisinde oturanları birbirine karşı duygulandıran, acılarını ve kederlerini paylaştıran bağlar...

Böylece, anti İslam güçlerin meydana gelişi, birincisi İngiliz temsilcisi Kadiyanilik,¹ ve ikincisi de Russo-Britiş emperyalizminin korkunç ittifakı Bahaizm şeklinde idi.

(1) Hz. Muhammed (s.a.v.)in ismi Ahmed olduğu için; Afrika ve Avrupa da, kadıyaniler saf müslümanları aldatmak için kendilerine Ahmediler derler. Halbuki onların Hz. Muhammed (s.a.v.) ile hiç bir ilgileri yoktur. Kaldı ki onların sahte peygamberlerinin adı Ahmed değil, Gulam Ahmed'dir. Bu yüzden Hint-Pakistan yarımadasında onlar "kadıyaniler" diye bilinirler.

Kadiyaniliğin gayesi de bundan başka bir şey değildi. Kadiyanilik, İslam ve müslüman karşıtı güçler tarafından bu şekle sokulmuş ve varlığı devam ettirilmiştir.

Bütün bu güçler, kadiyaniliğe döküman ve diğer vasıtalarla yardım ettiler. Onlar için büyük sermayeler ayrılmıştı. İngilizler idareleri sırasında onları hükümette önemli yerlere yerleştirdiler. Çocuklarına eğitim bursu bağladılar. Mümkün olan bütün rahatlıkları onlara temin ettiler. Hindular da onların davasını kürsü, basın ve neşriyat yoluyla yüklediler. Yahudiler de her ne kadar kaba ve gerçek dışı da olsa, kadiyanileri, birtakım delillerle İslam'ın temel inançlarına ve akidelerine karşı hazırladılar. Bugün bile milletlerarası Yahudi teşkilatı, İsrail'deki kadiyanî misyonerler eliyle Afrika'daki kadiyanî merkezine yardıma devam etmektedirler. Peygambere düşman kesilen bütün güçler ve temsilcilikler, kadiyanilere, gayelerini yaymada ve destek olmada adamakıllı yardım ettiler. Onların tek gayesi, müslüman karşıtı güçlerin kalelerinde sanki zelzele olmuşçasına dehşet saçan ve gayr-i müslimlerin kalblerinde korku ürpertileri meydana getiren Peygamber (s.a.v.)'in Rabbine kavuşalı 14 asır geçmesine rağmen, müslümanların kendisine karşı devam eden sadakat bağlarını kesmekti. Canlı ve nur saçan talimatı ile şu çöküş ve inhiraf devrinde bile O'nun ümmeti, İslâm düşmanları ve canilerin boğazına batan bir balık kılçığı gibidir. Bu ümmetin Peygamberinin isminden dahi korkarlar, ürkerler. İslâm ümmetinin yeniden dirilme fikri, Anti-Teist, Polyteist ve Agnotistlere uykusuz geceler getirmeye kâfidir. Hem onlar yıkılmaya yüz tutmuş, çökmüş milletleri ve şahısları bugün bile tekrar diriltmeye muktedir olan Peygamberin o ebedî öğretilerini ortadan kaldırmadıkça kendi arzu ve isteklerine göre rahatça yaşayamayacaklarını anlamışlardır. Onlar ikinci bir çare olarak Yüce Peygam-

berin bu talimatını ortadan kaldıramazlarsa, en azından bu öğretilerin hedef aldığı hikmetleri ve anlamları bozmaksızın, değiştirmeksizin istedikleri şeyi elde edemeyeceklerini kavramışlardır. Onların görüşüne göre tutulacak en güzel yol, kadiyaniler gibi sapık dinî toplulukları desteklemek ve yardımlarına koşturaktır.

Bu konuda meşhur bir Hindu olan Dr. Shankar Das, Hindu kardeşlerine şöyle seslenir:

«Bu önemli devirde vatandan önce daha mühim olan mesele, Hindistan'da milliyetçilik ruhunun nasıl kazanılacağıdır. Bazen pazarlık edilerek, müslümanlarla karşılıklı anlaşma ve muamelelere girilmiş; bazen de onları çekip kazanmak için, rüşvete baş vurulmuştur. Diğer zamanlarda siyasi birliğin kazanılması gözetilmiş, ve bir kısım dinî meseleler siyasete konu yapılmıştır. Ama bu metodların hiç birisi başarılı olamamıştır. Hindistan müslümanları, kendilerini ayrı bir millet olarak düşünürler. Onlar gece gündüz Arap asıllı Peygamberin öyküsünü terennüm ederler. Ellerinden gelseydi Hindistanın adını arapçaya çevirirlerdi. Hindistan milliyetçileri ve vatanperverleri, bu karışık ve ümitsiz anda bir ışık görürler. Bu samimi görüş, Ahmediye hareketidir. Kadiyaniliğe karşı eğilimi olan müslümanların, büyük kısmı Kadyan'ı kendi Mekke'leri olarak düşünecek sonunda Hindistan aşıklısı ve bu ülkenin milliyetçisi olacaklardır. Sadece ve sadece müslümanlar arasında kadiyani hareketinin gelişmesi, Pan-İslamizm ve Arap kültürüne bir son verebilir.» Öyleyse, milliyetçilik açısından Kadiyanilik hareketine bir göz atalım:

Pencap yurdundan Kadiyani Mirza Gulam Ahmet diye bir kişi çıkar. Bu adam müslümanlara şunları söyledi:

«Ben, Kur'an'ın, geleceğini haber verdiği peygamberim. Bayrağım altında toplanın. Çünkü benim açtığım bu

sancak altında toplanmazsanız Tanrı sizi kıyamete kadar affetmiyecek ve Cehennem'e atılacaksınız.

Ben bu iddianın doğru mu ya da yanlış mı olduğu konusuna girmeksizin sadece kadiyani olmadan önce bir müslümandaki meydana gelen değişiklikleri açığa çıkarmak isterim. Bir kadiyanının itikat esasları şunlardır:

1 — Tanrı, insanları doğru yola ulaştırması için zaman zaman bir insan yaratır. Bu kişi yaşadığı zamanının peygamberidir.

2 — Tanrı Peygamber Muhammed'i ahlakî bir çöküntüye uğradıkları zamanda Araplara gönderdi.

3 — Tanrı Peygamber Muhammed'den sonra, başka bir peygamber gönderme ihtiyacını duydu ve müslümanları doğru yola iletsin diye bu sefer de Mirzayı görevlendirdi.

Milliyetçi din kardeşlerim, bu itikad esasları Hindistan milliyetçiliğine ne verdi diye soracaklar. Cevap şudur: Bir Hindu'nun İslam'a dönmesi üzerine Ramayana'ya, Gita'ya, Vedalar'a, Kirişna'ya ve Rama'ya olan itikat ve inancı, Kur'an itikadına ve Arap mukaddesatçılığına dönmektedir. Aynı şekilde bir müslümanın kadiyaniliği kabullenmesi üzerine bütün görüşleri değişikliğe uğrar. Peygamber Muhammede olan itikadı sarsılır. Zaten değil mi ki ona göre halifenin tahtı ötedenberi ya Arabistan'da veya Türkiye'dedir, tutar bir de Kadiyan'a yer değiştirir. Mekke ve Medine de sadece geleneksel birer kutsal şehir olarak kalırlar. Bir kadiyanî, ister Arabistan'da, ister Türkiye'de, ister İran'da yahut dünyanın herhangi bir köşesinde oturmuş olsun, manevi huzur için yönünü Kadiyan'a çevirecektir. Kadiyan toprakları onun tek kurtuluş ülkesidir. Hindistan'ın üstünlük sırları burada gizlidir. Her kadiyanî,

Kadiyan Hindistan'da olduğu için Hindistan'a karşı kalbinde bir sevgi besleyecektir. Kadiyanî hareketin kurucusu bir Hintli ve bu mezhebini günümüze kadar devam ettiren halefleri de Hintlidir... Müslümanların kadiyanî hareketlerine şüphe ile bakmalarının sebebi budur işte. Onlar kadiyaniliğin İslam'a ve Arap medeniyetine düşman olduğunu bilirler. Hilafet hareketi² esnasında dahi Ahmedîler, müslümanlardan yana olmadılar. Çünkü onlar Halifeliği Türkiye ve Arabistan'dan daha çok Kadiyan'da kurmak istiyorlardı. Nasıl olsa durum, Pan-Arabizm ve Pan-İslamizmi devamlı olarak arzulayan bütün müslümanlar için bir hayal kırıklığına vesile olacak, bir milliyetçi için de tam aksine gerçekten sevindirici olacaktır.»³

Bu sıra, 1936 da Pentit Jawahar Lal Nehru Lahor'a gelince, kadiyani gönüllüleri onu resmi bir şekilde karşıladılar ve selamına durdular. Bu durum tenkid edilince kadiyani halifesi Mirza Mahmud cevaben dedi ki:

Yakın geçmişte, Pendit Jawahar Lal Nehru, Dr. İkbal'in Ahmedîlerin İslam cemaati dışında olduğunu isbatlayan makalesini çürütmüş ve Doktorun, Ahmedîlerin afroz teklifiyle kadiyaniliği tenkidinin hem mantıksız ve hem de kendisinin daha önce başlattığı bir tutumun karşısında olduğunu ortaya koymuştur. Onun için böyle bir kişi misafir olarak şehre geldiği zaman onun karşılanması kadiyaniler adına yapılan kabul, fevkalade bir jesttir.⁴

Dr. İkbal, kadiyaniliği savunan Nehru'nun delillerini

-
- (2) Türkiye'de Halifeliğin düştüğü sıralarda, Hindistan müslümanları, Halife lehine büyük çapta hareketlere girmişlerdi. Hindu yazar, kadiyanilerin bu harekete katılmadığını ortaya koyuyor.
 - (3) Dr. Shanker Das, Makale, B.S.C., M.B.B.S., Lahore, "Bande Matram" 22 Nisan, 1932 sayısı.
 - (4) Cuma hutbesi, "El-Fadl" Kadiyan, 11 Haziran 1936

çürütürken onun fikirlerinin dayanağını da araştırmıştır. Dr. İkbâl der ki:

«Kadiyaniliğin, sadece modern bir dinî doktrin olmaktan öte hiçbir şey olmadığını açıklamam, hem Pendit'i hem de kadiyanileri şaşırtmıştır. Belki bu kırgınlık, müslümanların özellikle Hindistan'da elde ettikleri dini bir tesanüt ve siyasi ümit gibi çeşitli sebeplerden ileri gelmektedir. O, bana göre yanlış bir düşünceye saplanmıştır. Hindistan milliyetçiliğine giden yolun; Hindistan'ın tek başına meydana getireceği zengin ve dayanıklı bir kültürün tesiriyle, memleketin kültürel varlığının topyekün baskıları altında olduğunu zanneder.

Böyle metodlarla kazanılan bir milliyetçilik, karşılıklı huzursuzluk hatta zulümden ve baskıdan başka bir şey ifade etmez. Aynı derecede kadiyaniler'in de Hindistan müslümanlarının siyasi uyanmalarına sinirlendikleri açıktır... Çünkü onlar, Hintli müslümanların siyasi itibarlarındaki kaydettikleri yükselişin; Arap soyundan gelen Peygamberin ümmeti dışında Hint'li peygamberin yeni bir ümmet için yaptıkları plânları bozacağı gerçeğini anlamışlardır. Benim, Hint müslümanlarına vatanlarındaki tarihi tehlikeli akımların vuku bulduğu zamanda, onlara kendi içlerindeki birliğin ve beraberliğin son derece lüzumlu olduğunu anlatabilmem hiç te küçümsenecek bir sürpriz değildir. Onları reformist güçlere karşı ikaz edişim; Pendit'e bu gibi şer güçlere yaklaşma vesilesi vermiş olacak.⁵

Kadiyanilik gibi bir hareket ortaya çıktığı zaman, bütün İslâm karşıtı güçlerin onları destekleyip savunmuş olacıkları bir gerçektir. Bu güçler Kadiyanilere faal bir şekilde yardım ettiler. İngiliz emperyalizmi, bu davayı kuvvetlendirmek ve kendilerine göre tanzim etmek maksadıyla,

(5) İslam ve Ahmedilik, Dr. M. İkbâl, s. 2-3.

birtakım şahıslar vasıtasıyla da bu iş için gerekli tedarîği yaptı. Bu tür halkın büyük kısmı, İngiliz emperyalizminin hizmetçisi ya da milletinden ve İslamî gayesinden vazgeçme karşılığında kendilerine makam ve rütbeler vadedilmiş, garantiler verilmiş kimselerdi. Bunlar, dinden yüz çeviren ve emperyalizmin yordakçıları durumunda olan kimselerdi.

Bu durum, kadiyaniliğin kurucusunun dahi itiraf ettiği bir gerçektir: «Benim mezhebimi kabul edenlerin çoğunluğu, İngiliz sarayında önemli nüfuza sahip olanlardan yahut oldukça zenginler, İngiliz hizmetçileri ve dostları ya da iş adamları, hukukçular, veyahut ta modern biçimde öğrenim görmüş ünlü bilginlerden müteşekkildir. Yahut ta geçmişte İngiliz hükûmetine hizmet eden veya bu hizmeti halen yürütmekte olan asılzadeler, köleler veya İngiliz yanlısı bazı din büyüklerinin haftada bir yaptığı ayin ve konuşmalardan esinlenen yahut ta büyüklerinin tesirinde kalan dost ve yakınlarından meydana gelir. Kısacası, bu, İngiliz hükûmetinin gölgesinde olup ta bu hükûmeti destekleyen şöhretli kimselerden meydana gelen bir partidir. Yahut ta bu mezhebin salikleri benim akrabam veya hizmetçilerimden uşaklarımdan, meydana gelir. Bunların dışında kalanlar, hükûmetin (İngiliz) hayırhahlığına binlerce kişiyi inandıran âlimlerin büyük çoğunluğudur.»⁶

Yahudilerin yardımı ve desteğine gelince, Kadiyani Peygamberin büyük oğlu Mirza Mübarek Ahmed, bizzat «Our Foreign Missions» -Yabancı Misyonlarımız- adlı kitabının 79. - 80. sayfalarında aşağıdaki şükran ifadesini beyan eder:

«Ahmediye misyonerliği, İsrail'in Hayfa şehrinin Kar-

(6) Kadiyani Mirza Gulam Ahmed, 24 Ocak 1897 tarihli müracaat, "Tebliğ-i Risalet", Kasım Ali Kadiyani, C. VII, s. 18.

mal dağında yerleştirildi. Orada bir camımız, misyonerlik binamız, bir kütüphanemiz, bir kitap depomuz ve bir okulumuz vardır. Bu misyon tarafından arapça olarak çıkarılan 'El-Buşra' adlı aylık dergi, otuz kadar devlete gönderilir. Bu misyon vasıtasıyla, beklenen Mesih'in bir çok eserleri arapyaça çevrilmiştir.

Bu Ahmediye misyonu, eskiden Filistin denen partinin çeşitli yollarla tesiri altında kalmıştı. İsrailde bulunan ve kendilerine misyonumuzun yardım fırsatını hiçbir zaman ihmal etmediği az sayıdaki müslümanlar, misyonumuzun varlığından büyük bir güç kazanmıştır. Bir zamanlar misyonerlerimiz Hayfa şehrinin belediye reisi ile bir görüşme yapmışlardı. Bir çok hususlar üzerinde konuşurlarken belediye başkanı bize fevkalade bir yapıya sahip olan Filistin'li Arap Ahmediye Cemiyetimizin olduğu yerde, Hayfa yakınlarında bir köy olan Kabebeer de bir okul açmamızı teklif etmişti. Aynı zamanda Hayfadan dört ileri gelen kişiyle birlikte Kabebeer'deki misyonerliğimizi gelip göreceğini vaadetmişti. Daha sonra sözünde durdu. Misafirleri karşılamak için yapılan toplantıda, cemiyetimizin üyeleri ve okulumuz talebeleri tarafından, reis şanına yakışır biçimde karşılanmıştır. Dönüşünden önce şeref defterine intibalarını yazmıştır.

Okurlara, misyonumuzun İsrail'de elde ettiği durumu hakkında bazı fikirler verecek olan diğer bir küçük olay da şudur: Misyonerimiz Choudhry Muhammed Şerif'in 1956 da Pakistan genel kurmayına döndüğü zaman, İsrail Başbakanının, kendisini görmeden gemiye binmemesi (yola çıkmaması) için gönderdiği mesajıdır. Choudery Muhammed Şerif, Başkanın memnuniyetle kabul ettiği almancaya çevrilmiş bir nüsha Kur'an-ı Kerim'i kendisine hediye etme fırsatını kaçırmadı. Bu görüşme ve şuyû bulan şeyler

(sızan haberler) İsrail basınında geniş yer aldı. Radyoda da kısa bir açıklama yapıldı.»

Bu deliller beni, talebeliğim günlerinden itibaren tamamen kadiyani literatürüne giren sıkı bir araştırmaya sevketti. Urduca İndo-Pak mecmualarına bu konuda bir çok makaleler gönderdim. 1946 da Medine’de İslam Üniversitesi’ne girmeyi Allah bana nasip edince, umumiyetle diğer ülkelerden gelen ziyaretçiler ve hacılar ve özellikle Afrika’lı talebeler tarafından tanınmam beni hayretlere düşürdü. Genellikle kendilerini müslüman olarak tanıtan kadiyaniler, Afrika halkını saptırmak için servetler harcamış ve çeşitli vasıtalar koymuşlardır ortaya. Ne yazık ki Afrika ve Arap emirliklerinde yaşayan insanlara kadiyanilerin yaşayışları ve inançları hakkında bilgi vermede faydalı olan şümüllü bir kitap yoktur. Böylece arkadaşların isteğine ve Medine İslam Üniversitesi öğretmenlerinin de isteğine boyun eğmek, bu ihtiyaca cevap vermek için kadiyanilik üzerine Arapça makaleler yazmağa başladım. İktibas edilen şeylerin tamamen kaynaklarına baş vurarak ortaya konmuş olmasına, mantikî yoldan ya da deliller getirerek ispatlanmadık hiç bir şeyin yazılmamasına son derece dikkat ettim. Bu makaleler, zaman zaman, çeşitli arapça mecmualarda yayınlanıyordu. Sonunda Medineli bir neşriyatçı; 1967 yılında bu makaleleri kitap halinde yayınladı. Allah’a şükür ki netice oldukça tatmin ediciydi ve kitap özellikle Afrika’da büyük bir ihtiyaca cevap veriyordu. Aynı dönemde Afrikalı arkadaşlar, İngilizcenin Afrika’da daha geniş çapta kullanılır ve anlaşılır olması gerçeği açısından kitabın büyük bir fayda sağlayacak İngilizce tercümesinin istendiğini ifade ettiler.

1969 da Pakistan’a döndüğümde, arkadaşlarım aynı ihtiyacı burada da duydular. Bunun üzerine kitap, ingilizce olarak takdim edildi. İtiraf edeyim ki, beni meşgul eden

diğer işlerimden dolayı kitabın orjinaline bir ilave yapacak zaman bulamadım. Bu çeşit saik ve gereği içimde duymama rağmen... Fakat bu teşebbüsümün bile, kadiyanilik hakkındaki asıl gerçekleri anlatmakta daha az yarar getirmeyeceğini zannederim. Bugüne kadar bildiğime göre, bu konuda ayrıntılı İngilizce bir kitap yoktur. Kadiyaniliği dikkatle ele alan müzakerelerin geri kalan konularını bitirmeye çalışacağım. Bitmek üzere olan ve Urduca çıkan aylık «El-Hadis» mecmuasında neşredilen bu konular bir kitap halinde yayınlanabilir.⁷

Kitaba başlamadan önce önemli birkaç hususu açıklamakta zaruret var sanırım:

1 — Kaynağını bazı kadiyanî dergi ve gazetelerin teşkil ettiği meseleleri kaynaklarıyla birlikte; Prof. İlyas Burny'nin 'Kadiyanî Mezhepleri' adlı kitabından aldım. Bu kitap, herkesin elinde çokça bulunan ve sayısız baskıları olan bir kitaptır. Hiçbir kadiyanî bu eserin kaynaklarında veya iktibas edilen hususlarında ne bir hata ne de bir ihmal bulamaz. Böylece ortaya attığım şeyler, iktibas edilen asla uygun olduğu için hem müslümanlarca hem de kadiyanîlerce güvenilirdir.

2 — Zikredilen kitaplar ve müracaat edilen sayfalar çoğunlukla birinci baskıdır. Yeniden yapılan her baskıda kitaplarının sayfalarını değiştirmeleri kadiyanî'lerin bir alışkanlığıdır. Bu, bir baskı değişikliği değil de kendilerince duyulan lüzum üzerine yapılan bir değişikliktir. Meselâ; Sahte Kadiyanî'den iktibas edilen «Beklenen İsâ, Deccal'ı İsrâil'in Lûd diye bilinen (Lydda) Mofassil köyünün girişinde öldürecek» cümlesi, Gulam Ahmed'in «İzahatu'l-Evham» adlı kitabının birinci baskısının 220. sayfasında bu-

(7) Allah'a şükürler olsun ki bu kitap Urduca basmıştır ve bütün kitapçılarda mevcuttur.

lunmaktadır. Fakat kadıyanî'ler bu cümleyi ikinci baskının 91. sayfasına koymuşlardır. Fark oldukça açıktır.

Aynı şekilde yalancı Kadıyanî, Amritsar'lı Şeyhulislâm Sanaullah'a şu şekilde hakaret eder: «Ey veled-i zina, seni vatan haini...» Bu, «Tarihte Kadıyanî Peygamber»i bölümünde anlatılmış olacak. Bu hakaret «İcaz-ı Ahmedî» adlı kitabının birinci baskısının 43. sayfasında bulunmaktadır. Fakat bunu ikinci baskıda 77. sayfaya koymuşlardır.

Sadece bu babda, sahte herifin yazdıklarından şunlar zikredilmiştir:

«Allah Peygamberine, kıyametin ne zaman kopacağı sorulmuştu. O'da cevaben şöyle demişti: Bütün ademoğullarının kıyameti, yüz sene içinde vuku bulacaktır.»

Bu, 'İzahatü'l-Evham' kitabının 257. sayfasından alınmıştır. İkinci baskıda her nasılsa bu cümleleri 104. sayfaya koymuşlardır.

Buna benzer sayısız örnekler vardır. Yine kadıyanî kitap isimlerinin arapçadaki taşıdıkları anlam ne ise onları aldım. Bununla birlikte ben arapçada hiçbir anlam taşımayan orjinal isimleri arapçaya çevirdim, yani arapçalaştırdım. Buna bir misâl, Gulam Ahmed'in kitabı 'Kasht-i Nooh' tur. Urduca'da Kashti Arapça'daki Sefine ile aynı manadadır. Bu kitabı zikrettiğimde 'Sefine-i Nuh' yazmışımdır.

'Ayine-i Kamalât-ı İslâm' kitabının durumu da bunun gibidir. Ayine mir'at kelimesinin karşılığıdır. Böylece bu kitaba 'Mirat-ı kemalât-ı İslâm' dedim. Gulam Ahmed'in oğlu Mahmud Ahmed tarafından yazılan kitabını 'Ayine-i sadakat' yerine, 'Mir'ât-ı Sıdk' diye zikrettim. Aynı şekilde Gulam Ahmed'in 'Ceng-i Mukaddes', 'El-Harbul-Mukaddes', yine Gulam tarafından yazılan 'Ek Ghalati Ka Iza-la', 'İzalato Ghalatah' diye ifade edildi.

3 — Bu kitabın yazılmasında, müslüman alimler tarafından kaleme alınmış olan ve bibliyoğrafyada mevcut olan kitaplardan faydalandım. Bu kitaplar; sahtekâr, garazkâr, bedbaht ve İngiliz emperyalizmi korunuşu olan kadıyanîlerin reddedemeyecekleri, cevap vermeşe de güç yetiremeyecekleri, reddi imkan dışı olan delillerle takviye edilmiş geniş çapta araştırma eserleridir. Bu kitabın başından sonuna kadar; fikir münakaşasının ahlâk kaidelerini ve karşılıklı tartışma prensiplerini bir kenara bırakmamayı aklımdan hiç mi hiç çıkarmadım. Hiçbir şeyi, duyduklarıma dayandırmamaya zorladım kendimi... Daha sonra bir karar verdim. Diğer taraftan okuyucu, kitabın tümünde, kadıyanîlerce son derece itimat edilen bir kaynak tarafından ispatlanmamış tek bir şey dahi bulamayacaktır.

Yine bir mesele veya bir netice çıkardığım hadislerden sadece sahih olanlarını aldım.

4 — Bütün bölümleri değiştirmeksizin ve hiçbir şey eklemeksizin ilk olarak yazdığım gibi bıraktım. Bu sebepten okuyucu, esas konuya girmeden önce her bölümün başında konuya giriş yapan sözlerle karşılaşacak. Sadece birinci bölüm bunun dışındadır. Buradaki giriş birkaç satırdır. Her bölümü tefrika halinde tanzim ettim. En son bab onuncu kısımdır. Müslümanların; sözünde doğru, davasında sadık olan Hz. Muhammed (s.a.v.)'in risaletine ve son peygamberliğe ait olan inanç hakkındaki bilgisizlik ve cehaletlerini, Müseylime'den tutun da sahtekâr Kadıyanî'ye kadar bütün yalancıların istismar etmeleri sebebiyle bu son bölüme büyük önem verdim.

Bazı kimseler benim düşmanlarına karşı dahi gayet normal, nezaketli bir davranış ve tutum gösteren Ehl-i Hadisin tuttuğu yolun tam aksine Gulam Ahmed ve O'nun yolunu tutanlara karşı bütün nazik söz ve tutumları bir ke-

nara attığını söyleyebilir. Cevabım şudur: Bir kimse muarızlarının fikir ve itikatlarına gerçekten saygı göstermelidir. Hatta bu durum bazı kereler bir görev olur. Fakat peygamberliğini iddia eden, Yüce Peygamberin şerefini düşürmek isteyen, Peygamberimize, âline, ashab-ı kiramına, O'na gönül verenlere ve halifelere küfreden, Allah Rasulleri ve Nebîlerine dil uzatıp hakaret eden bu mürted adama da saygı göstermek gerekmez. Böyle adamlara saygı göstermemek haktır. Sadece bununla da kalmaz, müslümanların bu adamlara saygı göstermesi dinsizliktir. Bizzat Peygamber (s.a.v.) bu vaziyetteki insanları şöylece tanıtmaktadır:

«Allah'ın Rasûlu Muhammed'den Müseylimetü'l-Kezab'a...»

«Peygamberde bizim için nice güzel örnekler vardır.» (Kur'an)

Küfretmeye veya hakaretlere gelince, -bir başkasına böyle davranmaktan Allah korusun- bu kimse ancak Gulam Ahmed Kadıyanî gibi bir kâfir olabilir. Peygamber (s.a.v.) in şu sözü buna bir delildir:

«Mümin bir kimse ne söyler ne de kötü söyler.» (Tirmizi)

Bunlar, kitabı okumaya başlamadan önce okuyucuya açıklamak istediğim ince ve hassas meselelerdi.

Son olarak, gayesi İslâm'a bazı şeyler kazandırmak olan bütün İslâm teşekküllerinden, özellikle, Mekke'deki Dünya İslâm Teşkilatının (The World Muslim Organisation), Karaçi'deki İslâm Dünyası Konferansının (The World Islamic Conference), Kahiredeki bütün İslâmî Enstitülerin diğer kolej ve üniversitelerin, genellikle Arap ve İslam dünyasında, hele hele Afrika ve Avrupa'da müslümanları bu imansızların, bu mürtedlerin pençesinden kurtarmak için çalışmalarının gereğine dikkatlerini çekerim. Kadıya-

nilik Avrupa ve Afrika'da, dinimizin düşmanları ve emperyalizmin yardımıyla, İslâm ve müslümanlar için büyük bir tehlike haline geliyor. Bu İslâm düşmanları; yalan ve hile ile, müslümanları İslâm adına şeref verici ve saygı duyulan her şeyden ve gerçek İslâm'dan uzaklaştırıp soğutmak için, kadıyanilere her çeşit vasıta ve mümkün olan her türlü davranışlarıyla yardım eder ve onların imdadına koşarlar. Bu durum; yukarda sözü edilen ülkelerde gerçek İslâm bilginlerinin az olması, İslâm dünyasının Afrikaya sapa düşmesi, müslüman çoğunluğun kadıyanilerin güttükleri gerçekleri bilmeyişleri sebebiyledir. Şu anda kadıyaniler bu ülkelerde müslümanlar arasında fesat ve ihtilâf çıkartmak ve müslümanlar arasında inançsızlık propagandası yapmak için, İslâm düşmanlarının yardımıyla beşten fazla güçlü dergi çıkartmaktadırlar. Onlara karşı koymak, batıl inançlarını ortaya çıkartmak için bütün Afrika'da bir tek olsun mecmua yoktur. Bu gerçeğe binaendir ki, diğer kıtaları bir kenara bırakıp, kadıyaniler yüzlerce misyonerleriyle Afrika'nın dört bir köşesine ve en hücre yerlerine gidip serbestçe gezmektedirler. Buralarda kırk yedi adet okul kurmuş ve 260 tane cami inşa ettirmişlerdir. Bunlar, Kur'anı çeşitli dillere tercüme, diğer telif işleri, özel ve umûmî okullar dışındaki faaliyetlerdir. Hastane açmak için diğer fırsatları da kaçırmamışlardır. Aynı zamanda Afrikanın çeşitli yerlerine halk merkezleri açmışlardır. Muhtelif rivayetlere ve yaptıkları açıklamalara göre, kendilerine tabi olanların sayısı onbeş yıldan daha az bir zamanda iki milyonu aşmış durumdadır.

İşin en çok hayret verici yanı da insanları yoldan çıkartan bu sapık topluluk, merkezlerinin kurulduğu Hindistan yarımadasında, emperyalizmin kucağında yetmiş yıl boyunca yetişip de kendi cemaatları içinde sayılarının belli kişilerden öte geçmeyişidir. Bu, Hindistan daki idare-

ler döneminde İngilizler ve emperyalizm tarafından kendilerine ulaştırılan bütün yardımlara rağmen böyledir. Hint-Pakistan yarımadasında kadıyanîlerin sayısı birkaç bini aşmaz. Camileri on adedi geçmez. Okulları da birkaç tanedir. Bunun sebebi, müslümanların orada, Kadıyanîlerin maskelerini kaldırıp, gerçek yüzlerini görmeleridir. Bununla birlikte, Afrika'da ve diğer İslâm ülkelerinde müslüman misyonerlerinin sayısı sadece birkaç tanedir.

Niçin bunlar: Müslümanlar, bu ülkelere misyonerler göndermeye güç yetiremeyecek kadar fakir mi düştüler. Değilse başka nedir? Hepimiz için makul olanı bu soruya makul bir cevap bulmaktır. Müsadeniz olursa ben açıkça diyeceğim ki gerçekten müslümanların her şeyi, eskisinden çok daha iyi ve fazla. Fakat İslâm'a olan ilgimiz, onun uğruna acılara hazır olmamız, muzaharet etmemiz, onu müdafaa ve uğruna kurbanlar verme azmimiz, bizden geçmiş... Biz hepimiz kendimizi iyi görürüz. Ev halkımıza, ailemize kardeşlerimize, çocuklarımıza hiç zarar gelmiyecekmiş gibi emin görürüz kendimizi.

İslâm'a gelince, o tehlike içinde olabilir. Müslümanlarsa bir fırtına içinde... Anarşi, irtidat, küfür ve dinsizlik fırtınalarının içine düşebilirler. Bu tehlikeler kapımızdan uzak kaldığınca bize zarar vermez...(!)

İşte bu, yanılmanın ta kendisidir. Diğer taraftan Allah (c.c.) Muhammed (s.a.v.) i şöyle tavsif eder:

«Siz, insanlar için çıkartılmış ümmetin en hayırlıları-sınız. İyi, faydalıyı emreder, kötülüklerden nehyedersiniz ve Allah'a inanırsınız.»⁸

Biz bu medenî hali ve bu şerefi ihmal etmiş, en hayırlı olma gayesini de yitirmişiz.

Artık uyanın, müslümanlar! Ve tehlikeyi görün. Ge-

(8) Âl-İ İmrân: 110

lin hiç zaman geçirmeden, şu nazik anda, bu işi başarabileceğimiz bütün İslâm ülkelerinden başlayarak şu fitneye karşı mücadele verelim ve bütün memleketimizden bu kötülüğü söküp atalım. Hatta türediği kendi ülkesinden bile... Bu, kapasitesine göre herkesten istenen bir gayedir. İster milliyetçilik sahasında olsun, ister siyaset sahasında ve isterse dinî alanda olsun; müslümanlara yaptığı kötülüğü ortadan kaldırmak için, kadıyanîlere karşı harekete geçmek, herkesi ilgilendiren bir mesele ve herkesin görevidir. Çünkü bu kadıyanîler, Dinin asıllarını değiştirip iman konularını tahrif ederek Dini bozdular.

Siyaset sahasında kadıyanîlik, her davranış ve manevrasında, emperyalizme açık müsait bir köprüdür. Çünkü emperyalizm onu yükseltti ve korudu. Milliyetçiliğe gelince, müslüman şair Dr. İkbâl'in, kadıyanîliği savunan Hindû lider Jawahar Lal Nehru'ya verdiği cevapta beliren düşmanı şaşkına çevirerek ve dostunun yüzünü güldürecek olan bir haberdur.

Neticede, belki de sahasında tek olan bu kitabı, müslüman ve kadıyanîlerin aynı şekilde hizmetine sundum. Şöyle ki; müslümanlar kadıyanîleri tanıyabilsin, kadıyanîlere de kendi fesatçılıkları hatırlatılmış olsun. Müslümanlar tehlikeye karşı ikaz edilmiş ve kadıyanîler de kendi gerçeklerini bilmiş olsun.

Allah'tan, bu kitabın, sırf O'nun rızasını kazanmak için olmasını niyaz ederim. Bütün güç ve kabiliyetleri veren yalnız Allah'tır.

Allah'ın salât u selamı, peygamberlerin sonuncusu olan Hz. Muhammed'e âline ve ashabına olsun. Âmin.

EMPERYALİZMİN TEMSİLCİSİ KADIYANÎLER

İngiliz emperyalizminin liderleri ve başkanları Londra'da buluştular. Derin istişarelerden ve dakik müzakere-lerden sonra, İslâm'a karşı çok tehlikeli olan plânlarından birini çizdiler. Onlar bunu, dünyanın dört bucağında, İslâm'dan başka kendilerine karşı koyacak başka bir gücün olmayışı nedeniyle yaptılar. İslâm'ı kendilerine karşı bir tehlike gördükleri için, emperyalist güçlerce, İslâm güçlerinin parçalanmasına çalışmak kaçınılmaz olmuştu. Ama bu hareket, açıktan bir hücum şeklinde değildi. Tam aksine İslâm bünyesinde, İslâm adını taşıyan sahte mezheplerin orta yere çıkartılmasıyla bu Dinin prensipleri ve mühim esasları çökertilip yıkılabilirdi. Bu mezhepler; emperyalistlerin hesabına çalışıp, müslümanlar aleyhine de casusluk yapmaları için olanca malî yardımı görüyorlardı. Böylece kolonilik hüneri, bu şekilde, tuttuğunu koparan inatçı bir teşekkül icad etmişti. Gerçekten, kolonilerde, halkın olanca sağ duyularını, itikatlarını, vicdanlarını ve duygularını satın almak için gayr-i meşrû servetler ve şeytanca tertipler kurabilmeleri için de özel misyonerler görevlendirildi.

Bu şeref yoksunu misyonerler haysiyetsiz kişileri aradılar. Yeryüzünde hangi millet bu tür kişilerden arınmıştır ki? Hindistan'da en tehlikeli İngiliz ajanı, Kadyan'lı Gulam Ahmed, İran'da ise Mirza Hüseyin Alias Bahau'llah'tı.

Bu sonuncusu çok aptal olmasına rağmen, oldukça cesaretli idi. Bu adam, İslâm'a ve müslümanlara karşı olan kinini ve katı düşmanlığını açıkça göstermiş; Kur'an'ın, kendi kitabı tarafından ilga edildiğini söyleyecek kadar küstahlaşmıştı. Ki bu, Hz. Muhammed (s.a.v.) in kanununu bizzat kendi ilga etmiş demek oluyordu. Böylece artık bu adamdan gelecek olan tehlike ciddi değildi. Fakat adı geçen birincisi, yani Kadıyanî, hem daha çok kurnaz hem de usta idi. Bunun için, kötülüğünü ve kinini gizliyebilmiştir. Bazen kendisini sadece bir reformcu olarak göstermiş, bazen de Mehdi olduğunu ilân etmiştir. Daha sonra; her ne kadar müstakil olmasa da, Musa (a.s.) ya ittiba eden Harun'un peygamberliği gibi, Allah'tan (c.c.) vahiy alan bir peygamber olduğunu iddia ederek peygamberliğe yükseliverdi! Kur'anın manalarını değiştirdi. Tefsirleri ifsad etti ve batıl fikirleri moda haline getirdi. Böylece İslâm toplumunda, emperyalizm için yüksek görevler ifa etti. Çünkü ona göre, emperyalizmin kendine verdiği vaad ve imkanlar karşılığında emperyalistlere hizmet etmek, İslâm'ı reddetmekten ziyade, kabullenmiş görünüp te dini ifsad etmesi, daha çok imkan veren bir hizmetti.

Gulam Ahmed'in emperyalistlere yaptığı en büyük hizmetlerden biri de, cihadın artık ilga ve iptal edilmesi, İngilizlerin yeryüzünde Tanrının vekilleri olması sebebiyle onlara silâh çekmenin müslümanlarca dinsizlik olduğunu öngören fetvası olmuştur. Bundan dolayı İngilizlere karşı savaş caiz değildi. Bu fetva, emperyalistleri son derece memnun etmişti. Emperyalistler, bu adama yaptıkları yardımı daha da arttırdı. Onu daha çok korudular, malî yönden desteklediler... Hatta işinde ve sözünde Gulam Ahmed'i tanıyıp yolunda yürüyen insanlar hazırladılar. Bütün hayatında 21 şilingi birarada göremiyen bu adam, bu sefer günde, binlerce şilingle oynuyordu. Aylık geliri 50 şiling

lingden daha az bulunan, geçim için ehir ehir, köy köy gezen alelade bir ii olan bu adam, büyük büyük binalar yaptirmaya, son model arabalar kullanmaya başladı. Hizmetçileri bile, liderlerinin eski durumundan daha iyi olmaya başlamıştı. Hindistan'ı ziyaretini sırasında İngiliz Kraliesine sunduğu nergede, Gulam'ın kendisinin de itiraf ettiği gibi, bütün bunlar İngiliz emperyalizminin nimetlerinden biriydi. Bunun için emperyalizm bütün gayretlerini bu düzenlerini geliştirmek ve muhafaza etmek için temerküz ettiler. Emperyalistler bu adamı halka tanıttılar, kendi çevrelerinde durumunu yükselttiler. İşlm'a ve müslümanlara, liderlerine ve imamlarına saldırması için ona cesaret verdiler. Öyle ki peygamberlerin, Hatemu'l-enbiya'nın (s.a.v.) evladı Haşan ile Hüseyin'in, halifelerinin, damatlarının ve kendisine teslim-i nefis eden Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali (r.a.) ashabının şerefine çamur attı.

Bu sebepten, tanınmış bütün müslüman âlimler, onun kâfir olduğunu beyan ettiler. Gulam'ın, İşlm'ın temel itikad esaslarını inkrı, müslümanlara dokunan kötülüğü, peygamberlere hakareti ve peygamberlik iddiası, sebebiyle, katlinin vacip olduğuna hükmettiler. Ama emperyalist efendisi onu, müslümanların düşmanlık nefretine karşı, müdafaa etti ve korudu. Müslümanlar bu ajana karşı hiç bir hakarete bulunmadılar. Ancak müslüman dindarlar, yalan ve sahtekrlїėini ortaya koyup, gerçeği gözler önüne çıkararak hakkında münakaşa ve müzakereler tertip ettiler. Mirzayı defalarca alt eden ulemanın en ileri gelenlerinden, din bilgini şeyh Sanaullah'tı. Sanaullah kendisini altedip davasını ispat edince, bu sefer Mirza şu teklifte bulundu: Kim haksızsa o, haklı olan daha hayatta iken çirkin ve garip bir şekilde lsn... Böylece yeminleşip lanet okudular. Bunun zerine gerçek yine üstün geliyordu. Aralarında geçen bu telaundan sonra çok sürmedi, Gulam

Ahmed, insanın anlatmaktan dahi iğrenç duyacağı bir şekilde öldü. Bunu daha sonra etraflıca anlatacağız.

Ne yazık ki İslâm'la hiç bir ilgisi olmayan bu batıl mezhep, -kendisini temize çıkararak- tekrar İslâm cemaati arasına girdi. Müslümanların inançlarını kabullendiklerini, basit meselelerden çıkan farklar dışında İslâm'la kendi aralarında hiç bir ayrılığın olmadığını ilân ettiler. Eski efendileri onları, Avrupa ve Afrika'da, imtiyaz hakları tanıyarak bir kerre daha desteklediler. Meselâ, Hıristiyan komitesi, kendi ansiklopedilerine yaptıkları bir ilâveye; kadıyanîlerin bir müslüman mezhep olduğunu, müslümanlarla aralarındaki farkın, cihadın müslümanlarca farz olmadığına inandıklarını, yazdı ve böylece neşrettiler.

Bunun için Kabe-i Muazzama'nın haricinde, dünyanın çeşitli yörelerinden gelen müslüman kardeşlerimle tanıştıktan sonra bu yeni din hakkında, ilmî, geniş ve özel bir çalışma yapmağa karar verdim. Bu müslüman kardeşlerin, ülkelerinde, liderlerinin müslüman devletin reformcusu ve müceddidi olduğu iddiasıyla kendilerini kadıyanîliği kabullenmeye davet eden adamlara rastlamaları beni hayretlere düşürdü. Bu kardeşlerimiz, kadıyanîlere karşı koyabilecek hiç bir şey dahi bulamamışlardır.

Bu sebepten Kadıyanî bilgiçler, bu müslümanlara bir program ileri sürdükleri zaman; onların gerçek inançlarını bilmemeleri ve kadıyanî kitapları üzerinde araştırma yapmayı ihmal etmeleri yüzünden, müslümanlar bunlara bir cevap vermekten aciz kalmışlardır. İşte ben, bu dinin gerçek çehresini saklıyan perdeyi kaldırıncaya kadar hiç bir gayretimi esirgemiyeceğime dair Allah'ın huzurunda söz vererek ilk tefrikamı sunuyorum. Allah bana güç ihsan etsin...

Gulam Ahmed, 1839 da Pencap/kasabalarından biri olan Kadıyan'da İngiliz emperyalist ajanı bir ailede dün-

yaya geldi. Gulam Ahmed'in de «Tuhfe-i Kayzeriyye» adlı eserinde anlattığı gibi, babası müslümanlara hıyanet eden, onlara karşı plânlar düzenleyen ve kendi durumunu yükseltip bir şeref elde etme uğruna kolonicilere yardım edenlerden biriydi: «Babam Gulam Murtaza, İngiliz hükümetine sevgi besleyen dostlar ve onlarla iyi ilişkiler kuranlar arasındaydı. Hükümet meclisinde bir sandalyeye sahipti. O, sadece 1857 yılında, Hintli yurttaşlarının ve dindaşlarının hükûmete karşı (Mutiny diye bilinen bir ayaklanma) ayaklanmalarından elde ettiği koltuğa karşılık bir vazife görmüş değil; aynı zamanda, elli asker ve elli atlıyla yardım da etmiş ve serveti dışında haşmetli hükûmete hizmet etmiştir.» (s. 16)

Böyle bir ailede Gulam Ahmed değil de başka kim doğabilirdi? Büyüyünce, birtakım kimliği iyi bilinmeyen hocalar elinde bazı arapça ve Urduca kitaplar okudu. Birazcık hukuk tahsil etti. Daha sonra bugün Pakistan'da bulunan Sialkot şehrinde, aylık kazancı 15 rupi olan bir vazife aldı. Şaşkın biriydi.

«Öyle ki, evden akide şekeri getirmesi istenince o tutmuş tuz getirmiş, saçmalığı ve aptallığından yolda yemiye başlamıştı. Tuz boğazına inince boğulacaktı gibi gözlerinden yaş gelmişti.»¹ Aynı zamanda yüreksizdi de. O zamanlar, harp sanatını öğrenmedik hiç bir asilzade çocuğunun olmadığı bir gerçekken, o bu tür çalışmaların herhangi birine girmemişti. Bunun için bir keresinde bir tavuk kesmeye niyetlendiğinde parmağını kesmişti. Parmağından kanlar akıyor, o da bu vaziyette durmuş afvını diliyor, tevbe ediyordu. Öyle ki hayatında tek bir hayvan dahi kesmemiştir.²

(1) Siretu'l-Mehdî, Oğlu Beşir Ahmed.

(2) a.g.e., c. 2, s. 4.

Çocukluğundan gençliğine kadar böyle ahmaklık ve korkaklık içinde büyüdü. Büyüyünce onun hasta ruhlu bir insan olacağı muhakkaktı. Gerçekten de cinnet hastalığına benzeyen hipokandiriya hastalığına mübtela olmuştu. Başka çeşitli hastalıklara da tutulmuştu. Bir defasında, «Review of Kadıyan» Kadıyan Dergisinde şöyle bir açıklama yapıldı: «Sayın liderimizde hipokandiriya irsi bir hastalık değildir. Maamafih bu hastalık, dış tesirler -haricî sebepler- yüzündendir. Yani kendisinden önce bu hastalığa ailesinden hiç bir kimse maruz kalmış değildir. Bu hastalığa tutulan sadece kendisidir ve hastalığın görüntüleri de beyin zayıflığı olarak ortaya çıkmıştır.»³ Bu, onun hipokandiriya hastalığına düştüğünü ispat eder. Ailesinden bir çokları da bu hastalığa mübtelâ olmuştur. Kendi karısı, kızı, teyzesinin oğlu gibi... Babasının hayatını anlatırken, oğlunun da söyledikleri buna benzer:

«Karım hipokandiriya hastalığı çekiyor. Bazen benimle, doktorların tavsiyesi üzerine, dinlenmek ve eğlenmek için gezintiye çıkardı.»⁴

Şimdi, hipokandiriya'nın ne olduğunu bir görelim. Çünkü konumuzla ilgilidir. Büyük filozof Ebû Ali Sina Avicenna= Kanun adlı kitabında hipochandria'nın ne olduğunu şöyle anlatır: «Hipokandriya korku ve sıkıntı yüzünden sürekli bir şekilde fikirlerin ve hayallerin değiştiği bir hastalıktır.

içerden beynin karar verme merkezi vazife yapamaz bir hale gelir ve hastalığın derecesine göre anormal bir gelişme kaydeder.»

Allâme Burhaneddin, tefsirinde, kafa hastalığının belirtileri ve sebepleri üzerinde şunları nakleder: «Hypocan-

(3) Ağustos, 1936 sayısı.

(4) Tezkire-i Vahyl Mukaddes, G. Ahmed s. 31.

dria, düşünce ve hayallerin tabii durumundan gayr-i tabii duruma geçmesine yol açan bir hastalıktır. Bu durum, hastanın kendisini Alim-i Mutlak sayacağı bir seviyeye varıncaya kadar devam eder. Bazı hastalar da kendilerinin melek olduklarını zannederler.»

Bu sinir hastası manyak, kuruntu ve kaprisler geliştirtirdi. Bir müceddit olduğunu, kendisine ilâhî sırların açıldığını iddia etti. Onun Allah-babası emperyalizm, kendisi için lazım gelen şartları hazırladı ve peygamberlik tacını başına yerleştirdi. Bu sahtekâr bundan dolayı onların peygamberiydi. Onlar da bu manyağın tanrıları idi. Bu söylediklerimiz, onun şu ifadelerinden çıkmaktadır: «Yaşı yirmiye geçmiyen bir İngiliz genci suretinde bir melek gördüm. Bir sandalye üzerinde oturuyor, önünde bir masa vardı. ‘Çok yakışıklısiniz’ dedim, ‘Ah, evet’ dedi. Sonra İngilizce şu vahyi aldım: «Seni sevdim» ve «Seninle beraberim», «Sana yardım edeceğim.» Bundan sonra vücudum sarsıldı. Ve İngilizce başka bir vahiy geldi: «İstedğim şeyi yapmağa kâdirim.» Böylece sanki bir İngiliz kafamda konuşuyormuş gibi İngilizce’nin telâffuz ve aksanlarını kapıverdim.»⁵

Onun için, nasıl olur da, verilen söz yerine getirilmiş ve korunup yardım görmüşken; emperyalizme karşı teşekkürlerini ifade etmesi onun üzerine bir görev olmaz? Hele hele Hindistan İmparatoriçesi Haşmetmeap Kraliçe evine kadar gelip, şeref verir, toplantısına iştirak eder ve ona cesaret verirse, neden onlara teşekkür bir borç olmasın? Kendisi bu durumu aynen şöyle anlatır: Bir manevî alemde gördüm ki, İmparatoriçe Mejesteleri (Hindistan Kraliçesi), -Allah onu korusun- çıka geldi ve evimize şeref verdi. Arkadaşlarımdan birine dedim ki: Kraliçe Majesteleri,

(5) Berahin-ı Ahmediyye, Gulam Ahmed, s. 480.

engin sevgi ve muhabbetle bize şeref verdi. Evimizde iki gün kaldı. Bunun için ona teşekkür, üzerimize farzdır.⁶

Gerçekten de o, emperyalizme olan dostluk borcunu ödedi, ve emperyalizme karşı sadakatini açıkça ifâ etti. Müslümanlar hakkında rapor verdi. Hatta bu konuda vazifesini de aşip çok ileri gitti.

Ağzı bozuk emperyalistlerden birisi, Hz. Peygamber (s.a.v.) in ve ezvac-ı Mutahharatının şerefini küçük düşürmeye yeltendiği bir kitap yazınca, Hintli müslümanlar öfkeyle isyan ettiler. Sert gösteriler oluyordu. (Bu nümayişlerde) hükûmetin iltifat edip önem verdiği bu kitaba karşı müslümanlar kızgınlıklarını göstermişlerdi. Böyle bir durumda müslümanlarla el birliği edeceği yerde; yer yüzünde tanrının gölgesi olduğunu kabul ettiği Büyük Britanya hükûmetine karşı ayaklanma ve gösteri yürüyüşlerine hak ve salahiyetlerinin olmadığını söyleyerek, müslümanlara karşı hücum etmeye başladı.

Emperyalizmden yana olup yardımına koyulması ve müslümanların aleyhine emperyalizmin lehine dua etmesi üzerine kendisine bir gurubun hücum etmesinden sonra kitaplarının birinde şunları yazıyordu: «Biz hayırlı hükümetimiz uğruna bütün güçlüklerle ve belâlara katlanırsınız. Bize olan şefkat ve iyiliğine karşı ona teşekkür etmek bizim bir görevimiz olduğu için gelecekte de bu sıkıntılara katlanacağız. Şüphesiz bütün maddî manevî gücümüzle İngiliz hükûmetinin uğruna feda oluruz. Gizli ve aşikare, onların güçlenmeleri ve payidar olmaları için her zaman duacıyız.»⁷

Peygambere hakareti kabullenen böyle bir adamın ıslahatçılık ve peygamberlik davasını ortaya atıp atmayaca-

(6) Manzur Kadiyanî, Gulam Ahmed'in vahyleri. s. 17.

(7) Arya Dharm, s., 79-80.

ğını ben nereden bilecektim? Aksine, bu adam Peygamberin şanı ve şerefi uğruna maddî ve manevî varlığını feda edenlere saldırır, Peygambere hakaret edenleri tutar över. Hizmetcilerine ve etbana, yer yüzünde en yüce efendisi olan İngiliz emperyalizmi uğruna mallarını ve canlarını feda etmeleri için hazırlıklı olmalarını salık verir. Bunu kendisine dini öğretmiştir. Ki Allah'a itaat nasıl gerekli ise, kendisini zalimlerin (meselâ müslümanların) elinden kurtarıp, kanatları altında himaye eden, dünyaya sulhu getiren hükûmete de aynı şekilde itaat gereklidir. Bu hükûmet, İngiliz hükûmetinden başkası değildir. «(Üstelik) hükûmete itaat etmezsek, İslâm'a, Allah'a ve Peygamberine itaat etmemiş oluruz.»⁸

«Zaruratu'l-İmam» kitabının 23., «Tuhfe-i Kayseriyye» risalesinin 27. sayfalarında şunları yazar: «Yüce ve Kudretli Allah'a şükürler olsun ki himayesi altında çalışıp vaaz etmeye muktedir olduğum İngiltere nimetinin gölgesi altında bir sığınakta beni korumuştur. Böylece, tebası altında bulunan kullarının, bu hayırlı hükûmete müteşekkik kalmaları bir görevdir. Hele benim, özellikle en derin memnuniyetlerimi ifade etmekliğim boynumun borcudur. Çünkü ben, yüce gayelerimi, Hindistan'ın Yüce İmparatorunun hükûmeti hariç hiçbir hükûmetin himayesi altında başarmıyacaktım.»

Şunları da yazmakta: «Tanrının lâneti, şu hükmü karşısında bir idarecinin hakimiyeti altında olmayı istemiyen, nifak ve karışıklık çıkarmak isteyenlerin üzerine olsun. «Allah'a, Peygambere ve hükümdara itaat ediniz.» Buradaki idareci ya da kumandanın anlamı, kral, imparatordur. Bu sebepten dolayı, arkadaşlarıma ve mezhep salıklarime: idareciler arasında İngilizlere iyi davranmalarını ve hulû-

(8) Verbatim Nutku, Gulam Ahmed, "Hükûmetin Dikkatine".

su kalb ile onlara itaat etmelerini salık veririm.» (Verbatim)

Kadıyanîler İngilizlerin zürriyeti, onların biricik uşakları ve ettikleri tohumların meyveleri iken İngilizlere nasıl itaat etmiyeceklerdi? Emperyalizm, diktiği fidanların meyve verdiğini görünce, onlara nasıl bol bol su verdiğini Hindistan tarihçisi iyi bilir. Böylece kadıyanîlere, devlet idarelerinde ya da diğer sahalarda imtiyazlar verilmişti. Kadıyanî talebeler, ilmi çalışmalar yapmak için Avrupa'ya gönderiliyordu. Onlara tarım, endüstri ve ticaret gibi bütün önemli sahalarda özel haklar veriliyordu. İngiliz hükûmeti de aynı şekilde, bütün bunların kendi refahları için hesaplarına uyması sebebine binaen, bu mezhebin fikirlerini yayma işini üzerine almıştı. Çok sayıda zayıf ve bilgisiz müslümanlar kandırılarak, aldatılarak onların ağına düşürülüyordu. Çünkü bunlar kadıyanîliğe girmekle dünyevî kazançlar görüyorlar ve hatta bunları gerçekten topluyorlardı. Bu sapıklar mezhebi, nifak ve kargaşa kıvılcımını böyle tutuşturmuştur. Müslümanları İslâm'dan uzaklaştırarak Büyük Britanya köleliğine doğru sürüklemeyi gaye edinen kitaplar ve risaleler yayınladılar. Emperyalist patronlar, kadıyanîleri, müslümanların nefret ve kızgınlıklarına karşı devamlı olarak korudular. Emperyalizmin herhangi bir memuru onları ihmal etse bile, falancı bize başkalarıyla aynı muameleyi gösteriyor diye şikayetler arzediliyor ve protestolar çekiliyordu. Bu şekilde davranan bir memur derhal ikaz edilip takdir ediliyordu. Kadıyan'lı Gulam'ın bizzat kendisi; değil bir Allah peygamberine, namuslu ve haysiyetli bir kimseye dahi yakışmayacak biçimdeki sözlerle Hindistan'ın İngiltere'yi temsil eden Valisine bir dilekçe sunmuştu. Dilekçe metni aynen şöyleydi:

«Ekselanslarının huzuruna, etbaimin adına sunduğum bu dilekçe; benim ve ecdadımın size karşı ifa ettiğimiz yüce hizmetlere lâıyk olduğunuzu anlatmaktan öteye hiç bir ga-

ye gütmemektedir. Bu vesile ile, hükûmete oldukça içten gelen kırk yıllık samimiyet ve sadakatini isbat etmiş olan bir aileyi, bu hükûmetin korumasını rica ve temenni ederim. Öyle bir aile ki, dostluğu, bütün güçlü hükûmetlerin yüksek kademesindeki yöneticileri tarafından bu ailenin samimî ve hizmetçiler ailesi olduğu yazılı sertifika ve diplomalarla benimsenmiş ve itiraf edilegelmiştir. Bunun üzerine sizin dikmiş olduğunuz bu fidanlara bakmak ve muhafaza edip gözetmeleri için aşağı kademe yöneticilerine bir yazı yazmanızı umarım. Ayrıca, idarecilerin etbaıma özel bir merhametle bakıp gözetmelerini rica ederim. Çünkü biz sizin için, canımız ya da kanımız pahasına olsa da kurban vermeyi esirgememişizdir. Bundan böyle de asla esirgemiyeceğiz. Eşine ve güzelliğine az rastlanan bu güzide hizmetlerle başkalarının zarar vermemesi için hükûmetin bize yardım edip imdadımıza kavuşmasını rica etmeye hak kazanmışızdır.»⁹

Başka bir münasebetle, methe değer hizmetlerini şu sözleriyle dile getirir: «Rafları, İngiliz'leri övdüğüm, özellikle bir çok müslümanların inandığı cihadın kalktığını yazdığım kitaplarla doldurdum. Bu, hükûmete olan büyük bir hizmettir. Bundan dolayı, değerli mükâfat ve bir tahsis umarım.»

Gerçekten bu hizmet, en büyüklerinden biriydi. Çünkü emperyalizm, ister hıristiyan olsun ister olmasın, müslümanların cihadından korktuğu gibi başka hiç bir şeyden korkmuyor. Bunun için Gulam mükâfatlandırıldı ve bir günlük yiyeceğini dahi temin edemiyen hipokandirik bir dilenciye peygamberlik tahtına oturtmaktan daha büyük, mükâfat ne olabilirdi? Etrafına kalabalık halk kitlesi akın ediyor, kurbanlar yağıyordu. O günlerde, dünyanın en bü-

(9) Gulam Ahmed'in validen ırcaları, Tebliğ-i Risalet, s. 7.

yük gücüne vermişti sırtını... Cinnetinin giderek artacağı da bunun için kaçınılmazdı. Cinneti sadece artmakla kalmamış, ayrı bir bölümde kısaca anlatacağımız gibi, bu man-yaklığı Allah'lık davasına kadar varmıştı. Bu müzakere-mize, Gulam Ahmed'in oğlu ve ikinci halifesinin itiraflarını ilâve ettik ki, buna göre, kadıyanîlik, emperyalizmin metresinden başka bir şey değildir:

«İngiliz hükûmeti, bize sayısız nimetlerde bulunmuştur. Gayemizi tam bir hoşnutluk ve huzurla yerine getiririz... Misyonerlik faaliyeti için diğer ülkelere seyahat ederiz... Hatta buralarda İngiliz hükûmeti bize destek sağlar. Bu, onun bize olan nimetlerinden biridir.»¹⁰

Bu hesaptan, Gulam Ahmed taraftarlarının her zaman, emperyalizme olan dostluk ve sadakatlarına ihtimam göstermelerini şiddetle arzu ediyordu. Hepsisi bu kadar değil. Kendilerini feda etmeği de göze almak icab ederdi. Bunun için misyonerlik faaliyetini yapmaları ve yeryüzünde bu hükûmetten daha hayırlısının, daha mükemmelinin bulunmadığını halkın kalbine yerleştirmeleri gerekirdi. Bu propaganda şeklinde yapılan misyon hareketi, aralıksız tekrarlandığı müddetçe, halkın üzerinde geniş çapta tesir uyandıracak; bu hükûmet-i hayriyye'ye olan saygı ve sevgi, insanların kafasında iyice yer edecekti. Bu sadece Hindistan'a mahsus değil, bilakis bizden herhangi birimizin gitmiş olduğu ülke için bu durum aynıdır. Zira gayemiz ve hedefimiz birdir. (Bu da İslâm'ın mukavemetini kırmak ve hak olan doğru itikadını bozmaktır.) Diğer memleketler, İngiltere'nin adaletini, dürüstlüğünü duyunca, bu mukaddes gücün başlattığı hareketlerin kendilerine de kavuşmasını isteyeceklerdir. Gerçekten, Kadıyanî mübeşşirin (İyi haberlerin müjdecisi) 1923 te Rusya'dan dönüşünde söyle-

(10) Bereketu'l-Hilafet, Mahmud Ahmed, s. 65.

diği ve şehadet ettiği gibi; hedef ve gayeler birdi: «Ben çoğu kere bir İngiliz ajanı olarak suçlanmışımdır.» Gururla şunları söyler: «Ben Rusya'ya sadece kadıyanlığı telkin etmek için gittim. Fakat kadıyanlığın o güzelim maksatları ile İngiliz hükûmetinin gaye ve hedefleri iç içe olduğundan, bu hükûmete hizmet ederek vazifemi yerine getirmek arzusunda idim.»¹¹

Bu şekilde bu sahte mezhep, müslüman krallıklarının kolonilerin elinde birbiri arkasından düşmeleri üzerine zevk ve sevinçlerini açıkça ifade edecek kadar maskaralık etmiş ve aşağılanmışlardır. Büyük bir halk kitlesi topladılar müslümanların katliamı için çok sayıda askerî silah ve alet satın alınmak üzere bol miktarda para gönderdiler. İngiliz ordusu Irak'a girince, Gulam Ahmed'in halifesi olan oğlu, katliam gayesiyle toplanmış olan halka şöyle hitap etmiştir:

«Müslüman alimler, başarıları halinde, İngilizlerle iş birliği yapmamız yüzünden bizi suçlar ve mutluluğumuzu çok görürler. Sorarız: Niçin mutlu olmayalım? Niçin neşelenmiyelim? İmamımız şöyle der: 'Ben Mehdiyim ve İngiliz hükûmeti benim kılıcımdır.' Bu kılıcın göz kamaştırıcı pırıltılarını Irak, Suriye ve her yerde görmek isteriz. Bu zaferin sevincini yaşıyoruz. İmamımız şöyle demişti: 'Filvakî Allah, bu hükûmete destek olsun ve yardım etsin diye melekler göndermiştir.'¹²

Başka bir yerde şunları yazar: «Yüzlerce kadıyanî, Irak'ı fethetmek için İngiliz ordusuna iştirak etmiş ve bu yolda kanlarını akıtmışlardır.»¹³ Aynı şekilde emperyalist kuvvetler Mukaddes Şehir Kudüs'e girince bu adam mem-

(11) Kadıyanî misyoneri, M. Amin'in mektubu, El-Fadl, Eylül, 28. 1923.

(12) El-Fadl, 22, 7-12-1918.

(13) a.g., 31-8-1923.

nûniyetlerini dile getirmiştir.(Kolonilik) sömürgecilik lehine bir makale yazdı. 'El-Fadl' adındaki gazeteleri şunları yazar:

«İngiltere'nin zaferinden dolayı Tanrıya binlerce hamdederiz. Bu, bizim için bir mutluluk vesilesidir. Çünkü imamımız Gulam Ahmed, Britanya'nın zaferi için dua ederdi. Fırkasının da duacı olmasını öğütlerdi. Şimdiye kadar kapalı bulunan, kadıyanîliğe davet kapılarımız da açılmış bulunmaktadır artık. Bütün bunlar, İngiliz İmparatorluğunun diğer ülkelere yayılması sebebiyledir.»¹⁴

Emperyalizm bu mezhebi, müslümanlar arasında tefrika çıkartmak, aleyhlerine casusluk yapmak için, çirkin gayelerine ve adi emellerine böylece kavuşturuyordu. Bunun için Alman hükûmeti; bunları İngiliz ajanları diye suçlayarak, bakanlarının, onların konferanslarına katılmalarını yasakladı.¹⁵ Yine İngiltere ile Afganistan arasındaki harp esnasında bu mezhebin iki elemanı emperyalizmin lehine casusluk yaptıkları suçundan, Afganistan'a döndüklerinde Afgan Hükûmeti tarafından öldürtülmüştür. Afganistan iç işleri bakanı, bu adamların üzerinde, düşman ajanı olduklarını ispatlayan mektup ve dökümanlar bulduklarını açıklamıştır. Bunun aksine kadıyanî halife kendi suçlarını gururla şu sözlerle açıklamıştı:

«Adamlarımız, onlar aleyhine hiç bir şey taşımayan cihad hakkındaki inancımızı söylememiş ve sulhlarına mani olmamıştır. Fakat (cihad gibi) sıkıcı bir inancı bizden söküp atan İngiliz hükûmetine karşı olan aşk ve muhabbetlerini gizliyememişlerdir. Öldürülmelerinin sebebi budur.»¹⁶

(14) El-Fadl, 22 Kasım, 1918.

(15) El-Fadl, 1 Kasım 1934.

(16) Cama vaazı, Gulam Ahmed'in oğlu, «El-Fadl»da yayınlandı 6-8-1935.

Emperyalizmin, casusluk için çoğu kere, misyonerlik vaazlarını dinî şöhretleri kendi hesaplarına kullanmış oldukları açık bir gerçektir. Bunun tartışması, tarafımızdan da dile getirildiği gibi, çok eskiden Dr. Ömer Ferrûh'un 'Va'z u Nasihat ve Emperyalizm' adlı kitabında yapılmıştır.

Şu an bile emperyalizm, çıkarları uğruna öncülük hareketlerini sürdürmek ve kuvvetlerine destek olmak için bu sapık mezhep salıklerini Afrika'da görevlendirmekte, ortadoğuda ise müslümanlar arasında imanlarında şüphe uyandırmak, İslâm'ı tahrif etmek ve casusluk yapmak için bunlara vazife vermektedir. Bu görevliler, İslâm etiketi altında faal yardımlarıyla emperyalistlerin hesabına çalışırlar. Netice olarak kadıyaniliğin organı «El-Fadl» gazetesinin yazdıklarını aynen alıyoruz:

«Gerçekten, İngiliz Hükûmeti bizim kalkanımızdır. Biz bu kalkanın gölgesi altında hareket ettik ve durmadan ilerledik. Eğer bu kalkan üzerimizden kalksaydı, atılan oklarla delik deşik edilir paramparça olurduk. Böylece biz yekvücut olduk. İngiliz hükûmetinin yükselmesi ve nüfuzu, bizim yükselişimiz; bu hükûmetin dağılıp yok olması da bizim sonumuz demektir.»¹⁷

İşte, vicdanını emperyalizme satan, ona elinden geldiğince hizmet edip aynı hizmeti devam ettiren sahte mezhebin gerçek yüzü budur.

(17) El-Fadl, 19 Ekim 1970.

KADIYANİLİK VE MÜSLÜMANLAR

Çokları kadıyanîliğin, diğer mezheplerden temel prensiplere sadece ameli konularda muhalefet ederek ayrılan ve bunun dışında başka bir farklı özelliğe sahip olmayan müslüman mezheplerden biri olduğuna inanırlar.

Biz bu bölümde kadıyanîlerin amelî hayatlarını ve dinlerini, müslümanlarla yüz yüze müzakere edip, münazaracıların yaptıkları hataların derecelerini ve büyüklüğünü anlatıp kadıyanizmin, İslâm'la hiç bir ilgisinin bulunmadığını, ancak halkı aldatıp İslâm etiketi altında kendilerini gizlediklerini ortaya koyacağız. Bunlar, Ehl-i Kitap gibi İslâmdan uzaktırlar. Bu kötülüğün altında çıkarları ve siyasi maksatları yatmaktadır. Onların kitapları, bir müslüman öldüğünde, cenazesinin kılınmamasını ve kendi mezarlıklarına defnedilmemesini yazar. Bunun dışında şu esaslar da yer almaktadır: Müslümanlarla evlenmeyip, onlarla herhangi bir iş birliğine girmemelidirler... Hem de bir müslüman onlara göre dinsizdir. Bu durum, sahte peygamber Gulam Ahmed tarafından şöyle ifade edilmektedir:

«Bana inanmıyan, Allah'a ve Peygamberine inanmamış demektir.»¹

(1) Hakikatü'l-Vahy, Gulam Ahmed, s. 163.

Gulam'ın oğlu ve ikinci halifesi Mahmud Ahmed: «Bir adam Lucnow'da benimle karşılaştı ve şunları söyledi: 'Siz kadıyanîliğe inanmayan müslümanları, umûmî bir akım olarak, kâfir diye niteliyormuşsunuz, bu doğru mu?' Ben de evet, sizi dinsiz kabul edişimde hiç şüphe yok dedim. Adam cevabım karşısında şaşırılmış ve hayrette kalmıştı.»² şeklinde yazar. Yine devam ederek:

«Bize, kadıyaniler dışında kalanlara kâfir deyişimizin nedeni soruluyor. Bu husus Kur'an'da oldukça açıktır! Çünkü Allah, bir tek peygambere dahi inanmıyanın kâfir olduğunu açıkça belirtmiştir. Meleklerle inanmıyan kâfir dir. Kur'an'a inanmıyan yine kâfirdir. Aynı şekilde, Allah'ın peygambeti ve elçisi olan Gulam Ahmed'e inanmıyan kimse, Kur'an ayetlerine inanmamış demektir. Bu sebepten biz, Peygamberler arasında ayırım yapan, bazılarına inanıp ta diğerlerine inanmıyan müslümanları kâfir diye nitelendirdik. Bunun için onlar dinsizdir.»³

«Yine Gulam Ahmed'e inanmıyanlar da İslâm'dan çıkmış ve kâfirdirler. Bunu kendiliğimizden söylemiyoruz. Biz bunu Allah'ın kitabından çıkardık: «Onlar kâfirlerin ta kendileridirler.»⁴

Kadıyanî âlimlerden biri, 'En-Nübüvvetu fi'l-İlham' adlı kitabında şunları yazar:

«Tanrı ona (Gulam'a) buyurmuştur ki: 'Beni seven ve bana itaat eden kimsenin; sana inanması ve senin yolunu takip etmesi, onun bir vazifesidir. Yoksa beni seven kimse değil de, düşmanım olur. Sana inanmayanlar bunu kabul etmezler. Seni yalanlayıp eziyette bulunurlarsa, biz onları acıklı bir şekilde cezalandırıp ve onlara, kâfirler için bir

(2) Envaru'l-Hilafet, s. 92.

(3) El-Fadl, 26 Haziran, 1922.

(4) Kelîmetu'l-Fasl, Beşîr Ahmed. (Gulam Ahmed'in oğlu.)

hapis olan cehennemî hazırlayacağız.’ Tanrı burada Gulam Ahmed’e inanmayanların kâfir olduğunu, varacakları yerin de cehennem olduğunu açıkça belirtmiştir.»⁵

Gulam Ahmed’in oğlu, ilk kadıyanî halifesi olan Nureddin’den naklen şunları söyler: «Kadıyanî olamayan müslümanlar, Kâdir ve Yüce Tanrının şu sözüne muhatap olmuşlardır: «Onlar kâfirlerin ta kendileridirler.» Onun sözüne şunları da ilâve eder: İsa’ya ve Musa’ya inanmayanın kâfir ve melun bir dinsiz olduğu nasıl mümkün oluyorsa; mümin kişi, Allah elçileri arasında bir ayırım yapmayız derken, Gulam Ahmed’e inanmazsa nasıl kâfir olmasın? Bunlar kâfir olurlar. Bu sebepten Gulam Ahmed’e inanmayanların Yüce Tanrının şu sözü gereğince kâfir oldukları zarureten ortaya çıkar: ‘Gerçekten onlar kâfirlerin ta kendileridir.»⁶

İşte kendi sözlerine ve yazılarına göre, onların dini bu, müslümanlarla aralarındaki gerçek yakınlık ta bundan ibarettir. Maamafih onlar, alçak emelleri uğruna, müslüman safları arasına sığınırılar.

Fırsat düşürdükçe, genellikle, Hindistan ve Pakistan dışında kalan ülkelerde müslüman imamların arkasında namaz kılarak onları yanıltırlar. Bu, apaçık bir hiledir. Önce de anlattığımız gibi onlar, Gulam Ahmed’e inanmayanların tümünü kâfir diye damgalarlar. Öyleyse dinsizlerin arkasında ve onların saflarında kendi namazlarını eda etmeleri nasıl mümkündür? Onlar müslümanlarla namaz kılsalar dahi bu ancak bir riyakârlıktır. Bunların kadıyanî olmayan kimselerin arkasında namaz kılma istekleri hakkındaki fikirlerini inceleyip ortaya koyduktan sonra zikrede-

(5) En-Nübüvve fî'l-İlham, Yusuf Kadıyanî, s. 40.

(6) Kellmetu'l-Faşı, Beşir Ahmed, s. 120-124. «Review of Religions» dergisinden aynen alınmıştır.

ceğimiz gibi, namazlarını evlerinde tekrar ederler. Bu sah-
te kadiyanî şunları söyler:

«Dinimin verdiği malûmat şudur: 'Her kim ve her ne olursa olsun; kadiyanî olmayanın arkasında namaz kılmanıza müsaade edilmez. Veleve ki bu kişi halk tarafından övülmüş de olsa... Bu, Tanrının emridir. Tanrının muradı da budur. Tereddüd edenler ve şüpheciler, yalancılar gurbuna girer. Allah sizin ve onların arasını böylece ayırmak ister.»'

Risalelerinin birinde de şunları yazar:

«Gerçekten Tanrı bana uymakta tereddüt gösteren yahut beni yalanlayan herhangi bir kimsenin arkasında kılmış olacağınız namazın tamamen batıl olacağını bana haber vermiştir. Öte yandan sizin kendi inamlarınızdan birinin arkasında namaz kılmanız bir vecibedir. Buna bir hadiste işaret edilmiştir: 'Önderiniz, İmamınız, sizin içinizden birisidir.' Varid olan diğer haberlerde, 'Mesih uruç ettiğinde; imamınızı kendi aranızdan seçebilmeniz için İslâmlık davasında bulunan diğer mezhepleri kaldırmak da sizin vazifenizdir. Öyleyse emrolduğunuz gibi yapın. Bilmeyerek amellerinizin boşa gitmesini ister misiniz?'⁸ Yukarıda geçen sözler, bizzat Gulam Ahmed'in söyledikleridir. Oğlu ise şunları yazar:

«Kadiyani olmayanın arkasında namaz kılmak hiçbirinize caiz değildir. Halk ısrarla: Onların arkasında namaz caiz olup olmadığını soruyor. İşte söylüyorum ve bana her sorduğunuzda da diyeceğim şudur: Bir kadiyanî'nin, kadiyanî olmayan kimsenin arkasında namaz kılması caiz olmaz, caiz olmaz, caiz olmaz.»'

(7) Gulam Ahmed'in Nutku, Kadiyan'da çıkan «el-Hakem» gazetesinde basıldı. 10 Kasım 1904.

(8) Erbaîn, s. 34-35.

(9) Envaru'l-Hilafet, s. 89.

Bu inançlarında öyle katıdırlar ki, mezheplerinden hiçbir kimsenin, kadıyanîliği kabul eden imamların dışında herhangi bir imamın arkasında namaz kılmaya izin verilmemiştir. Manzur Kadıyanî'nin kitabında zikrettiklerine bir göz atalım:

«Bir adam Gulam Ahmed'e: 'Bir kimsenin, itikadını bilmediği bir imamın arkasında namaz kılması caiz midir?' diye sordu da, cevaben: Hayır. Ancak itikadını öğrendikten sonra caiz olur, dedi. Beni (yani peygamberliğimi) tasdik ederse o zaman caiz olur. Beni ne tasdik ne de tekzib etmemiş olsa bile, yine caiz olmaz. Çünkü o bir riyakârdır. dedi».

Müslümanların camilerinde ve müslüman imamların arkasında arasına kıldıkları namaza gelince, bunun aslını da ikinci Kadıyanî halife Gulam Ahmed'in oğlu Mahmud Ahmed'in dilinden ortaya koyalım. Hicaz seyahatini şöyle anlatır: «1912 de Mısır'a, oradan da Hicaz'a gittim. Cidde'de dedem bana iltihak etti. İkimiz Mekke'ye gittik. Birinci gün Kabe'yi tavaf ederken namaz vakti geldi. Kabeden çıkıp gitmeye niyet ettim, fakat kapılar kalabalıktan kapanmıştı. Namaz başladı.

Dedem beni onlara iltihak ettirdi. Onlara katıldık ve namazı kıldık. Eve dönünce, Kadıyanî olmayanın arkasında kabul olmayan şu eda. etmemiş olduğumuz namazı haydi şimdi Tanrı için yeniden kılalım dedik. Böylece durduk ve namazı yeniden kıldık. Hep böyle yapardık. Çoğu kere evimizde kıldık. Arasıra cemaatle kılınan namaz sona erinceye kadar geciktirirdik. Daha sonra kendi mezhebimize göre namazımızı ifa ederdik. Bazen, kadıyanî olmayanlar bize uyarlardı.» (Bu mezhebin mürted ve onlara uyulmayacağını bilmedikleri için uymuşlardır.)

Anlatmaya devam eder:

«Dönüşümüzde birimiz, I. halife Nureddin'e: 'Kadıya-

nî olmayan birinin arkasında namaz kılma konusunda bir kadıyanî ne yapmalıdır?’ diye sordu. Halife cevaben dedi ki: ‘Gayesine erişmek için bir çıkar yol olarak görüyorsa, kadıyanî olmayan bir kişinin arkasında namaz kılmalıdır. Fakat sonra namazını kaza etmesi gerekir.’»¹⁰

İşte bu, fırsat düştükçe müslüman çoğunlukta namaza durmalarının gerçek yüzünün, bu kitleyi aldatmak olduğunun açık bir kanıtıdır. Maamafih bu bir ölçü değildir. Üstelik kadıyanîler, toplantılarına katılmamak ve onları taziye için de olsa, müslüman kitlelerle bir araya getirmek için bağlayıcı talimatlar altında tutulmuşlardır. İslâm cemaatine karışmamalarına sebep de, onlara göre kadıyanîlerin dindar, müslümanların ise murdar olmaları... Böylece yalancı kadıyanî’nin demesine göre, dindar, bozuk fikirli kimselerle, mümin de kâfir kimselerle bir araya gelmemelidir:

«Ayırımını yaptığımız bu dostluk, kendiliğimizden yapılmış değil. Bu, Tanrının emri ile oluyor. (Tabii ki bu kadıyanîlerin tanrısı, yoksa kâinatı yaratan Allah değil.) Bu durumda, (yani peygamberliğini inkârları halinde) onlarla haşır neşir olmamız, temiz sütün ekşimiş sütle karışmasına benzer. (Temiz sütle kimi kasdettiğini bilmiyorum.) Bu kıyaslama üzerine bizim bu dostluk ve ilişkilere ihtiyacımız yok.»

Yine: «Mezhebimizin, müslümanlarla her hangi bir alıp vereceği bulunmadığı için, müslümanların cenaze namazlarını kılmak, evlenme merasimlerine iştirak gibi şeyler yasaklanmıştır. Namaz dahil, bütün bağlar kesilip atıldıktan sonra ve onlar için önemli sayılan şeylerin bizim

(10) Aylne-i Sadakat, Mahmud Ahmed, s. 91.

(11) Gulam Ahmed «Tashizu'l-Ahzan» c. 8, No. 4. s. 311.

için önemsiz addedilmesinden sonra, onların cenaze namazını kılmak gibi bir ilgimiz nasıl mevcut olur?»¹²

Bundan dolayı, bizden birimiz, ikinci halifeye müslüman çocuklarına cenaze namazı kılmanın caiz olup olmadığını sorunca -çünkü, yaşasalardı belki kadıyanizmi kabul ederlerdi-, şöyle cevap verdi:

«Hıristiyan çocuklar küçük de olsa nasıl namazları kılınıyorsa, müslüman çocuklarının da namazının kılınması gerekir.»¹³ Yine kitabında şunları yazar:

«Meselâ, şöyle bir istifham belirir: Müslüman çocuklarının cenaze namazını kılmak caiz midir? Derim ki: Hayır, çocuğun dini ebeveyninin dini olup, onların yolundan gittiği için, nasıl Hıristiyan ve Hindû çocuklarına cenaze namazı kılınıyorsa, müslüman çocuklarına da cenaze namazı kılmak caiz değildir.»¹⁴

Müslüman çocuklarının durumu işte budur. Müslümanların cenaze merasimi hakkındaki emir ne olabilir? Bunlar katiyetle yasaktır. Çünkü kâfirler müslümanların namazını kılmazlar. Bunun için onlar kâfirin de kâfiri iken onların nasıl namazı kılınır? Gulam Ahmed'in I. halifesi Nureddin şunları savunur:

«Müslümanların cenaze namazının kılınmasına müsaade edilmemiştir. Tebligatına ilk başladığı zamanlar, Mesih Hz. Gulam Ahmed'in müslümanlar için kıldığı namaza gelince; bu, Allah Peygamberi (s.a.v.) in İslâm ın ilk zamanlarında müşriklerin namazını kılmasına benzer.»¹⁵ Neticede Kadıyanî, kendi oğlunun cenaze namazını kılmamıştır. Çünkü oğlu O'na inanmamış, bir müslüman olarak ölmüş

(12) Kelamu'l-İmam, «El-Fadl» 18 Temmuz 1916.

(13) Yevmıyyat, Mahmud Ahmed, «El-Fadl» da yayınlandı. 23 Ekim 1922.

(14) Envaru'l-Hilâfet, s. 93.

(15) El-Fadl, 29 Nisan, 1916.

ve diğer kardeşleri gibi kâfir olmamıştı. Bu hususta o kadar titiz idiler ki oldukça aşağılaştılar ve bayağılaştılar. Bu yalancı peygamberi, yahut hiç değilse sahte tebliğini duymayanların dahi cenaze namazının kılınmasını yasakladılar.

Kadıyanî yayın organı olan «El-Fadl» ın 6 Mayıs 1915 yılında çıkan sayısında şunlar yer alıyordu: Gulam'ın davetinin kavuşmadığı yerde bir kimse ölse ve oraya da bir bir kadıyanî gitse, bu ölen kişi hakkında ne yapmalı? Cenaze namazı kılınıp defin işi yapılır mı yapılmaz mı? Diye sorulursa, deriz ki: Biz ancak zahiri biliriz. Açıkça o, Allah Peygamberi ve elçisinden habersiz bir vaziyette ölmüştür. Onun için bu şekilde ölen bir kişiye dua etmeyiz. Müslümanlarla ilgisi bulunan veya onların arkasında namaz kılan bir kadıyanînin de cenaze namazının kılınmasına müsaade etmeyiz. Çünkü o bu ilgisinden dolayı kadıyanîlikten uzaklaşmıştır.»¹⁶

Dahası var: «Kadıyanî olmayan bir kimse ölünce, kadıyanî hukukçu şu cevabı verir: «Bir kadıyanînin (meselâ 'Cennet mekan olsun' demesi caiz midir?» sorusuna, iki kadıyanî hukukçu şu cevabı verir: «Bir kadıyanînin (meselâ bir müslüman için) Allah rahmet etsin demesine müsaade edilmemiştir. Bunların küfrü aşikar olduğu için üzerlerine Allah'ın rahmeti okunamaz. Allah'ın müslümanları afvetmesi ve onların (böylece) cennete girmesi, yapılan bu dua ve kılınan namazlara dayanır. Eğer onların namazını kılmamış olurlarsa müslümanlar için cennetin kapıları açılmaz.»¹⁷

Bütün bunlardan sonra, onların müslümanları aldatmak ve İslâm'ı kâbul etmede ayak diremelerini bir türlü

(16) Envaru'l-Hilâfet, s. 91.

(17) Ruşen, Ali M. Server fetvası, el-Fadl, 4 Şubat 1912.

anlayamıyorum. İslâm'ın sağlam itikadına sığınmayıp, müslüman olmadıklarını ve müslümanlarla hiçbir ilgilerinin bulunmadığını açıkça söyleyebilmelidirler ki bu onların mertçe istekleri olsun. Diğer taraftan mevcut bütün dinlerle topyekün bağlarının kesildiğini açıkça ilân edip, bahai kardeşlerinin yaptıkları gibi yeni inançlarını ortaya atıp, esas dinlerinin ne olduğunu açıklamalıdır. Bu, onlar için daha güzel ve daha isabetli olmuş olur. Fakat; «Emperyalizm ajanı kadıyanîler,» başlığı altında müzakeresini yaptığımız gibi, onların yegane gayesi, İslâm'ın şeklini bozmak, itikatlarına sıkı sıkıya bağlı kalan müslümanların kafasında şüpheler uyandırmak, maddî refah elde etmek, koloni hizmetçiliği yapmak ve Afrika'da İslâm etiketi altında sahte peygamberliği yaymaktır. Eğer bu böyle değilse, onların ne müslümanların arkasında namaz kılmasının ne de müslümanların onlara uymasının caiz olmayışının iman esası haline gelmesi nedir?

Müslüman Pakistan ülkesinin kurucusu, Hindistan yarımadasında müslüman milletin velinimetini olan Karaçi'li Azam Muhammed Ali Cinnah ölünce, dış işleri bakanı Zaferullah Han'ın, cenaze namazını kılması, okuyucuların yeni öğrendiği bir haber değildir. Bu bakanın, Cinnah'ın cenaze namazını kılmamasının sebebi nedir? O'nun anlayışına göre sebep açıktır: Cinnah'ın Hz. Muhammed (s.a.v.) e aşırı bağlılığı, milletini emperyalizm bataklığından çıkarmasından dolayı, bu zatın kâfir olduğu kararına varmış olması ve bir de Zaferullah'ın kendi boynundaki şirk ve emperyalizm ajanlığı boyunduruğudur, gerçek sebep...

Zaferullah'ın imamı Kadıyanî Gulam Ahmed demişti ki: «Bana gelen bir vahiyle Allah şöyle diyordu: 'sana uymayan, itaatine and içmeyip, sana karşı gelen; şüphesiz

ki Allah ve peygamberine karşı gelmiş ve o, cehennem ateşine girecektir.»¹⁸

İmamın oğlu ve halifesi ise:

«Davet kendilerine ulaşmamış da olsa, Gulam Ahmed'e inanmayanların tümü gerçekten kâfirdir.» der. Aynı şekilde Mahmud Ahmed'in kaleme aldığı 'Barkat-i Hilafet' kitabının 75. sayfasında ifade ettiğine göre, müslümanlarla meşrû bir evliliğe mücadele etmezler: «Bir kadıyanînin, kadıyanî olmayanla kızını evlendirmesi caiz değildir. Çünkü, bu, beklenen Mesih'in (Gulam Ahmed'in) kesin emridir.»

Ayrıyeten şunları da ilâve eder:

«Kızını kadıyanî olmayanla evlendiren herhangi bir kimse, kadıyanî olduğunu ikrar etse bile, bizim cemaatimizin dışına çıkmıştır. Aynı şekilde bizden birinin, böyle bir evlilik merasiminde bulunması dahi uygun değildir.»¹⁹ Kadıyan gazetesi «El-Ahkam»da bundan çok daha fenası yayınlanıyordu: Müslümanlardan kız alarak yaptığımız evlilik akdini bozmayıp devam ettirmemiz, daha uygundur. Onlar ehl-i kitap olduğu için, onlardan kız alabiliriz. Fakat kızlarımızı onlara vermemiz caiz değildir. İmamımızca açıklandığı gibi, kadıyanîler arasında, müslümanlar ehl-i kitap sayıldığı için biz kızlarımızı onlara veremeyiz ama, ehl-i kitabın olduğu gibi onların kızlarını alabiliriz. Kızlarımızı onlara vermemiz caiz değildir. Bunda toplumumuz için bir fayda vardır.»²⁰

Mahmud Ahmed devam ederek: «Hindular ve Sihler'in müslümanların kızlarını alması serbesttir. Ama onlara kız

(18) Ahbaru'l-Hıyar, s. 8.

(19) El-Fa'el, 23 Mayıs, 1931.

(20) El-Ahkam, 1920.

vermek yasaktır.»²¹ der. Yine devam ederek şunları yazar: «Kadiyanî, kadiyanî olmayana kızını asla veremez. Böyle bir şey yaparsa şu hadîse muhatap olur: 'Zina eden bir kişi mümin olarak zina etmez. Zina ederken mümin değildir.）」²² Mahmud Ahmed yine devam eder:

«Kızının müslümanlarla evlenmesine müsaade eden herhangi bir (kadiyanî) kimse, cemiyetten tardedilecek ve bir kâfir olacaktır.» El-Fadl'ın 6-9-1934. sayısında kızlarını müslümanlarla evlendirmeleri suçuyla, beş kişiyi cemiyetlerinden tard ettiklerini ilân etmiştir. İlanın metni aynen şöyledir: «Sözünde sadık II. halife Mesih (Allah yardımını onun üzerinden eksik etmesin) in emri altında aşağıdaki beş kişi mezhebimizden çıkartılmıştır...» Hepsî bu kadar mı? Beşîr Ahmed avaz avaz bağıırıyordu:

«Bizim ibadetimiz, namazımız ayrıdır. Kızlarımızın onlarla evlenmesi meşrû değildir. Onların cenaze namazlarını kılmak yasaktır. Öyleyse onlarla birleşecek neyimiz kalmıştır? Akralılık iki çeşittir: Dinî, dünyevî. En büyük dinî alâkamız, ibadetler; en büyük dünyevî alâkamız da karşılıklı yapılan evliliğdir. Cemaatla kılınan namaz ve evlilikler, gayr-i meşrû sayılmıştır: 'Onların kızlarını almanın nasıl meşrû ve caiz olacağını soracak olursanız, cevabım şudur: Hıristıyan kızlarını almamız nasıl caizse onlar da öyle caizdir. Onlara neden 'Selamun aleyküm' diye selâm veriyorsunuz diye soracak olursanız, yine derim ki: Allah Peygamberi Yahudilere selamun aleyküm, derdi. Netice olarak, bütün bu görüş açılarından dolayı aramızda ayrılık vardır.»²³

Sizi gidi alçaklar, öyleyse niçin iki yüzlülük ediyorsunuz? Neden umûmî efkâra karşı kendinizi İslâm'ın silâhı-

(21) El-Fadl, 18 Ocak, 1930.

(22) El-Fadl, 26 Temmuz, 1922.

(23) Kellmetu'l-Fasl, Beşîr Ahmed, «Review of Religions» dan alınmıştır.

la koruyorsunuz? Peki neden müslümanlara karşı kininizi ve düşmanlığınızı, o aşağılık ecdadınız gibi, açıkça ortaya koymazsınız? Bir perde arkasına sığınarak ve kendinizi saklayarak, niçin bütün dünyayı aldatırsınız? Bunu alçaklığınızdan ve yüzüzlüğünüzden korkarak; büyük hırsız, bahailiğin kurucusu Bahaullah'ın ortaya attığı bir bulgusu olan, 'Dininizi, işinizi ve altunlarınızı saklayın' formülüne göre yapıyorsunuz, değil mi? Bütün dünyanın bilmediği dikkat çeken sözlerinizin, kitaplarınızın, hilelerinizin doğuracağı yükün altından kalkabilir misiniz? Siz, Allah'ın düşmanları, Peygamber (s.a.v.) in ve ashabının düşmanları, Hind-Pakistan yarımadasında plânlarınızı ortaya koymak için meydana getirdiğiniz huzursuzluktan sonra, şimdi de eski efendiniz hesabına casusluk yapmak ve fitne, fesat, bozgunluk çıkartmak için bütün gayretlerinizi Afrika ve Avrupa dünyasına yöneltmiş bulunuyorsunuz. Halifenizin, kendi toplumuna yapmış olduğu bir konuşmada, kendini müslüman düşmanı olarak ilân etmesinden bu yana hayli zaman geçti. Sayım kütüklerine göre sayımız, yetmiş bin kadardır: «Ancak bu kadar az bir rakam, müslümanlarla yüz yüze gelip hesaplaşmada bize herhangi bir endişe vermiyor. Bizden samimî iman eden her birimiz, bin müslümana bedeldir. (Bravo.) Böyle olunca müslümanların sayısı dünyada 75 milyon değildir. (Ne istatistik, ne yalanlar.) Bunun anlamı şudur: Bütün müslümanları bir araya getirsen, yine ne bizden daha kuvvetli, ne de bizi yenebilirler. Diğer taraftan biz onlardan daha üstün ve daha hakimiz. (Kuvvetli İngiliz hükûmeti sayesinde)» (El-Fadl, 21 Mayıs, 1922.

Bu sunduğumuz pasaj, onların müslümanlar için kalblerinde gizledikleri kötülüğü, kin ve gayzlarını orta yere koymaktadır. Bundan önce Müslüman Türk orduları, 5. George'un ordularıyla çarpışırken, II. kadıyanî halifesi, de-

mişti ki: Biz George V. ile beraberiz. Çünkü hali hazırda gerçek halife O'dur.»

İngilizler Filistin'e girdiği zaman onları öven bir risale yazmıştı. Bugün İsrail bütün İslâm dünyası için en korkunç düşman haline gelince kadiyanîler de bir güç kazandı. Sesini duyuruyor, İsrail'le dostluk ve muhabbet bağlarını geliştiriyor. Bu, birbirinin gözünün içine baktıkları ve her ikisinin de istekli oldukları basit bir düşünce hesabına dayanan iki şey içindir: Bunlardan biri, İslâm'a düşmanlık ona karşı koyma ve emperyalizm ajanlığı, (İslâm aleyhine) bu yakınlık öyle bir noktaya erişmiştir ki, İsrail başkanı onlarla şahsî görüşme imkânını bahşetmiştir. Bu görüşmeler esnasında işin nereye varacağı iyice anlaşılmıştır. İsrail devlet başkanı bu şekilde resmî kabulü kime bahşeder? Niçin onlara, (davalarını yürütecek olan) merkez ve okulların açılmasında kolaylık sağlayacak selahiyetler veriyor? Hiç İsrail, herhangi bir topluma, kendi çıkarları ve arzusu da en az onlarınki kadar olmayınca onlara ülkesinde bir büro açmağa izin verir mi? İsrail, herhangi bir karşılıklı anlaşma dışında maddî yardım yapar mı? İsrail'in kendi hesabına müslüman devletlerde casusluk yapanlara böylece bir karşılık vermesi muhtemel değil midir? (Kadiyanîlere, casuslukları için maddî yardıma gerek yok. İsrail'de büro açmaları kâfidir.) Gerçekten onlar birinci misâlde olduğu gibi, müslümanları cihad ruhundan uzaklaştırmak arap müslümanlarla arap olmayan müslüman kardeşleri bir araya getiren aklı ve rûhî bağları kaldırmak, Arapları Arap olan Muhammed (s.a.v.) den soğutmak için İsrail hesabına büyük hizmetler gördüler: «Bizim itikadımızda, cihad, tamamen din dışıdır. (gayr-i meşrudur)»²⁴ derler.

(24) Review of Religions, (Kadiyanî bir dergi), 1902.

İşin daha enterasan tarafı var. Bu büro, sadece Filistin için değil bilakis bütün arap devletlerinde görev yapacaktı. İsrail Radyosu açılış ve kapanışında kadıyanîlerin reklamını yapıyordu. Kadıyanîlerin bizzat itiraf ettikleri gibi, arap ülkelerine bütün yayınlar buradan gönderilir. Biz burada kadıyanîlerin «Yabancı Misyonlarımız» adlı kitaplarında, 'İsrail Misyonları' başlığı altında yayınladıkları bölümün tümünü tekrar vereceğiz.

İSRAİL MİSYONERLERİ

Ahmediye Misyonu, Karmal dağında, İsrail'in Hayfa şehrinde kurulmuştur. Bizim burada bir misyon binamız, bir kütüphanemiz, bir kitap depomuz ve bir okulumuz vardır. Bu misyon, arapça olarak yayıladığı «El-Buşra» adlı aylık bir dergiyi otuz ayrı ülkeye gönderir. Mevud mesih'in, birçok eseri bu misyon tarafından arapçaya tercüme edilmiştir.

Bu Ahmediye misyonu, eskiden Filistin denilen bir grup tarafından çeşitli yollardan geniş çapta etkilenmiştir. İsrail'de bulunan ve misyonumuzun kendilerine hizmet etme fırsatını asla kaçırmadığı az sayıdaki müslümanlar, bizim misyonumuzun varlığından büyük bir kuvvet almaktadırlar. Misyonerlerimiz bundan bir süre önce Hayfa belediye reisi ile bir görüşme yapmıştı, bir çok konuların görüşülmesi esnasında, bize çok kuvvetli olduğumuz, Filistinli araplardan müteşekkil olarak kurduğumuz Ahmediye cemiyetinin bulunduğu Hayfa yakınlarında, Kebabir denilen bir köyde okul kurmamızı teklif etmişti. Kebabir'de misyonerliğimizi görmeye geleceğini vadetmişti. Ki daha sonra tanınmış dört arkadaşıyla birlikte geldi ve ziyaret etti. Cemiyetimiz üyeleri ve okulumuz talebeleri tarafından

münasip bir surette karşılandılar. Dönmeden önce şeref defterine intibalarını yazdı.

İsrail işgalinde, misyonumuzun durumu hakkında okurlara bazı fikirler verecek olan diğer bir küçük olay da şudur: Misyonerlerimiz, Muhammed Şerif 1956 da Pakistan'da ordu karargâhı hareketi için gitmek isteyince, İsrail devlet başkanı, kendisini görmeden Pakistana dönmemesi için bir haber göndermişti.

Choudary Muhammed Şerif, başkana vermek için Almancaya tercüme edilmiş bir Kur'an nüshasını bulundurmasını ihmal etmemişti. Başkan, bu hediyeyle memnuniyetle kabul etmişti. Bu görüşme ve sızan haberler, İsrail basınında geniş yer aldı. İsrail radyosundan da kısaca yayınlanmıştı.»

İşte bu, kâfir cemiyetin (kadıyanîlerin) müslümanlarla fikir ve düşünce ayrılığını, kardeşlik sevgisiyle düşmanlık hissini ortaya koyan gerçektir. Onlar, İslâm'ı yıpratmak ve çökertmek için gasbedilmiş bir ülke ve siyonist, emperyalist bir devleti merkez olarak seçmekte kendi çıkarları açısından haklıydılar. Bu yolla, müslümanların en vahşi ve bir numaralı korkunç düşmanlarından yardım elde edebiliyorlardı. Bu durumdan, okurlar, bu (kadıyanî) toplumun, İslâm'a ve müslümanlara iki yönden devamlı düşman olduklarını anlıyacaklardır: Birincisi, dinî düşmanlık. Kendi kitaplarından çıkardığımız parçalardan anlaşıldığı gibi... İkincisi de siyasîdir. Yukarda iktibas ettiğimiz delillerde görüldüğü gibi.

Allah dinini muhafaza buyursun ve bu canilerin şerinden korusun.

**YALANCI KADIYANİ PEYGAMBERİN,
PEYGAMBERLERE VE ASHABA KARŞI HÜCUMU**

Allah'ın Peygamberi (s.a.v.) buyurdu ki:

«Allah elçisi olduğunu iddia eden kâfirlerden otuz kişi çıkmadıkça kıyamet kopmayacak.»

Başka bir rivayette de şöyle buyururlar:

«Ben peygamberlerin sonuncusuyum. Benden sonra artık hiçbir peygamber gelmeyecek.»

Kendi arzu ve hevasına uyarak asla söz konuşmayan, ancak vahyedilen şeyi söyleyen Allah Peygamberi, gerçeği ifade etmiştir.

Birinci asırda ortaya çıkan kâfirlerin ilki ve öncüsü Müseylimetu'l-Kezzab idi. XIV. asırda ise Kadiyanlı Gulam Ahmettir. Her ikisi de peygamberlik ve rasullük davasıdadır. Maamafih ikincisi, bütün rasullerden ve peygamberlerden daha üstün olduğunu ileri sürmek gibi bir mübalağada birinciye aşmıştır. Peygamberlere küfretmiş, şereflerine leke sürmek istemiş, bazılarını sövüp saymış, geri kalan bir kısmına da itapta bulunmuştur. Aynı şekilde, Cennet ehli gençlerinin önderleri imam Hasan ve Hüseyin'in de şerefine ve Peygamber (s.a.v.) e gönlü verenlerin şerefine saldırmıştır. Gulam, Peygamber (s.a.v.) in As-

hab-ı kiramını İslâm sancağını taşıyanları, Peygamber (s.a.v.) in sünnet-i şerifini yayanları, mücadele öncülüğü yapanları, velileri ve ümmetin seçkinlerini ahmak olarak nitelendiriyordu. Bütün bunlarla birlikte, Kadıyaniler, müslüman olduklarını, müslümanlarla bir ve müslümanların bütün inançlarını taşıdıklarını ileri sürerek kendilerini aldatmışlardır.

Müslümanlar arasında, Hz. Ebû Bekr, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali (r.a.) dan daha üstün birinin olduğuna inanan kimdir? Müslüman din önderlerinden; Allah'ın huzuruna, Hasan ve Hüseyinden şeref ve mevkiye daha üstün bir kimsenin geleceğini söyleyen biri var mı? Adem (a.s.) ın bütün zürriyeti ve önderlerinin en faziletlisi olan bu kişilerden daha üstün her hangi bir kimsenin doğduğuna, İslâm'ın yolundan sapanlardan başka kim inanır? Hiç kimse!.. Fakat bütün bunları söyleyenler ne olacak? Bunları söyleyen bir müslüman mıdır? Asla! asla değil!.. Hz. Muhammed (s.a.v.)i yaratan, O'nu bütün yaratıklara üstün kılan ve O'nun ashabından razı olan Allah'a yemin ederim ki hayır!.. Sonra, müslümanların içinden Nebî ve Rasullerin herhangi birisine hakaret etmeyi ve küfrü kim hayaline getirir?

Şimdi burada, Kadıyanlı sahtekârın, Hz. Peygamber (s.a.v.) in ve ümmetinin evliyası hakkında neler söylediğini görelim:

«Şüphesiz ki, Muhammed ümmetinde binlerce evliya ve seçkin kimseler doğmuştu ama hiçbirisi benim gibi değildir»¹. Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin hakkında: «Hüseyin üzerine bir üstünlük sağladığım için bana kızarlar. Bu (üstünlük) onun isminin Kur'anda zikredilmemiş olmasına dayanır. Diğer taraftan Zeyd'in ismi Kur'anda zikredilir. İsmi Kur'an'da zikredilen daha üstün olacağından, Hüsey-

(1) Tezkiretu's-Şehadeteyn, Gulam Ahmed, s. 29.

yin'in zikredilmesi daha yerinde olurdu. Atadan kalma özelliğle gelince, bu Tanrının şu sözüyle kaldırılmıştır: «Muhammed, içinizden hiçbirinin babası değil. Fakat o, Allah'ın elçisidir.»² Daha ileri giderek şunları söyler: «Kendimi Hasan ve Hüseyinden üstün tuttuğuma dair hakkımda sözler çıkartıyorlar. Evet, derim. Ben, bu iki şahıstan daha üstünüm. Bu üstünlüğü Tanrı pek yakında gösterecek.»

Bundan daha çirkin, de, Gulam Ahmed'in oğlu ve II. halifesinin 26-1-1926 yılında kadıyanî gazetesi El-Fadl'da yayınlanan bir cuma vaazında söylediği şu sözlerdir:

«Gerçekten babam şunları söylemiştir: 'Yüzlerce Hüseyin'i cebimden çıkartırım!' Halk bu söze, onun yüzlerce Hüseyne denk olduğu anlamını vermişti. Ben dahasını söyleyeyim mi? Babamın (İslâm) akidesine hizmet için feda ettiği bir saat, yüzlerce kurbanlık Hüseyinden daha hayırlıdır.»

Kadıyanî gazete el-Hakem de şunları yazıyordu:

«Eski halifelik uğruna verdiğiniz mücadeleden vaz geçin. Yeni halifeliğe dönün. Yaşayan Ali senin içindedir. Ölü Ali'ye yalvarmaktan vaz geç.»

Yalancı ve sahtekar çok daha ileri gider ve kendi üstünlüğünü kasederek peygamberlerden daha değerli kişilerden sözeder: «Peygamberden sonra onların en kâmil olanı» diye kendini onlardan üstün sayar.

«Ben hakkımda İbn Sirin'in: 'O Ebû Bekr'in elde ettiği makamın aynına sahip midir?' sorusuna: 'Ebû Bekr'le mukayese mi edilir?' diye cevap verdiği mehdîyim.»³ Oğlu ve halifesi der ki:

«Ebû Bekr'in mertebesi, Muhammed'in ümmetinden

(2) Melfûzat-ı Ahmedîyye, c. 4, s. 191-192.

(3) İcaz-ı Ahmedî, Gulam Ahmed, s. 58.

binlerce kişi tarafından elde edilmiştir.»⁴ Bir kadıyanı de şunları yazar:

«(Gulam Ahmed'in zürriyetini kasdederek), aile fertlerinden olan kadıyanı misyonerlerinden birinin şöyle dediğini işittim: 'Ebû Bekr ve Ömer Gulam Ahmed'le mukayese mi edilir? Bunların ikisi de onun ayakkabısını dahi çeviremez.»⁵

Peygamber ise bu hususta buyurdu ki:

«Ebu Bekir ve Ömer, nebiler ve resuller hariç, Cennete girenlerin en olgun kişilerinin iki lideridir.»⁶ Yine buyururlar ki: «Dünya ehli arasından, iki, iki de Cennet ehli arasından veziri bulunan hiç bir peygamber yok. Benim dünyadaki halifelerime gelince, bunlar: Ebû Bekr ve Ömerdir.»⁷ Ebû Bekr (r.a.) hakkında Peygamber (s.a.v.): «Cennetin bütün kapılarından çağırılanların en başında Ebû Bekr gelir,»⁸ buyurmaktadır. Yine Rasûlullah (s.a.v.) şöyle buyurur: «Malıyla, canıyla herkesten önce bana inananların başında Ebû Bekr vardı. Bir dost edinecek olsaydım Ebû Bekr'i dost edinirdim. Fakat Allah (c.c.) mescidde Hz. Ebû Bekr'in kapısı hariç, açık hiç bir kapı bırakmamıştır.»⁹ Hz. Ömer (r.a.)in hakkında da Rasûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: «Benden sonra bir peygamber gelecek olsaydı, o, muhakkak Ömer olurdu.»¹⁰, «şüphesiz ki Allah (c.c.) hakkı, Ömer'in diline ve kalbine yerleştirmiştir.»¹¹ Yine başka bir hadislerinde: «Nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki şeytan hiç bir zaman yoluna çı-

(4) Meflûzat-ı Ahmedîyye, c. 1, s. 131.

(5) El-Mehdi, No., 304, s. 57. Muhammed Kadıyanı.

(6) Tirmizî, I. Mace, Tabakat I. Sa'd, Müsned.

(7) Tirmizî.

(8) Buharî, Müslim, Tır, I. Ma., Müs., Darl., T.I. Sa'd, (Tirmizî'nin Hadisi)

(9) Müsned, Tirmizî.

(10) E. Davud. Tır., I. Mace, Tabakat I. S.,

(11) Buharî, Müslim, Müs., T. I. Sa'd.

kamıyacak. Senin yolundan çekilip, başka yoldan gidecektir.»¹² Yine bir başka hadis-i şerifte: «Kendini Cennette, Ömer (r.a.) in tahtının yanında gördüğünü söylemiştir.»¹³

Bu gibi kimselere karşı, kim üstünlük sağlayabilir? Kim kendini onlara benzetebilir? Şu afyon düşkününü şarhoş, düzenbaz ve sihirbaz herif mi?!... Bu sıfatları Gulam'a ben yakıştırmıyorum. Bir kimseye iftira etmekten Allah korusun. Bunu söyleyenler, kadıyanîlerin ta kendileridir. Bakınız Gulam'ın oğlu ve II halifesi ne söylüyor:

«Esrar, ilâçlarda çokça kullanılırdı. Onun için babam, esrar, tıp ilminin yarısıdır derdi. Bu sebepten dolayı, tıbbî maksat için esrarın kullanılması mübah sayılmıştır. Bunda bir sakınca yoktur. O, (Gulam Ahmed), Allah'ın müşahedesi ve murakabası altında «Tiryak-i İlahî» isminde bir ilaç yapmıştır. Bu ilâcın terkiibinde en çok kullanılan afyon idi. Bu ilacı, birinci halifesi Nureddin'e verirdi. Yine bu ilacı, çeşitli hastalıkların tedavisinde kullanırdı.»¹⁴

Bakın, çirkin ve hilebaz bir iftiraya bakın! Hz. Muhammed (s.a.v.)in «Yasak edilen şeylerle tedavi olmaz» hadis-i şerifine aykırı olarak: Allah'ın murakabası altında olduğunu söyleyip, afyonu meşrû göstermeye ve muteber saymaya nasıl da yelteniyor. Hadis-i şerifle yasak edilen şey ne cinsten olursa olsun, hele umumun nefretini mucip afyonla hiç tedavi olmaz. Bir yönden peygamberlik iddiasında bulunan, Allah'ın kâmil kullarına üstünlük taslayan ve diğer yandan da bu tür iğrenç şeyler söyleyen bu adamdan ne hayır gelir? Başka bir kadıyanî, bu sahtekarın bir afyon düşkününü olduğuna aptalca bir delil getirir:

«Gulam Ahmed matbaama ilk gelişinde, bir sandalyeye oturup bastırmak istediği kitabı hakkında konuşmaya

(12) a.g.e.

(13) a.g.e.

(14) Mahmud Ahmed'in makalesi, el-Fadl, 19 Ekim, 1929.

başlayınca, onun kapanan uykulu gözlerinden, zamanın zenginleri gibi marijuna veya afyon kullandığı intibasını edindim. Şimdi anlıyorum ki ondaki bu uyuşukluk, afyon yahut eroinden değil de Tanrının onda tezahür eden malûmatının eseri imiş.»¹⁵

Şaraba gelince, Gulam Ahmed, Lahordaki tabilerinden birine kendine şarap göndermesi için bir mektup yazmış ve Plomer diye tanınan bir adamın dükkanından satın almasını istemişti. Şarabın ne olduğu sorulunca şöyle cevap verdi: «Şarap, İngiltere'den ağzı kapalı şişelerde ithal edilip getirilen, sarhoşluk veren kuvvetli bir içki çeşididir.»¹⁶

İşte Gulam Ahmed'in içki kullandığı gerçeğine başka bir kadıyâninin getirdiği delil ve ispatı... Bu adam Kadıyanlı tıp doktorlarından biri olan Bîşaret Ali'dir. Der ki: Hastalık anında kanyak ya da rom kullanmanın hatalı olduğu nerede? İmamımız bu içkileri hastalık nedeniyle kullandı yahut müsaade ettiyse, işlediği hata nedir ki?... Sonra Gulam'ın içki kullandığı, zayıf zamanlarında, eli ayağı üşüyünce ve tansiyonunun düştüğü sıralarda bilinmektedir. Bu gibi durumlarda içki içmek, dinî kanunu ihlal değildir. Öte yandan bu bir dinî görev ve kanundur.»¹⁷

Aman yarabbi, ne kadar yapmacık bir iddia!.. Niçin açıkça ifade edilmemiştir ki, Gulam Ahmed'in bize tebliğ ettiği dinî kanuna göre içki içmek meşrûdur? Bu rezila'ne itiraftan sonra, Hz. Ebû Bekr ve Hz. Ömer'e suç isnad etmek, peygamberlik Bürdesini gizlemek için ne kadar iğrenç şeyler sokuşturulmuş. Evet, o hamiyetli Ömer ki içkinin haram olup olmadığını Allah (c.c.) beyan edinceye

(15) Nûr Ahmed Kadıyanî'nin açıklaması, El-Fadl, 20-8-1948.

(16) Yerli doktor Muhammed Hüseyn'e mektup, Gulam Ahmed, s. 5; Dr. Muhammed Ali Müslim'in «Modness of Gulam» adlı kitabı, s. 39.

(17) Peygam-i Sulh, (Kadıyanlı mecmua), 14-3-1935.

kadar ısrar eden, bekleyen Ömer. Nitekim neticede Hz. Ömer'in isteğine olumlu yönde cevap veren şu ayet-i ke-rime nazil oldu:

«Ey iman edenler! Şüphesiz ki içki ve kumar, fal taş-ları ve oklar, şeytanın pisliğinden bir kötülüktür. Bu (çir-kin) şeylerden kaçının ki kurtulasınız.»¹⁸

İşte etbaından sadakat yemini alırken; Peygamber (s.a.v.) in, «cennet ehli gençlerinin iki lideri Hasan ve Hü-seyin»¹⁹ dediği, minberden inip²⁰ dua ederken kucaklayıp önüne koyduğu şehid Hasan ve Hüseyin'e üstünlük tas-lıyarak kâfir İngiliz hükumetine²¹ itaatın gerekliliğini or-taya atan köle ajan...

Fakat bununla bitmiyor! Bu yalancı ve sahtekar; Pey-gamber (s.a.v.)in ashabından bazılarını hamakat ve aptal-lıkla nitelemiş yeltenmiştir: «Gerçekten Ebû Hureyre, budalanın biriydi. Doğru dürüst bilgiye sahip değildi.»²² şunları da ilave eder: «Peygamberin ashabından bazıları aptaldı.»²³ Gerçek şudur ki, kendisi deliliğin, budalalığın zirvesine çıkan bir budala idi. Bizzat kendisi, kendi hak-kında şunları yazar: «Hafızam çok zayıf ve oldukça ber-battır. Kısa bir süre önce gördüğüm bir kimseyi hemen unuturum. Bu vaziyet bende kelimelerle ifade edilemiye-cek bir seviyeye erişmişti.»²⁴

Bu ahmaklığı o derece ileri gitmişti ki çoraplarını al-tını üstüne ters giyerdi. Yanlarını altına altlarını da yan-larına giyerdi. Ayakkabılarını da ters giyerdi: -sağ ayak-

(18) Malde, 5/93.

(19) Tır. I. Mac. Mûs.

(20) Berliyye haşiyesi, Gulam Ahmed, s. 9.

(21) Tır, Nisai, S. Ebl D., Mûsned.

(22) Gulam Ahmed'in lcazı, s. 18.

(23) Nusratü'l-Hak haşiyesi, s. 140.

(24) Mektubat-ı Ahmedliyye, s. 21.

kabıyı sol ayağına sol ayakkabıyı da sağ ayağına giyerdi.- Bu kadar delilikler dışında; Akide şekeri zannederek, cebine doldurduğu soda parçalarını yedi. Oğlu Beşir Ahmed Kadıyaniye ait bir parçayı sunalım:

«Kadıyanlı doktor Muhammed İsmail bana, imamımızın, son derece ahlak ve saf olduğunu söyledi öyleki: Bazen çorap giydiğinde çorabın topuklarını ayağının üstüne getirir ve önündeki ayakkabının birini giydiği olurdu. Bazen alçacık, bazen yüksek ayakkabı giyerdi. Dostlarından bazen Avrupa'dan hediye ayakkabı getiren olsa, hangisinin sağ, hangisinin sol olduğunu bilemezdi. Bu sebepten, sağı solu farketmiyen düz ayakkabıları tercih ederdi. Yemek konusunda da durumu aynen böyleydi. Kendi kendine der ki: Yemek, dişlerimin altında bir taş parçası gibi. Öyle ki ne yediğimi bilemem.»²⁵

Başka bir talebesi ve kadıyaniliğin hizmetçisi de şunları yazar: «Gulam Ahmed, akide şekerini çok severdi. Üre hastalığından da muzdaripti. Bundan dolayı şekere olan aşırı düşkünlüğü artmıştı. Cebinde şeker taşıdığı gibi, kil parçaları da taşırdı. Bazen, bu killeri şeker zannederek yedi.»²⁶ Bunun gibi yarım akıllı ve aptal birisi, Peygamber (s.a.v.)in ashabına aptallık isnad etmeye çalışıyordu. Üstelik bu konuda hiç tereddüt etmez. Ebû Bekr ve Ömer (r.a.) gibi iki büyük simaya ve bütün ashaba üstünlük taslar.

Şimdi bu (adamın) kendisini peygamberler ve rasullerin üstünde olduğu kanaatindeki çılgınlığını zikredeceğiz. Hz. Âdem'den üstün olduğu hakkında da şunları söyler: «Allah Adem'i yarattı ve 'Adem'e secde edin' emrinde açıkça görüldüğü gibi onu, bütün canlılar üzerinde âmir

(25) Siretu'l-Mehdî, Kadıyanlı Beşir Ahmed, c. II, s. 58.

(26) Gulam'ın halleri, Miracuddin tarafından tahrîç edilmiştir, Berahin-ı Ahmedîyye, (zeylinde), c. 1, s. 67.

bir idareci, kendisine itaat edilen bir kimse durumuna getirdi. Sonra şeytan onu aldatıp cennetten çıkardı. Artık saltanat şeytana geçti. Âdem ise hakir ve zelil düşürüldü. Daha sonra şeytanı hezimete uğratayım diye Allah beni yarattı.» (Gulam Ahmed'e göre, Âdem ve gelecek olan Mesih arasındaki fark). Bu konuda şunları yazar: «Allah beni Âdem kıldı. Ve O'na verdiği her şeyi bana ihsan etti... Bu, Allah'ın, ta başlangıçtan kendisinin son halifesi olacak bir Âdem yaratması isteği sebebiyledir. Aynı şekilde, başlangıçta, I. halifesi olan Âdem'i yaratmıştı.²⁷ Bunu ileri sürerek Mahmud Ahmed der ki: «Allah meleklerle Âdem'e secde etme itaatini emretti. Bu birincisi doğru olunca ikincisi niçin doğru olmasın? (Birinci Âdem, daha yüksek olan Mesih). Ki, ateş senin kölen olmalıdır; kölelerinizin kölesi değil.²⁸

O, Yüce Allah'ın Peygamberinden üstün olduğu hükümüne varır. Öyle Peygamber ki, karşılaştığı binlerce insandan başka, kavmini imana davet ederek vaazlar verip doğru yola ileterek kavmi arasında elli sene yaşamış, Allah yolunda hayli eziyet ve sıkıntılara maruz kalmıştır. Bunları ne şahsının yükselmesi, ne de mevkiinin yücelmesi yahut para için değil, sırf Allah'ın hükmünü yüceltmek için yapmıştır. O Peygamber ki, Ümmetine şöyle buyurmuştu: «Ey kavmim! Sizden hiçbir mal ve kâr istemiyorum. Çünkü benim mükâfatım ancak Allah'a aittir.»²⁹ İngilizlere tapan, emperyalizmin uşağı bir kişi olarak alçakça ve olanca yüz-süzlüğü ile hizmetinin karşılığında onlardan bir mükâfat almak için yalvaran Gulam, kendisini bu peygamberden üstün görür.

Yaptığı hizmetlerini zikrettikten sonra İngiltere kra-

(27) Hutbe-ı İlhamiyye, Gulam Ahmed, s. 167.

(28) Melâiketullah Mahmud Ahmed, s. 65.

(29) Hûd 29.

lının temsilcisi önündeki yalvarışına bakınız: «Müslümanların kalbinde size karşı dostluk, itaat ve sevgi doğuracak olan kitapların telifiyle meşgul olduğumdan bu yana on dokuz yıl geçti. Müslüman çoğunluğun benden nefret etmeleri, bu gerçek yüzündendir. Bu düşünceler yüzünden onların kalbi öfke ve kin bağlamıştır. Bununla beraber, bilirim ki onlar, cahildirler ve işin farkında değildirler. İnsana teşekkür etmeyen, Allah'a teşekkür etmez. İyilik eden birine teşekkür ifadesi, Allah'a şükran ifadesine benzer. Bu bizim inancımızdır. Fakat ne yazık ki, hükûmete sadakat ve aşk dolu bu eserlerime, hükûmet-i seniyemiz derin nazarlarla bakmıyor. Maamafih bu konuda defalarca dikkatinizi çektiğim bir gerçektir. Şimdiyse yukarda adı geçen kitaplara eğilirsiniz diye tekrar ekselanslarına bir daha sunuyorum. İngiliz hükûmeti, çeşitli yabancı ülkelerde misyonerler yardımıyla, müslümanları, bu hükûmete karşı itaat için toplayan, kalplerine İngilizlere karşı itaat hissi yerleştiren, ondokuz yıl süren bu çalışmalara dikkat nazarıyla eğilebilir. Onların maksat ve gayeleri nedir? Bu çeşit kitaplar niçin, hangi hesaplar üzerine basılıp yayılmıştır.³⁰

Böylece, hayatını, insanları Allah'a ibadet için davet ederek geçiren bir kimse ile; ömrünü emperyalistlere hizmetle geçiren kimse hiç bir tutulur mu? Şu sahtekarın iddiasına bakınız: «O, bütün hayatını İngiliz hükûmetinin hizmetine feda etmiş ve müslümanların düşüncelerine tesir eden, onları hükûmete hizmet etmenin gereğine yönelten, müslümanların başkalarından daha çok bu hükûmete olan sadakat ve samimiyetlerini açıkça ifade etmelerini sağlayan kitapların telifiyle tam on dokuz yıl boyunca meşgul olmuştur. Bu gaye uğruna ben, arapça ve farsça bazı

(30) Keşfu'l-Hita, Gulam Ahmed, s. 403.

kitaplar yazmışım. Bu tür kitapları, her tarafta, bütün müslümanların, kalblerinden ve ruhlarından gelen tam bir teslimiyetle İngiliz hükûmetine boyun eğmeleri için uzak yakın bütün memleketlere yaydım.»³¹

Başka kitabında da şunları söyler:

«Yayınladığım kitapların sayısı 15.000'e kavuşmuştur. Bu kitapları, Mekke, Medine, İstanbul, Suriye, Mısır ve Afganistan'da her yerde yaydım. Mümkün olduğu kadar ilan ettim bu kitapları. Elimden geldiği kadar tanıttım. Bu kitaplar, meyvelerini vermiştir. Şöyle ki, cihada inanan yüzbinlerce müslüman, kalplerine yerleştirdiği bu kötü ve çirkin inancı ve kendilerine anlamadan öğretilen şeyleri bir kenara atmış, bunlardan vaz geçmiştir. Bu bütün Hindistan müslümanları arasından, benden sudur eden büyük ve övündüğüm bir hizmettir. Çünkü hiç bir kimse bunun bir benzerini yapmaya güç yetiremez.»³²

Emperyalizme yaptığı hizmetlerle övünen bu kişi, Allah Peygamberi Nûh (a.s.) dan üstün olduğuna inanarak der ki: «Allah, benim hak davamı ispat için öyle çok âlâmetler ve açık deliller vahyetmiştir ki bunlar Nûh'a vahyedilseydi, onun milletinden tek fert dahi suda boğulup helak olmazdı. Fakat bunlar aksine olmuştur! Onlar, gece, aydınlık bir gün arayan kör adam gibidir.»³³

Suçsuzluğuna ve iffetine şahitlik eden o ellerini kesen kadınlar olmasaydı, kabullenmek zorunda kalacağı büyük bir iş yüklenen kimse ile kendini bir tutar; Mısır Azizi'nin karısının şerefini kirletmektense hapsi tercih eden kimse ile kendini bir görür.

Bu sahtekâr ve yalancı, kendini:, Hz. Peygamber (s.a.v.)in hakkında: «Şerefli bir kimse, temiz bir kimsenin

(31) Sitare qayzeriyye, s. 3;

(32) Hakikatul-Vahy zeyil, Gulam Ahmed, s. 137.

(33) A.g.e., s. 137.

oğlu»³⁴ dediği bir Allah Peygamberiyle, Allah peygamberinin nesliyle tutar kendini mukayese eder.

Hain bir kişinin oğlu olan bu sahte kadıyanî, kendisinin, Hz. Yûsuf'tan çok daha üstün olduğunu söyler. Kendisi, akrabasından fakir bir kadına aşık olmuş birisidir. Bu kadını elde etmek için, babasının ihtiyaçlı durumu ve fakirliğinin meyvesini toplamayı kafasına koymuştu. Onu bazen ümitlendirir, bazen de korku verecek olurdu. Bazen tehdit eder bazen de aldatırdı. Şehvetinde ve delice sevdasında o kadar ileri gitmişti ki, yaşlı karısını boşamıştı. Çünkü bu yaşlı hanımı, diğer kadınları aldatmada yardım etmemiş ve yardımcı olamamıştır. Aynı şekilde oğlunu da evlâtlıktan reddetmiştir. Çünkü bu oğlu, arzusunü yerine getirmede, kendisine yardım etmeyenlerden bir başkası idi. İkincisi oğluna karısını boşamasını emretmişti. Zira, maşukasının akrabalarından, bu evliliğe karşı çıkanlardan biri de buydu. Ve maşukasının anne tarafından teyzesi olması hasebiyle, bu kadın (yani Gulam'ın gelini) bu evlilik için bu fakir maşûkanın ebeveynini zorlamıyordu. Oğlu karısını boşamayıp gevşek davranınca, şöyle bir tehdit savurdu: Eğer karını boşamazsan, kardeşin gibi sen de mirastan mahrum edileceksin. Gerçekten Gulam'ın gelini suçsuz yere boşanmıştı. Bu hususta tereddüt etmeksizin aileyi dağıttı ve evlâtlık bağlarını kesti. Bu konuda kendisine karşı teklifle çıkanları, Allah'ın azabıyla tehdit etti. Cezayı mucip olan sebep de, maşukasının kendisine cennette nikahlanmış olmasıydı. Bu kadınla başka birisi evlendiği takdirde, bu adam derhal ölecekti(!)

Öyle ki, bu nikahlısı dul kaldıktan sonra yine ona mutlaka dönmeli ve bu maşuka ile evliliği önceden takdir ve

(34) Buhari nakleder. (Hz. İsa)

nasip edilmişti! Fakat olan oldu. Bu zavallı aşık, tatmin edemediği arzularıyla öldü gitti. Fakat Gulam'ın bu sevgilisi, rakibi olan adamla evlendi. Onunla hayatını sürdürdü, aşığın kalbini yakarak, hayallerini yıkarak!... Böyle bir kişi, kendini Hz. Yûsuf'a benzetmekle kalmıyor. Daha da ileri gidip, Ondan çok üstün olduğunu iddia ederek diyor ki: «Bu milletin Yûsuf'u, yani halim selim ve alçak gönüllü olarak ben, İsrail'in Yûsuf'undan çok daha hayırlıyım. Çünkü Yakub'un oğlu Yûsuf suçsuz olduğunu ispat için insanların delaletine muhtaçken, benim masum olduğuma Allah sayısız delil ve ayetlerle şehadet etmiştir.»³⁵ Bir fakir kadına yanıp yakılan sen nerede, İbrahim, İshak, Yakub, ve O'nun ahfadı Yusuf'la mukayese edilmen nerede? Kendisini Mısır Aziz'inin karısı ve şehrin kadınlardan koruyan Hz. Yûsuf ile kim mukayese edilebilir? Sen, şantajcı günahkâr! Çaresiz kalıp ta senden yardım istemeye gelen bir kişiyi ağına düşürebilmek için plânlar kuruyor ve ona şu sözlerle cevap veriyordun:

«Aziz kardeşim Ahmed Bey, Tanrı seni korusun. Şu an zikrimi bitirince bir uyku bastı beni. Rüyamda Allah, büyük kızınla evlenmem için seninle tanışmamı emreder bana. Umulur ki sen, Allah'ın ihsanını, rahmetini, mükâfat ve şerefini elde edersin. Ve Allah bu vesile ile acılarını ve sıkıntılarını gideriverir. Bununla beraber eğer kızını bana vermezsen, onun mutsuzluğuna ve mihnetlerine düşebilirsin. Ben, sana, Allah'ın saadet hazineleri önüne serilsin, rızasını ve mükâfatını kazanabilesin diye O'nun emirlerini bildiriyorum. Bilirsin ki sana değer verir hürmet ederim. Ve senin bana gerçekten içten inanıp değer verdiğini takdir ederim. Senin bana tabi olmandan şeref duyuyum. Aynı şekilde bana getirdiğin senetleri kırdırma-

(35) Berahîn-ı Ahmediye, Gulam Ahmed,

ya hazırım. Bundan başka bütün mülküm senin ve Allahındır. Ayrıca kardeşin Aziz Bey'in polis teşkilatında yüksek bir göreve gelmesini temin ve tavsiye edebilirim. Zaten onu etbaimın zenginlerinden birinin kızıyla evlendirmeğe niyet etmiştim.»³⁶

Başka bir mektubunda ise Ahmet Bey'e şunları yazar: «Kızını benimle evlendirirsen, gayr-i menkul mülkiyetim bulunan bahçemden büyük bir bölümünü sana hediye ederim. Kız kardeşine de mülkümün üçte birini vereceğim. Sana gerçeği söylüyorum. Arzu ettiğin ve istediğin her şeyi vereceğim. Erkek akrabalarından benim kadar malına iştirak ettiren bir kimse daha bulamazsın.»³⁷

Bu tahriklerin, iğvaların tesirsiz kaldığını ve boşa çıktığını görünce iyice öfkelen-di. Oğlunun kayın pederi olan Ahmet Bey'e şunları yazdı.

«Sayın Ali Şer Bey, Ahmed'in kızını benimle değil de bir başkasıyla evlendirmeye niyet ettiğini duydum. Onlarla akrabalığımdan dolayı daha layık olduğundan bu işe tavassut edeceğini ve bu kızın benimle evlenmesi için baskı yapacağını umarım. Ben bir çöpçü müyüm veya adi bir soydan mı geldim ki beni bırakıp ta onu bir başkasına veriyorlar? Bundan önce hanımına kız kardeşine tesir eder diye bir mektup göndermiştim. Bununla beraber bana bir cevap ta vermedi. Ailesine hakkımda şöyle dediğini duydum: «Bu aşağılık ölümün eşiğinde. Ona yapacak bir şeyimiz yoktur.»³⁸ Şimdi sana gayet açıkça yazıyorum ki, eğer bana yardım etmezsen ve Ahmet Bey onu başkalarıyla ev-

(36) Gulam Ahmed'in Mektupları, Nevişte-i Gayb kitabının 100. sayfasından.

(37) Ayine-i Kemalât-ı İslâm, Gulam Ahmed, s. 573.

(38) Bu sıralarda elli yaşlarındaydı. Bir çok ızdırapları vardı. Hipokandriya, cinnet ve üre gibi tehlikeli hastalıklar... Bir nevi paralysls

lendirirse oğlum Fazıl Ahmet'le evli olan kızının boşandığını göreceğin gündür.»³⁹

Gerçekten de bu kız başkasıyla evlendikten sonra, Ali Şer'in kızı boşanmıştı. İkinci oğlu, babasının yaptığı gibi akrabalarıyla ilgisini kesmediği için mirastan mahrum bırakılmıştı. Gulam Ahmed aynı şekilde, ona artık fazla yardım etmediği için yaşlı karısını boşamıştı.

Bizim çılgın âşık, sevgilisinin asker olan kocasının ölmesini ümit edip kendini aldatarak, ayrılık sahrasında yana yakıla beklemektedir. Kendisi bunu şöyle ifade eder: «Allah'a yalvardım, huzurunda niyazda bulundum. Bunun üzerine bana şöyle vahiy geldi: 'Çok geçmeden onlara aye-timi göstereceğim ki o kadın, kocasından boşanacak, kocası ve ebeveyni üç yıl içinde ölecekler ve o da sana dönecek. Bunun vukuuna kimse engel olamaz.»⁴⁰

Allah öyle takdir etti ki, bu yalancı sahtekârın ümit ve arzularının tam aksine, kılıç ve ateşlere hedef olan bu asker ölmedi. Tam aksine; Gulam erişemediği arzu ve istekleriyle ölüp gitmişti. Halbuki güçlü rakibi kendisinden sonra daha yirmi yıl yaşamıştı.

Böyle bir adam, başlarında Mısır Azizinin karısı olmak suretiyle Mısır kadınlarının masumiyetine delâlet ettikleri kimseyle rekabet eder. Kadınların, Hz. Yûsuf'un iffetine delil olan sözlerine bakınız: «Allah için onun hakkında biz hiç bir kötü şey bilmiyoruz.» Azizin hanımı da der ki: «Şimdi hakikat her yönüyle ortadadır. O'nun nefesine yaklaşıp, iğva etmek isteyen ben idim. O ise hakikaten sadıklardandır.»⁴¹

Allah Teâlâ onun hakkında: «Şüphesiz ki o bizim ih-

(39) Gulam Ahmed'in Ali Şer'e yazdığı mektuplardan özetler. 2-5-1891.

(40) Gulam Ahmed'in vahyl, 'Nevîste-i galb' den alınmıştır. c. 1, s. 22.

(41) Yûsuf, 51.

laslı kullarımızdandır.»⁴², «Biz ona ilim ve hikmet verdik.»⁴³ «Olayların tevlini, tefsirini öğrettik.»⁴⁴ dediği ve «Emin, sadık»⁴⁵ diye vasıflandırdığı bu peygambere üstünlük taslar.

Şimdi Gulam Ahmed'in hakkında; Cenab-ı Allah'ın, «Meryem oğlu İsa'ya apaçık deliller verdik ve onu Ru-hu'l-Kuds ile destekledik»⁴⁶ ve «Meryem'in oğlu Mesih İsa, Allah'ın peygamberi, Meryem'e ulaştırıp bıraktığı kelimesidir (vaşıtasız yaratığıdır) ve ondan bir ruh olmaktan başka bir şey değildir»⁴⁷ dediği bir peygambere nasıl üstünlük iddiasında bulunduğunu nakledeceğiz: Allah kendi lisanıyla onu (İsayı) şöyle tarif etmiştir: «Gerçekten ben Allah'ın kuluyum. Bana kitap verdi, beni bir peygamber kıldı, her nerede olursam olayım beni mübarek kıldı. Bana yaşadığım müddetçe namaz kılmanızı, zekât vermemi emretti. Anneme iyilik yapmayı emretti. Beni katı kalbli zalim ve cebbar kılmadı. Doğduğum gün, öleceğim gün ve tekrar dirileceğim günde selâm emniyet benim üzerime olsun.»⁴⁸ Onun hakkında İngiliz emperyalistlerinin müteva-zî kölesi Gulam Ahmed şöyle der: «Allah bu milletten (kadıyanîlerden), makamı birinci Mesih derecesinden çok daha yüksek olan bir mesih göndermiştir. (Kendisini kasdederek.) Ruhum yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, İsa benim yaşadığım zamanda hayatta bulunsaydı, benim yaptıklarımı yapamıyacaktı. (Bunun anlamı emperyalizm ajanı ve küfre kölelik ise doğrudur). Benim getirdi-

(42) Yûsuf, 24.

(43) a.y., 22.

(44) a.y., 21.

(45) a.y., 46-54.

(46) Bakare, 87.

(47) Nisa, 171.

(48) Meryem, 30-33.

ğim delil ve ayetleri onun getirmesi imkansız olacaktı.»⁴⁹

Yine şunları söylemektedir: «Meryem'in oğlu İsa benden, ben de Allah'tanım. Beni tanıyan yücelmiş, aldırma-yan beni görmemezlikten gelip benden gafil kalanlar da helak olmuştur.»⁵⁰ Oğlu da: «Babam; Âdem, Nûh ve İsa'dan üstün olduğunu söyledi. Çünkü şeytan Adem'i Havvayı diğerlerini Cennetten çıkardı. Her ne kadar babam Gulam, onları Cennete gönderecekse de Yahudiler İsa'yı çarmıha gerdiler. Halbuki o çarmıhı kıracaktı. O, Nûh'tan da üstün olduğunu söyledi. Çünkü Nûh'un büyük oğlu hakka hidayet edemedi. Halbuki kendi oğlu gerçek yolu bulmuştur» (yani Gulamın oğlu).

Kadiyanî misyoneri M. Ahsen, şunları yazmakta: «Önce geçen peygamberlerden hiç birisinin mertebesi bizim imamımız mevud mesihinki kadar değildir. Bir hadiste: 'Musa ve İsa hayatta olsalardı, bana uymaktan başka bir şey tercih etmezlerdi.' rivayeti yer alır. Bununla beraber ben derimki, eğer, Mûsa ve İsa bizim imamımız zamanında yaşasaydı, mecburen ona uyacaklardı.»⁵¹

Şu iğrenç kör cesarete bakınız! Nebilere ve Rasullere nasıl da hakaret edip onları küçültmek istiyor. Onlara ve Yüce Peygamberimize yüzlerce salât u selâm olsun. Yalancı kâfirlerden birini nasıl da ileri sürer ve Allah'ın seçip gönderdiği peygamberlerle mukayese eder. Şeytanı onu şöyle demeye zorlar: «Çok peygamberler gelmiştir. Fakat hiç biri marifetullah konusunda beni geçmiş değildir. Onların hepsine verilen ledünnî bilgi noksansız ve bütün mükemmelliği ile bana ihsan edilmiştir.»⁵²

(49) Hakikatü'l-Vahy, G. Ah. s. 148.

(50) Mektubat-ı Ahmedîye, G. A. c. 3, s. 118

(51) G. A.'ın oğlu Mahmud Ahmed'in «el-Fadl'da 18-7-1931'de yayımlanan konuşmasından alınmıştır.

(52) Dürri Semîn, Gulam, Ahmet, s. 287-288.

Hatta şöyle der: «Bütün peygamberlerdeki olgunluk, fazlasıyla Allah peygamberinde toplanmıştır. Sonra bütün bu kemâlât ondan bana intikal etti. Bundan dolayı bana, Âdem, İbrahim, Musa, Nûh, Davud, Yûsuf, Süleyman, Yahya ve İsa denmiştir.»⁵³

Bu ve buna benzeri şeyler saçmalar. Daha fenası da Gulam Ahmed'de hayale gelebilen bütün kötülükler ve şer şeyler mevcuttu. Daha önce de zikrettiğimiz gibi ayyaş olduğundan dolayı, Allah Peygamberi İsa'yı şu sözlerle itham eder: «İsa'nın içki içtiğine inancım tamdır.»⁵⁴

Yine, «Mesih, kendisinin doğru olduğunu söyleme gücüne sahip değildi. Çünkü onun ayyaş ve kötülükler irtikab eden bir kimse olduğunu halk biliyordu.» der.⁵⁵ Arapçada meşhur bir atasözü vardır: «Kişi kendi hükümlerine göre düşünür.» Gu'âm der ki: «İsa, ya eski bir alışkanlığı ya da bazı hastalıklarından ötürü içki içerdi.»⁵⁶ Kendisi, gayr-i meşrû yollardan geceleri kadınlarla sarmaş dolaş olduğu için; Allah peygamberi Hz. İsa'ya suç yüklemek suretiyle kendine bir sığınak aramaya karar vermiştir. Bunun için şu fermanında bütün yüzsüzlüğü ile neler söyler:

«İsa'nın ailesi gerçekten enteresan bir aile idi. Onun üç ninesi de zinakar ve ahlaksızdı. Bu 'temiz' kandan, gelmiştir İsa!... Belki de İsa'nın zinaya karşı eğilimi, bu gibi davranışların neticesine dayanıyordu. Haram kazancı ile kendisini süsleyen bir aşüfteye başını masaj yapması için müsade eden, ancak Allah korkusu taşımayan bir kimse-dir. Bu Mesihin kişiliğinin ne olduğunu halk anlamış olmalı.»⁵⁷

(53) Melfûzat-ı Ahmedlyye, c. 4, s. 142.

(54) Review, c. 1, s. 123, 1902.

(55) Gulam Ahmed, Sat Bachan haşlyesi, s. 172.

(56) Sefîne-i Nûh, Gulam Ahmed, s. 65

(57) Gulam Ahmed, Encam-ı Âsım zeyil, s. 7.

Ne kadar yüz kızartıcı şey, ne denli kabalıktır bu! Terbiyeli bir kimsenin bir başkasına bu şekilde hakaret etmesi mümkün müdür? Hele bu suçlanan şahıs Cibrilin şu sözleriyle, suçsuz, masum olduğuna Cenab-ı Allah'ın melek vasıtasıyla delil getirdiği bir Peygamber olursa: «Ben sana ancak temiz bir oğlan vermek için Rabbin tarafından gönderilen bir elçiyim.»⁵⁸ Buna hakaret ne kadar çirkin kaçar!

İşte âlemlerin Rabbi ve sözünde en gerçekçi, en sadık olan Cenab-ı Allah, Hz. İsa'nın şerefli olduğuna delil getirir. Ey zalim, Allah'ın hükmüne ne cesaretle karşı çıkıyorsun? Ve onunla rekabete giriyor, onun verdiği kelimesine ve ruhuna hakaret ediyorsun? Yabancı kadınlarla sarmaş dolaş olup, ayaklarını ve ellerini masaj yapmaları için onlara emir veren sen değil misin? Hem de bunu gecenin karanlığına sığınarak yaptın. İşte 10-3-1923 tarihli «El-Fadl» mecmuası, buna şahadet edip şöylece ikrar eder: «Beklenen Mesih Gulam Ahmed, gerçekten bir peygamberdir. Bunun için eğer o kadınlarla halvette bulunmuş ve onlara dokunmuşsa, elini ve ayaklarını onlara öğdurmuşsa hiç bir mahzuru yoktur. Bu, tam tersine, güzel mükâfatlara, teşekkürlere ve nimetlere müncer olmuştur.» Şunu diyen de sizsiniz: «Çeşitli mezhep imamlarına hücum etmek, onlara karşı söz söylemek ve küfretmek, son derece çirkin görülen işlerin ve günahların en büyüğüdür.»⁵⁹ Bizzat kendi çıkardığın kanunlar ve koyduğun bu prensiplerin karşısında ne hale geldin? Biz senin söylediklerini tekrar ediyoruz. Yoksa biz, senin hakaretlerinin veya küfürlerinin günahından beriyiz. Hatta sen, Peygamberlerle meleklerle küfredebilen bir kâfirsin. İşte sana, senin

(58) Meryem, 19.

(59) Berahin-ı Ahmediye, Gulam Ahmed, s. 102.

kitabından, kendi yazdığın hatta kendi sözlerinden bir he-diye sunuyoruz:

«Mukaddesata ve seçkin şahsiyetlere hakaret veya küfredenler, alçak, melun ve rezil kimselerdir ancak.»⁶⁰

Bundan sonra o, yukarda zikredilenden daha büyük ve çok daha iğrenç bir suç irtikap eder. Kâinatın hülâsa-sı, bütün mevcûdatın en şerefli si nebilerin ve rasullerin lideri olan Allah Peygamberi Muhammed Mustafa (s.a.v.) in şahsî onurunu rencide eder.

O Peygamber ki, önceki gelen Peygamberler onun geleceğini haber vermiş, Allah'ın (c.c.) Peygamberlerden, Hz. Muhammed'in son peygamber olduğuna dair ahid aldığı Peygamber... Bu kâfir, der ki: «Allah Peygamberi üç bin mucize göstermiştir, benim mucizem ise milyonu aşmaktadır.»⁶¹

Üstelik şunları da yazar: «O (Allah) bana, kâinatta hiç bir kimseye vermediğini vermiştir.»⁶² Oğlu ve halifesi de şöyle der: «Bizim imamımızın takdir gücü, akıl kapasitesi, Hz. Muhammed'inkinden daha geniştir. Zamanımızın, medeniyet nokta-i nazarından o zamandan çok daha ilerlemiş olması gibi... Bu, Gulam Ahmed'in Muhammed (s.a.v.)e sağladığı kısmî bir üstünlüktür.»⁶³

Bu münakaşaya özel bir yer vereceğiz. Burada biz, hüküm vermede bir kaynak olur diye kendi yazısından bir not vermekle münazaraya sön vereceğiz: «Herhangi bir Peygamberde bir hata bulan kimse, müşriktir.» ve «Her kim, neticesi, bir din ulusunda kusur aramak olan kelimeleri kullanırsa biz onu ya açıktan açığa yahut ta zımmen

(60) El-Belagu'l-Mubin, s. 19.

(61) Tezkiretu's-Şehadeteyn, Gulam Ahmed, s. 41.

(62) Hakikatu'l-Vahy Zeyll, s. 78.

(63) Review of Rellgions, Mayıs, 1939.

tamamen bir aşağılık kimse ve bütün insanların en aptalı olarak sayarız.»⁶⁴

Cenab-ı Allah bizi müslüman olarak yaşatsın ve müslüman olarak ödürsün. Amîn.

(64) *Ayınu'l-Marife*, s. 8.; *Berahin-i Ahmedîye*, s. 109.

YALANCI KADIYANİ PEYGAMBER VE YÜCE PEYGAMBER Hz. MUHAMMED (s.a.v.)E KARŞI HÜCUMLARI

Şu dünyaya nice kötüler gelmiştir. Bunlardan hiç birisi de, şerlikte, gıybette, peygamberlik iddiasında, peygamberlere hakaret etmede, Rasullere küfretmede ve bizzat Allah'a karşı yalan uydurmada; bu sahtekar kadıyanî ve arkadaşlarıyla ölçülemez. Allah (c.c.) buyurur ki:

«Allah'a yalan isnad eden kimseden daha zalim kim olabilir?»¹

Kadıyanlı Gulam, kendisinden önce geçen Esved-i An-sî ve Müseylimetu'l-Kezzab'ın yaptığı gibi, kendisinin Allah'ın peygamberi ve elçisi olduğunu ileri sürdü ve Allah'a karşı bir yalan isnad etti. Sonra da: «Kendisinin bütün Nebi ve Rasullerden daha üstün olduğunu ve binaenaleyh, kendisine Adem, Şit, Nuh, İbrahim, İshak, İsmail, Yakub Yusuf, Musa ve İsa' dendiğini iddia etti.»²

Daha fenası ise:

«Bütün Nebi ve Rasullere ilâhî lutuf olarak verilen şeyin, kendisine bahşedildiği» iddiasındadır. Bu konuda hiç tereddüt etmemiştir. İngiliz hamilerinin isteği üzerine,

(1) En'am, 93.

(2) Hakikatu'l-Vahy haşlyesi, Gulam Ahmed, s. 72.

Rasuller ve Nebiler liderinin şerefine leke sürmek lâzım geldiğine O'nun yüce mevkiini kırmağa, şanını küçültmeğe ve ona karşı üstünlük iddiasında bulunmaya karar verdi. Bunun üzerine şunları yazdı: «Allah Peygamberi üçbin mucize göstermiştir. Fakat benim mucizelerim milyonu aşmıştır.»³

Keşki mucizeden ne kasdettiğini bilmiş olsaydım. Şayet tamamen erkeklik gücünü kaybetmiş, zürriyetten kesilmiş olmasına rağmen çocuklarının olduğunu demek istiyorsa, o takdirde bu mucizeler onun değil, karısınındır. Bakın bu mucizeyi şöyle dile getirir:

«İkinci mucize: Evlenme hakkında ilahî vahiy geldiğinde ben, kalb yetersizliği, dimağ ve vücut zayıflığı, üre hastalığı, baş dönmesi ve petisizim hastalığına tutulmuştum. (Aman Ya Rabbi, ne kadar çok belâ ve evlilik için ne şehvet, ne arzu!) Bu kadar mühlik hastalıklar arasında evlendim. Bazıları benim fizikî durumumdan dolayı, zürriyetimin de kalmıyacağı için üzüldüler. Ben ölmek üzere olan yaşlı bir adam gibiydim. Bundan dolayı hocam M. Hüseyin Batala bana bir mektup yazarak şöyle diyordu: 'Bazı belâlara düşmeyesin. Bu durumda evlenmen senin için hiç iyi bir şey değildir'»⁴

«Bu kadar rahatsızlığa ve takatsızlığa rağmen sıhhatime tam manasıyla kavuştum ve dört te çocuğum oldu.»⁵

Bu evliliğin Gulam'ın ikinci evliliği olduğuna işaret etmemiz önemlidir. O zamanlar Gulam'ın yaşı ellinin üzerindeydi ve mübtelâ olduğu hastalıklar da yukarda zikredilmişti. İlk evliliği boyunca birinci karısından sadece

(3) Dûrr-ı Semîn, Gulam Ahmed, s. 287-288.

(4) Tuhfe-ı Golarviye, Gulam Ahmed, s. 40. ve, Tezkiretu's-Şehadeteyn, s. 41.

(5) Nuzûlu'l-Mesih haşiyesi, Gulam Ahmed, s. 209.

iki çocuğu olabilen bu adamı, kendisine on çocuk doğuran genç kadından daha çok avutan ne olabilirdi?

Birinci çocuğunun doğumunda, kendisinin yaşı onbeş veya onaltı idi. Bunu kendisi bizzat anlatır: «Allah bilir ya hiç çocuk istemiş değildim. Buna rağmen onlar bana bahşedildi. O zamanlar onbeş veya onaltı yaşlarındaydım»⁶

İlk halifesi ve arkadaşı Nureddin'e şunları yazar: «Evlendiğim zaman, uzun bir müddet kendimin bir adam olamadığıma kani idim.»⁷ (Buna rağmen, evliliği gerçekleşince de birdenbire çocukları olmağa başladı.) Bu, onun veya arkadaşlarının gözünde bir mucize olabilir. Fakat biz konuya (ciddiyetle eğilen) samimi kişiler olarak bunu sadece, Şeyh M. Batula'nın yukarda geçen mektubunda işaret ettiği gibi, bir yüz kızartıcı lâtife ve sıkıntı veren bir iş olarak sayarız. Bu sahtekâr kadiyanî bu tür mucizelerle övünüyor mu? Şakka'l-Kamer mucizesini gösteren, ağaçların ve taşların kendisine selâma durduğu, parmaklarının arasından sular fışkıran, devenin şikâyeti ve kendisinden ayrı kaldığı için ağaç kütüğünün inlemesi gibi mucizeleri gösteren Peygamberle yarışa mı kalkışıyor? Enes b. Malik rivayet eder ki:

«Mekkeliler, Peygamber (s.a.v.) den bir mucize istediler de, O da Şakka'l-Kameri iki kere gösterdi.» Enes b. Malik, İbn Mes'ud'dan diğer bir rivayette şöyle der: «Biz Mina'da iken dolunay aniden iki parçaya ayrıldı. Bir parçası dağın arkasında, diğer parçası da dağın bu tarafında kaldı. Peygamber (s.a.v.) bize: 'Şahit olun' dedi.»⁸ Cabir

(6) Kadiyanî gazetesi, «el-Hakem»de, Gulam'ın yayınlanan makaleleri ve kadiyani kitabı Manzûr'dan çıkartılmıştır, s. 343.

(7) Mektûbat-ı Ahmedîyye, c. 5, s. 145.

(8) Buharî, Müslim, Tirmizî, M. Ahmed, Tiyalisi.

b. Semure, Muhammed (s.a.v.) den naklen der ki: «Mekke'de, peygamberlik görevini yüklenmeden önce, beni selâmlayan bir taş vardı. Hatta o taşı hâlâ bilirim.»⁹ Başka bir rivayette ise, «Geceleri selâmlanıyordum»¹⁰ deniliyor.

Ali b. Ebî Talib'den: «Ben Rasulullah (s.a.v.) ile Mekke'de idim. Mekke'nin kenar mahallelerinde gezmeğe çıkmıştık. Karşılaştığı dağlar ve ağaçlar O'na: 'Allah'ın selâmı üzerine olsun ya Rasûlallah' diyordu.»¹¹

Enes b. Malik anlatır: «Ben Allah Rasûlünü (s.a.v.) ikinci namazına doğru gördüm. Halk abdest almak için su arıyor, fakat bulamıyordu. Allah Rasûlü (s.a.v.) bir testi getirdi. Elini bu kabın içine koydu ve insanların abdest almalarını istedi. Parmaklarının altından akan suyu gördüm. Bütün halk abdest aldıktan sonra nihayet kendisi de abdest aldı. İnsanların sayısı takriben üçyüz kadar vardı.»¹²

Bakınız, İbn Malik (r.a.) da hurma kütüğünün dişi deve gibi inlediğini rivayet ediyor: «Peygamber (s.a.v.) hurma kütüğüne dayanıp hutbe irad ederdi. Ashabı O'na, bir minber getirdi. Bunun üzerine hurma ağacı kütüğü dişi devenin inlemesi gibi inledi. Şikâyet etti. Bu anda Peygamber (s.a.v.) minberden indi ve kütüğe dayandı. Kütük inlemeyi kesti.»¹³

Gerçek Peygamberin bu gibi hak mucizeleri ve daha

(9) Müslim, M. Ahmed, T. İbn S'ad, Müs. Tıyalisi.

(10) Tirmizi.

(11) Buharî, Müslim, Tirmizi, Muvatta, T. İ. S'ad, M. Ahmed, ve Darîmi'den.

(12) Buhari, Müslim, Tirmizi, Muvatta, Tabakatu İbn Sa'd, Müsnedu Ahmed Müsnedu Darimî.

(13) Tirmizi

birçokları, yalancı peygamberlerin mucizelerine (!) mukabil idiler.

Başka bir yerde kendisinin, Muhammed (s.a.v.) den, daha üstün olduğu hükmüne vararak, şöyle der: «O'nun için bir ay tutulmuş benim içinse iki ay karanlıklara gömülmüştür. Hala mı inkâr ediyorsunuz?»¹⁴ Buradaki anlam şudur: Peygamber için bir ay tutulmuş ve fakat benim için hem ay hem de güneş tutulmuştur. Öyleyse beni inkâr mı edeceksiniz?...

Olanca sersemlik ve utanmazlığıyla, bunlardan daha da fena şeyler söyleyerek gülünç duruma düşer: «İslâm, ayın hilâl şekli gibi küçük ve zayıf başladı. Bu asır, hilâl şeklinde doğan İslâm'ın dolunayı olmalıydı. Buna mukabil Allah Teala buyurdu ki: 'Allah sana Bedir'de ay vasıtasıyla yardım göndermişti.'»¹⁵

Böylece bu Allah düşmanı, Allah (c.c.) hakkında: 'Biz senin zikrini yüce kıldık' dediği Yüce Peygamberin kadr u kıymetini küçültmeye çalışıyor. Yalancı Gulam, Allah'ın hükmünü yalanlamaya niyetlenmektedir:

«Bu gün sizin için dininizi kemale erdirdim. Ve üzerinize nimetimi tamamladım. Din olarak size İslâm'ı seçtim, (razı oldum).»¹⁶

Allah kelâmını da aynı şekilde, hıristiyanların yaptığı gibi değiştirmek istedi. Sonra ne müfessirlerin ne de ilahiyatçıların ve ne de Ashab-ı kiram'ın asla aklından geçmeyen ve Peygamber (s.a.v.)in hiç bir şekilde ima etmediği değişiklikler yaptı. Bu şekilde, ısrarlı bir plân takîp ederek, bu menfur adam, Peygambere, Ashaba din önderlerine sofilere hakaretten sonra, Peygamber (s.a.v.)e hakaret ederek bir merhale kat ediyordu.

(14) Gulam Ahmed'in İcazı, s. 71.

(15) Hutbe-i İlhamiye, Gulam Ahmed, s. 184.

(16) Maide, 3.

Bütün kadıyanfler, müslümanların kendilerini İslâm milletinden taretmemelerini veya kendilerinin kerih görülen sapık bir mezhep olmadıklarını arzu ederler. Kendini Peygamberden daha üstün sayan, O'nun mevkiini, şerefini küçük düşürmek isteyen birisi nasıl müslüman olur? Onun İslâmı herhangî bir ilgisi olabilir mi? Ona sadakat yemini verenler ve söylediği her şeye inananlar müslüman mıdır? Bundan başka onun takipçileri, sözlerini, söylediği anlamdan çok daha ileri götürüp, büyütürler. Bakınız, melun bir kadıyanî misyoneri ve meddahlarından biri sahtekar Gulamın huzurunda onu nasıl över ve neşideler okur: «Muhammed bize tekrar gelmiştir. Bu seferki, öncekinden daha büyük ve daha da kıymetli. Peygamberi eksiksiz ve tam anlamıyla görmek isteyenler Kadıyana gidip Gulam Ahmede bakmalıdır.»¹⁷

Bu alçak adam, Gulam Ahmed'in bu övgü ve şiirleri işitmesinden memnun olduğunu yazar. Bu şiiri kim dile getirmiş ve kim için dile getirilmiştir bu inşad? Bu takdirde karşılarına aldıkları rakib kimdi? Çok yazıklar olsun bu adamlara. Allah (c.c.)ın tenbih ve nasihatına bakınız: Müslüman da olsa bir kimse, Peygamber (s.a.v.)in sesinden daha yüksek sesle konuşursa, (işî mugalataya getirirse) amelleri boşâ gider. Faziletini de kaybeder. Allah Teâlâ, şöyle buyurur:

«Ey iman edenler, sesinizi Peygamber (s.a.v.)in sesinden daha yüksek tutmayın. Birbirinizle konuştuğunuz gibi O'nunla cehren ve yüksek sesle konuşmayın. Yoksa bilmediğiniz halde amelleriniz bozulur, boşâ gider.»¹⁸

Hasenatın müjdecisi, azabın korkutucusu ve bütün insanlığın yükünü omuzlayan, vekillğini yapan Peygamber'-

(17) Bedr, Kadıyanî gazete, 25 Ekim, 1902.

(18) Hucurat, 2.

in şahsiyeti hakkında yalancılık yapan yalancı, kâfir bir adamın sonu ne olacaktır? Kadiyanlılar, müslüman değildir. Onlar müşriklerdir. Peygamber (s.a.v.)'in buyurduğu gibi, şirkleri onların ölümüne sebep olmaktadır. Şirkleri sebebiyle ölümü hak ettiler: Rasulullah buyurdu ki: «Kim dininden dönerse, onu öldürün.»¹⁹ Kadiyanlıların sözcüsü, resmi organı «el-Fadl» paçavrasında (gazetede) şunları yazar: «İnancımız odur ki, hak olan Gulam Ahmed'e öyle âyetler, alâmetler verilmiştir ki, bunlar bin tane peygambere taksim edilse, peygamberliklerini anlatmaya, ispat etmeye kâfi gelirdi. O, bütün peygamberlerde bulunan kudsiyeti şahsında toplamıştır.»²⁰

Burada hangi olgunluk kastedilmiştir, bilemiyorum. Eğer bu mukaddes olgunluklar, kemalâtın anlamı emperyalistlerin övgüsü ve onlara kölelik ise, o takdirde bu doğrudur ve bu gibi vaziyet bir peygambere de yakışmaz. Eğer bunun anlamı korkaklık ve iki yüzlülük ise, peygamberler bu kusurlardan uzaktır. Yoksa haddi aşmak ve günaha teşvik, Allah Peygamberinin bir alışkanlığı değildir. Öte yandan peygamberler, başkalarından lûtf ve ihsan dilenmekten, başkalarını aldatmaktan çok uzaktır. Kendilerine güvenleri tam olduğu için de, insanların en gerçekcisi ve en kahramanıdır. Mekke liderlerine, karşılarına geçip onlara kâfirler diye hitap eden Allah kelâmını, Rasûlullah'ın açıkça ilân ettiğini görüyoruz:

«De ki ey kâfirler! Ben sizin taplığınıza tapmam. Siz de benim ibadet ettiğime tapmazsınız. Bense sizin taplığınıza tapacak değilim. Siz de benim ibadet ettiğime tapmayacaksınız. (Öyleyse) sizin dininiz size, benim dinim banadır.»²¹

(19) Tirmizi.

(20) El-Fadl, 16 Ekim, 1917.

(21) Kâfirûn, 1-6.

Buna karşılık, bu yalancı kâfir, elh-i küfür İngiliz hükûmetini şöyle tanıtır: «Ben, İngiliz hükûmetinin kendisine sadakatı öğrettiği bir ailenin zürriyetiyim. Yüksek rütbeli idareciler de itiraf etmişlerdir ki babam ve kavmim, bu hükûmete kalbten ve içtenlikle hizmet edenler arasındadır. Hükûmetin icraatı olarak bulduğumuz sükûnet ve refah için, bu hayırlı hükûmete olan teşekkür ve minnettarlığımı ifade edecek kelime bulamıyorum. Biz; ben, babam ve kardeşim, soyumuzu bu hükûmetten yana olmaya, çıkarlarını gözetmeleri için hazırladık. Halkı İngilizlere mecbûrî itaat etmeye ve kalblerinde onlara karşı sevgi beslemeğe hazırladık.»²²

Demek istediğiniz değerler ve kıymetler bunlar mı? Peygamberler, öldürüldü, yakılmak istendi, yurtlarından çıkartıldı ve mülkleri ellerinden alındı. Fakat hiç bir zaman Allah'ın verdiği görevden vaz geçmediler. Yahut ta, Allah'ın emrine uydular diye, başkalarına karşı bunu bir üstünlük vesilesi saymadılar. Ne zalimlerin ve Firavnların önünde titrediler, ne de başkanlara ve krallara karşı köleliği kabul ettiler. Onlar, Allah (c.c.)'ın emirlerini yaşıyan canlı örneklerdir: «Sana emredilen hakikatları açıkla, ve müşriklerden yüz çevir.»²³ Emperyalistlere olan sadakatini bir kanun olarak ifade eden Kadıyan'lı sahtekâr Gulam buna hiç uymaz. Onların gayesi peygamberlikten başka neydi ki?

Gulam Ahmed başka bir yerde şunları yazar: «Hayatımın çoğunu, İngiliz hükûmetinin her şeyine evet efendim deyip, cihada karşı çıkmakla geçirdim. Bu görevime, müslümanlar bu hükûmete yürekten bağlanıncaya kadar devam edeceğim.»²⁴

(22) Tebliğ-ı Risalet, c. 7, s. 8-9.

(23) Hicr, 94.

(24) Tiryaku'l-Kulub, Gulam Ahmed, s. 15.

Evet, doğrudur! O, cihadı tatmadığı için, bütün hayatını cihada karşı çıkmakla geçirdi. Bu köle, korkak adam, «En büyük cihad, zalim sultan karşısında hakkı söylemektir.»²⁵, diyen kimsenin yiğitliğini nasıl anlıyabilirdi? Bunu bilmiş olsaydı, «Allah Rasulunun kemalâtı son had-dini bulmuştur. Maamafih bu kemalât, benim zamanımda ve benim soyumda zirvesine kavuşmuştur.»²⁶ sözünü söylemezdi.

Seni Deccal! Sen, Rasulullah'ın en aşağı derecesindeki hizmetçisinin derecesine dahi erişemezsin. Sense kendini O'na üstün tutuyor ve daha ileride sayıyorsun. Allah seni, hatemu'l-Enbiya olan o son Peygambere, arap ve arap olmayan liderlere, Allah dostlarına ve velilerine yaptığın hakaretlerden dolayı sorguya çekeceği zaman ne yapacaksın Allah'ın huzurunda? Seni gidi canavar seni! Ne cesaretle, bayağı bir kişi olan kendini Rasûlullah ile bir tutuyorsun! O'nu bizzat Allah bütün kainatta en üstün varlık olarak seçmiş ve O'na 'Rahmeten li'l-alemin' demiştir.

O öyle geniş fikirli, öyle cömertti ki, her şeyi Allah yolunda harcamış ve çoğu kere evine eli boş dönmüştür. Bir keresinde hanımları ona: Ey Allah'ın Rasulü, evinde niçin hiç bir şey tutmuyorsun (yani hemen muhtaçlara dağıtıyorsun) dediklerinde, cevabını şöyle vermişti: «Sizin yanınızda olanlar biter harcanır. Allah katında olan şeyse daimî kalıcıdır» Rasûlullah'ın zevcesi Aîşe-i Sıddîka validemiz şöyle anlatır:

«Peygamber (s.a.v.)in ailesi arpa ekmeği ile de olsa, iki gün üstüste karnını doyuramamıştır hayatı boyunca.»²⁷

Semek İbn Harb, Numan b. Beşir'den şöyle rivayet

(25) Tirmizi.

(26) Hutbe-i İlhamiyye, s. 177.

(27) Tirmizi, Şemâil

eder: «Sizler istediğiniz şekilde ve istediğiniz kadar yeyip içiyorsunuz, değil mi? Allah'a yemin ederim ki, ben sizin peygamberinizin karnını doyuracak kadar kuru hurma bile bulamadığımı gördüm.»²⁸

Fakat ya siz? Halkı soyarsınız, fakirlere sarfedeceğiniz diye zekât adı altında yine halktan haksız yere para çekersiniz. Yaptığınız namussuzluk ve gösterdiğiniz faaliyetlere karşılık İngilizler size paralar harcadılar. Siz, piliç, toy ve güvercin gibi kuş eti yerdiniz. Ki bunları özel sofralarınız için uzak ülkelerden getirilmesini emrediyordunuz. Et köfteleri, yulaf lapası, türlü türlü pirinçler, yumurtalar, tereyağı, tatlı, süt, elma ve bunun gibi birçok şeyler ısmarlıyordunuz. İngiltere'den fırında domuz yağında kızarmış kekler getirtiyordunuz²⁹ vs... Bunlar, 25 gramı 50 rupi'ye satılan amber, kuvvet macunu³⁰ safran, inci mercan, yakut,³¹ afyon³² ve şaraba³³ ilâveten getirilen şeylerdi.

Bütün bunlar peygamberlik adına ve peygamberlik nimetlerinden dolayı idi. Yoksa sizin peygamberlik iddianızdan önceki durumunuz aynen şöyle idi: «Ben zavallı biriydim. Kimseler beni tanımazdı. Hayatta geçim vasıtalarım da rahatlık ve kolaylık temin edecek kadar bir şey değildi. Bütün elimdeki mal, babamdan kalan az bir mirastan ibaretti. Daha sonra ayda on rupi kazanma imkânım yokken, Allah dünyayı emrime verdi. Bununla Allah durumumu değiştirdi ve elimden tuttu. Şimdiyse ayda üçbin rupiden daha çok para elde ediyorum.»³⁴

(28) A.g.e. a.y.

(29) Sıretü'l-Mehdi, Beşir Ahmed, c. II. 132-135

(30) Mektubat-ı Ahmediyye, s. 26

(31) A.g.e. s. 121

(32) El-Fadl, 19 Temmuz, 1929.

(33) Peygam-ı Sulh, 12 Mart, 1935.

(34) Hakıkatu'l-Vahy, Gulam Ahmed, s. 211-212.

Bu yiyilip içilen zenginlik nereden gelmiştir? Kadıyan-
nî müftü Server Şah, bir gaflete gelerek bunu şöyle açık-
lamaktadır: «Bazı misyonerler bana, (Gulam Ahmed'in
şehri) Kadıyan'a çok miktarda bağış gönderdik. Fa-
kat Kadıyan'a gittiğimizde (gönderilen bu) bol mik-
tardaki meblağ, Gulam Ahmed'in karılarına harcanmış ol-
duğunu gördük. Onlar bu meblâğın kendilerine tamamen
gönderilmemesine rağmen paranın dörtte biriyle bile ra-
hat hayat yaşıyorlardı. Bu türlü şikâyetler çoğaldıkça ben
Allah'a sığındım ve Allah'ın gazabının inmesinden korka-
rak O'na yönelirdim.»³⁵

Bu ve buna benzer yollarla bu derbeder sahtekâr ön-
celeri yiyecek bile bulamazken, öyle ki fakirlikten Sial-
kot'a göç etmek zorunda kalmıştı. Orada işe girip düşük bir
ücret sayılan sadece onbeş rupi'ye vasıfsız işçi seviyesin-
de çalışmak zorunda idi gerçekten... İşte, ölümünde zırhı
bir yahudinin elinde rehin kalan Peygamber (s.a.v.)in şe-
refini sahtekârlıkla kendisine mal etmek isteyen bu yalan-
cı hırsız, başkalarının malını böylece topladı ve gasbetti.
Bu kezzap şunları söyler:

«Benimle Mustafa (s.a.v.) arasında fark gözeten kim-
se, beni ne görmüş ne de tanımıştır.»³⁶ Daha fenası var:
«Ben İsa ve Musa'yım. Ben, Allah'ın seçtiği Ahmed ve Mu-
hammed'im.»³⁷ der. Yine şunları da söylemektedir: «Mez-
hebime giren herkes, sanki rasuller liderinin ashabından
biri gibidir.»³⁸

✓ Haysiyet yoksunu böyle bir yalancı bu şekildeki sah-

(35) Keşfu'l-Ihtilaf, Müftü Server Şah, s. 3.

(36) El-Fadl, 16 Haziran, 1915.

(37) Dürr-ı Semîn.

(38) Hutbe-i İlhamiye, s. 171.

te iddiasını temize çıkarmak için ne denli ileri gidip ve kendi partisine girenlerin Yüce Rasûlün ashabından olacağını söyler? Gerçek şu ki onlar, Müseylimetu'l-Kezzab ve Esvedu'l-Ansi'nin cemaatine dahil olmuş, onların saf-satalarına kanan şeytanın yolunu takip edenlere uymuşlardır. Kendisi, Muhammed Mustafa (s.a.v.)'nin bizzat cismi olduğunu söyler. Muhammed Mustafa (s.a.v.) dünyadan göç edince zırhı bir yahudide rehin kalmıştı. Hanımları ise su ve hurma ile geçiniyorlardı. Eğer Allah Rasulü istemiş olsaydı, ashabı O'nun evini altın ve gümüşle doldururlardı. Hem de bu kadıyanîlerin yaptığı gibi zekât ismi altında veya yardım olarak değil, sadece Rasûlullah'ın rızası gözetilerek yapıldı. Bu Yüce Peygamberin halifesi ölünce (kefen yerine) eski elbisesiyle gömülmüştü! Evet, O'nun ilk halifesi, gerçek dostu Ebû Bekir... İkinci halifesi Hz. Ömer, bir taraftan Roma imparatoru Sezar'ın bir taraftan da İran kisrasının imparatorluklarına dayanan geniş bir saha üzerinde hükümrân iken dahi, giyecek sağlam bir elbisesi yoktu!.. Bir defasında Hz. Ömer, yeni iki elbise giymişti de, ashabından biri kalkıp bu elbiseyi nereden aldın diye sormuştu. Hz. Ömer ise şöyle cevap vermişti: «Onun biri oğlumundur.»³⁹

Bunun tam aksine bu sahtekâr yalancı kadıyanî, halktan, kitap basmak için vaadler yaparak para topluyordu. Fakat daha sonra sözünden dönmüş, ne kitap neşredilmiş,

(39) Rivayete göre Hz. Ömer hutbe irad ederken cemaatinden biri: 'Sus ey Ömer, seni dinlemiyoruz' der. Halife de sebebini sorunca, Sahabî,: 'Bize elbiselik dağıttın. Biz ondan ancak bir parça giyecek yapabildik. Halbuki senin üzerinde iki parça yeni elbise var. Bunların hesabını verinceye kadar seni dinlemiyoruz' der. Bunun üzerine Halife Ömer: 'Bunun bir parçası oğlumundur. Bana bağışladı. İşte oğlum, söyleyin' der. Ve oğlu da: 'Evet, ben hissemi babama bağışladım' der. Sahabî: 'Şimdi konuş seni dinliyoruz' der.

ve ne de paralar sahiplerine verilmişti. Bu durum kendisinden sorulunca da şu cevabı vermiştir: «Bu para bana Allah tarafından verildi. Ben, ne bir peni olsun dahi geri vermiye niyetliyim, ne de bu konuda sorumlu tutulacağım. Benden geriye hesap isteyen bundan sonra bana hiç bir şey vermemekle daha iyi eder.»⁴⁰

İşte siz busunuz! Onun halifeleri konforlu azım saraylarda yaşadılar. Öyle saraylarda ki, hayal edemeyecekleri, rüyalarında bile göremeyecekleri saraylarda... Bu saraylar çok geniş ve engin olduğu için köpeklerle korunuyordu.⁴¹ II. halifesi, babasına peygamberlik tacını giydiren hayırhah dostlarını görmek için İngiltere'ye gitmişti. Sadece kendi seyahati için kırk bin rupi almıştı.⁴² Oradan Paris'e gitti. Burada dans partilerine katıldı. Dansözler, bu uluslararası galada tamamen soyunmuş, çıplı çıplaktı. Bu konuda kendisine birtakım sorular sorulunca, şu cevabı vermişti: «Gerçekten gözlerim iyi görmediği ve sahne de uzak olduğu için çıplak dansözleri göremedim.» Bu sahtekâr kadıyanî, aynı cinsten olan yoldaşlarına karşı mı övünüyor? Bu sadece yoldaşları için bir gerçek değildir. Bu durumdaki kişi kendi oğlu ve II. halifesi idi. Allah böyle murdar bir soydan ve onların zürriyetinden korusun.

Bütün bunlara rağmen, Gulam Ahmed'in manevî kuvvetinin Peygamber (s.a.v.)inkinden çok daha kuvvetli, derin ve sağlam olduğu ileri sürülüyor.⁴³ Gulam Ahmed'in maneviyatcılığı, afyon almak, içki içmek, kadın sevmek ve İngilizlere tapmaktan ibarettir.

(40) El-Hakem, 21 Mart, 1905.

(41) El- Fadl, 2 Ekim, 1924.

(42) Peygam-i Sulh, 23 Temmuz, 1924.

(43) Kellmetu'l-Fasl, Beşir Ahmed, Review of Religions'dan çıkartılmıştır. s. 147.

O, Allah'a karşı yalan uydurmuştur. Oğlu, dans partilerine iştirak ederdi. O, bekçi köpeklerle korunan muhteşem mansionlarda otururdu. O ve hempaları Kur'an ayetlerini tahrif ediyor ve Peygamber (s.a.v.) hakkında nazil olan ayetleri kendine isnad ediyor. Onlar, onun makamını insanların en üstün şahsiyetleri üzerinde sayarlar.

İşte çeşitli kötü ve çirkin işler peşinde koşan başka bir kadıyanî. İlk olarak Kur'anı tahrif eder, daha sonra Rasûlullah (s.a.v.)e hakarete bulunur. Üçüncü olarak ta bu imansız (Gulam'ı), Allah Rasûlünden çok daha yüksek lere çıkartır. Değil diğer bütün peygamberlerden daha üstün tutmak, Hz. Muhammed'den dahi üstün görür. Şöyle der:

«Kur'anda geçen bir ahit vardır:

Hem Allah vaktiyle peygamberlerin misakını (bağlılık sözünü) şöyle almıştı: '-Celâlim hakkı için size kitap ve hikmet verdim. Sonra size beraberinizdekini tasdik eden bir peygamber geldiğinde ona iman edeceksiniz ve her halde ona yardımda bulunacaksınız. Bunu ikrar ettiniz mi ve bu ağır ahdimi üzerinize alıp kabullendiniz mi?' buyurdu. Onlar: '-İkrar ettik' dediler. Allah şöyle buyurdu: '-Öyle ise birbirinize karşı şahid olun. Ben de sizinle beraber şahitlerdenim.'»⁴⁴

Bu ahidleşme Gulam Ahmed içindi, Muhammed için değildi. Nuh, İbrahim Musa ve İsa da bu ahid alınanlar arasında idi. Bu ahid, Muhammedden de alınmıştı. Ahid konusunun elde edilmesinden dolayı selam ve tebrikler. Bunun için müslümanlar bu ahdi yerine getirmede acele etmeli ve müteşekkir olmalıdırlar.»⁴⁵

Şu yapılan iktibas, Kur'anın yaşayan gücünden ve İslâm peygamberinin şahsiyetinden korkan kâfir emperya-

(44) All Imran, 81-82.

(45) El-Fadl, 26 Şubat 1924.

listlerin arzusu üzerine, kadıyanîlerin Kur'anı tahrif etmek, müslümanların onu gerçekten anlamalarına mani olmak ve Peygamber (s.a.v.)i müslümanların iyice tanımalarına engel olmak için yapmış oldukları plânları ortaya kor. Bu sebepten dolayı Gulam Ahmed'in peygamberliğinin ihdas edilmesi arkasındaki asıl gayeleri, eğer Kur'an'ın anlamı ve ifade ettiği gerçeklerin değiştirme imkanı yoksa; Rasulullah'ın şerefini küçültmek, onun sevgi ve aşkını müslümanların kalbinden silip atmaktır. Böylece Gulam Ahmed İslâm adına Kur'anı tahrif eden ve değiştirenlerin başında gelenlerden olmuştu. Onun yolunu takip edenler de bu işi en iğrenç biçimde ve yapılabilecek bütün maskaralıklar sergilenerek, aynen onun gibi yaptılar.

Şimdiyse onun Kur'anı Kerimi tahrifi, Allah'a ve peygamberine, her ikisine birden aynı anda yönelttiği hakaretleri zikrederim. Der ki:

«Allah'ın âyetlerinde, 'Muhammed Allah'ın Resûlüdür. O'nun maiyetinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin (ve metin) kendi aralarında merhametlidirler.' (48/29) İşte ben bu ayetteki sözü edilen şahsım. Çünkü Allah, diğer birçok yerlerde bu ad verildiği gibi, bu vahiye de bana Muhammed ve rasul adını vermiştir.»⁴⁶ Yine şunları söyler: «Kur'anda ve hadislerde hakkımda bilgi verilip tanıtılmışımdır, Allah'ın hakkında: 'O, peygamberini hidayet ve hak din ile gönderendir. (Bu da) onu (o hak dini) diğer bütün din(lere) galip kılmak için (dir). (48/28) dediği şahıs ben oluyorum.' Başka bir yerde de: «Ben, Allah'ın, 'Seni bütün alemlere ancak bir rahmet olarak gönderdim' diye bahsettiği kimseyim...»⁴⁷

«Ben Allah'ın 'O seni mübarek bir beldeye göndere-

(46) Tebliğ-i Risalet, Gulam Ahmed, c. 10, s. 14.

(47) İcaz-ı Ahmedî, Nuzul-u Mesih zeyli, Gulam Ahmed, s. 7.

cek' sözüyle kasdettiği kişiyim.»⁴⁸ der. Oğlu Beşir Ahmed de aynı yolda yürüyerek şöyle der:

«Hakkında müjdeler verilmiş olan rasul, Muhammed değil, Gulam Ahmed'dir. Allah'ın ayetlerinde: «Benden sonra gelecek olan bir peygamberi de -Ahmeddir- müjdeleyici olarak geldim.» (61-6) diye kasdedilen kimse Gulam Ahmed'dir. Bunun sebebi de Allah peygamberinin isminin Muhammed değil de Ahmed oluşudur. Onun için bu şahsın Muhammed'den başka birisinin olması gerekiyor. Böylece bu kişinin Muhammed değil de Gulam Ahmed'in olduğu aşikardır.»⁴⁹

Bütün bunlarla birlikte, kadıyanîler, itikada ait esasların, itikadî delillerinin, müslümanların itikadî delillerinin bir benzeri olduğunu herkese öğretmektedir. 'Şehadet ederim ki Allah'tan başka tanrı yok, yine şehadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve rasûlüdür.', Gulam Ahmed'in peygamberliğine delâlet edecek yeni bir kelimeye ihtiyaç yok. Çünkü Gulam Ahmed'in dediği gibi Peygamber Muhammed ile G. Ahmed'in arasında hiç bir fark yok: 'Benim vücûdum O'nunkine inkılâb etmiştir. Kim benimle Mustafa arasında bir fark gözetirse gerçekten beni tanımamış demektir.' Aynı zamanda Allah, son peygamberi bir kere daha göndereceğini vadetmiştir. Bunun üzerine, Mevud Mesih (yani Gulam Ahmed) şahsında Muhammed olup ikinci defa İslâm'ı yaymak için gönderilmiş rasuldür. Bunun için biz yeni bir kelime-i şehadete ihtiyaç duymayız. Evet! Allah tarafından gönderilmiş olan kimse Muhammed'den başka birisi olsaydı o takdirde yeni bir kelimeye ihtiyaç duyardık.⁵⁰

(48) Erbaîn, G. Ahmed, No. 3, s. 25.

(49) Review of Religion, da yayınlanan makaleler, G. Ahmed, s. 139-141 ve El-Fadl, 19 Ağustos 1916.

(50) Kelimatu'l-Fasl, Review of Religions'da yayınlanmıştır. c. 14, s. 158.

Kadıyanîler, yanılığlarında ısrar ettiler. Öyle ki, Gulam Ahmed'in defnedildiği mezarın etrafının cennet mekanı bir yer olduğunu (!) söyleyecek kadar ileri gidip, bunu da kadıyanî organı olan El-Fadl'da yazdılar. Hepsi bu mu? Muhammed (s.a.v.), bizzat Gulam Ahmed'in türbesi üzerine salât ü selam göndermiş imiş. Bakınız bu konudaki yazıyı, Kadıyan'da halkla ilişkiler başkanı şu şekilde yayınlıyor: «Beldetu'l-Emin olan Kadıyan'ı ziyaret edenlerin durumu gerçekten acıklıdır. (Onların 'Beldetu'l-Emin' diye adlandırdıkları bu şehir şu anda Hindûların elindedir. Kadıyanîler, Rasullerinin türbesini ve cennet mekânlarını geride bırakarak onun üzerinden uçup giderler!... Ve bu kadıyanîler ilâhî nur dolu olan bu türbede bulunup ziyaret edemiyorlar. (Salât ü selamla kabrini nurlandırmıyorlar.) Bilmiyorlar mı ki, bu mukaddes (!) kubbenin altında yatan kişiye Rasulullah salat ü selam etmiş, dua da bulunmuştur ya (!)... Bu mübarek türbeyi (!) ziyaret etmekle Rasulullah (s.a.v.) in türbeleri hakkında belirtilen kudsiyeti elde edebilirsiniz!...) Kadıyanîlerin bu hacce ekberini kaçıranlara yazıklar olsun.»⁵¹

Evet, siz alçaklar! Hepiniz de aynı şekilde seviyesizsiniz! Son peygamberliği inkâr eden, son peygambere de inanmaz. Sadece bir peygamber değil, Hz. Muhammed'den de üstün tanırırsınız Gulam Ahmed'i. Gulam Ahmed gibi bir kâfire peygamber diye inanırsınız. Bu Gulam, alçak bir herif değil de ya nedir? Başka ne olabilir?

Rasûlünü hidayetle gönderen, Onunla peygamberliğe son veren, Âdem (a.s.) zürriyetinin lideri yapan, O'nu bütün insanlığın en üstünü kılan, O'na itaati kendisine itaat; Ona olan itaatsizliği yine kendisine yapılan itaatsizlik⁵² olarak sayan ve Peygambere olan biatı kendine yapılmış

(51) El-Fadl, 18 Aralık 1922.

(52) Buharî.

olarak⁵³ kabul eden Allah'a yemin ederim ki, Allah'a ve Peygambere hakaret edenle Peygamberine üstünlük taslayan kişiden daha zalim kimse olamaz.

Bu konuda Gulam Ahmed'in kendi ifadesini sunuyoruz: «Herhangi bir peygamberi küçük düşüren kimse kâfirdir!» Bu sözlerin ışığı altında Gulam Ahmed ve kadıyaniler diye adlandırılan bu toplum nedir? Gulam: «Herkes-te istediği takdirde bir ilerleme gücü ve kabiliyeti vardır. Allah rasûlü Muhammed'in makamını, şerefini bile elde etme kabiliyeti vardır.»⁵⁴

Bu hatalı, batıl sözlerin sahibi ve II. halifesi olan Mahmud Ahmed'in durumu ne olacak? Bir gece Allah tarafından Mescid-i Aksa'ya götürülmüş, oradan da semavata yükseltilmiş, bütün peygamberlerin arkasında namaz kıldığı,⁵⁵ Allah ve meleklerin kendisine salât ü selam getirdiği,⁵⁶ mahşerde livayı taşıyacak olan⁵⁷, o gün bütün peygamberlere hitapta bulunacak olan, hakkında Cenab-ı Alla'nın gelmiş geçmiş varsa bütün günahlarını afvettim⁵⁸ dediği peygamberi hakkında, bu ikinci melunun (Mahmud Ahmed'in) hakaretidir bunlar...

Ve (O'nun hakkında yine Allah (c.c.) şöyle buyuruyor: «O, Peygamberini hidayet ve hak din ile gönderendir. (Buda) onu (o hak dini) bütün din(ler)e galip kılmak için (dir). (48/28) Ve: «Ey Peygamber, Biz seni hakikaten bir şahid, bir müjdeci ve bir korkutucu olarak gönderdik» (33/45). Ve: «Allah'a O'nun emir (ve tesiri) ile bir davetçi ve nur

(53) El-Feth, 10.

(54) El-Fadl, 17 Temmuz, 1922 Mahmud Ahmed'in günlük sohbeti.

(55) Bazı hadisler bu hususu rivayet eder.

(56) Ahzab suresi

(57) Tirmizî, Ahmed b. Hanbel tarafından rivayet edilen hadis.

(58) El-Feth, 2.

saçan bir kandil olarak gönderdik.»⁵⁹ Ve: «Ey iman edenler, Allah'ın ve Rasûlünün huzurunda (sözde ve işde öne geçmeyin. Allah'dan korkun çünkü Allah hakkıyla işiten, (herşeyi) bilendir.»⁶⁰

Allah'ın (c.c.) (bu gerçeği) ilân etmesine karşılık kadıyanı halife der ki: «Herhangi bir kimse Allah Rasûlünün mevkiini ve şanını aşmak (onu daha geride bırakmak) isterse, bunu yapacak güce sahiptir.»⁶¹

Allah korusun! Bundan daha büyük bir kâfirlik olabilir mi? Bundan daha çok küstahlık ve seviyesizlik ne olabilir?

Bu vahşî caniler, bütün insanlığı terazinin bir kefesine koysak hiç şüphesiz insanlığı tartacak olan Allah Rasûlünün mevkiini nasıl küçültüyor ve O'na nasıl olup da hakaret ediyorlar?

Bütün bunlarla birlikte Allah Rasulüne aynen müslümanlar gibi inandıklarını iddia ederler. Hangi müslüman onların söyledikleri bu sözleri dili titremeden, ürpermeden söyleyebilir? Yüce Allah bu gerçeği âyetinde şöyle dile getirmiştir: «Allah'ı da, iman edenleri de (gûya) aldatırlar. Halbuki onlar kendilerinden başkalarını aldatamazlar da yine farkına varmazlar.» «Onların kalblerinde bir maraz (hastalık) vardır. Allah da marazlarını arttırdı. Yalan söylemekte oldukları için de onlara acıklı bir azap verdi.»⁶¹

Onların şerir halifelerinin düşündüğü ve niyetlendiği gibi, bu şekilde Allah Rasûlünün mevkiini küçültecek güce sahip olduklarını mı sanıyorlar? Biz onlara, halifeleri hakkında Kadir-i mutlak Allah'ın buyruğunu burada yine

(59) Ahzab, 46.

(60) Hucurat, 1.

(61) Bakara, 9, 10.

yüzlerine alıyoruz: «Dilerler ki Allah'ın nurunu ağızlarıyla (püf deyip) söndüreler. Halbuki Allah kendi nûrunu kendisi tamamlamaktan (i'lâ etmekten) başkasına razı olmaz. İsterse kâfirler hoş görmesin.»; «O, Rasûlünü hidayetle, hak din ile -sırf o dini her dine galip kılmak için gönderendir. İsterse müşrikler hoş görmesinler.»⁶²

Allah'ın nurunu ağızınızla söndürmek için hazırladığınız plânları uygulamak üzere bütün gücünüzü kullanınız! Yardımcılarınızı, şahitlerinizi, İngiliz efendilerinizi çağırınız, hep bir olun!.. Çırpının, bütün gücünüzü kullanınız. Hiç bir şey yapmaya gücünüz yetmeyecek. Siz istemeseniz bile Allah (c.c.) nurunu yaymayı kemâle erdirmeyi kesin olarak bildirmiştir. Sizin ve efendinizin burnunun dibinde bile olsa, Hindistan yarımadasında bu emperyalizm küfrünü sürdüremiyeceksiniz. Onların doğrudan sürölüp çıkartılmasından korkuyorsunuz. Ne müslümanların kalbilden cihad ruhunu sökülüp atabilirsiniz ne de İngilizlere itaati onların boynuna yüklemeye gerçekleri ters yüz edebilirsiniz. Böylece, o dinsiz ve yalancı Gulam Ahmed'in Allah'ın elçisi son Peygamberinden üstün olduğunu ebediyen kabul ettiremiyeceksiniz. Böyle bir üstünlüğü ispat dahi edemiyeceksiniz artık.

Siz; Muhammed (s.a.v.)in ve O'nun dini adına, kadıyanılığı her tarafta açıkça yayma çalışmalarını hızla sürdürürken, Muhammed (s.a.v.)in şahsiyetini küçük düşürmek gayretinizle, aslında kendi mağlubiyetinizi yine bizzat kendiniz kabullenmiş oluyorsunuz. Allah elçisine karşı kalblerinizde beslediğiniz nefret ve kin ifadelerini yabancı ülkelerde söyleyemiyeceksiniz. Ne de, keşfedilip Kızıl veya Akdenize atılmamak için gerçek inançlarınızı ve gerçek niyetlerinizi gösteremiyeceksiniz.

(62) T evbe, 32, 33.

Bununla birlikte biz, sizin gerçek gayenizin ve yüzünüzün perdesini, şimdiye kadar sizi bilmeyenler dikkat etsin ve aldanmasın diye, indireceğiz. Sonunuzun geldiğine de dikkatinizi çekmek isteriz. Siz, emperyalizme hizmet için yetiştiriliyordunuz. Hindistan yarımadasından çıkış pasaportunu almıştır sömürü... Afrika ve Asya'ya tekrar dönme ümidini de yitirmiştir. Siz ve peygamberiniz (G. Ahmed), Müslümanların cihad inancını bozmak için ortaya atılmıştınız. Maamafih müslümanlar cihad yapmışlardır. Bundan dolayı yaptıklarınızdan pişman olup, Hz. Muhammed (s.a.v.) in dinine dönmek sizin için en uygun olanıdır. Hz. Muhammed (s.a.v.), günahlarınıza tevbe ettiğiniz takdirde, umulur ki size şefa'at eder O'nun mevkii ile alay etmenize karşılık, sizi afvedebilir. O, bütün âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. Ali cenaplık ve bağışlayıcılık, O'nun yüce hasletlerindendir. Öyleyse dönün O'nun ümmetine. Allah'a yemin olsun ki Muhammed (s.a.v.) yaratılıştan oldukça ali cenap ve oldukça da şerefli'dir. Umulur ki sizi afveder. O, Mekke'nin fethi günü, kendisine hakaret eden, O'na karşı meydan muharebesi yapan, kendisini ecdadının yurdu olan Mekke-i Mükerre-me'den çıkartan, O'na ve ashabına karşı savaş açanlara galip gelmişken, şöyle hitap etmişti:

«Size karşı hiç bir hakaret yapılmayacak. Allah sizi afvetsin. O, merhametlilerin en merhametlisidir.» Onun için siz ey mücrimler, davranın! Ne alış veriş ne de şefaatin olmadığı bir günün gelip çatmasından önce size, 'kâfirler mücrimlerdir, günahkârlardır' denmeden önce kendinize gelin!.. «Ey mücrimler, kendinizi o günün dehşetinden koruyun.»

Öyleyse tevbe etmeye ve kendinizi afvettirmeye çalışın, acele edin. Çünkü Yüce Peygamber şöyle buyuruyor: «İslâm, kendisinden önce olan (günah)ların tümünü

kaldırılmış, hicrette kendisinden önceki (düşmanca hareket)lerin tümünü silmiştir.»⁶³ O, kendisine tevbekâr olarak gelen amcası Hamza'nın kâtilini afvedendir. Amcasının ciğerlerini dişleriyle çiğneyen, sonra pişmanlık duyarak ve afvedilme isteğiyle kendisine gelen kadını afvedendir.

Onun için, gecikmeyin siz de gelin...

Kâinatı ve içindeki bütün varlıkları yaratan Allah'a yemin ederim ki, eğer tam tevbe etmeden göçüp gidererseniz, varacağınız yer çok kötü acıklı bir yer olacaktır, Allah (c.c.) sizi doğru yola iletir. O, size İslâm'ın yolunu gösterir, sizi aydınlatır. Allah Rasûlüne hakaret eden ve kâfirlere hizmetkârlık yapan o sahtekâr peygamber (G. Ahmet'den) uzak kalmanızı ister.

(63) Mûsîlm c. 4, s. 199, Ahmed b. Hanbel.

İslâm binasını yıkmak ve gücünü parçalamak için kurulmuş olan batıl dinlerden biri kadiyaniliktir. Bu dinin kuruluş gayesi İslâm düşüncesini bozmaktı. Açıktan açığa değil de, gizlice ve kurnazca... Çünkü tarih ve edinilen tecrübeler göstermiştir ki, her zaman İslâm'a hakaret etmek ve İslâm'ı silmek için açıktan açığa karşı bir grup veya bir mezhep plânlanmış ve fakat bu iş başarılama-mıştır. Diğer taraftan ise, İslâm'ın gücü, şiddet ve hiddeti artmıştır. Yahudiler, Hıristiyanlar ve Mekke müşrikleri, İslâm'ın itibarını kırmak, durumunu küçük düşürmek, müslüman sayısını azaltmak ve İslâm'ın yükselişini düşürmek için bütün güçlerini emre hazır duruma getirdiler fakat, hileli plânlarından ümitleri kırılmış ve yenik olarak ters yüz olmuşlardır. Harplerin neticeleri de aynen böyle olmuştur.

Haçlılar sürülüp çıkartılırken, güçleri kırılmış, kılıçları İslâm'ın kayasına çarparak parçalanmıştı, tıpkı İslâm'ın doğuşu sıralarında, yahudilerin, müşriklerin İslâm gücü karşısında kibir ve kuvvetlerinin parçalanması gibi... Karşılıklı konuşmalarda, ilmî münakaşalarda, takiplerde yahut tehditlerde bile durum böyleydi. Yenilip dağılıyorlardı. Bütün bu karşı gayretlere rağmen İslâm daha çok güç-

lenip yayıldı ve parladı. Bu sıkıntı ve mihnetler sadece İslâm'ın yüceliğini, azametini ve ebedî gücünü artırdı. Onlar, İslâm nûrunun parlayıp yayılmasından önce ona karşı çıkmış ve nasıl mağlup olmuşlarsa, şimdi de İslâm'a darbe vurma gayretlerinde aynı hayal kırıklığına uğramışlardır. Bu, arap yarımadasının müşrikleri, yahudi ve hıristiyanları tarafından denenmişti. Kendi zamanlarında Hinduvar, Budistler, Mecûsiler, Sihler de Hindistan yarımadasında, Afganistan, İran ve Çin'de, tıpkı biraderlerinin Avrupa ve ortadoğuda yaptıkları gibi aynı tecrübelerle baş vurdular. Onlar da bu kayanın sert bir kaya olduğunu, ona hükmedemeyeceklerini ve nüfuz edilmeyecek cinsten olduğunu anladılar. Tekrarlanan bu tecrübeler, İslâm düşmanlarını düşündürüyor ve İslâm'a açıkça karşı koyma usûllerinin değişme zamanının geldiğini gösteriyordu. Çünkü bu açıktan yapılan hücum, müslümanlar arasında birbirlerine olan saygıyı ve kendilerini koruma duygularını besliyordu. İslâm'ı ve müslümanları yenmek için aldatma ve parçalama tekniğı nasıl uygulanmalıydı? Müslümanlar arasında, İslâm adına çıkan ve İslâm'la savaş verecek olan süslü püslü bir din nasıl çıkartılacak da böylece giderek İslâm bozulup, varlığı ortadan nasıl kaldırılacaktı?

Bu şekilde, güzelce uygulanan bu programla Kadıyanîlik sahneye konuyordu.

İlk görünüşü bir müslüman mezhebi şeklinde idi. Mamafih çok geçmeden halkın çoğunluğunun anlayamayacağı şekilde zehirli fikirlerini yaymaya başladı. Sonra bu gizli emellerini sahnelemeye başladılar. Ne zaman ki cahiller ve işin iç yüzünden haberi olamayan gafiller onların bu kaçınılmaz ağlarına, kemendlerine düşünce, gerçek renklerini ortaya koydular. Bazıları şaşırıp bu sapıklıkta kalırken, Yüce Allah'ın, kurtuluş ve hidayetini dilemiş olduğu bazıları da kurtuluverdi.

Hıristiyan emperyalizminin tahrikleri üzerine, bu andan itibaren devamlı olarak müslümanlığı bozmak ve müslümanları saptırma görevini yüklenen, daha önce taslağı çizilmiş olan misyonerlik kurumunu meydana getirdiler. Biz bu bölümde, kadıyanilerin gerçek inançlarını kendi kaynak kitaplarından alıp, neticede kadıyaniliğin ne maksatla kurulmuş olduğunu açıklamaya çalışacağız. Gaye, okuyucunun, kadıyaniliğin tehlike ve zararlarının ne olduğunu, ne kadar büyük olduğunu iyice anlayabilmiş olması ve İslâm kılığına giren kadıyanilerin çıkardıkları ihtilâf ve oyunları, aldatmacaları hususunda yaptıkları hücumları karşısında önceden uyarılabilmiş olmasıdır.

İstisnasız olarak bütün müslümanlar inanırlar ki, Allah (c.c.) bütün eksikliklerden, insanların zaaf ve kusurlarından münezzehtir. O, ne doğmuş ne de doğurulmuştur. O'na hiçbir şey denk olamaz. Hiçbir surette cisim de değil ve başka bir şeyle mukayese olunamaz. Muhammed (s.a.v), Allah'ın son peygamberidir, kendisinden sonra da hiç bir peygamber gelmeyecektir. O'nunla peygamberlik sona ermiş ve vahy kesilmiştir. Kur'an, vahyedilen kitapların en sonuncusudur. Müslümanlar O peygamberin son ümmetidir. Peygamber (s.a.v.)in getirdiği bu din, dinlerin sonuncusudur. O'ndan sonra peygamberlik iddia eden Allah'a (c.c.) karşı gelen bir yalancı olabilir ancak. Bu gerçek, ayet-i kerimelerde şu şekilde ifade edilir: «Muhammed, adamlarınızdan hiç birisinin babası değildir. Fakat Allah'ın Rasûlü ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi hakkıyla bilendir.»¹ «Bu gün sizin dininizi kemale erdirdim, ve üzerinizdeki nimetimi tamamladım. Size din olarak müslümanlığı (verip ondan) hoşnud oldum.»² Şimdi de Peygamber (s.a.v.)in mübarek sözlerine bir göz atalım.

(1) El-Ahzab, (33/40).

(2) Maide, (5/3)

«Benim ve benden önceki peygamberlerin durumu, bir bina yapıp onu tezyin edip süsleyen kimsenin durumuna benzer. Bu binanın köşelerinden birinde bir tuğlanın yeri boş kalmıştır. İnsanlar bu muhteşem binayı tavaf etmeye başlar, hayret içinde kalır ve derler ki: 'Keşke şu tuğla da yerine konmuş olsaydı.' İşte ben bu tuğlayım. Ve ben peygamberlerin sonuncusuyum.»³

Başka bir rivayette: «İşte ben bu tuğlanın yerini doldurdum. Ben geldim ve peygamberlerin sonuncusu oldum» buyrulur.⁴

«Ben peygamberlerin, siz de ümmetlerin en sonuncususunuz.»⁵

«Benden sonra bir peygamber, sizden sonra da bir ümmet olmayacak.»⁶ Diğer bir rivayet ise şöyledir: «Benim ümmetimden başka hiç bir ümmet yoktur.»⁷

Üstelik Muhammed (s.a.v.)in ümmeti, cihadın kıyamete kadar baki kalacağına inanır. Öyle ki, cihad, ibadetlerin en önde gelenleri ve en mükemmellerindendir. Allah'a yaklaştıran en büyük vasıtalardan biridir cihad... Yine O'nun ümmeti müminler inanırlar ki, Mekke ve Medine, en güzel ve seçkin şehirlerdir. Kabe-i Muazzama, Mescid-i Nebvî, Mescid-i Aksâ, Allah nezdinde değeri, yeri ve makamı en büyük mescidler ve onlarla mukayese edilebilecek hiçbir mescid yoktur dünyada... İşte müslümanların inançları bunlardır.

Bununla birlikte kadıyanîler şu iddialarda bulunur: «Allah oruç tutar, namaz kılar, uyur, uyanır, yazar, imza atar, doğru iş de yapar, günah da işler. Aile hayatı yaşar ve

(3) Müslim, s. 1791, H. No. 22.

(4) Müttefekun aleyh.

(5) İbn Mace, İbn Huzeyme ve Hakim'in rivayeti.

(6) Müsnad.

(7) Taberanî ve Beyhakî.

doğurulur. Yine Allah, cüzlere ayrılabilir. Bir benzeri olur ve şahsiyet verilir.» İşte onların söylediği bir söz daha: «Allah bana buyurdu ki: 'Ben namaz kılar, oruç tutarım, uyanık ta olurum, uyurum da.»⁸ Allah bunların söylediklerinden beridir.

Bunun tam aksine gerçek Rab olan Yüce Allah, Hz. Muhammed (s.a.v.)e şöyle vahyetmiştir: «Allah (o Allah'tır ki) kendisinden başka hiç bir tanrı yoktur. (O, zatı, ezelî ve ebedî hayatı ile) diridir, (bakidir). Zatıyla ve kemaliyle kaimdir. (Yaratıklarından her an tedbir-i hıfzında yegane hakimdir, her şey onunla kaimdir, O'nu ne bir uyuklama tutabilir, ne de bir uyku. Göklerde ne var, yerde ne varsa hepsi O'nun. O'nun izni olmaksızın nezdinde şefaatecek kimmiş? O, (yaratıklarının) önlerindeki, arkalarındaki (yaptıklarını, yapacaklarını, bildiklerini, bilemediklerini, açıkladıklarını, gizlediklerini, dünyalarını, ahiretlerini, hülasa, her şeyini her şeyini) bilir. (Mahlûkatı) O'nun ilminden yalnız kendisinin dilediğinden başka hiçbir şeyi (kabil değil) kavrayamazlar. O'nun kürsüsü gökleri ve yeri (kucaklamıştır, o kadar) geniştir, vasidir. (Bunların) idaresi, nighbanlığı O'na ağır da gelmez. O, çok yüce, çok büyüktür.»⁹

H. Muhammed (s.a.v.) şöyle buyurur: «Şüphesiz ki Allah uyumaz ve uyumaya da ihtiyacı yoktur.»¹⁰ Allah azimuşsan, zatını şöyle tarif eder:

a) «(O), gizliyi de aşikarı da bilir.»¹¹

b) «O'nun ilmi her şeyi kuşatmıştır.»; «Ancak sizin tanrınız, kendisinden başka hiç bir tanrı bulunmayan Al-

(8) El-Buṣrâ, G. Ahmed, c. 2, s. 97.

(9) Bakara, (2/255).

(10) Müslim, İ. Mace, Darimî.

(11) Haşir, (59/22).

lah'tır.» «O'nun ilmi her şeyi kuşatmıştır.»¹² Melek şöyle der: «Biz (elçiler) senin Rabbinin izni olmadıkça, inmeyiz. Önümüzde, arkamızda ve ikisi arasında ne varsa hepsi O'nundur. Senin Rabbin unutkan değildir.»¹³ Bu gerçek, Musa (a.s.)'ın dilinden şöyle ifade edilmiştir:

«Benim Rabbin hata da etmez, unutmaz da.»¹⁴ Fakat kadıyaniler, Allah hata da yapar, doğru iş de, diye inanırlar. Hatanın, unutkanlık ve bilgisizliğin neticesi olduğu iyi bilinmektedir. Kadıyanî sahtekâr, arapça bir yazısında şunları yazar: «Allah der ki: Ben, hata işlemekte ve isabetli işler yapmakta rasullerle beraberim. Ben, peygamberlerle kuşatılmışımdır.»¹⁵ Yine şunları söyler: «Ben bir manevî vuslatta, mütevazî bir halde yaptığım duaları kabul buyurması ve onaylaması için Allah'ın huzuruna bir çok evrak çıkarttığımı müşahade ettim. Allah'ın, bu evrak üzerine kırmızı mürekkeble yazdığını gördüm. Bu manevî buluşmada, orada Abdullah isminde, halifelerimden birini de hazır olarak gördüm. Rab, kalemimi silkti ve kaleminden benim ve halifem Abdullah'ın üzerine kırmızı mürekkeb damladığını gördüm. Bu manevî mülakat bitince, gerçekte bizde kırmızı renkten hiç bir elbise olmadığı halde, benim ve Abdullah'ın ikimizin de elbiseleri kırmızıya boyanmıştı. Şu an bu elbiseler, halifem Abdullah'ta mevcuttur.»¹⁶

Başka bir yerde bu imansız, şu sözleriyle Şanı Yüce yaratıcıyı, 'Ahtapot' diye bilinen bir deniz hayvanına benzetir: «Bize göre Allah'ın varlığının, bir çok eli ve ayağının varlığı şeklinde düşünülebilir. Eni ve sonuna nihayeti

(12) Taha, (20/98)

(13) Meryem, (19/64).

(16) Taha, (20/52).

(15) Bakara, (2/79).

(16) Tıryaku'l-Kulub, s. 33. ve Hakikatu'l-Vahy, s. 255.

olmayan büyük bir boşlukta, sayılamıyacak kadar eli ayağı, azaları vardır. Her tarafa yayılmış, kâinatın nihaî noktalarına kadar varan ahtapot gibi eli ayağı vardır, bir çok uzvu vardır.»¹⁷

Bu şekilde hiç bir benzeri bulunmayan Allah'ın varlığı hususunda Yüce Allah'ın şu hükümleriyle alay ediyor: «O'nun (benzeri olmak şöyle dursun) benzeri gibisi (dahi) yoktur. O, hakkıyla işiten, kemaliyle görendir.»¹⁸

Bundan daha fenası, Allah'ın ayetlerine, Rasûlünün sünnetine zıt olarak bütün semavî dinlerin tam aksine; kadıyanîler, inanırlar ki Allah kadınlarla hayat yaşar ve onlardan zevk alır ve O'nun çocukları olur. Bundan da daha fenası, kadıyanîlerin peygamberleri Gulam Ahmet'le Allah'ı birleştirip aile hayatı yaşadığına inanmalarıdır. Hepsi bu kadarla da kalmıyor. Gulam Ahmed, bu birleşmenin mahsulu imiş!.. Allah'ın peygamberlerinden ilk birleştiği kimse Gulam Ahmed imiş. Daha sonra vücud bulmuş. Üçüncü aşama olarak ta, o, doğan bir çocuk imiş. Öyleyse kadıyanînin kendi sözlerini bir dinleyelim. Kadıyanî Gazî Yar Muhammed der ki: «Mehdî Rasul, (yani Gulam Ahmet) bir defasında kendi durumunu Allah'ın kendi erkeklik gücünü sanki onun içine arzettiğini gördüğünü, söyleyerek açıklamıştır.»¹⁹

Sahte (peygamber) bizzat kendisi söylüyor: «O, Meryem'e üfürdüğü gibi bana İsa'nın ruhunu üfürmüştür. Böylece ben hamile kaldım. Dokuz ayı bulmayan ve mecaz tarrikiyle olan bir hamilelik. Sonra Meryem'den ayrı bir duruma getirilmiş ve İsa oluvermişim. Bu şekilde Meryem'in oğlu İsa oldum ben.»²⁰ Devam eder ve der ki: «Allah ba-

(17) Tavzihu'l-Meram, s. 53; Hakikatu'l-Vahy, s. 255.

(18) Şûra, (42/11)

(19) Zebiatu'l-İslâm, Yar Muhammed, s. 43.

(20) Sefine-i Nûh, G. Ahmed, s. 47

na İsa'ya hamile kalan Meryem adını verdi ve işte Allah'ın (c.c.) Tahrim Suresinde kasdettiği ve anlatmak istediği de ben oluyorum. İmran'ın kızı Meryem, namusunu korudu ve biz O'na ruhumuzdan üfledik (gizlice sindirdik). Çünkü içine İsa'nın ruhunun üflendiği ve kendisinin Meryem olduğu kimse sadece ben olmuşumdur.»²¹

Bu esas üzerine kadıyanîler, Gulam Ahmed'in Allah'ın oğlu olduğuna inanırlar. Ne var ki, o, kendisi Allah'dır! Bu yalancı şöyle der: «Tanrı bana buyurdu ki: 'Sen bizim ümidimizdin, halbuki onlar yüz karası idiler.»²² Üstelik şunları da ilâve eder: «Allah, kelâmında bana: 'Dinle! Ey benim oğlum,' diye hitap etti.»²³ başka bir sözünde: Allah bana: «Sen, ben; Ben de sen demektir. Senin sûretin benim sûretimdir.»²⁴ der. Yine başka bir sözünde şunları söyler: Allah bana şu hitapta bulundu: «Ey oğul! Ey mah!, sen Bensin, Ben de sen. (Aynı şeyiz.)»²⁵

Yine bir sözünde şöyle der: «Şüphesiz ki Allah bana hulul etmiştir. Ben, Allah ile bütün varlıklar arasında bir rabıtayım. (vasıtayım)»²⁶ ve üstelik tekrar eder: «Bana şöyle vahyolundu: 'O sana hakkı söyleyen, yüce ruhlu ve sanki semadan inmiş Tanrı gibi bir oğlan hibe eder.»²⁷

İşte bunlar, kadıyanîlerin, O şanı yüce, müteal, hamde lâyıık ve onların anlattıklarından münezze ve çok öte olan Allah (c.c.) hakkındaki inançlarıdır. Allah Teâlâ ayet-i kerimesinde buyurur ki:

a) «De ki O Allah'tır, tekdir. (O) Allah'tır, sameddir.

(21) Hakikatu'l-Vahy şerhî, G. Ahmed, s. 337.

(22) Encam-ı Ethem, Gulam Ahmed, s. 55.

(23) El-Buğra, G. Ahmed, s. 49.

(24) Vahyu'l-Mukaddes, G. A., s. 650.

(25) a.g.e., s. 73.

(26) Kitabu'l-Berlyye, G. Ahmed, s. 75.

(27) Istifta, G. Ahmed, s. 35.

(Zeval bulmayan bır bakıdır. Herkesin her şeyin doğrudan doğruya kendisine muhtaç olduğu ve kasedtiğı yagane varlıktır, ulular ulusudur.). Doğurmamıştır, doğrulmamıştır, O. Hiç bir şey, O'nun dengi (ve benzeri) değildir.»²⁸

b) «'Hakikat, Allah Meryem oğlu Mesih'in kendisidir' diyenler, andolsun ki kâfirdir.»²⁹

c) «Ey ehl-i kitap, dininiz husunda haddi aşmayın. Allah'a karşı hak olandan başkasını söylemeyin. Meryem oğlu Mesih İsa, yalnız Allah'ın peygamberi ve kelimesidir ki, O'nu Meryem'e bırakmıştır. O, Allah tarafından (ge-len) bir Ruhtur. Artık Allah'a ve Peygamberlerine inanın da (Allah) üç'dür, demeyin. Kendiniz için hayırlı olmak üzere (bundan) vaz geçin. Allah ancak bir tek tanrıdır. O, herhangi bir çocuğu bulunmaktan münezzehtir. Göklerde ne var, yerde ne varsa hepsi O'nundur. Hakiki vekil (ve şahid) olmak bakımından da (bizzat) Allah yeter.»³⁰

d) Yahudiler: 'Üzeyr, Allah'ın oğludur' dedi(ler). Hıristiyanlar da: 'Mesih (İsa) Allah'ın oğludur' dedi(ler). Bu onların ağızlarıyla (geveledikleri) sözlerdir ki, (bununla gû-ya) daha evvel küfredenlerin sözlerini taklid ediyorlar. Hay Allah kahredesi adamlar! (Haktan batıla) nasıl da döndürölüyorlar!»³¹

Kadıyanilerin inançları için Allah (c.c.)'ın şu buyruğundan başka bir şey demeyiz: «Onlar kendilerinden önce geçen kâfirlerin söyleye geldiklerini tekrar eder dururlar. Allah kahretşin onları. Nasıl da haktan döndürölüyorlar.»³²

Kadıyanilerin itikat esaslarından ikincisine geçme-

(28) İhlas (112/1-4)

(29) Maide, (5/17).

(30) Nisa, (4/171).

(31) Tövbe, (9/30).

(32) aynı sure.

den önce, Gulam Ahmed tarafından açıkça ifade edildiği gibi, kadiyanîlerin Allah'ın oğlu diye iddia ettikleri Gulam'ın, bir İngiliz olduğunu ortaya koymak istiyoruz: «Çok sayıda vahiy bana ingilizce geldi.» başka bir yerde de şöyle der: «İstedığımı yapabileceğim bana vahyolundu. Şive ve telâffuzdan, sanki kafamda bir İngilizin durup konuştuğu kanaatine vardım.»³³

Şimdi ise, kadiyanîlerin peygamberlik hakkındaki inançlarına geldik. Onlar peygamberliğin, Hz. Muhammed (s.a.v.) ile son bulduğuna inanmazlar. Peygamberlik devam ediyor derler. Gulam Ahmed'in oğlu ve ikinci halifesi şunları söyler: «Biz, ümmetin doğru yola iletilmesi için, ihtiyaca göre, Allah'ın peygamber göndermeğe devam ettiğine inanırız.»³⁴ Yine ilâveten şunları söyler: «Onlar, Allah'ın hazinesinin boşaldığını mı sanırlar? Onların bu tür anlayışları bir günahıdır. Çünkü bunlar, Allah'ın gücünü bilmiyorlar. Bir peygamberin sözü mü olur, ben bir kaç bin peygamberin geleceğini söylüyorum işte.»³⁵ Bir keresinde bu halifeye şöyle bir soru sorulmuştu: «İstikbalde peygamberlerin gelmesi mümkün müdür?» Cevabında: «Evet, kıyamete kadar peygamberler gelecektir. Çünkü dünyada bozgunculuk, fesat olduğu müddetçe peygamberlerin gelmesi zaruridir.»³⁶ der.

Budala adam, Hz. Muhammed (s.a.v.)'in fitne fesadı ve bunun çaresini, ilâcını bütün açıklığı ile anlattığını ve buna bağlı olarak ta yeni bir peygamberin gelmesine ihtiyaç olmadığını anıyamamıştır. Muhammed (s.a.v.) bir sözünde buna işaret etmiştir: «Peygamberler, Benî İsrâîl üzerinde hükmetmekle me'mur ediliyorlardı. Ne zaman bir

(33) Berahin-ı Ahmediyye, G. Ahmed, s. 480.

(34) El-Fadl, Mahmud Ahmed, 14 Mayıs, 1925 (makale)

(35) Envaru'l-Hilâfet, M. Ahmed, s. 62.

(36) El-Fadl, 24 Ocak 1927.

peygamber ölürse, diğer biri ondan sonra görevi üsleni-yordu. Bununla beraber benden sonra artık bir daha peygamber gelmeyecek. Halifeler gelecek, onlar da çok sayıda olacaklar.»³⁷

Bu hadisin anlamı, Allah Rasûlünün ahfadının yaptığı gibi, halife olacak kişinin İslâm talimatı intikalini, dos-doğru olan itikadın yayılma işini ve müslümanların yenilik, yapıcılık işlerini yüklenen kişiler demektir. Bu hususta Allah Rasûlü buyuruyor ki: «Alimler, peygamberlerin varisleridir.»³⁸

Kadir-i Mutlak Allah (c.c.) kitabında bizzat kendisi bu gerçeği mübarek sözlerinde şöyle anlatmıştır: «(Bununla beraber) mü'minlerin hepsinin (top yekûn) savaşa çıkmaları lâıyk değildir. O halde içlerinden her sınıfın birer kısmı dinde fakih olmayı (dinin ince bilgilerini) öğrenmeleri için (peygamberin yanında kalmaları) -din ve şeriat ilimlerini iyice öğrenmeleri ve kavimleri (savaştan) dönüp kendilerine geldikleri zaman onları Allah azabıyla korkutmaları için- (gitmeyip kalmalıdırlar.) Olur ki (bu suretle mü'minler aykırı hareketlerden) kaçınırlar.»³⁹

Kadıyanîlerin ortaya attığı bu inanç sadece Gulam Ahmed'in peygamberliğinin desteklenmesi içindir. Yoksa Gulam Ahmed hangi kötülüğü yok etmiştir, Gerçekte ise fesadın ve dinsizliğin kaynağı bizzat kendisidir Gulam... Oğlu ve halifesi gibi, Gulam Ahmed şunları yazar: «Peygamberlerin gelmesi ve onların bu geliş silsilesinin kesilmeyeceği Allah'ın nimetlerinden biridir. Bu, onların karşı koyamayacağı bir Allah kanunudur.»⁴⁰

Batıl da olsa bu şekilde peygamberlik yolu açılınca,

(37) Buharî, Müslim, İ. Mace, M. Ahmed.

(38) Buharî, Tirmizi.

(39) Tevbe, (9/122).

(40) Gulam Ahmed'in Siyalkot konuşması, s. 22.

bu yola ilk giren Gulam oldu. Bu esasa göre, kadıyanîler, Gulam Ahmed'in, Allah nebisi ve rasûlü olduğuna inandılar. Sadece bir peygamber değil, bütün nebiler ve rasullerden üstündür. Öyle ki önce ve sonra gelenlerin medar-ı iftihar ve en azametlisidir, derler. Kadıyanîliğin kanun vazı kendini tavsif ederek der ki: «Ruhum yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, beni gönderen, bana peygamber diyen, bana 'beklenen mesih' diye hitap eden O'dur. Davamın tasdiki, teyidi için bana sayısı üç bini aşkın apaçık ayet ve alâmetler vahyeden O'dur.»⁴¹ Başka bir yerde de şöyle söyler: «Gerçek tanrı rasulünü Kadıyan'da memur etmiştir. Şüphesiz ki, Allah, Kadıyan'ı veba⁴² hastalığından koruyup muhafaza edecektir. Seneler geçse de bu musibetten, Kadıyan, rasûlünün yurdu olduğu için onu koruyacaktır. Milletler için bunda ibretler vardır.»⁴³ bir başka yerde ise: «Allah benim peygamberliğimi teyid için, bin peygambere taksim edilecek bile olsa, onların peygamberliklerine şahit olacak kadar alâmetler, ayetler göndermiştir.»⁴⁴ der.

Kadıyanî gazete El-Fadl da şunları yazar: «Gulam Ahmed, önce geçen nebi ve rasullerle aynı mana ve değerde bir nebi ve rasuldü.»⁴⁵ Bu gazete, bizzat müslümanlara şöyle bir davet metni neşretti: «Ey müslümanlığını iddia edenler! Mev'ud Mesih'ten başkasından elde edemiyeceğiniz

(41) Hakikatü'l-Vahyin zeyli, s. 68.

(42) Gulam Ahmed'in, kayın pederine yazdığı mektubun bir kısmını alıyoruz: «Burada veba, en ileri boyutlarına ulaştı. Bu hastalığa bir kişi yakalandı ve bir kaç saat içinde öldü. (c. 4, s. 112). Aynı şahsa yine şunları yazar: «Veba bizim evimize dahi girdi. Ghausan vebaya yakalandı. Onu evimizden çıkardık. Hastalandığı için Muhammed Din'i evimizden çıkardığımız gibi Delhi'den gelip bizimle kalan başka bir kadın da vebaya yakalandı. (Mektubat, c. 5, s. 115).

(43) Defu'l-Bela, G. Ahmed, s. 10-11.

(45) El-Fadl, 13 Eylül 1914.

gerçek İslam'a gelin. O'nun vasıtasıyla size hayır ve takva yolları açılmış olacak. Kişi O'nu takip ederek başarılı olur, kurtuluşa erer ve maksada kavuşur. Halef ve Selef'in en azametlisi O'dur ancak.»⁴⁶

Gulam Ahmed'in oğlu ve kadıyanî liderlerden birisi olan Beşir Ahmed şunları yazar: «Gulam Ahmed'in nebi ve rasul olduğu ispat edilmiş bir gerçektir. Muhammed (s.a.v.), O'nu bir peygamber ismiyle adlandırmıştır. Allah vahyinde O'na: 'Ey Peygamber' diye hitap etmiştir.»⁴⁷

Bu yukardaki sözlerinde ve daha önce zikredilen bir makalede kadıyanîler, Gulam Ahmed'in, Hz. Muhammed (s.a.v.) dahil, bütün nebi ve rasullerden daha üstün olduğuna inanırlar. Biz, burada onun yazılarından iki tane-sini sunmakla yetiniyoruz. Der ki:

a) «O, bana, dünyada hiçbir kimseye vermediği şeyi verdi.»⁴⁸

b) «Bütün peygamberlere ihsan edilen şey, bana tek başıma verilmiştir.»⁴⁹

Kadıyanîlerin inançlarından biri de, müslümanların, Hz. Muhammed'den sonra Cebrâil'in hiç bir kimseye in-meyeceği inancına rağmen, Cebrâil'in Gulam Ahmed'e in-diği inancıdır. Bu konuda kadıyanî halife Mahmud Ah-med şunları söyler: «Biz, -ben ve bir öğrenci- dokuz yaş-larımızda idik ve evde oynuyorduk. Yine oynarken bir ki-tap gördük. Açtık baktık ki okuyabiliyoruz. Birazcık oku-duk. Okuduğumuz bir bölüm şöyleydi: 'Cebrail artık şim-di yere inmez.' Dedim ki bu bir yalandır. Cebrâil babama iniyor. Öğrenci arkadaşım bana inanmadı ve beni reddet-

(46) Ayinu'l-Marife, G. Ahmed, s. 317.

(47) El-Fadl 26 Eylül, 1915.

(47) Review of Religions, no. 3, c. 8, s. 114.

(48) Hakikatü'l-Vahy zeyli, s. 87.

(49) Dürri semin, s. 287.

ti, şunları söyledi: 'Hayır, bu kitapta yazdığına göre artık Cibril bir daha inmez.' Böylece münakaşa ettik. Neticede muhterem pederime gittik, O'na sorduk. Bize şöyle cevap verdi: 'Kitabın yazdığı yanlıştır. Cebrail halâ inmektedir.'⁵⁰ Gulam'ın bizzat kendisi şunları söyler: «Cebrâil, gerçekten bana geldi ve beni seçti, parmağını kaldırıp Allah'ın beni düşmanlardan koruyacağına dair bana işaret etti.»⁵¹

Kadıyanîler, Gulam Ahmed'in vahiy aldığına; Allah kelâmının O'na indiğine inanırlar. Hepsi bu kadarlıkla da kalmaz. O'nun vahyinin Hz. Muhammed'in vahyine benzediğine bu vahyin Kur'an'la aynı olduğuna ve buna iman etmenin vacip olduğuna inanırlar. Gazi Muhammed Yûsuf Kadıyanî der ki: «Gulam Ahmed kendisine ashabı için vahyedileni dinlemeğe memur edilmiştir. Aynı şekilde kadıyanîlerin O'na (Gulam'a) iman etmeleri kadıyanîlerin başta gelen görevidir. Çünkü Allah'ın o vahye inanın ve ona göre amel işleyin gibi kelâmları ancak bu maksat için söylenmiştir. Onların iman edilen bu vahiy makamına hiç bir kimse kavuşamaz.»⁵²

Gulam Ahmed der ki: «Yüce Allah'a yemin ederim ki, ben Kur'an'a ve semadan indirilen diğer kitaplara inandığım gibi, bana gelen vahye de iman ederim. Ben, Kur'an'ın Allah tarafından indirildiğine inandığım gibi aynen bana nazil olan sözün Allah tarafından indirildiğine iman ediyorum.»⁵³ bu sözünü şöyle teyid eder: «Bana nazil olan vahiylerle olan itikadım, Tevrat'a, İncil'e ve Kur'an'a olan itikadım gibidir.»⁵⁴

(50) Mahmud Ahmed'in nutku, El-Fadl'da, 10 Nisan 1922.

(51) Mevahibu'r-Rahman, s. 43.

(52) En-Nübüvve fi'l-İlham, M. Yûsuf. s. 28.

(53) Hakikatu'l-Vahy, s. 21.

(54) Tebliğ-i risalet, s. 64.

Kadıyanî yazarlarının büyüklerinden biri olan J.D. Şems şunları yazar: «Gulam Ahmed'in aldığı vahyin mertebesi, gerçekten Kur'an, İncil ve Tevratın mertebesinde-
dir.»⁵⁵

Kadıyanîler, Gulam Ahmed'in söylediği tutarsız şeylerle Kur'an'ı bir tuttukları için, Gulam Ahmed'in sözlerine uymuyor. Bütün rivayetler, -doğru da olsa, reddedilir derler. Gulam Ahmed'i öven bütün rivayetler, uydurma rivayetler dahi olsa doğrudur, (derler). M. Ahmed der ki: «G. Ahmed'in hadislere muhalif olarak söylediği sözler, tam bir itimat edilebilecek derecede güvenilir sözlerdir. Biz, Allah Rasûlünün dilinden duyduk. Çünkü, G. Ahmed'in sözlerine karşı olan hadisler sahih hadis olamaz.»⁵⁶

El-Fadl'da şunları yayınlıyorlardı: «Saygısızın biri, Gulam Ahmed'in sahih rivayetlere uymayan sözlerini reddetmemiz lâzım geldiğini yazmış. Bu budala herif, bu tutumun, Gulam Ahmed'in gerçek davasını reddetmeyi gerekli kılacağını anlamamıştır. Ulemanın zayıf saydığı bazı rivayetler bulunmuştur ki, Gulam Ahmed bunların sahih olduğunu söyler. Biz ulemanın değil, onun sözünü tasdik ederiz. Böylece biz onun sahih dediği rivayetlere sahih, zayıf dediği rivayetlere de zayıf deriz. Sebebsiz bu rivayetleri Allah Rasûlünden duymamamız ve bunların raviler zinciriyle bize ulaşmamış olmasıdır. Gulam Ahmed'in sözüne gelince, Allah'tan talimat aldıktan sonra onu bize tebliğ ettiğine şahidiz. O, yaşayan peygamberdir. Netice şudur ki Gulam Ahmed'in sözüne ters düşen her hadis sahih değil yahut ta tahrif edilmiştir.»⁵⁷

Kadıyanî halife ve emiri olan şahıs şunları yazar: «Muntazar Mesih, (yani Gulam Ahmed) tarafından arze-

(55) Akibetu münkiri'l-Hilâfet, J.D. Şems, s. 49.

(56) El-Fadl, Mahmud Ahmed, 29 Nisan 1915.

(57) a.g.e., aynı yer.

dilen Kur'andan başka Kur'an, O'nun ayetleri ışığında gelen rivayetlerden başka herhangi bir hadis yok. Gulam Ahmed'in liderliği altında olmayan hiç bir peygamber yok. Muhammed'i görmek isteyen, G. Ahmed'in resmine baksın, çünkü Muhammed'i görmeye niyet eden kişi, Gulam'ın aracılığı olmadan bu işi yapacak güce sahip değildir. Yine Gulam Ahmed'in aracılığı olmaksızın, herkesi hidayete erdiren o Kur'an'ı dahi göremez. Hadisler konusunda da durum aynıdır. Gulam Ahmed'in hidayeti olmaksızın Kur'an ve hadisin hiç bir değeri yoktur. Çünkü istenen her şeyi herkes bunlardan çıkartır.»⁵⁸

Kadıyanîlerin inançlarından biri de, Rasullerden ileri gelenlere nasıl kitap indirilmiş ise, aynı şekilde Gulam Ahmed'e bir kitap indirildiği ve O'na indirilen vahiyler peygamberlerden bir çoğuna indirilenden çok daha fazla miktarda olduğu inancıdır. Aynı zamanda diğer bütün ilâhî kitapların tilâvet üzere okunduğu gibi bu kitap ta öylece okunmaktadır. Nazil olan bu kitabın ismi «El-Kitabu'l-Mübîn» dir, derler. Kadıyanîlerin Kur'anının yirmi bölüm (cüz) olduğunu zikretmeye gerek yok. Aynı şekilde ayetler halinde bölünmüştür. İşte bir kadıyanî gazetesinin yazdıkları: «Tanrısı tarafından Gulam Ahmed'e vahyedilen, herhangi bir peygambere vahyedilenlerden daha kısa değildir. Hatta, peygamberlerin bir çoğuna vahyedilenlerden çok daha fazladır.»⁵⁹

Kadıyanî Muhammed Yûsuf, kitabında şöyle yazar: «Tanrı, Gulam Ahmed'e indirilen vahiylerin topuna bir den 'El-Kitabu'l-Mübîn' adını vermiş ve bir vahyi bir ayet olarak isimlendirmiştir. Bir peygamberin, kitap almasının gerekli olduğuna inanan herhangi bir kimse, Gulam Ah-

(58) Cuma vaazı, Mahmud Ahmed, El-Fadl, 15 Haziran, 1924.

(59) El-Fadl, 15 Ocak, 1919.

med'in peygamberliğine de inanmak zorundadır. Çünkü, Tanrı O'na bir kitap indirmiş ve bu kitaba da 'El-Kitabu'l-Mübîn' adını vermiş, bu kitabını, kâfirler istemese de korumuştur.»⁶⁰

Kadiyanî halife Kadiyan'da bir bayram namazında verdiği vaazda, şunları söyler: «Bayram bizim için bir gerçektir. Fakat, Muntazar Mesih'e indirilmiş olan Allah kelâmını okuyup onu anlamamız gerekir. Diğer kitapların her zaman okunduğu gerçeğine rağmen, bu (Gulam'a inen) kitabı çok az kimse okur ve faydalanır. Ve Gulam Ahmed'e indirileni okumakla elde edilecek mutluluk ve hazzın diğer kitapları okumakla elde edilemeyeceği bir gerçektir.»⁶¹

Gulam Ahmed, kitabını şu sözleriyle tavsiye eder: «Tanrı bana o kadar çok vahiy indirmiştir ki, bunların hepsi bir araya getirilseydi yirmi bölümden daha az olmazdı.»⁶² Kadiyanîler kendilerinin değişmeyen bir dinin ehli olduklarına, şeriatlarının değişmeyen bir şeriat olduğuna, Gulam Ahmed'in ümmeti yeni bir ümmet de olsa, onun yoldaşları Hz. Peygamber (s.a.v.)'in ashabının bir benzeri olduğuna inanırlar.

Kadyanî gazetesinde yayınlanan bir makâlede şunlar yer alıyordu:

«Allah bu peygamberliği Kadyan harabelerinde zuhûr ettirdi ve bu önemli görev için de İran asıllı olan Gulam Ahmed'i seçti ve buyurdu ki: 'Adını kâinatın en hücre yerlerine kadar yayacağım, sana kudretimle yardım edeceğim ve getirdiğin dini diğer bütün dinlere üstün kılaacağım. Onun hükmü kıyamete kadar devam edecek.'»⁶³

Bu gazete yine şöyle bir neşriyat yapmıştı: «Kadyanî-

(60) En-Nübüvve fi'l-ilham, s. 43.

(61) El-Fadl, 3 Nisan, 1928.

(62) Hakıkatu'l-Vahy, s. 391.

(63) el-Fadl, 3 Şubat 1955.

liĝe girdikten sonra Gulam Ahmed'i gören herkese sahabî denir.»⁶⁴ Bu tipik usûlüyle ilân yaparak Gulam Ahmed bizzat şunları yazmıştı: «Partiye katılan, gerçekten, Hâtemu'l-Enbiyâ'nın ashabına iltihak etmiş demektir»⁶⁵ Kadıyanî gazete bu söz üzerine şöyle bir yazı yazmıştı: «Gulam Ahmed'in partisi, hakikatte, ashab topluluğudur, Muhammed (s.a.v.) in ashabı. Allah Resûllerine inen nimetin bir aynı ve bunun dışında hiçbir fark olmaksızın Gulam'ın nimetleri de kendi cemiyetine inmiştir.»⁶⁶

Mahmûd Ahmed parti mensublarını şu sözleriyle bu toplumda birleşmeye teşvik ediyor: «Sizler, Muntazar Mesîh'in ashabıyla birleşmelisiniz. Onlardan niceleri vardır ki saçları perişan darmadağınık, yüzleri tozlu topraklı... Fakat Allah bizzat onları övmüştür.»⁶⁷ Biz Gulam Ahmed'in ümmetinden bahsettiği şu konuşmasını iyi biliriz: «Ümmetim iki kısma ayrılmıştır. Biri hıristiyanlık sancağını seçen ve öylece ölecek olanlar; diğer geri kalanı da Mehdi'nin sancağını tercih edenlerdir.»⁶⁸

Şeriatı (fıkıh) hakkında da şunları söyler: «Şeriatın ne olduğunu anlamalısınız. Şeriat, emir ve yasaklar demektir. Bunları yerine getiren ve ümmeti için kanun koyan herkes, şeriat vâzı olur. Ben şeriat vaz' edenim, çünkü emirler ve yasaklar bana vahy edilmiştir. Kur'an'da ve Tevrât'da bulunduğu gibi, şeriat için yeni emirler koymaya gerek yok. Buna karşı Kâdir-i Mutlak Allah şöyle işaret etmiştir: 'Gerçekten bu ilk kitaplarda, İbrâhim ve Mûsa'nın kitaplarında vardır.'»⁶⁹

(64) A.g.e., 13 Eylül 1936.

(65) Hutbe-i İlhamiyye, s. 171.

(66) el-Fadl, 1 Ocak 1914.

(67) el-Fadl, Mahmud Ahmed, 8 Ocak 1932.

(68) A.e., a.y., Gulam Ahmed'in konuşması 26 Ocak 1916.

(69) Erbain Gulam Ahmed, No: 4, s. 7.

Kadyanîler Gulam Ahmed'in doğduğu Kadyan şehrinin, Mekke ve Medîne gibi mukaddes şehir olduğuna, hatta onlardan da üstün bulunduğuna ve Kadyan'ın çevresinin ise Mukaddes Ka'be Harîmi gibi olduğuna inanırlar. Onda (Kadyan'da) Allah için ayin yapılır. Allah'ın mukaddes ruhu ve nimetleri oraya inmiştir. Orada cennet bahçelerinden bir bölüm vardır. Kadyan'da Muhammed (s.a.v.) in salât ü selam gönderdiği bir türbe vardır. Onun zikri Kur'an'da geçmiştir.

Oradaki cami, Mescid-i Nebevî'den, Ka'be-i Muazzama'dan ve Mescid-i Aksadan daha da ağır basar. Hatta bu şehir, kibleyi, ka'beyi ve müslümanları gölgede bırakır. (İşte bunlar onların inançlarıdır.) Kadyanîlerden bir mel'un el-Fadl'da şunları yazar: «Kadyan nedir, Kadyan, Kadir-i mutlak Allah'ın muazzam bir alâmeti ve muntazar Mesih'in mülâhaza ettiği gibi Tanrının hakimiyetidir. Burası aynı zamanda, Allah elçisinin başşehri, Mesih'in oturduğu yer, O'nun doğduğu ve defnedildiği yerdir. Bu şehirde, dünya kurtarıcısının yaşamış olduğu bir ev vardır. Deccal'ın katili, salibi kıracak olan ve diğer bütün dinlere İslâm'ın üstün gelme zaferini elde eden (Mesih)'in⁷⁰ yaşadığı şehirdir Kadyan...»

Başka bir yalancı da şunları yazar: «Bu Kadyan şehri, Tanrının ilâhî ve manevî nurlarının indiği yerdir. Hayır ve emniyet, bu şehrin bütün yollarına, caddelerine ve evlerine yerleştirilmiştir. Bu şehrin her bir tuğlası Tanrının işaretiyle yapılmıştır. Onun camileri ilâhî nurla aydınlatılmış ve müezzinleri tarafından okunan ezanları da mukaddes nurun kaynağıdır. Bu camilerin minarelerin-

(70) el-Fadl, 13 Eylöl, 1939.

(71) el-Fadl, 1 Ocak 1929.

den yükselen ses, arap yarımadasından çıkan ezanlardan ondört asır önce çıkmıştır.»⁷¹

Halife Mahmud Ahmed ise şunları söyler: «Gerçekten Kadyan, Allah'ın lutfu, kerem ve ihsaniyle aydınlanmış olduğu; onun gibi başka bir yerde bu nimetlerin inmediği bir yerdir. Gulam Ahmed de bunu zaten: 'Kadyan'a gelmeyenin itikadından endişe ederim' diye daha önceden söylemişti.»⁷²

El-Fadl'da da şunlar yer alıyordu: «Rasûlullah'ın bir gece gittiği Mescid-i Aksa, Kadyan'da bulunmaktadır. Bunu ifade eden ilâhî metni aynen alıyoruz: 'Allah kelâmında geçen Mescid-i Aksâ ile kasdolunan, şuydu: Kulunu bir geceleyin, Mescid-i Haram'dan, etrafını mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah'ın şanı yüce olsun' ayetiyle kasedilen Mescid-i Aksâ, Rasûlullah'ın bir gece götürüldüğü mescid, Kadyan'ın doğusunda bulunan ve içerisinde de Gulam Ahmed'in canlı kemalâtının yaşadığı bu ülkededir.»⁷³ Kadiyanî münkir, bu mescidi Beytulah ile mukayese ederek: «Allah Kur'an'da, 'Benim Kadyan'daki mescidimi kasederek, kim ona girerse emin olur, şeklinde vahyetmiştir'»⁷⁴ der.

Gulam Ahmed'in muakkibinden biri de el-Fadl'da şunları yazar: «Arap toprakları Mescid-i Haram mıntıkası olmakla övülmüşse, arap olmayanların yurtları da Kadyan'la övülmüş ve onunla mağrurdur.»⁷⁵ Bu gazete de Kadyan'ın methini yapan bir kadiyanînin övgüsünü aynen şöyle yayınlar «Ey! Kadyan yurdu, Cennet hurilerinin gözlerini aydınlatan ilâhî nurla aydınlanmış bu atmosferin hakkında ne söylemeliyim ki, Sana ne demeliyim. nasıl

(72) a.g.e., 10 Aralık, 1932.

(73) Envâru'l-Hilâfet, Mahmud Ahmed, s. 117.

(74) a.g.e., 3 Ocak, 1925.; İzaletül-Evham, 21, Ağustos, 1933

(75) el-Fadl, 21 Aralık, 1932.

hitap etmeliyim ki? Kible mi, Kabe mi, yahut meleklerin mescid mi?»⁷⁶

Kadıyanî halife bir cuma vazında: «Kadyan, yer kürenin ortasında yer almıştır. Bütün şehirlerin anası, esasıdır. Bu mukaddes yer olmaksızın herhangi bir manevî kazanca ulaşmak mümkün değildir.»⁷⁷ der. Yine şunları da ilâve ediyor: «Kadyan bütün şehirlerin anasıdır. Ondan ilgiyi kesen, uzak duran, kesilir ve paramparça edilir. Öyleyse kesilip paramparça edilmekten kaçının. Mekke ve Medine'nin meyveleri kesilmiştir. Fakat Kadyan'ınki ebediyen ter u taze kalacaktır.»⁷⁸

İşte bu kâfirler, böylece Mekke ve Medine'nin şanını küçültmeye ve onlara hakaret etmeye karar vermişlerdir. Evet! Allah (c.c.) Mekke-i Mükerreremeye şöyle yemin ederek O'na «Emin Belde» ismini vermiştir.

a) «Şu Beldeye yemin ederim»⁷⁹

b) «ve Şu Emin şehre yemin olsun.»⁸⁰

c) «Bir de şehirlerin anası (bulunan Mekke) ile bütün çevresindeki (insanları) azab ile korkutmak için indirdik o kitabı...»⁸¹

d) «Doğrusu insanlar için kurulan ilk mabed, Mekke'-de yapılan çok mübarek ve insanlar için ayn-ı hidayet olan beyttir. Orada apaçık alâmetlerle Hz. İbrahim makamı vardır. Kim oraya girerse (taarruzdan) emin olur.»⁸²

e) «De ki ben ancak bu şehrin Rabbine -ki O, buna hürmet vermiştir,- ibadet etmekle emrolundum. Her şey

(76) a.g.e., 18 Ağustos, 1932.

(77) a.g.e., 3 Ocak, 1925.

(78) Hakikatu'r-Rûya, s. 46.

(79) Bakara, (2/1).

(80) Tîn, (95/3).

(81) En'am, (6/92).

(82) Al-i İmran, (3/96-97).

O'nundur. Ben müslümanlardan olmamla emrolundum.»⁸³

Mekke hakkında Rasûlullah da şöyle buyurmuştur: «Allah'a yemin ederim ki, siz, beldelerin en güzeli, Allah'a göre en değerli bir ülkedesiniz»⁸⁴ Medine ise, ilâhî nûra garkolmuş bir şehirdir, Allah Rasûlünün şehri!.. Vahyin hazinesi ve nûrun kaynağıdır o... Hatemu'l-Enbiya'nın göç ettiği ve medfun bulunduğu yer. Allah tarafından 'Münevvere'=temiz, nurlu, diye adlandırılmış. Bu şehirde ölenler için Allah (c.c.) Peygamberini şefaatchi kılacaktır. O Allah ki, kâfirlerin bu şehre girmesini yasaklamış ve veba hastalığının yayılmasını da önlemiştir. Allah Rasûlü Hz. İbrahim gibi Mekke'yi takdis etmiş, bu şehri itikadın kalesi haline getirmiştir. Buyrulur ki:

a) «Allah (c.c.) Medine'ye 'Münevvere'=temiz, hoş, ismini vermiştir»⁸⁵

b) «Medine'de ölene ben şefaate edeceğim.»⁸⁶

c) «Medine'nin içerisinde melekler vardır. (vazife başındadırlar.) Veba ve kâfir O'raya ebediyyen giremeyecektir.»⁸⁷

d) «İbrahim (a.s.) Mekke'yi takdir etti, tebci etti ve ben de O'nun iki duvarı arasındakini mukaddes tanıdım. (Medine'yi takdis ettim.)»⁸⁸

e) «Yılanın deliğine girip korunması gibi, din de Medine'de himaye bulmuştur.»⁸⁹

f) «Medine, demircinin demir cüruflarını ayırdedip attığı gibi, insanları seçmiş ayırmıştır.»⁹⁰

(83) Neml, (27/91).

(84) Tirmizi, Nesâî, İ. Mâce, Müsned, Hakimî ve İ. Hibban'ın Müstedreki.

(85) Buhârî ve Müslim.

(86) Tirmizi, İ. Mâce ve İ. Hiban.

(87) Buhârî, Müslim, Muvatta, Müsned.

(88) Tirmizi.

(89) Buhârî, Müslim, İ. Mâce, Müsned.

(90) Buhârî, Müslim, Tirmizi, Nesâî, Muvatta, Müsned.

İşte bunlardır, Mekke ve Medine hakkındaki inançları müslümanların... Maamafih kadıyanîler de, bu şehirlerin değerini düşürmek ve küçültmek istemişler ve Kadıyan'ı onlara benzetmekle kalmamış ve bu iki şehirden daha üstün olduğunu da iddia etmişlerdir. Bu bakış açısından kadıyanî halife: «Mekke ve Medine'nin semereleri bitmiş artık, meyve vermiyor. Fakat Kadıyan'ın meyveleri ise daima yeşil kalacaktır.» demişlerdir. Yine: «Gerçekten Kadıyan'da Tanrının birçok ayinleri vardır. Bunların senede bir toplanma yerleri, Mübarek cami, Mescid-i Aksâ, (Kadıyanî Mesih'in) minaresi⁹¹ ve diğer buna benzer ayin yerleridir.»

Onların inancından biri de, Haccın, Kadıyan'da yapılan senelik bir konferans olmasıdır. Halifeleri der ki: «Bizim senelik toplantımız haccdır. Tanrı hac yeri olarak Kadıyan'ı seçmiştir. O hacda, çirkin sözler, günah işler, savaş ve cidal, yasaklanmıştır.»⁹²

Bir kadıyanî, Peygam-i Sulh'ta şunları yazmıştı: «Gulam Ahmed'e inanmaksızın iman olmayacağı gibi, bu gün Mekke'de ifa edilemeyen hac niyetiyle kadıyanî konferansında bulunmaksızın da bir hac olmaz.»⁹³

Gulam Ahmed'in kızı ise: «Kadıyan'da oturmak, nafile hac yapmaktan daha iyidir.»⁹⁴ der. Mahmud Ahmed de:

(91) Şam'ın doğusunda, Allah Rasûlü Hz. İsa'nın İneceğini söylediği G. Ahmed'in ileri sürdüğü ve kendinin tarafından yapılan minare. Bu iddianın saflığı, kendiliğinden ortadadır. Kadıyan ve Şam'ın arasındaki mesafeye bir bakın. Bir de daha sonra inşa edilen minareye bir bakın, ve bir de bu yalancının yaptığı minareye bakın. O minarenin tepesini ışıktırdığını söyler.

(92) Berakatu'l-Hilâfet, Mahmud Ahmed, s. 5-7.

(93) 19 Nisan 1933 baskısı.

(94) Miratu Kemalât-ı Islâm, s. 352.

«Kadıyanî Yakub Ahmed bana, Gulam Ahmed'in, Kadıyan'a gelmek hac etmektir' dediğini söyledi»⁹⁵ der.

Kadıyanîlerin inançlarını toplayacak olursak:

Birinci olarak: Onların tanrısı, insan niteliğinde bir şeydir. Tanrıları oruç tutar, namaz kılar, uyur, uyanır; hata da yapar, isabetli iş de yapar. Yazı yazar ve niyazda bulunur. Çiftleşir ve aile hayatı yaşar, doğurur ve mücessem şahıs halini alır.

İkincisi: Nebi ve rasûller, Allah'tan yardım almak için kıyamete kadar devam edecek.

Üçüncüsü: Hz. Muhammed dahil, Gulam Ahmed bütün peygamberlerden ve elçilerin tümünden üstündür.

Beşincisi: Gulam'a vahiy inmektedir.

Altıncısı: «O'na vahiy getiren melek, Cebrail'dir.

Yedincisi: Diğer bütün dinlerin ayrı bir ümmeti ve şeriatı var, Gulam Ahmed'in de ümmeti olan yeni bir ümmet vardır.

Sekizincisi: Rütbe ve mevkice Kur'an'ı geride bırakan bir muhkem kitaplarının olduğuna inanırlar. Bu kitap yirmi cüzdür. İsmi de Kitabü'l-Mübîn'dir. Bu kitap ayetler halinde kısımlara ayrılmıştır. Ayetlerinden bazıları şunlardır:

a) «Allah Kadıyan'da tecellî eder.»⁹⁶

b) «Tanrı arşından sizi över ve yürüyerek size gelir.»⁹⁷

c) «Filânca size aybaşı halinden veya sizlerdeki diğer kirlenme hakkında soruyor. Fakat Allah size, üzerinize artıp eksilecek olan nimetleri gösterecek. İçinizde pislik yok, ancak çocuklusunuz, evet! tanrının oğullarının mevkiinde olan çocuk.»⁹⁸

(95) el-Fadl, 5 Ocak, 1933.

(96) el-Buşra, s. 56.

(97) Encam-ı ethem, s. 55.

(98) Hakikatu'l-Vahy şerhi, s. 142. /

Dokuzuncusu: Kadyan, mevki ve şöhretce Mekke ve Medine gibi şehirlerden, hatta bu ikisinden de daha üstündür.

Onuncu olarak: Onların hacları, Kadyan'da yapılan senelik konferanstan ibarettir.

Şimdi ise, Müslümanların gücünü zayıflatmak, koloniliğe boyun eğdirmek ve müslümanların cihad yükümlülüğünü kaldırmak için, bu yalancı kadıyanîye İngiliz efendisi tarafından vahyedilen emirleri sıralıyalım. İngilizlerin bu çabasının sebebi; emperyalizmin, İslâm'ın cihad inancından ziyadesiyle korkmasındandır. Emperyalizm, müslümanların cihada olan aşk ve derin bağlılıklarını bilir. Hem emperyalizm, cihad meyvesinin tadını haçlı seferlerinde iki defa tatmıştı.

Bunun için İngiliz emperyalizmi, sahte peygamberine, İslâm cihadını müslümanların kalblerinden söküp atmayı ve bundan sonra da İslâm'da cihad olmayacak diye müslümanların kalblerine yeni bir cihad tohumu ekmeyi emretmiştir. Bu sahtekâr: «Bundan böyle tanrı, cihadın şiddetini tedricen azaltmıştır. Yani Allah yolunda savaşmayı... Musa zamanında çocuklar öldürülürdü. Muhammed zamanında çocukların, yaşlıların ve kadınların öldürülmeleri durdurulmuştur. Benim zamanımda da, cihad emirlerine riayet, tamamen kaldırılmıştır.»⁹⁹ der.

Başka bir yerde ise şunları söyler: «Bu günden itibaren, kılıçla yapılan cihad emrine olan itaat kalkmıştır. Bu günden sonra artık cihad yok. Artık inanmayanlara el kaldırıp, kendisine de gazi diyen herkes, muntazar Mesih zamanında cihadın kaldırıldığını ta onüç asır önce haber vermiş bulunan Allah Rasûlüne düşman kesilmiş olur, (Ey Allah Düşmanı! Bu söylediğin bir yalandır. Sen, bir peygam-

(99) Erbaîn, no. 4, s. 15.

berin asla söylemeyeceği şeyi ona isnad ediyorsun.) Ben beklenen Mesih'im. Benim zuhurumdan sonra, herhangi bir cihad olmayacak. Biz, mütareke sancağını ve barış bayrağını çektik.»¹⁰⁰

Bu haysiyetsiz ajan bir defasında da: «Dinî yönden gayr-i meşrû duruma getirilen savaş gibi cihad anlayışını, din uğruna tatbik etmekten vaz geçin. İmam Mehdi ve Mesih gelmiştir. Allah'ın nûru semadan indi artık. Aksine Allah yolunda kim savaşırsa, o, Allah düşmanıdır. (Kadıyan'ın Allah'ı, yani İngiliz emperyalizmi.) Ve Peygamberi de inkâr edendir. (Yani Kadıyan peygamberini).»¹⁰¹

Kadıyanî «Dinî Dergi» yazarı, Muhammed Ali şunları yazar: «Devir, kadıyânîlerin durumunu bilen İngilizler'in devridir. İmamımız, cihadın tamamen gayr-ı meşrû olduğunu öğretmek için ömrünün yirmi iki yılını harcamıştır. (Din nokta-i nazarından) bu öğretiyi Hindistan'da tek başına yaymaya gücü kâfi gelmemiştir. Diğer taraftan o, bu cihadın kalktığı öğretisini Arabistan, Suriye, Afganistan gibi ülkelerde de yaymıştır.»¹⁰²

Bu sahtekâr bizzat şöyle der: «Bu mezhep, (kadıyanî mezhebi) müslümanların kafasından kötü bir inancı -cihad inancını- söküp atmak için gece gündüz gayretlerini sürdürecektir.»¹⁰³

Bu, kadıyanîlerin, Allah'a karşı küfür sayılan inançlarıdır. Buna karşılık Hz. Muhammed (s.a.v.) şöyle buyrur:

a) «Cihad, amellerin birçoğundan daha üstündür.»¹⁰⁴

(100) a.e., s. 47.

(101) Tebliğ-i risalet, c. 4, s. 49.

(102) Review of Religions, No., 2, 1904.

(103) Gulam Ahmed'in hükumete yazdığı mektup, Review of Religions, 5. sayı, 1922.

(104) Buharî, Müslim, Ebu Dâvûd, Tirmizî, Nesel, Müsned.

b) «İnsanların en hayırlısı, malını ve canını cihad için feda eden mü'mindir.»¹⁰⁵

c) Peygamber (s.a.v.): «Allah yolunda savaşanlara Cennette Cenab-ı Allah'ın hazırladığı yüz derece vardır.»¹⁰⁶ buyurmaktadır.

d) Rasûlü ekrem buyurdu ki: «Öğleyin veya akşamleyin Allah rızası için yola çıkmak, dünya ve onda olan her şeyden daha hayırlıdır.»¹⁰⁷

e) Yüce Peygamber: «Şehid düşen kişiden başka, Cennete giren hiçbir kimse, dünyaya ve içindekilere dönmek istemeyecektir. Şehid edilen kişi, Cennette eriştiği şeref üzerine tekrar dünyaya dönmeği ve dünyada on kerre şehid edilmeyi arzu edecektir.»¹⁰⁸

İşte İslâm Peygamberinin mübarek sözleri ve işte o şerefsiz ve yüreksiz yalancı ajan kadıyanînin (Gulam'ın) sözleri... Bu, hürriyet âşıklısı müslümanlarla emperyalizm uşağı kadıyanîlerin inançlarıdır.

Kadıyanîlerin inançlarından bir başkası da, İngiliz hükûmetine dostluk ve ona karşı hizmetkârlıktır. Bu konuda da ayrı bir bölüm tertip ettik. Fakat burada sadece o bölümde atladığımız bazı şeyleri zikredeceğiz. Bu, onların inanç esaslarında ve başta gelen kaidelerinde köle olduklarının bir delilidir. Önceden yapılan sadakat yemini-nin, din için bir esas ve dayanak noktası olduğu bilinir. Sahte peygamber Gulam'ın şu sözünde dediği gibi:

«Bana uymak isteyen herkes için ve bir de mezhebime

(105) Buharî, Tirmizî, Meselî, Darîmî ve Müsned.

(106) Buharî, Müslim, E. Dâvûd, Nesâî, İ. Mâce, Darîmî, Ahmed, ve Tiyalsî.

(107) Buharî, Müslim, Nesâî, Ahmed.

(108) Buharî, Müslim, Tirmizî, Nesâî, İ. Mâce, Tiyalsî ve Darîmî.

hizmet edeceklere kulluk şifresi olarak bir sadakat yemi-
ni metni hazırladım.»¹⁰⁹

Kadıyanîler için, peygamberlerinin yukardaki ifade-
sine göre, bütün şartların, bir amel esasından ibaret ol-
duğu ortaya çıkıyor. Öyleyse, Gulam Ahmed'in onlara esas
olarak koyduğu şartların ne olduğunu bir görelim. Gulam
der ki: «Bana uymak isteyen herkese ve mezhebimin bir
esas şartı olabilmesi için sadakat metni bastırdım. Buna da
«Görev İkmali ve Sadakat Mucebi» adını verdim. Bir nü-
hasını da hükûmete gönderdim ki, etbaimı, İngiliz hükûme-
tine sadık kılacak bir plân yaptığımı bilsinler,»¹¹⁰ Bunu da
açıklayarak şunları söyler: «Onyedi sene devamlı olarak
yaptığım konuşmalarımdan, İngiliz hükûmetine sadık, sa-
mimi, kalbimin ve ruhumun derinliklerinden gelen bir
bağla bağlı olduğum ortaya çıkmıştır. Hükûmete itaat ve
halka sevgi benim inancımdır. Bu, etbaim ve kullarımın
muhtaç olduğu ahid şartlarına dahil ettiğim inançtır. Bu
inancı, etbaima ve bendelerime verilen sadakat ahdi te-
rimleri silsilesinde dördüncü mevzu olarak işledim.»¹¹

Oğlu ve halifesi ise şunları yazmıştı: «Beklenen Me-
sih, sadakat şartları arasına İngiliz hükûmetine itaati de
katarak şöyle demişti: 'Hükûmete itaat etmeyip ona karşı
ayaklanan veya emrini yerine getirmeyen, bizden değil-
dir.'»¹¹²

Hasılı netice olarak, İngiliz emperyalizmine dostluk ve
sadakat gösterme kadıyanîliğin itikat esaslarından biridir.
Biz bütün bu batıl inançlara diğer bir başkasını da ilâve
ederek konuya son verelim.

(109) Tebliğ-i Risalet, c. 7, s. 16.

(110) a.e.

(111) Kitabu'l-Beriyye zeyli, s. 9.

(112) Tuhfetu'l-Mülûk, Mahmud Ahmed, s. 123.

Kadıyanîler, Gulam Ahmed'e inanmayanların ve O'nun dediğini kabul etmeyenlerin, kâfir olduğuna, ebedî Cehennemde kalacağına inanırlar. Mahmud Ahmed: «Gulam Ahmed'e iman etmeyen kimse, kâfirdir. İman daire-sinden çıkmıştır. Bu kimse müslüman da olsa, Gulam Ahmed'in ismini hiç duymamış da olsa durum aynıdır.» der¹¹³ Gulam Ahmed'in ikinci oğlu Beşir Ahmed ise şunları söyler: «Mûsa'ya inanıp, İsa'ya inanmayan, yahud İsa'ya inanıp Muhammed'e inanmayan kimse kâfirdir. Aynı şekilde, Muhammed'e iman edip te Gulam Ahmed'e inanmayan katmerli kâfirdir. Onun kâfirliğinde hiç şüphe yok.»¹¹⁴ Yine Gulam: «Tanrı bana indirdiği vahiyle şöyle diyordu: Sana inanıp ta yolundan gitmeyen veya sana karşı gelen, tanrıya ve rasulüne düşmandır. Ve o, Cehennem ateşine girecektir.»¹¹⁵ der.

Yalancı sahtekâr kadıyanî, bizzat: «Benim davetim kendisine kavuşup ta bana inanmayan kâfirdir.»¹¹⁶ der.

İşte bunlar, kadıyanîlerin inanç esaslarıdır. Biz bunları, onların seçkin ve biricik eserlerinden aldık çıkardık.

(113) Aine-l Sadakat, Mahmud Ahmed, s. 35.

(114) Kelimetu'l-Fasl, Review of Religions No. 35., c. 14, s. 10.

(115) El-Fadl, 15 Ocak, 1935.

(116) Tebliğ-i risalet, c. 9, s. 27.

KADIYANİLİĞİN PEYGAMBERİ (!) GULAM AHMED'İN HAYATI

Kadiyanizm, müslümanların kalbinden Hz. Muhammed'in yaşayan öğretilerini söküp atmak için, empyalist gaye ve maksatlar uğruna; kardeşlik bağlarını, güzel duyguları, karşılıklı sevgiyi yok etmek ve bir Allah'a iman eden, aynı kibleye yönelen, bir kitaba inanan, birbirlerini kendi ailesinden, malından, çocuklarından. ve kendi nefsinden daha çok seven kişiler arasındaki devamlı süregelen karşılıklı yardımlaşmayı kesip atmak için kurulmuştu. Mesela müslümanlar Hz. Muhammed (s.a.v.) için her şeylerini veriyor ve O'nun hürmetine, yaşadığı şehirleri, kaldığı bütün köyleri, namaz kıldığı camileri, kendi dilini konuşan milletleri ve O'nun yolunu tutanların hepsini severler.

Kadiyanilik kurulmuş ve bu esas gayeler için beslenmiş, müslümanlara ve İslam'a düşman olanların kanatları altında himaye görmüş böylece devam ettirilmiştir. Bu kadiyanilik, zamanında, Hz. Muhammed'in 'ümmetini arkadan vurmak için pusuda yatanlara büyük hizmetler görmüş, öyle ki liderleri Gulam Ahmed, Muhammedu'l-Emin dahil, bütün nebi ve rasullerden kendini üstün saymıştır. Kadiyaniler, Gulam Ahmed'in yaşadığı Kadyan'ın, Mekke ve Medine'den üstün olduğuna ve bu yalancı sahtekârın

gömülü bulunduğu yerin dünya üzerinde en şerefli bir yer olduğuna inanırlar. Yine bunlar, hac için Mekke, Arafat ve Mina'ya ihtiyaç olmadığına; Allah yolunda cihadın lüzumsuzluğuna, kendi peygamberleri tarafından getirilen bir dinden başkaca İslâm diye bir dinin olmadığına, Gulam Ahmed'e ve onun kudsiyet ve masumiyetine inananlardan başka müslüman olmadığına inanırlar. Bunun için, bu bölümde, doğumundan ölümüne kadar, kadıyanilerin peygamberlerinden bahsedeceğiz. Böylece okuyucular, bu adamın kim olduğunu ve onun gerçek yönünün neden ibaret olduğunu anlamış olsunlar. Böyle bir adam bir peygamber olabilir mi? Bırakın peygamberliği, kendini Allah'a adanmış din bilginlerinden ve evliya arasından onun gibi birkaç tane saymak mümkün mü?

Biz kendimizi, onların kitaplarından ve bizzat söyledikleri sözleri haricinde hiçbir şeyin sözünü etmeyeceğimiz şartıyla bağlı tutacağız:

Ailesi ve Doğum Yeri

«Adım Gulam Ahmed ve babamın adı Gulam Murtaza'dır. O'nun (Murtaza'nın) babasının ismi, Ata Muhammed idi. Mensup olduğum sosyal sınıf, Moğol Barlastır. Elde edilen dökümanlardan, ecdadımın Semerkant'tan geldiği anlaşılıyor.»'

Moğolların Türk soyundan olduğu bilinmektedir. Gulam kendinin Moğol olduğunu söyler. Başka bir yerde de ailesinin İranlı olduğunu söyler.

«Ailemin Moğllardan olduğu aşikardır. Fakat Allah'ın kelâmından kalbime doğan şey şudur ki, ailem gerçekten İranlıdır. Ben buna inanırım. Çünkü, nesep (bağlarını) akrabalıklarını Kadir olan Allah'tan başka hiçbir kimse bi-

(1) Kitabu'l-Berlyye, Gulam Ahmed, s. 134.

lemez.»² Gulam Ahmed der ki: «Ceddimin hayat hikâyesi hakkındaki kitaplarda onların Moğol soyundan olduklarını okudum. Aynı şeyi babamdan da duydum. Fakat tanrı bana onların Türk olmadığını, İran dolaylarından geldiklerini vahyetti. Tanrı bana dedelerimden 'bazılarının benî Fatıma ve Peygamberin ehl-i beytinden olduğunu da haber verdi.»³

Ona şöyle bir soru sorulmuştu: «Nasıl oluyor da Moğol olduğunu söyleyip sonra da dönüp aslen İranlı olduğunuzu diyorsunuz? Delil nedir buna? O ise: «Bu konuda benim aslen İranlı olduğuma dair tanrının vahyinden başka hiçbir delilim yoktur.» diye cevap verdi.⁴

Yine böyle, delile dayanmaksızın başka bir zaman soyunu (klanını) değiştirmiştir: «Muhyiddin İbnu'l-Arabî 'Füsûsu'l-Hikem' adlı kitabında «son zamanlarda Allah'a davet edecek olan bir çocuk dünyaya gelecek. Onun doğum yeri Çin olacak, her ne kadar bu şehrin lisanıyla konuşsa da...» derken benim hakkımda bir kehanette bulunmuştur. Aslında bir çinli olduğum kastedilmiştir.»⁵

Bu kadarla da yetinmez. Başka bir zaman da şunları yazmıştı: «Ben, (peygamber'in kızı Fatıma oğullarının zürriyetindenim ve benim ecdadım, İshak'ın evlâdındandır.»⁶ Bu soy değiştirme hususunda her sorulduğunda: «Aynen Allah tarafından öğretildiği gibi» cevabını verirdi. Maa-fih Cenab-ı zû'l-Celâl bu gerçeği şöyle anlatmıştır: (Gulam'ın Allah'tan almadığı sahte vahiylerinde ihtilâfa düştüğü görülüyor) «Eğer O (Kur'an) Allah'tan başka biri

(2) Erba'n, (notlar) No. 2, s. 17.

(3) Hakıkatu'l-Vahy zeyli, s. 77.

(4) Tuhfe-l Golriyya, s. 29.

(5) Hakıkatu'l-Vahy s. 200.

(6) Tuhfe-l Golriyya, s. 29.

tarafından olsa idi, elbette içinde birbirini tutmayan bir çok şeyler bulurlardı.»⁷

Babası hakkında da şunları söyler: «Babam, hükûmet kurulunda (kabinede) bir sandalye elde etmişti. O, 1857 de Mutini'de (Hindistan yarım adasında emperyalizme karşı yapıldığı bilinen bir ayaklanma) İngiliz hükûmetine yardım için sadakat gösterenlerden biriydi. Bizzat kendi imkânlarından elli asker ve elli atla onlara fevkalade bir yardımında bulunmuştur. Kendi imkânları dışında da bu hükûmet-i şahaneye hizmetler yapmıştır. Fakat bundan sonra ailem, toprak icarına muhtaç aile gibi terkedilmeye kadar gerilemeye ve düşmeye başlamıştır.»⁸

Bu şeref yoksunu, müflis; bilinmeyen, silik bir aile içinde doğan Gulam Ahmed'ti: «Ben, 1839 veya 1840 yıllarında Shik idaresinin sonlarına doğru doğdum.»⁹

Çocukluğu ve Eğitimi

Okul çağına geldiğinde, sarf nahiv öğrenimine başladı. Bazı arapça, farsça ve yerli tıp kitapları okudu: «Çocukluktan çıkıp gençliğe bastığım zaman azıcık farsça, sarf nahiv üzerine bir kısım risaleler, azıcık tıp ve diğer bazı bilgi dallarında kitaplar okudum. Babam usta bir kâhindi. Bu sanatta büyük mahareti vardı. Bu sanatın bazı kitaplarını bana öğretti ve bu kâhinlik işinde yetişmem hususunda beni ikna etmek için uzun zaman söyledi durdu... Bu şekilde azıcık bir malumat dışında ictihat esasları ve hadis ilminde derinleşemedim.»¹⁰

Gulam yine şunları yazar: «Ben, hocam Fazıl İlahî-

(7) Nisa, (4/82)

(8) Tofa Qalsariyya s. 16.

(9) Kitabu'l-Beriyye, s. 134.

(10) Tebliğ ilâ meşâyih'l-Hind, s. 59.

den Kur'an ve farsça kitaplar, üstad Fazıl Ahmed'den de sarf nahiv okudum.»¹¹

Gulam'ın oğlu ve halifesi Mahmud Ahmed'in 5 ocak 1929 da yayınlanan El-Fadl'da yazdığı yazıya göre: «Gulam'ın hocalarından bazıları haşişe (kenevirden yapılan esrara) ve esrara düşkündüler. Sialkot'ta iptidai İngilizce grameri okumuştur. Orada kaldığı zamanlar, hükûmet işçileri için bir İngilizce gece okulu açılmıştı. Emir Şah Tabib okulun ileri gelen hocalarındandı. Ekselansları orada bu okulda iki ya da üç kitap okumuşlardır.»¹²

O'nun bütün eğitim ve öğreniminin tümü bundan ibaretti. Bu öğreniminin tesirlerinin neticesi O'nun kitaplarında ve makalelerinde görülmektedir. O sadece zor ilmi meselelerde değil, herkesce bilinen tarihi konularda dahi ciddi hatalar yapmıştır. Meselâ: «Rasûlullah doğmuş ve doğumundan bir kaç gün sonra babası ölmüştür.»¹³ der.

İslâm tarihi ve biyografisi ile azıcık bir ilgisi bulunan herkes, Peygamber (s.a.v.)'in babası Abdullah'ın, Peygamber'in doğumundan önce öldüğünü bilir. Yine: «Rasûlullah'ın onbir tane erkek çocuğu olmuş, hepsi de ölmüştür.» diye yazar.¹⁴ Onun müracaat kaynağının ne olduğunu bilmem. Tarihçiler ya da biyografi yazarları, O'nun onbir tane oğlunun olduğunu kaydetmez. Diğer taraftan bilinen şey, O'nun, Tayyib, Tahir, Kasım ve İbrahim isminde dört oğlan çocuğunun olduğudur. Üçüncü çocuk Hatice'den, dördüncü ise Mısır'lı Mariye'den idi.

Bir keresinde Gulam Ahmed şunları yazmıştı: «Beklenen oğlan, İslâmî dördüncü ayda, yani Safer ayında doğ-

(11) Kitabu'l-Beriyye, s. 135.

(12) Siretu'l-Mehdî, c. I. s. 137.

(13) Peygam-i Sulh, s. 19.

(14) Aylnu'l-Marife, s. 128.

muştı.»¹⁵ Bir çocuk dahi İslâmî ayın dördüncüsünün Safer olmadığını bilir. Safer, ikinci aydır. Onun eserlerinde buna benzer sayısız misâller vardır.

Çocukluğunda kendisinin idrakine vardığı şeylere gelince, bunlar da şöyledir: Birinci olarak korkaktır. İkincisi çılgın oluşudur (delice). Üçüncüsü, hastalıklı olmasıdır.

Ünlü kadıyanı yazar Yakup Ali onun biyoğrafisini şöyle ele alır:

«Al-i cenapları, asılzade çocuklarının âdeti olan güreş müsabakalarına ve diğer müsabakalara girmemiştir. O zamanlar şeref ve mertlik için oldukça gerekli şeyler cinsinden sayılmasına rağmen, askerî hüneri de öğrenmemiştir.»¹⁶

Beşir Ahmed: «Al-i cenapları, bir keresinde bir tavuk kesmek istemiş ancak, parmağını kesmiştir. Parmağından kanlar akmış, Kendisi ise tevbe edip af dileyerek ayağa kalkmıştır. Onun için, hayatı boyunca bir tek olsun hayvan kesememiştir.»¹⁷ diye yazar.

Gulam'ın aptallık örneklerinden oğlunun da bir çok rivayetleri vardır: «Babam bana çocukluğundaki andığı bir hatırasını anlattı: 'Bazı çocuklar benden evden siyah şeker'¹⁸ getirmemi istediler. Ben de eve geldim, hiç kimseye sormadan, o siyah şekeri aldım gittim. Yolda yemeye başladım. Yediğim şey boğazıma inince şoke oldum ve ağrıya tutuldum. Daha sonra anladım ki, siyah şeker diye aldığım tuzmuş...'»¹⁹

Bu oğlan, bizi onun şahsiyeti üzerinde eğilmeye sevkeden bazı şeyler de rivayet eder: «Al-i cenap babam, bek-

(15) Tiryaku'l-Kulûp, s. 43.

(16) Hayatu'n-Nebî, c. 1, s. 138.

(17) Sıretu'l-Mehdî, c 2, s. 4.

(18) Rafine edilmemiş şeker.

(19) a.g.e., Beşir Ahmed, c. 1, s. 226.

lenen Mesih, bana bir kere babasının takaüt maaşını almaya gittiğini söylemişti. Onunla birlikte İmamuddin adında biri de gitmişti. Maaşı alınca İmamuddin O'nu aldatmış ve Kadyan'ın dışına götürmüş, orada burada dolaşıp kalmışlar. Muhterem elinde olanı harcayınca, İmamuddin O'nu yalnız başına bıkarıp terketmiş. Başka yerlerde kalmış fakat Al-i cenapları, Muntazar Mesih, utancından eve dönememiş. Evine geleceğine, tutmuş Siyalkot'a gitmiş ve orada onbeş rupi gibi az bir ücretle işe girmiş.»²⁰

Hastalıkları

Birçok hastalığı vardı. Sağ eli kırıktı. Oğlu şöyle der: «Babam bana sağ elini babasının kırdığını söyledi. Hayatının sonuna kadar bu eli zayıf ve çelimsiz kaldı. Bu eliyle bir lokmayı kaldırabiliyor, fakat bir su testisini kaldıramıyordu. Ağır eşyaları da kaldıramıyordu. Namazlarda bile bu elini sakınırdı.»²¹ Dişleri hakkında da oğlu yine şunları söyler: «Dişlerine gelince, dişleri çürüktü. Bakteriler dişlerinin içini yemişti.»²²

Tüberküloz ve Verem Hastalığı

Bu konuda da Yakup Ahmed şunları yazmıştır: «Hazret, babasının zamanında tüberküloz ve verem hastalığına yakalanmıştı. Babası onu aşağı yukarı altı ay tedavi etmiştir.»²³ Beşir Ahmed ise: «Beklenen Mesih hazretleri, babasının sağlığında verem hastalığına yakalanmıştı.»²⁴ der.

(20) Siretu'l-Mehdî, c. I, s. 24.

(21) a.g.e., s. 198.

(22) a.g.e., c. II, s. 135.

(23) Hayat-ı Ahmed, c. I, s. 79.

(24) Siretu'l-Mehdî, c. I, s. 42.

Üre Hastalığı ve Başdönmesi

«İki hastalıktan muzdaribim, birinci hastalık vücudun en üst kısmında baş dönmesi ve sersemlik. İkinci hastalık-sa, en alt kısmında üre fazlalığı. (idrarda)»²⁵

Karısı O'nun durumunu bir sersemlik olarak anlatır: «Mesih hazretleri, bir defa baş dönmesinden dolayı düşmüşü. Oğulları Sultan Ahmed ve Fazıl Ahmed çağrıldılar. Oğulları üzerine üşüştüler. Sultan Ahmed korkmuş, yastığının dibine oturmuştu. Fazıl Ahmed'inse rengi atmış, sağa sola koşup duruyordu. Sonra hazretin iki ayağını sarığıyla bağladı.»²⁶

Bu sersemlik anındaki durumunu anlatarak Gulam Ahmed'in kendisi de şunları söyler: «Bazan şiddetli baş ağrısından yere düşerdim. Baş dönmesi kalbin hareketini düşürür. Bu durum oldukça kötüdür.»²⁷

Karısı da bir münasebet üzerine onun hakkında şöyle konuşur: «Bir defa Gulam Ahmed ibadet için camiye gitmişti. Namaza durmuş, sonra gözlerinden bazı siyah şeylerin uçup gittiğini, göğe yükseldiğini görmüş. Daha sonra feryad edip, yere uzanmış. Şuurunu kaybetmişti. Bundan sonra cemaatla namaz kılmadı.»²⁸

Bundan sonra bu vaziyet Gulam Ahmed'de bir huy halini almıştı. Bu sebepten dolayı müteakip ramazanlarda oruç tutamadı. Bu, oğlu tarafından eskilerin biyoğrafisinde böylece anlatılır.²⁹

Erlik gücünün yeniden meydana geldiğini, I. halifesi Nureddin'e yazdığı mektubunda anlatarak şunları söyler:

(25) Hakikatu'l-Vahy, s. 206.

(26) Siretu'l-Mehdî, c. I, s. 22.

(27) Berahin-i Ahmediye, c. V, s. 201

(28) Siretu'l-Mehdî, c. I, s. 13.

(29) a.g.e., s. 51.

«Benim vardığım dimağ zayıflığına sizin eriştiğinizi zan-
netmem. Ben, evlendiğimde erkek olmadığımı inanmış-
tım.»³⁰

Gulam onbeş veya onaltı yaşlarındayken birinci oğlu-
nun doğduğunu zikretmek yerinde olacaktır³¹ Hafıza ve
hatırlama gücünün zayıflığı gibi sinirsel bir dertten de
muzdaripti. Bunu kendisi, çeşitli kişilere yazdığı mektup-
larda anlatmaktadır. Meselâ:

a) «Sinir hastalığından muzdaribim ve bunun için
de soğuğa ve yağmura dayanamıyorum.»³²

b) «Çok berbad bir zekâm var. Bir kimseyi defalar-
ca görürüm de biraz sonra böyle bir adamla karşılaştığı-
mı unuturum. Bu durum anlatılamaz bir noktaya gelmiş-
tir.»

İki gözü de aynı şekilde açılmayacak kadar zayıf ve
hastalıklı idi. Oğlu bunu şöyle yazar: «Bir defasında haz-
ret, bazı müridleriyle (yoldaşlarıyla) resim çektirmek is-
temiştii. Fotoğrafçı resim güzel çıksın diye gözlerini biraz
daha açmasını istemiştii. Al-i cenapları gözlerini açmak için
hayli gayret ettiyse de açamadı.»³³

Neticede bu adam, dert küpü denebilecek hipokandria
hastalığına yakalanmıştır. Bu hastalık, Allâme Burhaned-
din'in 'Şerhu'l-Esbab' isimli kitabında anlattığına göre
melânkolinin bir çeşididir. Melankolinin bir çeşidine Hi-
pokandria denir.»³⁴ Bir kadıyanî dergi, Gulam'ın hipo-
kandria hastalığı olduğunu isbat eder. Bu parçayı aynen
alıyoruz: «Mesih hazretleri, hipokandria hastalığından di-

¶(30) Mekâtib-i Ahmediyye, c., V, No. 13.

(31) Manzûr ilâhî, s. 342.

(32) Mektûbat-ı Ahmediye, c. V, o. 2.

(33) a.g.e., No. 3.

(34) Siretu'l-Mehdî, c. II, s. 77.

mağ zayıflığına mübtela olmuştur.»³⁵ Gulam Ahmed'in kendisi de şunları yazar: «Ben, hipokandria'dan muzdaribim.»³⁶ Gulam Ahmed'in hastalığını zikrederek bir doktor olan Şah Navaz şunları yazıyor:

«Gerçekten muhterem liderimizde, sersemlik, baş ağrısı, uykusuzluk, hazımsızlık, kalb yetersizliği, dizanteri, üre fazlalığı, hipokandria vs. gibi hastalıkların bir sebebi vardı, bu da zafiyetti.»³⁷ Bu konuda Gulam Ahmed'in kendisi de şunları yazar:

a) «Ben müzmin bir hastayım.»³⁸

b) «Ben bu derterle o şekilde, düşmüşüm ki, namaz dahi kılamıyorum. Bazı kere ibadetimi bitireceğim son anlarda bırakır terkederdim. Şu andaki durumum ise oturduğum yerde dahi namaz kılamayacak şekildedir.»³⁹

Bütün bunlardan öte, Allah O'nu zafiyet hastalığının en kötü bir şekli olan histria hastalığına düşürmüştür.⁴⁰ Beşir Ahmed de şunları yazar: «Dahiliye mütehassısı kadıyanî doktor, M. İsmail, bana Mesih hazretlerinin histria hastalığından muzdarip olduğunu söyledi.»⁴¹ Aynı şekilde Beşir Ahmed de annesinden duyduğu bir rivayeti şöyle anlatır: «Al-i cenapları birinci oğlu Beşir'in ölümünden sonra histria hastalığına yakalanmıştı.»⁴²

Allah Teâlâ gerçeği şöyle ifade etmiştir: «Şu da muhakkak ki, o kâfirlerden o en büyük azaptan (cehennem-

(35) Şerhu'l-Esbâb, c. II, s. 74.

(36) El-Hakem, 31 Ekim, 1961.

(37) Review of Religions Mayıs, 1937.

(38) Nesim-i Davûd, s. 68.

(39) Mektubat-ı Ahmediyye, c. V, s. 88.

(40) Istrik hastalığı... Zaptedilemeyen gülme veya ağlama şeklinde tezahür eden bir sinir hastalığı.

(41) Siretu'l-Mehdî, c. II, s. 55.

(42) a.g.e., c. I, s. 13.

den) evvel yakın azaptan (dünyadaki esaret, ölüm, açlık gibi felâketlerden) tattıracağız. Olur ki (küfürlerinden) dönerler, tevbe ederler.»⁴³

Şöhretinin ve Davetinin Başlangıcı

Gulam Ahmed'in ilk çıkışı, İslâm'ın müdafii şeklinde idi. Siyalkot'ta işi bırakınca, işsiz kalmıştı ve hiçbir meşguliyeti yoktu. Hristiyan ve Hindû kitapları okumaya başladı. O sıralar, müslüman alimleri ile Hindû din adamları arasında, kelâmî ve dinî münazaralar rağbette idi. Müslüman cemaat, alimlerine ve münazaracılarına hayli saygı gösterirdi. Ve Hint müslümanları, yarım asır önce tıpkı bütün dünyada müslümanların yaptıkları gibi mallarıyla canlarıyla kendilerini tamamen onların emrine amade kıldılar. Gulam Ahmed daha sonra kendi yaptığı gibi bu işi kârlı ve kolay bulmuştu. O, çalışmakla kazanmasına imkân olmayan maddî servet ve mülk elde edebilecekti. Böylece O'nun ilk adımı Hindûlara karşı açtığı bir mücadele olmuştu.

Sonra gazetelerde Hindûluğa karşı bazı makaleler yazmıştır. Daha sonra Hindûlara ve Hristiyanlara karşı mücadeleye çağrısı gelmiştir. Bunun için müslümanlar ona önem verdiler. Bunlar, 1877-1878⁴⁴ yıllarında olmuştu. Sonra kâfirlerin umumiyetle İslam'a karşı ileri sürdükleri itirazlara ve atıkları iftiraların tümüne cevap vereceği ve elli bölümden meydana gelen bir kitap yayınlayacağı yolunda yaptığı sahte beyanlarına ve asılsız iddialarına kandılar. Aynı zamanda sahtekarlık yapıp, mucizevi güç ve ruhlarla, mülakatlarda bulunduğunu izhar etmeye başladı. İşin esassından habersiz olan müslüman cemaattan bazı müslüman-

(43) Secde; 20.

(44) Tebliğ-i Risalet, c. I, s. 1-2 ve 706.

lar, O'nun bir din bilgini olmaktan çok bir meczup ve bir aziz olduğunu zannettiler. Bundan dolayı da kitabını yayınlaması için çok miktarda bağışlar yapmaya başladılar.⁴⁵

Kitabın birinci kısmını 1880'de «Berahin-i Ahmediyye» adı altında çıkardı. Bu bölüm, ilânlar, senetler ve ruhlarla olan telakkisi ve kehanet rivayetleriyle doluydu. İkinci bölümün ise birinciden farkı yoktu. 1882 de üçüncü ve 1884 de de dördüncü bölümü çıkardı. (Berahin-i Ahmediyye'nin önsözü birinci bölümden dördüncü bölüme kadar.) Bu kitap okuyucuların eline geçince, bu adamdan yüz çevirdiler. Düşmanların şüpheleri ve itirazlarına temas edeceği yerde, kitabı, kendi mucize iddiaları ve emperyalizmin övgüsüyle doldurmuştu. Âlimler, bu adamın bir hilebaz ve çapulcu olduğunu anladılar. Hristiyan ve Hindûlara karşı çağrılarıyla aslında o, sadece müslümanların gözünü boyamış, kendine maddî refah, mevki ve şöhret sağlamıştır. Yoksa ne müslümanlara ve İslâm'a hizmet etmiş, ne de müdafaasını yapmıştır. Özellikle kitabın bu bölümündeki metinlerin, İslâm'ın temel esaslarına aykırı olduğunu müslümanlar anlayınca, bir çok ulema bu adamın İslâm adına kendi işini yoluna koymaktan başka hiçbir niyetinin olmadığına dikkati çektiler. Bu adam İslâm düşmanı dahi olsa, kendisine fazla miktarda para veren ve büyük bir dükkân açan bir kimse bulunca onun kölesi oluyordu.

Bu söylenenler doğrudu. İngilizler o zamanlar, müslümanların mukavemeti ve ayaklanmaları yüzünden, alt-üst oluyorlardı. Onlar, müslümanlar arasından müslümanlarca iyi bilinen birinin çıkıp müslümanları alet edecek olan bir kimse arıyorlardı. Emperyalistler, ajanları olarak bilinen aileden bir adam bulunca bunu kiraladılar. Bu sebepten dolayı Gulam Ahmed, üçüncü bölümün muhteviya-

(45) a.g.e., c. II, s. 25; c. II, s.b.; ve c. I, s. 13.

tını İngiliz emperyalizminin övgüsüyle doldurdu. Müslümanlar tarafından buna itiraz edilince de: «Müslümanlardan bazıları yazılarımda, üçüncü bölümde, niçin İngiliz hükûmetini övdüğümü sormakta. Niçin ben bu hükûmete teşekkür etmişim? Denmektedir. Bazı müslümanlar bu övgü yüzünden bana serzenişte bulunup kötü şeyler söylüyorlar. Herkes benim, Kur'an ve sünnetin öğretilerini takip etmekten başka birşey yapmadığımı iyi bilmelidir. (İngilizleri övmem, Kur'an ve Hadisin gereğidir.) Bu sebepten dolayı, bu hükûmeti övmek ve ona teşekkür etmek isterim.»⁴⁶

Netice olarak, emperyalizm ona kancayı takmış, ne kadar pahalı ve lezzetli şey varsa ona sunmuştur. Böylece o, 1857 yılında babasının yaptığı gibi müslüman saflarını terketmiştir. Fakat onun birinci ayrılışı, öz yurdundan ve ailesindendi. Bu ikinci ise, inancından ve İslam itikadından olan bir ayrılıktı.

Böylece o, emperyalizm adına işe başladı ve onların davasını yaymaya başladı. İlk açıklaması, kendisinin 1885 te gelen bir müceddit olduğu tarzında idi. 1891 de ise kendisinin Mehdi-i Rasûl olduğunu iddia etti. Aynı yılda, beklenen İsa, gönderilen bir peygamber olduğunu ilân etti. Keskin zekâlı kişiler, onun bu açıklamasından önce gerçek niyetinin böyle bir şey olduğunu (peygamberlik iddiası) önceden sezmişlerdi. Fakat o, bu niyetini «Benim inançlarım, ehl-i sünnetin inançları gibidir. Ve Muhammed (s.a.v.) en son peygamberdir. O'ndan sonra kim peygamberlik iddia ederse o bir kâfirdir, bir yalancıdır. Bunun sebebi ise, inanırım ki, peygamberlik Adem'le başlamış ve Rasûlullah (s.a.v.) ile sona ermiştir.» şeklinde sözleriyle bu niyetini

(46) Gulam Ahmed, Berahin-i Ahmediye, çağırısı, IV. bölüm.

iyice gizlemiştir.⁴⁷ Sonra Gulam, emperyalizmin isteği üzerine: «Ben bir peygamber değilim. Bununla birlikte Allah beni, Mustafa'nın dinini yeniden diriltmem için bir aracı ve bir müceddit kıldı.» diyerek derecesini biraz daha yükseltti.⁴⁸

Tedricen, ifade ettiği merhaleye ulaştı:

a) «Ben bir peygamber değilim, bununla birlikte hadislerin tebliğcisiyim. Rivayetleri nakleden bilfiil bir peygamber değil ama peygamber gücünde bir kimsedir.»⁴⁹

b) «(Geçen peygamberlerin şeriatını) rivayet eden kimse, eksiği olan bir peygamberdir... O, peygamberlerle ümmetler arasında bir köprüdür sanki.»⁵⁰

c) «Ben Muhammed'in önemini küçülten bir peygamber değilim. Fakat benim iddiamda yer alan şeyler, peygamberin şeriatını takip eden bir peygamber oluşumdandır.»⁵¹

d) «Ben, daha önce, Rasûlullah'ın haber verdiği Mesih'im.»⁵²

e) «Ruhum yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, beni gönderen ve bana peygamber diyen O'dur... Ve benim gerçek davamı (ispat) için, sayısı yüzbinleri aşan apaçık ayetler göndermiştir.»⁵³

Bu, onun yaptığı şu ilk itirafına rağmen:

a) «Muhammed'den sonra peygamberlik iddiasında bulunan bir kimse, Müseylimenin kardeşidir, yalancıdır, kâfir ve mülevves bir kişidir.»⁵⁴

(47) Tebliğ-i Risalet, c II, s. 2.

(48) Mir'at-ı Kemalât-ı İslâm, s. 383.

(49) Hamametü'l-Buşra, s. 99.

(50) İzaletü'l-Evham, s. 529.

(51) Hakikatu'l-Vahy şerhi, s. 68.

(52) İzaletü'l-Evham, s. 683.

(53) a.g.e., aynı

(54) Encam-ı Ethem, s. 28.

b) «Muhammed'den sonra peygamberlik iddia edene lânet ederiz.»⁵⁵

Bu şekilde başlangıçta onun daveti nihayet peygamberliğe varan bir davetti. Elli cilt halinde çıkaracağını söylediği kitabını yalnız beş cilt olarak çıkardı. Bir abone tarafından durum sorulunca: «Elli ile beş arasında bir nokta farkından başka hiçbir şey yok» diye cevap vermiştir.⁵⁶

Kültürü ve Ahlâkı

Ahlâkî davranışlarında, sahtekâr kadıyanının eşi benzeri yoktur. Hakaret ve sövgülerden, küfürlerden bilmediği ve düşmanlarına, rakiplerine karşı kullanmadığı hiçbir küfür yok. Bir defasında belli bir zaman içerisinde bir kişinin ölümü hakkında kehanette bulunmuştu. Bu adam da dediği zamanda ölmemişti. Ulemadan bir kısmı, kendisine, Allah'tan aldığı vahiyden başka hiçbir şeyi konuşmadığını söylemiş olduğunu hatırlatmıştı. Allah'ın va'dinden dönmesi nasıl mümkün olur? demişlerdi. Onlara mantıklı cevap vereceği yerde, hem onlara hem de müslüman âlimlere hakaret etmeye başladı. Bakın şunun söylediklerine:

a) «Şu dünyada domuzdan daha pis hiçbir şey yok. Fakat bana muhalefet eden ulema, domuzdan da kötüdür. Ey âlimler! Siz ölü yiyorsunuz ve ruhunuz bozulmuş sizindir.»⁵⁷

b) «Sizi, yalan babası alçaklar... Bu gayr-i medenî taifenin niçin tevazu göstermediğini anlamıyorum. Onların yüzleri kara çıkacaktır.»⁵⁸

Muarızlarına küfr ederek onları şöyle tavsif eder: «On-

(55) Tebliğ-i Risalet, c. VI, s. 2.

(56) Berahin-i Ahmediye, Önsöz, c. V, s. 7.

(57) Encam-ı Ethem, s. 21.

(58) a.g.e., s. 58.

ların bazıları köpek, bazıları kurt, bazıları da domuz gibidirler.»⁵⁹ Hasımlarını böylece genel bir şekilde tavsif etmekle kalmayıp, onları açıkça isimleri ile belirtip şahısları ele alıp hakaret etmeye başlamıştır:

«Abdülhak, bizim zaferimizden memnun değildir. O, bir piç olma emelini taşır»⁶⁰

Muarızlarının birinin ismi de Sadullah'tır. O, bu adama ahlâk prensiplerinden bir buket sunar: «Cadı, alçak, edepsiz, şeytan, melun, hayvan tohumu, menfur, fesatçı, üçkağıtçı, menhus ve orospu çocuğu...»⁶¹ Meşhur din münazaracısı Amritsar'lı Şeyh Sanaullah'a hitap ederek şunları söyler:

- a) «Köpek! Seni leş kargası seni!»⁶²
- b) «Sen, Ebû Cehil!»⁶³
- c) «Soysuz! Çöl eşkıyası.»⁶⁴

Sûfî tarikatının ileri gelenlerinden birine şöyle hitap eder. «Yalancı, hilekâr, menfur, Golra (bu tarikatın bulunduğu yer)nın akrebi, Allah'ın lâneti üzerine olsun. Sen, o menfur, cadı, dalâlet şeyhi olan bir lânetlinin uğruna melun oldun.»⁶⁵ Aşağıdaki arapça yazdığı şiirinde mealen görüldüğü gibi bütün düşmanlarını şöyle dile getirir: «Düşmanlar erkek domuz, kadınları da dişi domuz olmuşlardır.»⁶⁶

Bundan daha fenası, kadıyanî peygamber, bir küfür-bazın dahi ağzına almaktan çekindiği, dillerin söylemekten

(59) Hutbe-i İlhamiye, s. 150.

(60) Encam-ı Ethem, s. 58.

(61) Encam-ı Ethem, s. 281.

(62) Encam-ı Ethem'in haşîyesî, s. 25.

(63) Hakikatu'l-Vahyin zeyli, s. 26.

(64) İcaz-ı Ahmedî, s. 43.

(65) Nüzûl-u Mesih, s. 75-76.

(66) Necmu'l-Hudâ, s. 10.

kaçındığı ve kulakların duymaktan imtina ettiği küfürler savurur. Özellikle İslâm'ın recim cezasına hücumu ilginçtir. Gulam Ahmed'in oğlu Mahmud Ahmed, birinin diğerine 'piç' diye küfrettiğini duyması üzerine: «Hz. Ömer zamanında bu tür şahıslar, iftira suçundan dolayı kırbaçlanırdı. Fakat bu gün, bir kimsenin diğerine 'piç' diye küfrettiğinin işitilmesi üzerine sanki bu küfür hiçbir şey değilmiş gibi küfürbaz adama asla dokunulmaz.»⁶⁷ der. Ey Mahmud Ahmed! Babanın İslâm âlimlerinden birine: «Çirkin ve sahte işinle beni üzüntüye saldın. Sen sadık değilsin, orospu çocuğu seni. Bak görelim, perişan ve berbat bir şekilde ölecek misin, ölmeyecek misin?»⁶⁸ şeklinde küfreden baban hakkındaki fikrin nedir? Babanız ve peygamberinizi ve O'nun halifesini dayağa lâyık görür müsünüz, görmez misiniz? Sahtekâr kadıyanının, buna benzer bir küfür repertuarı var. Muarızlarına sık sık 'piç' veya 'orospu çocuğu' derdi. Ümmetin ileri gelen sayısız kişilerine bu âdî küfürleri savurur. Bir defasında ise, bütün ümmete şu sözlerle hitap eder.: «Bu kitaplar, bütün müslümanların üzerinde aşk ve muhabbet nazarıyla baktıkları kitaplardır. Onlar bu kitaplardan elde ettikleri bilgilerden hayır görürler. Onlar beni ve benim davetimi kabullenirler. Şu, kalblerini Allah'ın mühürlemiş olduğu ve beni artık tasdik etmeyecek olan orospu çocukları hariç.»⁶⁹

O, (Gulam) büyük bir İslâm bilginine: «Bir toplantıda aynen bir fahişe gibi dansettin» şeklinde hitapla hakaret eder.⁷⁰ Bir hıristiyanı da: «Bu piç doktor doğru dürüst tedavi edemez.»⁷¹ diyerek küfreder. Alelade bir hindû din

(67) El-Fadl, 13 Şubat, 1922.

(68) Encam- Ethem, s. 228.

(69) Mirat-ı Kemalât-i İslâm, s. 547.

(70) Hüccetullah,

(71) Envaru'l-İslâm, s. 30.

adamına da şu sözlerle hakaret eder: «Onlar, veled-i zina-
dırlar, doğuştan rezildirler.»⁷²

Sahtekâr kadıyanînin şahsî ahlâk örneklerinden bir-
çok örneklerdir bunlar. O, bütün nezaket sınırlarını aşar.
Bu sahada onun bir benzerini bulmak imkânsızdır. Yine
dört sahifeyi sadece küfürlerle dolduran başka bir kimse-
yi bulmak mümkün müdür? Evet! Kitabında dört sahifeyi
sadece küfür sözlerle dolduran ve bu sözleri kendine rakib
olan bir kişiye karşı tam yüz kerre tekrar eden sadece O'-
dur.»⁷³ (Başka böyle bir adam bulamazsınız.)

Bir hıristiyan şahsa da⁷⁴ yüz kerre küfredi. Buna ben-
zer misâller kitaplarında sayısızdır. Hiç Peygambere küf-
reden bir kimse bulunabilir mi? İşte sahtekâr kadıyanî, Al-
lah peygamberi Hz. İsa'ya küfrediyor:

a) «İsa, kendinin faziletli kimse olduğunu söyleye-
mezdi. Çünkü halk, O'nun ayyaş ve hırçın olduğunu iyi bil-
mekteydi.»⁷⁵

b) «İsa, orospulara karşı meyilliydi. Çünkü O'nun
nineleri fahişe idi.»⁷⁶

Ağzından küfür saçılan böyle bir adamın, peygamber
olduğunu iddia etmesi şaşılacak bir şeydir. Bu konuda biz-
zat kendisi, şunları der: «Küfür ve serzenişler, doğru kim-
selerin kârı değildir. Ve bir mümin de küfürbaz olamaz»⁷⁷

Oğlu ise şunları yazmıştı: «Bir adam mağlûp olup, id-
dialarına delil bulamayınca, hakaretlere, küfürlere başvu-

(72) Arya, Dharm, s. 54.

(73) Nuru'l-Hakk, s. 118-122.

(74) Tebliğ-i Risalet,

(75) Sat Bachan haşiyesi, s. 172.

(76) Encam-ı Ethem'in haşiyesi, s. 7

(77) İzaletu'l-Evham, s. 66.

rur. Ne kadar çok hakaret ederse, o kadar çok mağlup düşmüş demektir.»⁷⁸

Ceza mahkemesinin iki kararı, sahtekâr kadıyanînin huysuz, ağzının bozuk ve sözlerinin çirkin olduğunu orta yere koymuştur. Bu kararlar onu, artık muarızlarına karşı bu tür sözler kullanmayacağı teminatı altına da sokuyordu. Bu taahhüd altına girdiğini Gulam Ahmed'in kendisi itiraf etmiştir: Bakınız bunu bizzat kendisi şöyle zikrediyor: «Şube müdür vekiline, bundan sonra böyle kötü sözler söylemeyeceğime dair garanti verdim.»⁷⁹

İşte ahlâkî kurallar açısından sahtekâr kadıyanî ve sadece kendi kitabından, kendi sözlerinden yer yer verdiği-miz hakaretleri ve küfürleri bunlardır.

Muamelatı

(Gulam), şöyle bir ilân yapmıştı: «Bütün etbaimın, kazancından bir miktar bağışta bulunması görevleri icabıdır. Bu duyurudan sonra üç ay bekleyeceğiz. Bu üç ay zarfında kazancından bir kısım bağışta bulunmayanın ismini abidler listesinden çıkaracağız.»⁸⁰

Diğer bir vesile ile şunları duyurdu: «Paraşız hiçbir şeyin yapılması imkânsız olduğu için, halk kadıyaniliğe bağışta bulunmalıdır. Bağışlar, Rasulullah, Musa, İsa ve her peygamber zamanında toplanmaktaydı. Onun için, cemi-yetimizin bu hususa önem vermesi toplayabildiği kadar bağış toplaması kaçınılmaz görevleridir.»⁸¹ Halk, Gulam'ın «İslâm Hizmeti» dediği dava için O'na çok miktarda bağışta bulundu. Fakat bu gelirler nereye harcanıyordu? Bu so-

(78) Envarul-Hilafet, s. 15.

(79) Kitabu'l-Beriyye'nin önsözü, s. 13.

(80) Levhu'l-Mehdî, Gulam Ahmed, s. 1.

(81) Bedr, 9 Temmuz, 1903.

ru, kadıyanilerin büyükleri tarafından şöyle cevaplandırılıyordu:

«Bir defasında biz, Hoca Kemaleddin, (onların büyük önderlerinden biri) Üstad Muhammed Ali, (Lahorlu kadıyanilerin emiri) ve ben, bağış toplamaya çıkmıştık. Hoca Kemaleddin, yolda şunları söyledi: «Halka öncelikle demeliyiz ki, bize Peygamber ve ashabının hayat tarzını takip etmemiz yakışır; onlar ne yaptıysa biz de aynı şeyi yapmalıyız hep. Onlar ucuz, kaba saba elbiseler giyerler, kuru yemekler yerlerdi. Servetlerini Allah yolunda harcarlardı.» Biz bunları söyler, halkımızdan, kadınlarımızdan bağış toplar ve bunları Kadyan'a gönderirdik. Fakat bundan sonra, bizim kadınlarımız ve onların kadınları Kadyan'ı ziyarete gelip de oradaki durumu görünce fena halde kızdılar. Bize de,: Siz yalancılarsınız! Biz, peygamber ve ashabının yaşama şeklini artık gözlerimizle gördük, dediler. Paranın onlara değil, Allah yolunda harcanması için bağışlandığı bir gerçektir. Bu gerçeğe rağmen, harcanan paranın ancak onda biri Kadyan'ın dışında yerine verilmek üzere bağışlanmıştır. Biz, onların refah ve bolluk içinde yaşayan hanımlarını ve kadın halkını gördük. Topladıklarımızı, meşru yollardan kazandığımız için, elimizde ne varsa kendimize harcayacağız. Onun için bundan sonra artık hiçbir bağış vermeyeceğiz.»⁸²

Gulam Ahmed'in oğlu bu gerçeği bir cuma hutbesinde şöyle diyerek itiraf etmiştir: «Bir kerre, Ludayna'dan gelen bir adam demişti ki: 'Bir sürü güçlük ve meşakkatten sonra Kadyan'a bağışlar gönderdik. Bu meblağ, Gulam Ahmed'in hanımlarının elbise ve süslerine harcandı. Bu bağışların faydası nedir öyleyse?' Bu haberler, zat-ı şahaneleri, Muntazar Mesihe varınca, dedi ki: «Bundan sonra bu

(82) Keşfu'l-İhtilâf, Server Şah Kadıyanî, s. 13.

adının bize herhangi bir şey göndermesi caiz değildir. Bakalım bundan bize ne zarar dokunacak.»⁶³

Yine başka bir zamanda, din adına toplanan bağışların, Gulam tarafından kendi hanımları için harcadığı ve binaenaleyh, halka hesap vermesi lâzım geldiği konusu ortaya atılınca, cevaben dedi ki: «Ben, ne hesap tutacak bir tüccar, ne de cemiyete hesap verecek bir muhasebeciyim. Ben, yeryüzünde Allah'ın halifesiyim. Nereye harcadığımı ve sarfettiğimin hesabı benden sorulması imkân dışı bir şeydir. Bana parasını verdikten sonra sorgu sual açmayanlar gerçek müminlerdir. Bunun ne demek olduğunu anlasalar da anlamasalar da aynıdır. Bu şekilde itiraz etmenin imanlarının zayi olacağı sonucunu doğuracağını bilmelidirler.»⁶⁴

Gulam Ahmed'in oğlu Mahmud Ahmed'in, anlattığına göre, bu itirazcılar ,kadiyanîlerin çok yüksek makamlara koydukları kimselerden başkaları değildi: «Hazret, ölümünden önce, Üstad Hoca Kemaleddin ve Şah Muhammed Ali'nin kendisini, halkın parasını haksız yere alıp harcamakla itap edip, hakkında şüphe beslediklerini söyledi. Bu onlara yakışmaz. Gerçekten bugün bana bir mektup gönderip harcamaların çok az olduğunu söylüyordu. Öyleyse binlerce rupi tutarında harcanan paranın hesabı nerededir? Sonra Al-i cenapları hiddete kapıldı ve dedi ki: «Onlar biz haram yeriz derler. (Dinde yasak edilen) bu hesaplarla onların ne ilgisi var? Ben onlarla ilgiyi kesersem, bir peni dahi kalmaksızın bu hesaplar yerine gelir.»⁶⁵

Bu meseleler öyle boyutlara vardı ki, bir defa elli ciltten müteşekkil bir kitap basacağını ve parasını önceden peşin gönderenlere kitabı yarı fiyatına göndereceğini duyur-

(63) El-Fadl, 31 Ağustos, 1938.

(64) El-Fadl, 19 Eylül, 1936.

(65) Hakikatu'l-İhtilâf, Muhammed Ali Kadiyanî, s. 50.

muştı. Birçok cahil kişiler buna kapıldılar. Onlar elli cildin fiyatını peşin olarak ödediler ama, (Gulam) öldüğü güne kadar kitabın sadece beş cildini bastırmıştı. Halk bu durumu O'na sorunca da şaşılacak bir cevap verdi: «Evet! Elli cilt halinde kitap basacağıma söz vermiştim. Fakat, elli ile beş arasında bir nokta farkından başka bir şeycik olmadığı için vadimi bozmuş değilim.»⁸⁶

Halk, ödediği paranın geri kalanını isteyince de: «Bu para bana Allah tarafından verilmiştir. Geriye hiçbir şey iade etmeyeceğim. Bu konuda hiçbir kimseye bir peni'nin dahi hesabını vermeyeceğim. Benden, geriye hesap isteyen, bundan böyle bana hiçbir şey vermemelidir.»⁸⁷ Oğlu Beşir Ahmed'in rivayeti bundan daha da fenadır: «Sinnaur'lu Abdullah (Kadyan'lı) bana dedi ki: 'Hazretlerine bir adam geldi ve fahişe kızkardeşinden kalan mülk hakkında dini bir hüküm vermesini istedi. Hazret de, şu anda o paranın İslâm'a hizmet için harcanmasının gerektiğini söyledi.'»⁸⁸

Şurası iyi bilinmektedir ki, onun nazarında, Gulam Ahmed'in zamanında kendisinden başka İslâm'a hizmet eden kimse yoktu.

Yalanları

Sahtekâr kadıyanî, yalanı tarif ederek der ki:

- a) «Gerçekten yalan, bütün kötülüklerin anasıdır.»⁸⁹
 - b) «Yalan, irtidattan daha küçük bir suç değildir.»⁹⁰
- İşin çok daha kötüsü de, kendisine vahiy gönderip pey-

(86) Berahîn-ı Ahmediyye, c. V, s. 7.

(87) El-Hakem, 21 Mart, 1905.

(88) Siretu'l-Mehdî, s. 343.

(89) Tebliğ-ı Risalet, c. VII, s. 28.

(90) Erbain haşiyesi, No. 3, s. 24.

gamberlik görevi veren Allah'a karşı bu yalanı uydurmuş olmasıdır. İkinci olarak da, Kur'anda hiç bulunmayan şeyleri O'na (Allah'a) atfeder. (Meselâ der ki: «Kadir-i mutlak Yüce Allah der ki: 'Onlarla hikmetle ve güzel öğütle mücadele et.'»⁹¹) Bu sözler Kur'anda asla bulunmaz. Bunu defalarca tekrar etmiştir. Belki bu tekrarları, Kur'anı tahrif etmek içindi. «Feryad Dard Balag» adlı kitabının 8, 10, 17 ve 20. sayfalarında tam dört kerre tekrarlamıştı bunu. «Tebliğ-i Risalet»in III. cilt, 149, ve VII cilt, 39 sayfasında neşrettiği ilânında aynı şeyi tekrarlamıştır.

Gulam Ahmed, «Hakikatu'l-Vahy» kitabının 154. sayfasında aşağıdaki cümlelerin Kur'anda olduğunu yazmıştır: «Allah o gün, bulut gölgesine girecektir.» Bu, Kur'ana karşı apaçık bir yalandır. «Tezkiretu'ş-Şehadeteyn» kitabının 34. sayfasında ise, şunları yazar: «Bakın Yüce Allah Kur'an-ı Keriminde ne buyurmuştur: 'Bana karşı yalan uydurandan daha büyük bir günahkâr bulunamaz. Yalancıyı mahvedeceğim. Ona mühlet olarak müsaade etmeyeceğim.'» Bu cümleler O'nun kitabında eskisi gibi bugün bile vardır. Birçok baskılardan ise çıkartılmıştır. O'nun gayesi, Kur'an metninin, halkın kafasında inkâr edilebilir şüphesini yaratmaktır.

Aynı şekilde Allah Rasulüne karşı da yalan söylemiştir: «Allah Rasulüne kıyametin ne zaman kopacağı hakkında soru soruldu, Rasulullah cevaben dedi ki: 'Bütün insanların kıyameti, şu günden sonra yüz gün içinde vuku bulacaktır.'»⁹² Peygamber bunu asla söylememiştir. Buna hiçbir kaynaktan delil gösterme imkânı yoktur. Başka bir misâl de: «Rasulullah buyurdu ki: 'Bir şehirde salgın hastalık baş gösterince, bütün sakinler şehri derhal terketmelidir, yok-

(91) İzaletu'l-Evham, s. 253.

(92) El-Hakem, 24 Ağustos, 1907. Gulam Ahmed'in ilânı.

sa Allah'a karşı savaş açmış olurlar.'»⁹³ Bu Muhammed (s.a.v.)e karşı başka bir yalan ve bir sahtekârlıktır. Şu sözüyle de başka bir yalan uydurur Rasulullah hakkında: «Sahih hadislerde beklenen Mesih'in bir asır başında ineceği ve XIV. asırda bir imamın olacağı zikredilmektedir.»⁹⁴ O.: «Önce gelen bütün peygamberlerin vahiyleri, beklenen Mesih'in XIV asırda doğmuş olacağına müttefiktirler, hem O, Pencapta doğmuş olacaktı.» derken de bütün peygamberlere karşı başka bir yalan uydurmuş oluyordu.

Bu, herkesçe bilinen bir yalan ve belli bir sahtekârlıktır. Çünkü peygamberlerden gelen vahiylerden hiçbirinde bu hüküm yoktur. Böylelikle bütün Peygamberler bir kenara atılmaktadır.

Allah Peygamberi Hz. İsa hakkında da şu yalanları uydurur:

a) «İsa bir küfürbaz ve huysuzun biriydi. Kendini tutamayıp ufak tefek şeylere sinirlenirdi... Aynı zamanda İsa'nın yalanı ihtiyat haline getirdiği görülmüştür.»⁹⁵

b) «İsa, insanlığın övgüye değer en yüksek sıfatından biri olan erlik, zürriyet sıfatından mahrum edilmiştir.»⁹⁶

c) «İsa bir sihirbazdı. O'nun elinde zuhur edenler bu sihre hamledilebilir cinsten şeylerdi.»⁹⁷

«Sahtekâr Kadıyanî ve Peygamberlere Hakareti» başlığı altındaki bölümde bu adamın Hz. İsa'ya karşı uydurduğu yalanlarını zikretmiştik. Özellikle İsa'ya düşmandır, O. Halkın, kendi kusurları hakkında ileri geri söz etmemesi için, ahlâkî değerleri kazıyıp atmak istemiştir.

(93) Nusratu'l-Hak zeyli, Gulam Ahmed, s. 188.

(94) Erbain, No. 25, s. 23.

(95) Encam-ı Ethem zeyli, s. 5.

(96) Mektubat-ı Ahmediye, c. III, s. 28.

(97) İzaletu'l-Evham, s. 309.

Peygamberlere karşı onun, sayısız yalanları vardır ama biz bu kadarlıkla yetiniyoruz. Yalanlarından bazıları da şunlardı: «Birkaç yıl içinde birkaç bini aşkın insan benim fedaim kesilecek.»⁹⁸, «Şu ana kadar elimde yüzbin kişi tevbe istiğfar etmiştir.»⁹⁹ Fakat üçbuçuk yıl sonra: «Elimde dört yüzbin kişi Allah'a dönmüştür.»¹⁰⁰ demiştir. «Hakikat-u'l-Vahy» kitabında bizzat şunları yazar: «Şükürler olsun ki, şu ana kadar elimde yüzbin kişi günahattan ve şirkten kurtulup tevbekâr olmuştur.»¹⁰¹

O'nun aksine oğlu ve halifesi, ölümünden ondört sene sonra: «Kadıyanilerin sayısı dört yüzbin veya beş yüzbine kavuşmuştur.»¹⁰² diye açıklama yapmıştı. Nüfus sayımı ve oğlu, bu sahtekârın yalanını ortaya çıkarmıştır: «Resmî nüfus sayımına göre Pencap'taki kadıyanîlerin sayısı elli altıbindir. Buna göre tahmin edilirse kadıyanîlerin, Hindistan'ın geri kalan kısmındaki sayısı, yirmibindir. Böylece sayımız, yetmiş altı bine ulaşır.»¹⁰³

Yalan, açıkça kendini ortaya koymuştur ki, Gulam Ahmed, 1906 da mezheb salıklarının sayısının dört yüzbin olduğunu söylemişti. Fakat onsekiz yıl sonra yayınlanan sayım istatistikleri sahtekârın oğluna göre, kadıyanîlerin sayısının yetmiş altı bin kişiyi aşmadığını ortaya koymuştur. Bu sayıya çocuklar ve kadınlar dahildir. Ne ayıp şey!

O, 1899 larda aynı şekilde: «Kerametlerimden üç yüzbinden fazlası doğru çıkmış ve hâlâ da vuku bulmakta-

(98) Tuhfetu'n-Nedve,

(99) Review of Religions Eylül, 1902.

(100) Tecelliyat-ı İlahiye, s. 3, 3 Mart, 1906.

(101) Hakikat-u'l-Vahy zeyli, s. 117.

(102) El-Fadl, 26 Haziran, 1922.

(103) El-Fadl, 21 Haziran, 1934, Mahmud Ahmed'in hitabesi.

(104) Hakikat-u'l-Mehdi, s. 8, 1899 baskısı.

dır.»¹⁰⁴ diyerek bir yalan daha atmıştır. Maamafih iki yıl sonra, şunları yazarak kendini yalanladı: «Şimdiye kadar bana tam yüzelli vahyin geldiğini idrak ettim.»¹⁰⁵ Başka bir yalanı da şudur: «Mucizelerim bir milyonu geçmiştir.»¹⁰⁶ der.

Yalancılık, Sahtekâr kadıyanînin ikinci tabiatıdır. Bununla beraber O:

a) «Yalan söylemek, irtidattan daha küçük bir günah değildir.»¹⁰⁷ ve,

b) «Allahın lâneti, ilkin yalancının üzerine olsun ve onun Allah katında duracak yeri yoktur.»¹⁰⁸ deme cesaretini gösterir. Bütün bunlara karşı Allah Rasûlünün sözü şudur:

Abdullah b. Amr, Allah Rasûlünün şöyle dediğini rivayet eder: «Dört karakteristik huy vardır ki, kim bunları kendinde bulundursa, o, halis münafıktır. Kim de bu huy-lardan birtanesini kendinde bulundursa, bu (kötü) huyu başından atıncaya kadar onda münafıklıktan bir alâmet vardır: söz verince sözünden cayar, konuşunca yalan söyler, emaneti alır ve ona hıyanet eder ve nizaya girince haktan sapar.»¹⁰⁹ Sahtekâr kadıyanî ise anlatıldığı gibi, bütün bu huyların bir hülasasıdır.

Vahiyleri

Biz burada; okuyucunun bu adama ne türden vahiy geldiğini, bu vahiylerle ne demek istediğini ve Allah'ın, akla mantığa uygun kelâmının, bu sahtekârın uydurduğu

(105) Aik Ghalat-i İzale, s. 41, 1901 bas.

(106) Tezkiretu'ş-Şehadeteyn, s. 41.

(107) Erbaîn, No. 35, s. 24, haşiyê.

(108) Nusretu'l-Hak, s. 10.

(109) Peygamber (s.a.v.)in müttefekun aleyh, bir riv.

anlamsız şeyler nevinden olup olamayacağını anlaması için, vahiylerinden sadece birkaçını zikretmek istedik. Meselâ Gulam Ahmed der ki:

a) «Allah dileseydi ben, onbir vahye mazhar olur-
dum.»¹¹⁰ Bunun anlamının ne olduğu ne kendi tarafından ne de kendi adına bir başkası tarafından izah edilememiştir. Eğer Allah dileseydi, onbir vahiy sözüyle ne demek istenmiştir?

b) «Akıllı bir adam.»¹¹¹ Akıllı olan kimdir? Bilinmiyor.

c) «Yazık, çok yazık.»¹¹²

d) «Genel hükümdar, kehanetlerini tanıtma zamanı gelmiştir.»¹¹³

e) «Chouderi Rustem Ali.»¹¹⁴

f) «Lüks hayatın yatağı.»¹¹⁵

g) «Bir yanardağın ağzı, Arabistanın refahı, başarı-
lı.»¹¹⁶

h) «Fazlurrahman kapıyı açtı.»¹¹⁷

i) «Çocuğum gibi benimsin.»¹¹⁸

İşte O'nun vahiylerinin misâli bunlardır. Bunların manasını kimse bilemez. En ilginç tarafı da bunların manasının kendisi tarafından dahi bilinemeyişidir. Bu tarzda vahiyleri sonsuzdur. O'nun vahiylerinin bir çoğu bu türden-
dir demek daha doğru olur.

(110) El-Buṣrâ, c. III, s. 65.

(111) El-Buṣrâ, C. II, s. 84.

(112) a.g.e., s. 71.

(113) a.g.e., s. 57.

(114) a.g.e., s. 94.

(115) a.g.e., s. 88.

(116) Mûkaṣṣefat, s. 43; Bedr, c. I, s. 32; El-Buṣra, c. 1, s. 90.

(117) Erbain, No. 4, Haşiye, s. 23.

(118) Erbain, No. 4, Haşiye, s. 23.

Sonu ve Ölümü

Ölümü, O'nun yalanlarını tescillemiştir. Allah'a meleklerle, Kur'ana ve peygamberlere karşı önceden yalan söylediği için, kendi üzerine lânetleri çekmiştir. Âlimler ona her zaman karşı idiler. İslâm'a dönmesi ve düzelmesi için boşuna uğraşılar. Fakat onun peygamberlik iddiasına, kehanete, küfre karşı meylini ve devamlı ısrarını görünce, onunla münakaşaya girdiler. Onun yalanını ve batıl davasını ortaya çıkardılar. Bütün delilleri ortaya dökükten sonra, müştereken, küfrüne ve imansızlığına hükmettiler. Bu â'îmlerin başında Hindistan yarımadasında, müslümanların ve İslâm'ın savunucusu, meşhur münazaracı, ulu bilgin Amritsar'lı Allâme Sanaullah vardı. O'nunla Gulam Ahmed arasında birtakım yazılı ve şifahî münakaşalarla, karşılıklı münazaralar olmuştur. Zafer, her defasında da Allah adamı ve İslâm kahramanında kalmıştı. Bu durum sahtekârı kızgınlığa sevketmişti. Bunun üzerine o, 15 Nisan 1907 de, usul-i dairesinde bir hatime yazdı: «Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlarım. Hamd Allah'a, salât ü selam O'nun şerefli Rasûlüne olsun. Sana bu doğru mudur, derler? Sen, Allah'a yemin ederim ki doğrudur, de. Üstad Sanaullah'a: Selâm hidayete uyanlara olsun.

Uzun zaman bana «Ehl-i Hadis» derginizde yalancı denildi, sefih denildi. Bu mecmuada beni her zaman, 'Melun, yalancı, imansız, fasık diye çağırdınız.' Bütün dünyada, yalancı ve imansız (kâfir) olduğum, müceddit ve mesihlik iddiamla ilgili yalan uydurduğum meseleleri, yaygın bir hal almıştır. Elinizde bir çok belalara maruz kaldım. Fakat tedavi edildim. Hakkı tebliğ için gönderildiğimi söyleyince de, bana karşı attığınız iftiralardan dolayı halkı bana teveccüh etmekten menettiniz. Artık dua ederim ki, ben si-

zin derginizde zikrettiğiniz gibi tahrifci ve yalancı isem, o takdirde siz hayatta iken ben öleyim. Çünkü bilirim ki yalancı ve fesatçının ömrü uzun değildir. Öte yandan, bu yalancı, doğru ve güçlü olanın zamanında rezil ve utanç verici bir biçimde ölür. Bu yalancının ölümünde, Allah mahlukatının saadeti vardır.

Çünkü bu yalancı, halkı artık bir daha saptıramayacaktır. Fakat ben bir yalancı ve uydurukçu değil de, Allah kelâmı ve hitabıyla müşerref olduysam ve Muntazar Mesih isem, dilerim ki siz, Allah'ın hükmüne göre, yalancının akıbetinden kurtulamazsınız. Onun için ilân ediyorum ki, ben sağken, Allah'tan gelen bir musibet ile ölmezseniz, -meselâ veba ve kolera gibi hastalıktan öleceksiniz- o takdirde ben, Allahu Azimüşşan'ın elçisi değilim. Bu sadece kehanet olarak söylediğim bir şey değil, bu konuda Kadir ve Yüce Allah'tan son fermanı almış bulunuyorum. Allah'a yalvarıyorum: — Ey her şeye şahid olan Kadir, senin nazarında yalancı ve bir müfsid isem, gece gündüz sana yalan uyduruyorsam, Ey Allah, beni üstad Sanaullah zamanında mahvet. Ve benim ölümümle O'nu ve partisini mesut kıl. Amin. Ve ey Allah! Eğer ben doğru ve Sanaullah da bana yakıştırdığı hakaretlerde sahtekâr ve yalancı ise, o takdirde ey kâinatın halikı, O'nu benim zamanımda, veba, kolera ve benzeri hastalıkların ölümüyle kahret. Amin.

Tanrım! Bana eziyet edildi ve ben müsamaha gösterdim. Fakat şimdi bu eziyetin haddini aştığını ve O'nun (Sanaullah'ın) beni hırsızlardan daha kötü, dünyada günah irtikab edenlerden daha tecavüzkâr addettiğini görüyorum. Allah'ım, (bu adam) beni yaratıklarının en adisi olarak sayıyor. Beni gerçekten kötü bir şahıs, çapulcu, açgözlü, yalancı, münafık ve bir menfur kişi olarak tanıtıp, uzak şehirlerde şöhetimi düşürdü. Bu beyanların hiçbir yankısı olmadı mı ki ben onları hoşgörü ile karşılayayım. Fakat

baktım ki Sanaullah bu hakaretleriyle senin kurmuş olduğun manevi binamı soyduğunu ve yaptığım görevimi bastırıldığını, galebe çaldığını kasdetmekte. Ey Tanrım, ey beni gönderen sen Allah'ım, işte bunun için sana yalvarıyorum. Ey Allah, kudsiyet ve mağfiretine sığınarak senden niyaz ediyorum. Sanaullah ve benim aramdaki gerçeğe hükmet ve yalancıyı, şeriri, doğru olanın sağlığında mahvet. Veya onu ölüm gibi bir belâya düçar et. Bunu lütfen ve merhameten yapiver ey Allah'ım. Amin, amin. Rabbim! milletimiz ve bizim aramızdaki gerçeği ortaya çıkar. Sen, galiplerin galibisin.

Neticede, Sanaullah'tan bu parçayı, dergisinde yayınlaması ve buna istediği notu yazmasını umarım. Hüküm şimdi Allah'ın elindedir. Allah emsalsiz alim, Gulam Ahmed muntazar Mesihî, Tanrı korusun ve yardım etsin.»

Kadıyanî Gulam Ahmed, bu duasında, sadık olanın sağlığında, yalancının ölümünü istemişti. Diğer sözünde de eğer Gulam Ahmed sadık ise, Sanaullah, kendi sağlığında ölecekti. Ve eğer Şeyh Sanaullah Gulamı yalancı saymakta doğru ise, Sanaullah'ın sağlığında Gulam ölecekti.

Bu bildiri ve mülâneneden (lânetleşme ve bedduadan) on gün sonra Gulam Ahmed bir kadıyanî gazetede şunları neşretti: «Sanaullah hakkında söylenenler, bana gece ibadetlerinde vahyedildiğine göredir, kendimden değil. Allah tarafındandır: «Bir duacının söylediğini kabul ettim.» Bu vahyin anlamı duamın kabul edilmesi demektir.»¹¹⁹

Gerçekten onun duası kabul olunmuş ve Sanaullah ile kendi arasındaki gerçeğe hükmedilmişti. (Bu duasından sonra) tam onüç ay on gün sonra Allah'ın takdir etmiş olduğu ölüm, Gulam'ı yakalamıştı. Allah ölümü, Gulam'ın, ulu Şeyh Sanaullah için arzuladığı korkunç bir şekilde tak-

(119) Bedr, 25 Nisan 1907.

dir etmişti, Gulam'a... Evet onun dediği şekilde ve aynı hastalıkla, yani kolera hastılığı ile gitti Gulam...

Gulam'ın oğlu Beşir Ahmed, onun hayat hikâyesinde şunları yazar: «Annem bana dedi ki: Hazret, bir yemekten sonra aniden ishal oldu. Sonra azıcık uyudu. Bundan sonra tekrar içi bozuldu. Bana söylemeden bir veya iki defa ishal geçirdi. Sonra beni uyandırdı. O'nu çok zayıflamış buldum. Yatağına giremedi. Benim yatağıma oturdu. O'nu ovmağa ve masaj yapmağa başladım. Bir zaman sonra yine ishal geçirdi. Fakat daha sonra tuvalete gidemedi. Onun için de hacetini yatağa yaptı. Bundan sonra az bir müddet için uzandı. Maamafih, zafiyet son haddine varmıştı. Tekrar ishal gitti. Yine def-i hacet etti. Sonra kustu. Kustuktan sonra başı yatağın tahta çerçevesine vurarak sırtüstü uzandı. Durumu değişmişti.»¹²⁰

Kayın pederi ise şunları yazar: «Hazret, hastalandığı gece odamda uyuyordum. Hastalığı ilerleyince beni uyardılar. Al-i cenaplarına gittim ve rahatsızlığının sancıdan olduğunu gördüm. Bana: 'Koleraya yakalandım.' diye söyledi. Bundan sonra, hastalığının onuncu günü pazartesiye kadar akli başında konuşmadı.»¹²¹

Çağdaş Hindistan gazeteleri şunları yazıyordu: «Sah-tekâr kadıyanî Gulam Ahmed, koleraya yakalandığında ağzından pislik geldi. Tuvalette, def-i hacet için otururken öldü.»

Aynı şekilde kadıyanî İsmail, kadıyanî gazetesi olan Peygam-i Sulh'un 3 Mart 1939. sayısında şöyle bir açıklama yaptı: «Muarızlar, beklenen Mesih hazretlerinin ölümünde, ağzından pislik geldiğini söylerler.»

Hepsinin neticesi, O'nun öldüğüdür, ama ne şekilde?

(120) Siretu'l-Mehdi, s. 109.

(121) Hayat-i Nasr, s. 14.

Anlatımı, insanı nefret ettirecek bir şekilde ölmüştür. 26 Mayıs 1908 de saat onbuçukta aynen yukarıda anlatıldığı gibi ölmüştür.»¹²²

Gulam, Sanaullah sağken ölmüştür. Sanaullah, Gulam'ın ölümünden sonra Kadiyanizmin manevi binasını tahliye ederek ve temellerini kökünden kazıyarak yaklaşık kırk yıl yaşadı. Bu şekilde Allah'ı Gulam'ın hayatının en sonlarında yalancının yalanını ortaya çıkarmıştır. Allah O'nu daha bu dünyada cezalandırdı. Ahiret azabı ise çok daha fazla ve çok daha çetindir. Allah Teâlâ, bu gerçeği şöyle beyan buyurur:

«Allah'a karşı yalan düzüp atandan, yahut kendisine hiçbir şey vahyedilmemişken 'Bana da (kitap) vahyolundu' diye söyleyenden daha zalim kimdir? Ölümün şiddetleri içinde, meleklerin de pençelerini uzatarak kendilerine '(Haydi bakalım) canlarınızı kurtarın! Allah'a karşı haksız olanı söyleyegeldiğiniz, Allah'ın ayetlerinden kibirlenerek uzaklaşmış olduğunuz içindir ki bugün hakaret azabıyla cezalandırılacaksınız' (dedikleri zaman) sen o zalimleri bir görmelisin!»¹²³

Sahtekâr kadiyanînin Lahor'da öldüğünü yazmak, önemlidir. Sonradan ölüsü Kadiyan'a nakledilmiştir.¹²⁴ Ölümünden sonra bile böylece peygamberlik davasında yalancı olduğunu kendi dahi ispatlamış oluyordu. Çünkü, Hz. Muhammed (s.a.v.): «Cenab-ı Allah, peygamberin, ruhunu, ancak defnedilmesini irade ettiği yerde alır.»¹²⁵ buyurmaktadır.

(122) El-Hakem, 28 Mayıs, 1908. ve Siretu'l-Mehdi.

(123) El-En'am, (6/93).

(124) Siretu'n-Mehdi ve Hayatu'n-Nebi.

(125) Tirmizî'den mervîdir.

Peygamberliğin delillerinden biri, Allah'tan gelen vahiyle-gaibten veya gelecekte haber vermek- olan mucizenin doğruluğunun tevsikidir. Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Bedir harbinde kâfirlerin mağlubiyeti hakkındaki gösterdiği mucizenin bir örneği vardır. Harp başlamadan önce demişti ki: «Az sonra topluluk mağlup olup geriye dönecektir.»¹

Aynı şekilde Ömer ibnu'l-Hattab (r.a.)'ın şahidliği üzerine Enes (r.a.)'in rivayet ettiğine göre harpten bir gün önce Rasûlullah (s.a.v.) Bedir harbi maktullerinin yerleri hakkında mucize ızhâr etmiştir: «Rasûlullah dün bize, Bedir maktullerinin yerlerini şöyle diyerek gösterdi: 'Burasi filancanın öleceği yer, şurası da filanın ölüsünün düşeceği yer, inşallah' Hz. Ömer der ki: O'nu hak ile gönderene yemin ederim ki, o ölümler, Rasûlullah (s.a.v.)'ın tam gösterdiği yerde idiler.»²

Başka bir misâl de, Kısra'nın ve Kayzer'in hazinelerinin müslümanların eline geçeceği hakkındaki mucizedir. Buna benzer diğer mucizeler mevcuttur. Mucizelerin böyle doğru çıkışının sebebi, Peygamberlerin gaipden kendiliklerinden haber vermemelerindendir. Diğer taraftan on-

(1) Buhari'nin rivayeti.

(2) Müslim'in rivayeti.

lar ne söylerlerse Allah'ın murakabesi altında söylerler. Bu durum Allah (c.c.) tarafından kelâmında şöyle açıklanmıştır:

a) «(O) bütün gaybı bilendir. Öyle ki gaybına kimseyi muttali etmez, O. Meğer ki beğenip seçtiği bir peygamber ola. Çünkü O, bunun (peygamberin) önünden ardından gözetleyiciler dizer.»³

b) «Öyle ise sakın, Allah, peygamberlerine olan va'dinden cayar sanma. Şüphesiz ki Allah, mutlak galiptir, intikam sahibidir.»⁴ Bu gösteriyor ki, bir peygamberin daha önceden haber verdiği şeyin olmaması imkânsızdır. Ve bu, Allah'ın hükmüne aykırıdır. Bu, her şeyin en doğru söyleyeni olan Allah'ın buyruğunu yalanlamak olur. Mucizenin bu anlamını yalancı kadıyanî şu sözleri ile itiraf etmiş oluyor:

a) «Tevrat ve Kur'an, peygamberliğin en doğru alâmetinin mucize olduğunu kabul eder.»⁵

b) «Allah'ın vahiylerinin, onların icraatını teyid etmemesi imkânsızdır.»⁶

Bu temel üzerine biz, bu bölümde, Rasûllük ve Nebîlik iddiasında bulunup Allah'ın vahyi ve hitabı ile müşerref oldum diye övünen Gulam Ahmed'in kehanetlerini dile getirmeyi kararlaştırdık:

a) «Vahiylerime imanım, İncil ve Kur'ana olan imanım gibidir.»⁷

b) «Ben bir peygamberim ve Allah'ın bana yaptığı hitabıyla müşerref oldum. O'ndan sorarım, O da bana cevap verir. Ve bana gaybı açıklar. Kâinatın istikbalde mey-

(3) El-Cin, (72/26-27).

(4) İbrahim, (14/47).

(5) İstifta, Gulam Ahmed, s. 3.

(6) Ayine-i Marifet, Gulam Ahmed, s. 83.

(7) Erbain, No. 4, s. 25.

dana gelecek sırlarını bana bildirir... Bunun için bana peygamber denmiştir.»⁸

Bunun ışığında, gerçekten Allah tarafından kabul edilip, geleceğin esrarını bilip bilmediğini anlamaya çalışacağız. Yoksa Allah'a karşı yalan mı uydurmuştur? Bunu anlayacağız. Şu kaideyi koyan O'dur: «Benim yalancı mı yoksa sadık mı oluşumun teyidi için mucizelerimden daha uygun ve daha güzel hiçbir şey bulunamaz.»⁹

Biz, O'nun yalancılığını veya doğruluğunu kendi tarafından konan ölçüleri yardımıyla deneyeceğiz. Mucizelerine geçmeden önce, O'nun peygamberlik tanımını hatırlatmak faydalı olacaktır. İsa'yı kötüleyerek der ki:

a) «Bu adi yahûdi kişinin mucizeleri neydi? Zelzele, kıtlık ve harpler olacak gibi şeyler. Gayb hakkında söylenen bu tür şeylerin neden mucize diye adlandırıldığını anlayamıyorum. Zelzele ve kıtlık, dünya kurulalıdan bu yana olmuyor mu? Devamlı olarak dünyanın herhangi bir köşesinde harpler vuku bulmaz mıydı? Bu aptal, bu gibi şeyleri niçin mucize diye adlandırmıştır?»¹⁰

b) «Harp, zelzele, musibet gibi şeylerin vukuunun daha önceden söylenmesi diğer peygamberler için de mümkün.»¹¹

Sahtekâr yalancı kadıyanî, bu iki meselesinde bize, harikulade olan mucizenin devamlı var olan şeyleri söylemekle yahut yalanlarla veya sahtekârlıkla ortaya konmasının imkânsız olduğunu anlatmaktadır. Bu tür olayları mucize diye söylemek, her zeki ve akıllı kişinin yapabileceği işdir. Maamafih, Gulam Ahmed'in kehanetleri de aşağıda detaylarına ineceğimiz gibi, hep bu tür şeyler etrafın-

(8) Gulam'ın mektubu, 23 Mayıs, 1908.

(9) Aylne-l kemala'tı Islâm, s. 232.

(10) Encam-ı Ethem zeyl, s. 4.

(11) Berahin-l Ahmediye, s. 468.

da döner dolaşır. Şimdi başlangıç olarak bir misal alalım. Gulam der ki: «Tanrı bana, çok sık yağmur yağacağını vah-yetti. Fazla yağmurdan, köyler hasara uğrayacak. Yağmur-lardan sonra şiddetli zelzeleler olacak. Gerçekten fazla yağ-mur yağmıştır. Yer sarsıntılarına gelince şu ana kadar bekliyoruz.»¹²

Yağmurlar öteden beri yağmaktadır. Özellikle yağış-ların bol olduğu mevsimde yağmur yağacak diye kehanette bulunmak herkes için mümkündür. Bırakın bütün bun-ları, Gulam Ahmed'in kehanetlerini, kendi dediği gibi ya-lancılığına yahut ta sıdkına delalet için ölçü olarak ele alıp tek tek inceleyeceğiz.

Biz, önce Gulam'ın bir sözünü hatırlatacağız. O der ki: Mucizelerin belli bir zaman içinde vuku bulacağını, bu mucizeleri Allah'tan vahiy aldıktan sonra söylediğini ve bunlar da doğru çıkmazsa şöyle şöyle olayım ve şunları ya-pacağım. Biz bu hatırlatmaya özel bir önem veriyoruz.

Birinci Kehanet

İşte aşağıdaki sözlerinde son derece önem verdiği mu-cizelerinden biri: «Söylediklerim tamamen çıkmazsa, ben her cezaya razıyım. İftiraya dahi uğrayayım. Hakaret edil-sin bana. Boğazıma bir ip atılsın ve asılayım. Kudreti son-suz Allah'a yemin ederim ki ne söylediysem, vuku bula-cak. Bunların olması zaruridir ve vuku bulmak zorunda-dır. Yerin değişip başka bir yer olması göklerin başka göklere dönmesi mümkün, fakat Allah kelamının değiş-mesi muhaldir... Eğer benim yalanım ortaya çıkarsa, beni çarmıha gerin. Ve lânetlenmiş şerli şeytandan çok daha lâ-netleyin beni.»¹³

Şimdi nedir bu, Gulam Ahmed'in, doğru çıkmadığı

(12) Hakikatu'l-Vahy, s. 304.

(13) El-Harbu'l-Mukaddes, (Ceng-i Mukaddes) Gulam Ahmed, s. 188.

takdirde uğrunda dar ağacına hazırlandığı mucize? Okuyucuya, bütün hadiseleri anlamada yardımcı olabilecek kısa bir girişten sonra, O'nun sözlerine tekrar döneceğiz. Anlatacağımız olay aynen şöyledir: M. 1893'de Hindistan'ın Amritsar şehrinde, Abdullah Ethem adında bir hıristiyan, Gulam Ahmed'le dinî bir münakaşaya girdi. Uzun tartışmadan sonra, ortada meydana çıkmış bulunan hiçbir hüküm ve her ikisinden birinin diğerine, hele Gulam'ın Allah'ın yardımını gördüğü iddiasına karşılık hiçbir başarısı yoktu. Böylece sıradan bir hıristiyan karşısında başarısızlığının ayıbını kapatmak için bir hile düzenledi. 5 Haziran 1893 de Abdullah Ethem'in onbeş ay içerisinde öleceğini, Allah'ın kendisine bildirdiğini ilân etti. Yani 5 Eylül, 1894 ten önce. Adı geçen Abdullah'ın o zamanlar 66 yaşında olduğu dikkate değer bir husustur. Şimdi Gulam Ahmed'in sözlerine yeniden dönüyoruz: «Geceleyin bana şu vahiy geldi: 'Allah Teâlâya mütevaziyane niyaz edip ve bu konunun sırlarını bana göstermesi için dua edince, hakka dönmediği takdirde, yalancının onbeş ay zarfında öleceğini beyan etti. Sadık olansa saygı ve şeref bulacak. Yalancıya gelince, 5 Mayıs 1893 ten itibaren onbeş ay içinde ölmez ve benim söylediklerim doğru çıkmazsa, her türlü cezaya müstehak olacağım. Yüzüm kara çıksın. Lânetlenmiş olayım. Boğazıma ip atılsın asılayım. Yüce Rabbıma yemin ederim ki, dediklerim olacak ve bizzarure vuku bulacak.»¹⁴ Kadıyaniler, olanca sabırsızlıkla, korku saçan fırtınalı havada O'nun mucizesinin çıkmasını bekliyorlardı. Gulam'ın ve etbainin nasıl bir hava içinde olduklarını anlayabilmemiz için bazı iktibaslar yapacağım. Verilen zamanın sonuna doğru, Gulam Ahmed fedailerinden birine şunları yazdı:

(14) Ceng-i Mukaddes, s. 188.

«Muhterem kardeşim Ali,

Allah'ın rahmeti ve mağfireti üzerine olsun. Postadan değerli mektubunu aldım. Vadedilen mucizenin zamanının bitmesine birkaç gün kaldı. Kullarını imtihanda aciz bırakmaması için Allah'a yalvarırız.

O malum adam (Abdullah Ethem) Frozepur'da (Hindistan'ın bir şehri). Sağlam ve kudretlidir. Allah, aciz kullarını imtihan felâketinden korusun. Amin, amin. Ben iyiyim. Lütfen şeyhin de bu duaya katılması için ona bir mektup yaz. (yani Abdullah belirtilen zamanda ölsün). Selâm, Kadıyan'dan Gulam Ahmed.»¹⁵

Beşir Ahmed ise şunları yazar: «Abdullah Zin'-Nuri bana şu rivayette bulundu: Abdullah Ethem için tayin edilen zamana tam bir gün kala Mesih hazretleri Hamdi Ali ve bana, bir avuç mercimek tanesi alıp bunları Kur'an'dan bir surenin ayetleri kadar saymamızı emretti. Unutmuşum ama, hatırladığıma göre 'Fil suresi' gibi kısa bir sureydi. Gece karanlığı bastıktan sonra vazifeyi yaptık sonra Mesih hazretlerine gittik. Bu mercimekleri sunduk. Bizi, kuzey tarafta Kadıyan'ın dışına götürdü ve dedi ki: Az sonra bu mercimek tanelerini metruk bir kuyuya atacağım. Ben bu taneleri atınca arkanıza bakmadan geri dönün ve kaçın. Dediği gibi yaptık ve geriye bakmadan çabucak döndük.»¹⁶

Şimdi biz, daha önceden verilen zamanın en son gününü Kadıyanî Yakup Ali'nin «Muntazar Mesih'in Hayatı» adlı kitabında anlattığı gibi aktaracağız: «Ethem için belirtilen vaktin en son günü geldi çatı. Kadıyanîlerin benzi atmış ve kalbleri sıkılmıştı. Bazılarımız, Abdullah Ethem'in ölümü hakkında bahse dahi girmiştik. Ümitsizlik ve ke-

(15) Mekatib-i Ahmediyye, c. V, No. 3, s. 128.

(16) Siretu'l-Mehdi, c. I, s. 159.

der hüküm sürüyordu. Halk onun ölümünü dileyerek, namazda yüksek sesle feryad ediyordu. Feryatlar ve iniltiler o derece arttı ki, düşmanlar dahi korkuya düştü.»¹⁷

Bu kadar gönülden kopan yalvarma, niyaz, dua ve sihirden sonra ne oldu? Bu kehanet doğru çıktı mı? Abdullah Ethem öldü mü? Bu sorular, yalancının kayın biraderi tarafından bir mektubunda şöyle cevaplandırılır: «Muhterem efendimiz, Allah sizi muhafaza buyursun. Allah'ın selâmı ve rahmeti üzerine olsun. Mucizenizin son tarihi (Ethem'in öleceğini haber verdiği) 5 Eylül iken bugün tarih 7 Eylül. Ben, mucize sözlerini münakaşa etmeyeceğim. Ben, 'Eğer yalancı 15 ay içinde ölmez ve benim söylediklerim doğru çıkmazsa, ben... olayım' şeklindeki vahiy sözlerinizi zikredeceğim... Şimdi Abdullah Ethem sağ, güçlü ve ölmemiştir. Bu mucize için bir tevil yapılacağını da zannetmiyorum.»¹⁸

Bazı kadıyanîler, Abdullah Ethem Hıristiyanlıktan irtidat etti, diyerek Gulam'ın kehanetini başka türlü anlamak istediler. Fakat Abdullah Ethem ise, belirtilen ölüm tarihinden ongün sonra «Vefadar» gazetesinde yaptığı bir açıklama ile, -hiçbir teville yer bırakmayacak şekilde- onlarla alay etti. Gazeteye gönderilen bu mektuptan bir bölüm sunuyoruz: «Gulam Ahmed'in, ölümüm hakkındaki kehanetine dikkatinizi çekerim. Allah'ın lutfuyla sağ ve salim olduğumu size bildiriyorum. Gulam Ahmed'in, benim hıristiyanlıktan irtidat ettiğimi iddia ettiğini duydum. Bunun bir yalan olduğunu açıklıyorum. Ben bir hıristiyanım ve hıristiyan olarak kalacağım. Beni hıristiyan kılan Allah'a hamd ederim.»¹⁹

(17) Siretu'l-Mehdi, s. 7.

(18) Mahmud Ali Han'ın Gulam Ahmed'e mektubu, Yakup Ali'nin «Ayi-ne-i Hak Numa» eserinde basılmıştır. s. 100, 101.

(19) Vefadar (bir Lahor gazetesi), 15 Eylül, 1894.

Bu yalancı sahtekâr böylece bayağılaşıyordu. O, Allah'a karşı şu yalanı uydurmuştu: «Semavatın ve yerin yarılmaması, parçalanması mümkün de, bu mucizemin başka türlü vuku bulması imkânsızdır.»²⁰

Abdullah Ethem uzun müddet yaşadı. Kadıyanî'nin başı önüne düşmüştü. Gerçekten O, kendi itiraf ettiği gibi şeytandan da daha melun, çok daha melun biriydi. Allah O'nun şerefini, temiz kişilerin gözünde düşürdü ve şimdiye kadar kapalı olan gözleri de açtı. Hidayetlerini takdir buyurduklarını da doğruya iletti. Nebileri ve Rasulleri hakkında taklide yer vermediğini herkese, her türden insana bildirdi. Çünkü O, şöyle buyurmuştur: «Öyle ise sakın Allah, peygamberlerine olan va'dinden cayar sanma...»²¹

İkinci Kehanet

Akılla kavranılabilir mucizeyi anlatmak için burada kısa bir giriş yapılmıştır. Ahmed Bey isminde, Gulam Ahmed'in akrabalarından biri, bir işte Gulam'ın yardımına muhtaç olmuştu. Ahmed Bey O'na yardım için gelince, 'Kızın Muhammedi Bigam'ı benimle evlendirirsen ancak sana yardım yaparım' diye cevap vermişti. O zaman Gulam, elli yaşlarında ve verem, tüberküloz, üre, kısmi felç gibi birçok hastalıklara tutulmuştu. Ahmed Bey bu durumun kabulünü reddetti. Gulam Ahmed'in çılgınlığı o derece ileri varmıştı ki, Ahmed Beyi tehdit etmeye başladı. Bu kıza olan delice sevdası öylesine had bir safhaya gelmişti ki, şöyle bir beyanda bulundu: «Allah bana bir mucize şeklinde ızhâr etti ki, Ahmed Beyin büyük kızı, ailesinin engellemesine ve karşı çıkmasına rağmen, benimle evlenecektir. Maamafih Allah onu bana verecektir. Allah bü-

(20) Ceng-i Mukaddes, s. 188.

(21) İbrahim, (14/47).

tün engelleri ortadan kaldıracak. Hiçbir kimsenin bunu çevirecek gücü yoktur.»²² Bundan başka şunu da söylemiştir: «Onun evlilik işi olup bitmiştir.» Allah'a yemin ederim ki bu doğrudur. Bu evliliğin teşekkülünü bozacak gücü kendilerinde bulamayacaklar. Cenab-ı Allah buyurmuştur ki, «Onu sana biz nikâhladık. Benim hükmümün değişmesi imkânsızdır.»²³

Gulam Ahmed burada, o kızı kendine alemlerin Rabbinin nikâhladığını, O'nun hükmünün de değişmesine imkân olmadığını iddia etmişti. Bunun için O, bu mucizenin doğruluğunu ve olmuş bitmiş bir iş olduğunu teyiden der ki: «Gerçekten bu mucizenin konusu, yani bu kadınla evlenmem, değişmez bir takdirdir. Hiçbir durumun değiştiremeyeceği kaderdir. Çünkü ben, bu hükmü şu vahiye buldum: «Allah'ın hükümlerinde hiçbir değişme yoktur.» Bunun anlamı, bu mucizenin doğru çıkmaması Allah kelâmını yalanlamak olacağından, benim kehanetim doğru çıkmak zorundadır.»²⁴

Bu maddelerden birkaçını daha sunalım: «Ey sefihler! (muarızları) eğer bu mucize doğru çıkmazsa, ben aşağıların aşağısı olayım. Bu ne bir adamın uydurduğu yalan, ne de menfur bir kezzabın oyuncağıdır. Aksine bu, Allah'ın bir vadidir. O, hükümlerinde bir değişme olmayan, kendisine de karşı çıkılamayan Allah'tır.»²⁵

Bu mucizelerin beyanı arasında (vadi esnasında) mucizesi doğru çıksın diye Gulam Ahmed; Ahmed Bey ve akrabalarını bir yandan tatlılıkla ikna etmeye bir yandan da tehditler savurmaya devam etmiştir. Ahnet Bey'e şöyle bir mektup yazmıştı:

(22) İzaletu'l-Evham, s. 396.

(23) Hükmü Asmanî, Gulam Ahmed, s. 40.

(24) Gulam Ahmed'in bir el İlânı, 16 Ekim 1894.

(25) Encam-ı Ethem'in zeyli, s. 54.

«Muhterem kardeşim Ahmet Bey,

Allah Teâlâ sizleri muhafaza buyursun. Beni bir uyku bastığı şu anda bir murakabeyi bitirmiş bulunuyorum. Senin, Allah'ın, sıkıntı ve mihnetten kurtaracak olan lutuf ve ihsanına lâayık olman için ne yapacağın hakkında bir emir aldım. Evet, büyük kızını benimle evlendirmen lâzım geldiği emrini sana bildirmekle görevlendirildim. Fakat kızını bana vermezsen, gazab ve cezaya hedef olacaksın. Ben, Allah'ın bana emrettiği şeyleri; O'nun mükâfatını ve ihtiramını kazanman için ve rahmet hazinelerinin üzerine açılması için sana duyurmuş bulunuyorum... Aynı zamanda bana getireceğin senetleri imzalamağa hazırım. Mülkümün tamamı sizin ve Allah içindir. Polis teşkilâtında oğlun Aziz Beyi önemli bir mevkiye getirmeye hazırım. Aynı zamanda onu çok zengin arkadaşlarımızdan birinin kızıyla evlendireceğim.»²⁶

Başka bir mektupda da: «Kızını bana verir, onu benimle evlendirirsen sana malımdan ve bahçemden büyük bir bölüm vereceğim. Mülkümün üçte birini kızına vereceğim. Sözümde sadığım. İstedğin, arzu ettiğin her şeyi vereceğim. Hısım akrabaya benden çok daha yardım eden birini bulamayacaksınız.»²⁷

Teveccüh kazanmak için yaptığı imaların ve kurduğu tuzakların, netice vermediğini anlayınca Ahmed Bey'in önünde alçak gönüllü olmaya ve merhametini dilenmeye başladı.

Böylece başka bir mektup yazdı. Bir bölümünü okuyalım bu mektubun: «Kızınızla evliliğimi kabul etmeniz için size tam bir alçak gönüllülük ve hürmetle yalvarıyorum. Bu evlilik nimetlere vesile olacak ve üzerinize hayal ede-

(26) Nevişte-i Gayb, s. 100, (mektup) 20 Şubat, 1888.

(27) Ayine-ı Kemalat-ı İslâm, s. 573.

meyeceğiniz rahmet kapıları açılacak... Bu mucize belki binlerce, hatta yüzbinlerce kişi arasında çalkalanmıştır. Bütün dünya bu mucizenin icraatını bekliyor. Binlerce hırısıyan, bu mucizenin doğru çıkmamasını arzu ederler ki, bize güleler. Maamafih, Tanrı onları utandıracak ve bana yardım edecek... Bu sebepten dolayı, bu mucizenin gerçekleşmesinde benden yardımını esirgememeni rica ediyorum.»²⁸

Bu plânla başaramayınca, oğulları Fazıl Ahmed ve Sultan Ahmed'e bu konuda, Fazıl Ahmed'in Ahmed Beyin kızıyla evliliği ve Sultan Ahmed'in anne tarafından Ahmed Beye olan akrabalık bağlarına dayanarak, kendisine yardım etmeleri için mektup yazdı, Hanımına, -Sultan Ahmed'in annesine- yazdığı mektupta oldukça sıkıştığı kolayca anlaşılır. Eğer yardım etmezlerse, Fazıl Ahmed ve Sultan Ahmed'in her ikisi de mirastan mahrum edilecekler ve anneleri de boşanacaktı. Şöyle bir açıklama yaptı:

«Ahmed Beyin kızı benden başka biriyle evlenirse, aynı gün Sultan Ahmed mirastan mahrum edilecek ve benimle hiçbir ilişkisi kalmayacak. Annesi de boşanmış olacak. Oğlum Fazıl Bey'e gelince, karısı olan Ahmed Bey'in o kızını boşamazsa, o da mirastan mahrum edilecek.»²⁹

Bu ikazın gayesi, bu kişilere kızını onunla evlendirmesi için Ahmed Bey'e baskı yaptırmaktı. Ama Allah istediğini yapar. Ahmed Bey'in kızı Muhammedi Bigam, İngiliz ordusu mensubu bir askerle evlenmişti. Bu kezzab da acıklı arzular içerisinde, yaşamaya terkedildi, lânetleri üzerine çekerek...» Eğer bu mucize doğru çıkmazsa, bütün

(28) Gulam Ahmed'in mektubu, 17 Temmuz, 1892, Kelimat-ı Fazl-ı Rabbanî'den alınmıştır.

(29) Tebliğ-i Risalet, c. II, s. 9.

kötü insanların en melunu olayım»³⁰ diye kendi söylediği ve kendi kendine zorladığı lânetleri çekerek...

Hakkında: «Gerçekçi olan tanrı söz verdi bu mucizeyi. O'nun sözleri ise asla değişmez» diye söylemiş olduğu bu mucize gerçekleşmedi. Allah onu kuvvetli delille rezil etti. Maamafih Allah onun ihtilâf göstermedeki inadını kesip atmadı ve o ısrar etti. Öyle ki çok geçmeden Muhammedi Bigam onunla evlenecekti. Nasıl ki manevi alemde evlenmişlerdi... Ve Bigam'ın şimdiki kocası da çok geçmeden ölecekti:

«Muhammedi Bigam'ın benimle evleneceği bir gerçektir. Binaenaleyh, onun benimle evleneceği mucizede karara bağlanmıştı... Gerçekten halk, vukua gelmeyen mucize üzerinde benimle alay etti. O mucize ki, onu kendi iradem üzerine açıkladım. Bilakis Allah'tan aldığım vahiyden sonra, açıklamıştım. Birgün bu alay edenlerin başlarının utançlarından önlerine eğileceğini bir gerçek olarak söylüyorum... O kadının da bana dönüp, benimle evleninceye kadar hapis hayatı yaşayacağını bir gerçek olarak söylüyorum. Allah'ın va'di mutlaka yerine geleceğinden bu konuda itikadım oldukça sağlamdır.»³¹

Yine şunları da yazar: «Allah'a niyaz ettim. O'na yalvardım, bu yalvarmadan sonra ancak şu vahiy geldi: 'Yakında onlara ayetlerimi göstereceğim. Bu kadın boşanacak ve kocası ölecek. Babası da üç yıl içinde ölecek.' Sonra bu kadın bana gelecek. Kimsenin bunu önlemeye gücü yetmeyecek.»³²

Yine: «Muhammed'i hakla gönderen Allah'a yemin olsun! Bu doğrudur ve o benimle evlenecek. Bu hükmü, doğ-

(30) Encam-ı Ethem, zeyli, s. 54.

(31) Gulam Ahmed'in Beyanı, Manzur Ahmed Kadiyanî, s. 244.

(32) Nevîşte-i Gaib.

ruluğuma veya yalancılığuma bir mihenk taşı yapıyorum. Bunu ancak Allah, bana bildirdikten sonra söylemişimdir.»³³ diye yazmıştı.

Uzun zaman bekledi. Fakat Muhammedi Bigam'ın ateş ve çeliğin gölgesinde yaşayan kocası, ne öldü ve ne de karısı yalancı Gulam'a döndü. Sahtekâr Gulam'a her taraftan lânetler ve küfürler yağdı.

Sonra Gulam, şu şekilde dua ettiğini açıkladı: «Sonunda merhameti bol olan Yüce Tanrıya yalvarıyorum: Ey, Âlim-i Mutlak, her şeye kadir Allah'ım! Eğer Ahmed Beyin kızı ile evlenmeme itibar eden mucize senden ise, müşfikane onu tasdik et ki, yaratıklarına bir delil olsun. Ayak takımı kıskanç kişilerin söylentileri kesilsin. Fakat bu mucize senden değilse, ey Rabbim! o takdirde beni rezalet içinde mahvet. Nazarında beni melun kıl. Ve kovulmuş kıl beni.»³⁴ Allah gerçekten, melun damgasını yemiş bu adama; yirmiiki yıl boyunca bu mucizeyi doğru çıkarmak için yaptığı sayısız hilelerden sonra, rezil bir mahrumiyet takdir etti. O, M. 1908 de ölmekle beraber, bu mucizeyi ilk olarak M. 1886 da göstermişti, bu kadın, Gulam'ın sahte iddialarını ve mucizesini yalanlayarak, sahtekârın kalbini yakıp, yiğit kocasıyla³⁵ evlilik ittifakından zevk alarak yaşadı. Bu başarılı rakip, Gulam Ahmed'den sonra kırk yıldan fazla yaşamıştır. (Kadıyanîler) bu güne kadar başlarını önlerine eğerler. Kadıyaniler, bu güç durumdan hiçbir kurtuluş yolu bulamamışlardır. Çünkü, Sahtekâr, (peygamberleri), bu mucizeyi kendinin doğruluğu veya yalancılığına bir ölçü olarak seçmişti. Kadıyanîler, Gulam'ın, bir kezzab olduğu ortaya çıktıktan sonra, doğru yola dönmeleri önceden zaru-

(33) Encam-ı Etham, s. 223.

(34) Gulam'ın Beyanı, 28 Ekim, 1894. (Tebliğ-i Risaletten çıkarılmıştır). c. III, s. 186.

(35) Bu kadın Aralık 1966 da 100 yaşlarında ölmüştür.

rî olarak gerekmişti. Çünkü, Gulam tararafından, Allah'ın hükümleri ve vaadlerinin değişmeyeceği itiraf ve tasdik edilmişti. «Fakat sinelerdeki kalbler kördür.»

Dördüncü Kehanet

Bu mucize tek başına, Gulam Ahmed'in bir yalancı ve uydurukçu olduğunu ispat etmeye kâfi gelecektir. Kadıyaniliğin belkemiğini teşkil edenlerden birisi, Lahor şubesi-nin başkanı, Lahor'lu Muhammed Ali kadıyanî ise şunları demişti: «İmamımızın, Muhammedi Bigam ile evlendiğini söylediği bir gerçektir. Onun imamımızla evlenmediği de yine bir gerçektir. Bununla beraber, bir kişinin, icra edilen diğer bütün mucizeleri bir kenara bırakılıp ta, sadece bir mucize üzerinde durup, onu yalancı olarak dile dolamak haksızlık olur.»³⁶

Maamafih bu, Gulam Ahmed'in sözüne aykırı düşer. Meselâ: «Hasımlar bilmelidirler ki, bizim sadık mı yoksa yalancı mı olduğumuzu ortaya çıkaracak olan bu mucize-den daha doğru ve daha güzel bir ölçü bulunamayacaktır.» demişti. İkinci olarak, bunu defalarca kesin olarak «O mucizenin icra edilmesi, mukadder kılındı.», «Muhammedi Bigam'ın kendisiyle cennette evlendiğini», «Gerçekten, Allah onu bana nikâhladı.», «Şüphesiz ki bu mucize, Allah'ın değişmeyen sözüdür.», «Eğer bu mucize doğru çıkmazsa, lânetli olacak ve recmedilmeye lâyık olacaktı.» Bu ve bunun gibi... sözlerle teyid etmişti.

Bütün bunlara rağmen, biz, ta şimdiden görünen gerçeğin, yalanlamaya yahut şüpheyeye mahal bırakmaması ve bütün açıklığıyla ortaya çıkması için, başka bir kehanetini zikredeceğiz:

Hanımı hamileydi. Şöyle bir kehanette bulundu:

(36) Peygam-i Sulh'ta çıkan bir makale, 16 Ocak 1921.

«Hamd, ihtiyarlığuma rağmen bana dört oğul bahşedip, beşincisinin de müjdesini veren Allah'a olsun.»³⁷ Bu vahiy, H. 1903 yılında ocak ayının ilk gününde indi. Fakat aynı ayın 28 inde, Gulam'ın karısı doğum yaptı. Ama bu doğan neydi? Bir kız çocuğu! Evet, evet bir kız çocuğu. Çok yaşamadı birkaç ay sonra öldü. Başka bir zaman hanımı hamile iken şu kehanette bulundu: «Asılzadelerin, yakışıklı ve güzel bir erkek çocuğu doğacak.»³⁸

Bu kehanetin gayesi, halkın kafasında, 1903 lerdeki söylenen gebelikten maksat bu hamilelikti, önceki değildi; şüphesini uyandırmaktı. Fakat bundan sonra ne oldu? Bakın Allah'ın işine, bu mucize ve vahiyden sonra tam bir ay içinde bu yalancı nasıl rezil oldu. 24 Haziran 1904 de karısı tekrar bir kız doğurdu. Evet, Ametül Hafız isminde bir kız çocuğu. O güzel ve yakışıklı asılzade çocuğuna gelince şüphesiz Gulam Ahmed erkek çocuğunun olmadığı gerçeğine rağmen, bu mucizenin birinci, yahut ikinci hamileliğe ait olmadığını anlatmak ve mahcubiyetini gidermek için bir erkek çocuğunun doğacağı hususunda hayatının sonuna kadar ısrar etti. Bunun için aldığı vahyi bu mucizeyi özellikle 16 Eylül 1907 deki oğlu hakkında olduğunu beyan etti: «Şüphesiz biz sana halim selim bir erkek çocuğun haberini veriyoruz.»³⁹

Ekimde de ikinci vahyi ilan etti: «Yakında sana salih bir oğul ihsan edeceğim. Tanrım, bana temiz zürriyet bahşet. Şüphesiz sana Yahya isminde bir erkek çocuğu müjdeliyoruz.»⁴⁰ Ne yazık ki halim selim, salih çocuk doğmamıştır. Bu vahyin geldiği ayda- 26 Mayıs 1908'de Gulam Ahmed'in kendisi, cezasını görmek üzere öldü. 1904 de do-

(37) Mevahibu'r-Rahman, s. 131.

(38) El-Buşrâ, c. II, s. 91.

(39) Bedr, 16/9/1907, El-Buşra, c. II, s. 136.

(40) El-Buşra, a.y.

ğan Amatul Hafız, onun en son doğan çocuğuydu. Maamafih bu ilk musibet değildi. 1886 yılından önce bile, bu musibetin acılarını tatmıştı. Bununla beraber aptallık onu kıskıvrak sarmıştı. Bunun için de bir ders alamadı.

Beşinci Kehanet

Bu mucizeyi etraflıca inceleyeceğiz. 20 Şubat 1886 da Gulam Ahmed'in karısı hamileydi. Allah'tan kendisine aşağıdaki vahyin geldiğini açıkladı: «Gerçekten gücü her şeyin üstünde olan şefkati ve rahmeti bol olan Allah bana, alâmetini göstereceğini bildirdi. -Rahmetinin alâmetini- açık ayet, yani, güzel yakışıklı, salih,... Gizli ve aşıkâr (hasbî ve kesbî) ilmin hazinesi... sevimli oğlan, saadet anahtarı, (fortunate of lack), ilk ve son çocuk, sanki Allah tarafından cennetten indirilmişcesine, manevî olgunluk ve hakkın temsilcisi... Bu çocuk, çabucak gelişecek, hapisleri salıverecek ve onun sayesinde bütün milletler mutlu olacak.»⁴¹

Gulam, «Bu büyük çocuk, bu gebelikten olacak»⁴² diye açıklamıştı. Bu tantanalı açıklamadan ve vahiylerin kesilmesinden sonra, Nisan ayında karısı, Gulam'ın iddia ettiği gibi bir erkek çocuğu değil, aksine bir kız çocuğu doğurdu. Adı «İsmet» idi bu çocuğun. 1891 de beş yaşında öldü. Kadıyanîler; mahpusları serbest bırakacak, kendisiyle bütün milletlerin saadet bulacağı, rûhî kemâlatın ve halkın tim-sali temiz, yakışıklı ve güzel oğlanı bekleyerek, şaşırdı kaldılar. Acı bir deneme idi bu. Gulam Ahmed'in birazcık aklı olsaydı, bu hadise ile karşılaştıktan sonra, bu tür yalanlar uydurmaması gerekirdi. Maamafih şeytanı onu; kendinin yine kendi için tayin ettiği, küfürler, lânetler, mahcubiyet

(41) Tebliğ-i Risalet, c. II, s. 58.

(42) Erbaın, No. 8, s. 43.

ve rezaletler kazanması için, tekrar tekrar aldattı. Bütün bunların neticesinde işin şaşılacak tarafı, «Kendi arzusuyla konuşmamıştı. Gerçekte kendisine indirilen vahiyden baş-ka hiçbir şey değildir.» şeklindeki iddiası olmuştur.⁴³

Altıncı Kehanet

20 Şubat 1886'da şu beyanda bulunmuştu: «Gerçek-ten Allah bana, bu vahiyden sonra çok sayıda çocuklarımın olacağı temiz kadınlarla evleneceğimin müjdesini vermiş-tir.» Bunu aşağıdaki sözleriyle açıkladı:

«Şubat 1886 da Allah'tan vahiy aldıktan sonra bir be-yanda bulundum ki, Allah bu beyandan sonra hayırlı ev-lilikler nasib edeceğini ve çok geçmeden gaybın müjdecisi olan, hayırlı, mukaddes nimetlerle taltif edilmiş bulunan ve bana çocuklar doğuracak kadınlarla evleneceğimi müj-delemiştir.»

Bu kehanet, ne bir açıklamaya ve ne de tevile ihtiyaç göstermeyecek kadar açıktır. Yani Kadıyanî Gulam Ah-med, 1886 Şubatından sonra, bir çok kadınlarla evlenecek; sonra onlardan birçok çocukları olacak. Yalnız ihmal edi-len bir şey, kaç kadınla evleneceği ve bu açıklamadan son-ra kaç çocuğun olacağı hususudur. Gerçekler ne der buna? Gerçek şudur ki, Gulam Ahmed bundan sonra bir kadınla dahi olsun, kadınlarla asla evlenmemiştir. Çocuk falan ol-duğu da yok...

Yedinci Kehanet

14 Haziran 1899'da Gulam Ahmed'in bir oğlu doğmuş-tu. Adını Mübarek Ahmed koydu. Çocuğun doğumundan sadece birkaç gün sonra şu açıklamayı yaptı: «Bu delikan-

(43) Tebliğ-ı Risale, c. IV, s. 58.

lı, gerçekten Allah nurunun bir kıvılcımı, geleceği beklenen müceddit, hakimiyet ve azamet sahibi, İsa gibi şifalı nefesi olan, hastalıkları tedavi eden, Allah'ın kelimesi ve lutfudur. Dünyanın dört bucağında meşhur olacak; mahpusları serbest edecek, onun vasıtasıyla bütün milletler mübarek kılınacaktır.»⁴⁴

Bu oğlan, 1907'de yani doğumundan sekiz yıl sonra hastalandı. Gulam Ahmed, bu oğlan falan filan olacak dediği için, hayli rahatsız oldu. Ona mümkün olan bütün tedavileri yaptırdı. Hastalığı kısmen geçince G. Ahmed şu kehanette bulundu: «Allah bana duaları kabul ettiğini ve hastalığın gittiğini vahyetti. Kasedilen şey, duayı Allah kabul etmiştir. Ve Mübarek Ahmed iyi olacaktır.»⁴⁵

Allah'a karşı uydurduğu bu yalandan hemen sonra, hastalık yeniden başladı. 16 Eylül 1907 de bu beklenen müceddit, servet ve azamet sahibi, bütün milletlerin esaretten kurtulmak için beklediği bu çocuk öldü ve onların sırtındaki yükü, boyunlarındaki boyunduruğu attı.»⁴⁶

Sekizinci Kehanet

Mucizelerinden birisi de, vebanın, oturduğu Kadiyan şehrine tesir edemeyeceği idi. Bu hususta şunları söylemişti: «Gerçek Allah, Rasûlünü Kadiyan'a irsal eden Allah'tır. O, vebanın yetmiş yıldır her yerde yayılmasına rağmen, Kadiyan'ı vebaya karşı koruyacak ve muhafaza edecektir. Çünkü Kadiyan, elçilerinin ikamet ettiği yerdir. Ve orada milletler için alâmetler vardır. (Vebanın Kadiyan'a girmemesi gibi)»⁴⁷

(44) Tebliğ-i Risalet, c. I, s. 89.

(45) Tiryaku'l-Kulub, s. 43.

(46) Bedr, 29 Ağustos 1907.

(47) Def'ul-Belâ G. Ahmed, s. 10-11.

Maamafih veba, Gulam Ahmed'in oturduğu yer olarak meşhur olan Kadiyan şehrine; o zamanlar bu hastalığın ne ülkede, yahut ne Kadiyana komşu kasabalarda, sene boyunca devam etmediği bilinen bir gerçek olmasına rağmen, Gulam'ın iddiasını yalanlamak için Kadiyan'a girmiştir. Bunu bizzat Gulam Ahmed'in kaleminden isbat ediyoruz. Damadı Muhammed Ali Han'a bir mektubunda vebanın Kadiyan'da yaygın olduğunu zikreder:

«Veba burada en son haddine vardı. Bu hastalığa yakalanan bir kişi birkaç saat içinde ölüyor. Bu büyük derdin ne zaman sona ereceğini Allah bilir. Lütfen beraberinde fiyatı yirmi rupi olan büyük bir kutu asitfenik naftalin getir.

Evine de asitfenik gönder.»⁴⁸

Bu kadarlıkla kalmamıştır. Veba onun, hakkında «gerçekten benim evim Nuh'un Gemisi gibidir. Oraya her gelen bütün musibetlerden ve belalardan korunmuştur» dediği o biricik evine de girmiştir.»⁴⁹

Yukarda adı geçen şahsa gönderdiği başka bir mektupta, bu biricik evine vebanın girip kurbanını (yol bacını) aldığı, Gulam Ahmed tarafından itiraf edilir. «Veba kendi evimize dahi girmiş bulunmaktadır.» Yaşlı Gavsens (bir kadın ismi) vebaya yakalandı. Onun için onu evden uzaklaştırdık (Tecrid ettik). Aynı şekilde Üstad Muhammed Din de yakalanmıştı. Onu da uzaklaştırmıştık. Bugün, Delhi'den gelip bizi ziyaret etmekte olan, başka bir kadın hastalandı. Ben de o kadar hastalandım ki ölümle aramda sadece bir kaç dakika vardı (ölümden kılpayı kurtuldum.)»⁵⁰

İşte bu, Gulam Ahmedin, hakkında: «Ve onda millet-

(48) Mektubat-ı Ahmediye, c. V. s, 112-113.

(49) Sefine-i Nuh, s. 26.

(50) Mektubat-ı Ahmediye, c. V. s. 115.

ler için alâmetler vardır» dediği Kadiyan'a vebanın girmeyeceğini mülâhaza eden mucizesiydi. İtiraz götürmeyen gerçekler vardır. Gerçekten bu şehirde, Gulamın yalanları ve Allah'a karşı uydurmaları vardır.

Dokuzuncu Kehanet

Gulam Ahmed'in arkadaşlarından biri Mansur Muhammed idi. Hanımı hamile kaldı. Gulam Ahmede geldi ve bu haberi ona çıtlattı. Şahtekâr, mucize beyan etmek adetti olduğu için dedi ki: «Bir rüyada Mansur Muhammed'in bir oğlan çocuğu olacağını gördük. Adını sorduk ondan. Rüya durumu vahiy şekline döndü. Vahiyde şöyle buyruldu: Beşiru'd-Devle (kırallığın müjdecisi) Fakat Mansur Muhammede göre ne demek olduğunu bilmiyorum.»⁵¹

Bunun Mansur Muhammed'e göre, bir şahısa gittiği ve ona hamilelik hakkında konuştuğu anlamında olduğu açıktır.

Mamafih Gulam Ahmed, özellikle buna benzer iki kehanetten ağzı yandıktan sonra, herhangi bir suçlama ve töhmetten uzak kalmak için, bu anlaşılmasız muğlak sözlerini takviye etmek istemiştir. Oyun şuydu: Eğer Mansur Muhammed'in bir çocuğu olsaydı, ona: bu mucizeden kasdedilen kişi sensin, denilecekti. Fakat bir kızı olsaydı, vahiy metninde, hiçbir şey belli değil, dendiği için, kasdedilen kişi bir başkasıydı demek kolay olacaktı.

Onlar bu hileyi kurarlarken Allah hilelerini başlarına yıkıveriyordu. Allah, hilekârlara ceza verenlerin en hayırlısıdır.

Allah, takdirinde onu başka bir zamanda gene mahcup etmek istemiştir. Ne var ki, dört ay sonra şu beyanda bulundu: «Mansur Muhammed için söylenenlerin bu şa-

(51) Review of Religions, Mart 1906, s. 122.

hıs için olduğu bize bildirildi. Karısı Muhammedi Bigam'-dan bir oğlu olacak ve adı Beşiru'd-Devle olacak. Bu ocuğun şimdiki hamilelikten değil de gelecek hamilelikten olması mümkündür. Mamafih, Allah'ın alâmeti olduğu için doğması zaruridir.»⁵² Bu mucizede, şu sözlerle bir kurtarıcı ibare de vardı: «Bu ocuğun hamilelikten mı yoksa ondan sonra mı olacağını bilmiyorum.» Bu itiyatlı ifade, onun daha önceki acı tecrübelerinden dolayı idi. Bütün bu tedbirlerle birlikte, bir şeyi teyid etmiştir yine de, yani Muhammedi Bigam'dan Mansur Muhammed'in bir oğlunun doğumunu... Bunu syleyişinin sebebi şuydu: «Mansur Muhammed'in karısı, onun bu asılzade çocuğunu doğurmadıka ve bu mucize ifa yerine gelmedikçe ölmeyecek.»⁵³

Fakat gerçekten olan neydi? Mansur'un karısı Temmuz 1906 da bir kız doğurur. Ve sonra? Bir daha hamile kalmadı ve öldü. Kadıyaniler: «Bu mucizenin ne zaman ve nasıl vuku bulacağını Allah bilir, çünkü Hazretlerin, bu mucizenin vukuuna vasıta olacağını haber verdiği Muhammed'i Bigam öldü»⁵⁴ diyerek. Beşiru'd-Devle'yi beklemekten asla vaz geçmediler.

Onuncu Kehanet

Abdulahkim adında müslüman bir doktor bir kere Gulam Ahmede yalancı diye hitap ederek, bir açık tartışmaya davet etti. Gulam bu meydan okumaya cevap vereceği yerde, onu derin bir keder, helak ve ceza ile mahvetmekle tehdit etmeye başladı. Adeti olduğu üzere «Abdulahkim, ba-

(52) Review of Religions, Haziran 1906.

(53) Review of Religions, Haziran 1907.

(54) El-Buşra c. 2, s. 116.

na hakaret edip beni rezil ettiği için, ben hayatta iken ölecek, bu şekilde yaşamayacak...» diye ilan etti.

Dr. Abdulhakim başka bir tıynette adamdı. O da: «Sahte kadıyani bu tarihten itibaren onbeş ay içinde ölecek diye bir açıklama ile cevap verdi. Bu olay 4 Mayıs 1907 de idi. Bu konuda olanları, Kadıyanının kendi kaleminden dinleyelim: «Şimdi başka bir düşman ortaya çıkmış durumdadır: Patialâlî Dr. Abdulhakim. Bu adam, benim 4 Ağustos 1908 de o hayatta iken öleceğimi iddia eder.

Mamafih Allah bana, bunun aksine, onun acıklı ezalara çarpılacağını ve Allah'ın onu mahvedeceğini bildirdi. Diğer taraftan ben, onun ön gördüğü zarardan emin kalacağım. Bu, kontrolü Allah'a ait olan bir meseledir. Şüphesiz ki, Allah, sözünde doğru olana yardım edecektir.»⁵⁵

Gene: «Ölümümü dileyen düşman Abdulhakim çok geçmeden ölecek Ashab-ı filin kökünden mahvolup gittiği gibi, o da gözümün önünde mahvolacak.» dedi.⁵⁶

Tutunduğu başka bir kehanet şuydu:

«Düşmanlar, ölümümü diliyor ve benim hakkımda kehanette bulunuyorlar. Bununla beraber, Allah, bana sekiz yıl yahut ta daha fazla yaşayacağımı müjdeledi.»⁵⁷ O sadece Ağustos 1908 yılından önce ölmeyeceğini değil, bilakis, Allah'ın kendisine bildirdiğine göre on yıl daha yaşayacak, seksen yaşına kadar yaşamış olacağını teyid etmişti. Kendi söylediğine göre Gulam'ın 1839 veya 1840 da: doğduğu bilinmektedir. «Ben 1839 veya 1840 yılında doğ-

(55) Âyinu'l-Marife, 321-22, 20 Mayıs 1908 de basıldı. Bkz. Gulam Ahmed'in görüşleri.

(56) Mevahlbu'r-Rahman, s. 21.

(57) Kltabu'l-Beriyye şerhi, s. 146, «Badr' 3 Ağustos 1904 Hayatun Nebi c. 1, s. 146.

(58) Kltabu'l-Beriyye şerhi, s. 146.

dum»⁵⁹ Aynı zamanda: «1857'de, on altı veya onyedı yaşımdaydım»⁶⁰ diye yazmıştır, söylemiştir:

a) Ebul Hakim'in kendi sağken öleceği haberi.

b) Abdülhakim'in kehanetine karşılık 4 Ağustos 1908 den sonra uzun müddet yaşıyacağı.

c) Ömrüm en azından 1920'ye kadar olması!

Bu mucizeleri, onun söylediği şeyler hakkında olup olmadığını görelim: «Peygamberlerin mucizelerinin icra edilmemiş olması imkansızdır.» gerçekten de gösterildi bu mucizeler.⁶¹ Daha ilerı giderek şunları söyledi. «Benim doğruluğumun ya da sahtekârlığımın tedkiki için, mucizelerimden daha güzel bir şey olmaz..»

Kadıyani Muhammed Hüseyin şunları yazar.

«İmamımız, beklenen Mesih, 25 Mayısı kadar zinde ve sıhhatlidir. O, Peygam-i Sulh'a bir makale yazdı fakat, güneş battıktan sonra hastalandı. Ve 26 Mayıs 1908 de sabah saat onbuçukta ruhu yaratanına irtihal etmiştir.⁶¹ Gulam Ahmed'in oğlu Beşir Ahmed: «Mevud Mesih 25 Mayıs 1908 e kadar sağ ve sıhhatte idi. Fakat karanlık bir akşamdan sonra, ölüm hastalığıyla bizi geride bıraktı ve 26 Mayıs 1908 de öldü.»⁶²

Bu şekilde Gulam Ahmed, bir kerrede ifade edilen üç mucizede yalanlanmıştı. Birinci olarak o, Abdülhakim'in belirttiği zamanda öldü. Burada o, Abdülhakimin sadık, kendinin yalancı olduğunu ispatlar, ikinci olarak ta Abdülhakim onun mucizesine rağmen Gulam'ın sağlığında ölmemişti. O, bundan sonra dahi sağdı. İhtiyarlayıncaya kadar yaşadı. Üçüncü olarak ta, Gulam Ahmed, sekiz yıl yahut daha fazla yaşayacağım diye uydurduğu kehanetine rağ-

(59) Sefine-ı Nuh s. 5 2.

(60) Aylene-ı Kamâlât-ı İslâm s. 286.

(61) Al Hakem 25 Mayıs. 1908.

(62) Siretül-Mehdi, s. 7.

men altmış sekiz veya altmış dokuz yaşlarında öldü. Bunun için biz onun ardından deriz ki: Peygamberlik iddia eden bir kimsenin mucizesinin doğru çıkmaması, onun için büyük bir düşüş ve azım bir rezalettir...»⁶³

Bu hususta gerçeği söylemiştir. Eğer birçok konuda doğruluğu tesbit edilmemişse, o takdirde bundan daha büyük bir namus lekesi ve rezalet ne olabilir ki, o, 20 Mayıs'ta düşmanına ölümle meydan okuyarak bir mektup neşretmiş, fakat altı gün geçtikten sonra düşmanı değil bizzat kendisi yalanlanmış ve rezil olmuştu.

İçerisinde yalanlar savurduğu sayısız kehanetlerinden sadece on tanesini çıkardık. Onuncu mucize gerçekten yukarda ifade edildiği gibi üç kehaneti bir arada ihtiva etmektedir. Eğer diğer sahte mucizeleri de tahkik etseydik, saha genişlemiş olacaktı. Onun için burda sadece yukardakilerle iktifa ettik, çünkü bunlar bile bu adamın gerçek rengini ve yalan iddialarını ortaya koymaya kafi gelmektedir. O, bizzat şöyle demişti: «Birtek şeyde yalanı ortaya çıkan kimseye diğer hususlarda da itimat edilmeyebilir.»⁶⁴

Biz onun değil bir, iki, oniki kehanet ya da hadisede yalanını ortaya koyduk.

Bu bahse bir hâtime olarak Kadıyani iddialarına bir göz atmaya karar verdik: «Hepsi değilse de mucizelerden bazıları doğru çıkar ve icra edilir.» der.

Sahtekârın yukarda naklettiğimiz sözünden başka bazı mucize ve sahtekârlıklarının doğruluğu veya icra edilmesi veya diğer geri kalanlarının icra edilmeyişi bu mucizelerin kaynağının Allah olmadığı neticesine götürür. Cenab-ı Allah'ın bir defasında doğru söyleyip te bir zaman gerçek dışı konuşmuş olması akla uygun değildir. Diğer taraftan

(63) Tiryaku'l-Kulûb s. 107 (birinci baskı) (ikinci baskı) s. 268.

(64) Ayınu'l-Marife, s. 222.

O'nun sözleri, değişmesi imkansız olan ebedi bir gerçektir. Böylece bu tür mucizelerin, mucidinin sadece tahmin ve kıyasları olduğu ortaya çıkmıştır. Büyücü ve müneccimlerin tahminlerinden bazılarının doğru çıkıp bazılarının da çıkmadığı gibi. Fakat müneccimler ve büyücüler asla Peygamberlerin veya vahiy alan kimsenin üslûbunu kullanmamışlardır.

İkinci olarak, kadiyanilerin davul zurna ettiği, o Gulam Ahmed'in kehanetlerine uygun olarak vukua gelen olaylar iki türde toplanır şöyle ki:

a) Gulam Ahmed bunlar hakkında asla kehanette bulunmamıştır. Ya da bunları, ancak açıkça gördüğüm gibi meydana geldikten sonra, haksız yere kendisi için olduğunu iddia etmiş veya ona isnad edilmiştir bu hadiseler.

b) Bunlara mucize demek uygun olmaz.

Birinci türe bir misal verelim: Bir Hindu olan, Pandit Dayanad, Gulam Ahmed'in düşmanıydı. Bu adam ölünce Kadıyaniler bu fırsattan bir fayda temin etmeyi düşündüler. Gulam bunun üzerine şöyle bir açıklama yaptı: «Bana karşı çıkan Pandit Dayanad'ın yakında öleceğini haber vermiştim. Bakın işte öldü. Bu mucizenin şahidi yine Şharampat isimli bir Hindu'dur.»⁶⁵ Kendi tarafından bu mucize açıklanır açıklanmaz, Şharampad: «Gulam Ahmed bir yalancı ve imansızdır. Bu mucizeyi asla ondan duymadım.»⁶⁶ diye beyanatta bulundu. Şimdiye kadar, hatta geçen yarım asırdan daha fazla bir dönemde hiçbir kadiyani, Gulamın bu mucizesini Pandit Dayanad'ın ölümünden önce söylediğini onun hiçbir makale ve kitabından çıkardıklarını ispat etmeye muktedir olamamışlardır.

Abdüllâtif ve Abdurrahman adında iki kadiyani, İngi-

(65) Ahmedin cep defteri

(66) Pandit Lekhram antolojisi ve Takzib-i Berahin-i Ahmedîye.

lizlere sövme suçundan Afganistan'da idam edilmişlerdi. Bu haber sahte kadiyani'ye ulaşınca: «Barahin-i Ahmediye kitabının 511 inci sayfasında onların idamı hakkında daha önceden mucize beyan ettiğini ve bunu da: «O iki keçi boğazladı» vahyinin karşılığı olarak belirttiğini açıkladı.»⁶⁷

Gene şöyle bir açıklama yaptı: «İki keçi»den kastedilen anlam, infaz edilen bu iki kişidir.»⁶⁸

Bu apaçık bir yalan ve hileli bir sözdür; Çünkü Gulam Ahmed bu ayeti ancak o iki casusun idamından sonra tefsir etmiştir. Daha önce yapmamıştı.

Bu sebepten dolayı, kadiyanilerin var sayılan bu vahiy esası üzerinde, Gulam Ahmed'in peygamberliğini ispat etme arzuları hem boşa hem de yalana çıkmıştır. Maamafih Gulam Ahmed'in bu vahyi kendi arzusuna göre apayrı bir manada tefsir etmesi oldukça gariptir. Asıl metin şudur: «Vahiyde boğazlanan iki keçiden murad, Muhammedi Bigam ve onun babasıdır.»⁶⁹ Gulam'ın bu tefsirinden cayması, ancak bir tahrif ve sahtekarlık olur. (Binaenaleyh bu tefsir benim değildir diyemez.) Bu da bu adamın saçmalığı ve döneçliğine yeni bir ölçüdür.

Arkadaşları tarafından ona isnad edilen sahte mucize örneğinden ikincisi şudur: «Üstad Muhammed Faizi; hazretlerin, ölümü hakkında mucize beyan ettiği muhasımlarından biridir. Faizi dediği gibi öldü. Bu mucize Alice-naplarının Mevahibu'r-Rahman adlı kitabında mevcuttur.»⁷⁰ Bu görünen bir yalan ve açık bir sahtekârlıktır. Bize bu mucizenin Mevahibu'r-Rahman kitabında olduğunu ispat edemeyecekler. Bu mücadele davetini kabul edecek daha doğmamıştır. Bu türlü misaller çoktur. Herhangi bir şey

(67) Tezkiretüş-Şehadeteyn

(68) a.g.e.

(69) Encam-ı Ethem'in zeyl s. 57.

(70) Ahmed'in cepdefterl

vukua gelince, Gulam Ahmed: «Bunu ben daha önce söylemiştim» demeye yeltenirdi.

Onun tahrıklarına kapılarak, kadiyaniler söylemediği hatta aklından dahi geçirmediği şeyleri ona isnad ettiler. Bu ikinci türden sayısız misaller vardır, yani her ne kadar kullandığı sözler hadiselerle uymuyorsa da hadiseler vuku bulduktan sonra, onları mucize olarak nitelendirme... Birkaç tanesini sunalım. Gulam Ahmet şöyle bir iddiada bulundu: «Mahasımlarımdan Doey⁷¹ isminde bir adam, karşılıklı hakaret düellosuna girse de girmese de, ölecek. Kadiyaniler de bu adam Gulam Ahmed'in mucizesine mutabık olarak öldü⁷²derler. Buna mucize denebilir mi? Eğer denebilirse, bu çeşit mucize ızhar etmek herkes için mümkündür, çünkü, Gulam Ahmed onun ölümüne ne bir zaman tayin etmiş ne de sınıır. Doey'in öleceğini basit olarak söylemiştir. Ebedi olarak yaşayan herhangi bir kimse var mı? «Yeryüzünde bulunan her canlı fanidir. (Ancak) azamet ve ikram sahibi olan Rabbinin zatı baki kalacaktır.⁷³ Ve her (nefis yaşayan) canlı ölümü tadıcıdır.»⁷⁴ Gulam Ahmed bunları söylese de söylemese de olacak olur. Kadiyaniler eğer Gulam Ahmed, Doeyin ölümü hakkında önceden bir haber vermemiş olsaydı, onun ebedi yaşıyacağını mı zannediyorlar? Azıcık dahi akıllı olan onun sözünün bir mucize olduğuna kanar mı? Gulam Ahmed'in kendi şu itirafta bulunur: «Bir mucize harikulâde birşey ihtiva etmedikçe mucize değildir.»⁷⁵ Doey'in ölümünde harikulade olacak ne vardı? Her doğan ölecektir. Gulam Ahmed öldü, arkadaşları, birinci halifesi, oğulları kardeşleri, hanımları ve akrabaları

(71) Ahmed'in cephdefteri, Hadım kadiyani, s. 384.

(72) a.g.e.

(73) Rahman sûresi, 26-27.

(74) Âl-i İmran, 186, Enbiya, 135.

(75) Tiryaku'l-Kulûb, s. 1151.

aynı şekilde hep öldüler. Mucizenin içinde bir zaman belirlenmesi olsaydı o zaman bu mucizede akla uyar bazı şeyler olabilecekti. Gulam Ahmed'in mucizelerinin çoğu tabii şeylerdir. İşte demiş olduğum gibi... Falan öldü, filan ölecek...»

Bu tabiatlar cinsi misalden Kadiyanilerin borusunu örttürdükleri ikincisi, gerçekte çoğu kere meydana gelen şeyleri metinlerden çıkarıp reddiye çekmeden önce, zelzele ve veba hakkında önceden bir haber vermenin, mucize olarak ifade edilemeyeceğini söylememiz yerinde olur. Bu şekilde mucize izhar etmek; beşinci bölümde anlattığımız gibi, Gulam Ahmed'in nazarında bile bu gibi şeylere uymaz. Burada biz, onun tarafından sunulan bazı beyanları ele alacağız, daha bunları zikretmedik. 'Mucize' hakkında der ki, Mucize; hakkında daha önceden haber verilen; müneccimlerin zelzele, kuraklık, harpler ve afetler hakkında önceden verdiği haberlerden ayrı olarak, Allah'ın güç ve kudretiyle ilgili hususlardır.⁷⁶

Gulam eserinde şunları da yazar: «Mucizenin gayesi, dava ve delillerin teyididir. Eğer mucize dava ve delile bağlı kalırsa, böyle bir mucize açık ve anlaşılır olmalıdır.»⁷⁷ Yine der ki: «Bir mucize, araştırılmalıdır, içinde insan gücünün ötesinde tabiat üstü bir şey var mı? Yoksa astronomi ve fizik yardımıyla bir insan 'aklı için söylenmesi mümkün olan şey mi? Birincisi mucize ve ikincisi ise bilgidir.»⁷⁸

Hz. İsa'nın İncil'de zelzele hakkındaki haberini tenkid ederek der ki: «Zelzeleler, harpler, ölümler ve kıtlık hakkında verilen haberler mucize değildir.»⁷⁹ I. halifesi Nuredin şunları yazar: «Zaman tayin etmeksizin kıtlık, zelzele

(76) Barahin-i Ahmediye s. 255.

(77) Tuhfe Golarviya s. 121-22.

(78) Tiryaku-kulûb, s. 155.

(79) İzaletü'l-Evham,

ve tabii âfetler hakkında verilen habere mucize demek mümkün değildir.»⁸⁰

Biz buna sadece Gulam Ahmed'in Hz. İsa'yı hafife alan ifadesini ilâve edeceğiz: «Bu zavallının mucizeleri neydi? Zelzele, kıtlık ve savaşlar olacak... Bu gibi şeyler hakkında verilen haberlere niçin mucize ve gaibden haber verme denmiştir? Anlamıyorum. Zelzeleler öteden beri olan şeyler değil mi? Dünyanın bir bölümünde hiç harp olmamış mıdır? Bu aptal İsrail'li (!) İsa, bu gibi şeyler hakkındaki haberlere neden mucize der?»⁸¹

Bütün bunlardan sonra, kadiyanilerin «Gulam Ahmed, Hakikatu'l-Vahy» kitabının 220. sayfasında vebanın baş göstereceğini söylemiş ve onun bu mucizesine mutabık olarak ta veba zuhur etti» diye ne cesaretle söz söyledikleri anlaşılabilir bir şeydir. Gene derler ki: «Siretu'l-Hilafet kitabının 62. sayfasında, o (Gulam) muhasımlarının vebaya yakalanmasını dilemiş ve bu hastalık dediği gibi onları yakalamıştır.»⁸²

Gulam Ahmed'in yukarıda nakledilen bütün bu sözlerinden sonra, «Gerçekten Allah bana, kıyamet misali birçok zelzele olacağını haber verdi... Bu mucizeden sonra o zelzelenin vukua gelmesinden korkmalı ve dikkat etmeli. Bu mucizeden dolayı evimi terkettim. Çadırlar kurdurttum, orada kaldım. Bunlara bin rupi kadar para harcadım. Böyle kim yapar ve bu kadar parayı, bu olayın vukuuna kesin bir itikat konusu olarak inanandan başka kim harcar?»⁸³ demeye cesaret etmesinden daha acayip ne olabilir?

Bu mucize Gulam Ahmed'in beyanatı altında mı olmuştur? Değilse ve vebadan haber veren ilk mucize İsa'nın

(80) Faslu'l-kıtap, Nureddin.

(81) Encam-ı Ethem şerhi, s. 4.

(82) Ahmedin cepdefterleri

(83) Tebliğ-i risalet, c. X. s. 96-97.

mucizesinin tıpkı bir benzeri değil midir? Daha sonra kendisinin söylediği şeyle Allah peygamberi İsa'ya niçin hücum etmiştir? O, «Yalancının sözü tezatlardan uzak kalmaz»⁸⁴ derken gerçeği söylemişe benziyor.

Şimdi veba hakkındaki kehanetini inceleyelim: Kadiyaniler der ki: «Gulam Ahmed, 'Hakikatu'l-Vahy' kitabında vebanın zuhur edeceğini hakikaten haber vermiştir. Gerçekten de veba, onun önceden haber verdiği gibi çıkmıştır.»⁸⁵

Maamafih bilinen şey şudur ki, Gulam Ahmed veba yayılmadan önce geleceğini haber vermemiştir. İşte onun gerçeği kabullenışı: «Peygamberliğimin delillerinden bir tanesi; Pencap bölgelerinden sadece bir tanesinde vebanın varlığı bir gerçekken, bütün Pencap'ta veba salgını olacağını bildiren mucizemdir. Ve gerçekten veba, bütün Pencap bölgesine yayılmıştır.»⁸⁶

Yine der ki: «Vebanın Pencap bölgelerinden sadece iki tanesinde görüldükten sonra bu hastalığın bütün Pencap'ta vuku bulacağı bana (Allah tarafından) bildirildi.»⁸⁷

Bu konu, üzerinde fazla düşünmeyi icabettirmez. Allah korusun bir kişi bir bölgede vebaya yakalanınca, komşu bölgelere de yayılma istidadı gösterir. Öyleyse Gulam Ahmed'in bu kehanetinde yeni birşey ne var ki?

Sahte Gulam, vebanın Kadiyan'a giremeyeceğini iddia eder dururdu. Bununla birlikte, şehre hatta «Nuh'un Gemisi gibi» dediği evine bile girmişti. Geçen sayfalarda kaynak göstererek bunun üzerinde iyice durmuştuk.

Mucizenin üçüncü kısmı, Sahtekâr Gulam'ın dediğine göre şudur: «Vebanın hasımlarım arasında yayılması için

(84) Berahin-i Ahmediye zeyli, c. V, s. 112.

(85) Ahmed'in Cep defterl.

(86) Hakikatu'l-Vahy, s. 220.

(87) Melfuzat-ı Ahmediye, c. VI.

aleyhlerine dua ettim.»⁸⁸ Bunun anlamı, kadıyaniliğe inananlardan ve Gulam Ahmed'e karşı çıkanlardan başkasına tesir etmeyecek demektir. Bu, başka yerlerde bir sözlerinde de ifade edilmiştir: «Veba musibeti, ancak sefih ve günahkârlar içindir.»⁸⁹

Fakat gerçekte olanlar neydi? Sahtekâr Gulam'ın itiraf ettiği gibi, çok sayıda kadıyanî veba hastalığından öldü: «Mezhebimizin mensubu bulunan bir şahıs vebadan öldü.»⁹⁰ Sadece bu değil, hazretlerin (!) kendisi bu hastalığın yayılmasından öyle korkuyordu ki:

«Mevud Mesih, bu sepicî hastalığın alıp yürüdüğü zamanlar, o kadar dikkatli idi ki, dışardan bir mektup alıp ona dokununca derhal ellerini yıkardı.»⁹¹ Ve koyun etini, «İçerisinde veba mikrobu var diye yasak etti.»⁹² Vebanın çeşitleri Kadıyan'da öyle bir had safhaya vardı ki, göz yaşları dökerek: «Ya Rabbi! Bu bulaşıcıyı cemiyetimizden çıkar» diye yalvarmaya başladı.

Öyleyse işte kadıyanîlerin usanmaksızın halkı aldatmak için terennüm ettikleri veba kehaneti övgülerinin gerçek yüzü budur.

Şimdi zelzeleyi ele alalım: 4 Nisan 1905 tarihinde, Hindistan'da bir çok zelzele oldu. Yer küre dışbükey vaziyeti aldı. Çok sayıda can zıyatı oldu, evler viran oldu ve nice meskenler silindi. Can ve kan bakımından münferit ve toplu kayıplar, sayılamayacak ve ölçülemeyecek derecede idi. Bu deprem, «Kangra Zelzelesi» diye bilinmektedir.⁹³

(88) Sirru Hilafe, s. 62.

(89) Tefsiru hazinetu'l-İrfan.

(90) Hakikatu'l-Vahy, s. 113.

(91) el-Fadl'dan, 28 Mayıs, 1937.

(92) Sıretu'l-Mehdî, c. 1, s. 38.

(93) Kangra, Hindistan'da o zamanki zelzelenin merkezi olan bir kasabadır.

Depremden sonra yine deprem olacağı bilinen bir jeolojik gerçektir. Onun için sahtekâr bu fırsattan yararlanmayı düşünmüştür. Böylece, zelzeleden dört gün sonra, 8 Nisan 1905 de «Bir gün öğlenden sonra saat üçte müthiş bir zelzelenin olacağını vahyetti.» Tanrı yeni bir ayetini gösterecek. Bu depremin ne zaman olacağına gelince, onu bilmem. Belki birkaç gün yahut birkaç hafta veya bir kaç ay yahutta bir kaç yıl sonra olabilir.»⁹⁴

Bu, deprem hakkında, Gulam Ahmedden sadır olan ilk haberdirdi. Bu ikazdan bir hafta sonra, 15 Nisan 1905 te şu uyarıyla ikinci bir ikazda bulundu: «Birkaç hafta sonra şiddetli bir deprem olacak. Yerküre altüst olacak. Şehirler viran olacak. İnsanlar, ağaçlar ve taşlar mahvolacak. Deprem, bir anlık olacak. Fakat tabii ki dünyanın çehresi değişecek. Hatta cinler ve kuşlar bile müteessir olacak.»⁹⁵ Depremden söz edilmeksizin günler geçti. Mucize, umumî hatlarıyla zaman bakımından bir şüpheye mahal bırakmadığı için, halk, depremin zamanı hakkında Gulam'a soru sormaya başladılar. Onlara nasihat vererek şu sözlerle mukabele ediyordu: «Gerçekten Allah bana kıyamet gibi şiddetli deprem olacağını haber vermiştir. Bu mucize üzerine ben evde oturmuyorum. Çadırlar kurdurdum çadırda oturuyorum.»⁹⁶

Gulam'ın takındığı bütün bu âmirane tavırlar ve tahminlere karşılık, günler geçiyor fakat zelzele olmuyordu. Tenkit hareketleri öylesine geliştirdi ki, mayısın yirmiikisinde şu enteresan beyanda bulundu: «Tanrının vahyinde bildirdiği zelzelenin gerçek bir zelzele olması gerekmez. Bu zelzelenin anlamı şiddetli bir âfet olabilir. Fakat bunlarla

(94) İkazlar, Tebliğ-i Risalet, c. 10, s. 60.

(95) Nusretü'l-Hak, s. 130.

(96) Tebliğ-i Risalet, c. 9, s. 96-97.

birlikte, zelzele sözümün kelime anlamında kullanılmış olduğunu tahmin ediyorum. Bu sebepten ben çadırda kalıyorum. Evimi terkettim. Hem, depremin bahar mevsiminde olacağı bana vahyedilmiştir.»⁹⁷ böylece bir yalan daha söylemişti. Bahar gelmiş ve geçmiş hala o (kıyamet dehşetindeki) zelzele olmamıştı. Ama O, ne sustu, ne de arlandı. Tekrar: «Haber vermiş olduğum zelzele gerçekten sağlığında benim ülkemde olacaktır. Tehir edilmiş olabilir fakat onaltı seneden fazla tehir edilmeyecektir. Ben hayatta iken zelzele mutlaka olacak.»⁹⁸ şeklinde beyanatta bulundu.

Ne oldu? Bu sahtekar öldü de halâ zelzele olmadı.

Kadiyaniler bu zelzelenin, Gulam Ahmed zamanında olmadığını itiraf etmek zorundalar. Bu itirafı yapanların başında, II. halifesi Mahmud Ahmed gelir: «Hazret bu zelzelenin vukuundan önce ölmüştür» der.⁹⁹

Ve şimdi, kadiyaniler, herhangi bir şehirde bir zelzele olunca hemen, bu Gulam Ahmed'in mucizesi üzerine olmuştu diye iddiaya kalkışırılar. Onlara,: «Bunu nasıl iddia ediyorsunuz? Sizin lideriniz yalancı peygamber (olan Gulam Ahmed) açıkça bu zelzelenin, sağlığında, kendi ülkesinde olacağını söylemişti. Öte yandan, Gulam Ahmed'in Peygamberliğinden önce hiç zelzele olmamışmıydı ki dünyada? diye sorulabilir. Akli başında hiçbir kimse bu saçmalara evet diyemeyecekti.

5 Nisan 1905'te olan zelzeleye gelince Gulam Ahmed bu zelzele hakkında mucize beyan ettiğini iddia etmemiştir. Gulam Ahmed'in arkadaşlarının da bu zelzele hakkında

(97) Review of Religions c. 4. s. 344.

(98) Nusrat'ul hak zeylinin haşşyesi s. 98.

(99) Davetü'l-Emlr, Mahmud Ahmed, s. 231.

herhangi bir söz söylediğini, bir haber verdiğini, ispat etmeleri imkânsızdır.

İşte kadiyanilerin hakkında, ortalığı velveleye verdikleri kehanetler bunlardır. Hele, eğer bu mucizeler doğru çıkmazsa birinci olarak Cebrail'den vahiy alan bir peygamberlik iddiasının bir delili ortadan kalkmış olacaktır. Çünkü Gulam Ahmedin dediğine göre, zelzele ve tabii âfetlerin haber verilmesi, mucize ifadesi içine girmez. Ve ikinci olarak ta, bir doğru ve sonra yalan çıkan beyanlar, bunların esasında Allah'tan olduğu kanatini veremez. Bunlar Allah'tansa, bazılarının vukû bulmaması imkansız olacaktır. Bu sebeptendir ki Gulam Ahmed şöyle demişti:

«Mucizelerin bir kısmının yerine gelip de bir kısmının olmaması diye birşey kabul edilemez.»¹⁰⁰

Alelâde bir kimsenin, tabii olaylar hakkında tahmin yapması, umumî bir gözlem meselesidir. Gerçekten, bu haberlerin bazıları doğru çıkar, bazıları da çıkmaz. Fakat sırf bazı haberlerinin doğru çıkması üzerine bu kişiye ne peygamber, ne de veliyyullah denir. Gulam Ahmed aynen şöyle der: «Bazı zâniyelerin, iğvacıların, ırza tecavüz edenlerin, hırsızların, gayri meşru mal elde edenlerin ve Allah'ın emirlerine karşı gelenlerin, hayal gördükleri anlaşılmıştır.»¹⁰¹ Gulam şöyle bir iddiaya da yer verir:

Arabistanda, Şeytandan ilham alan çok sayıda kâhinler vardı, çünkü onların önceden verdikleri bazı haberleri doğru çıkmıştır.»¹⁰²

Kadiyanilerin kitaplarından ve yazılarından (metinlerinden) çıkardığımız apaçık delillerin yardımıyla; önceden verilen haberlere uygun olarak, bir tane mucizenin

(100) Kıtabu'l-Berlyye s. 21.

(101) Hakıkatu'l-Vahy, s. 2.

(102) Zaruretu'l-İmam s. 17.

dahi gerçekleşmediğini ispat ettik. Hatta izahlara dahil olmayanlar da vuku bulmamıştır. Bu (terslikler ve başarı-sızlıklar) sahtekar ve yalancı Gulam için kahhar olan Yüce Allah'ın cezasının daha bir miktarıydı. Kadıyaniler, bazıları gerçeği bilmiyerek, bazıları da bilebile haktan saparak başlarını körü körüne dalalete sokmuşlardır. Bu bir gerçektir. Allah'tan, onlara, doğru yolu göstermesini, hakka götürecekle vasıtayı ihsan etmesini; batılı batıl olarak göstermesini, ve batıldan kaçınma gücünü ihsan etmesini dileriz. Çünkü, o, ne güzel dost, ne güzel yardımcıdır.

Kadiyaniler, Gulam Ahmed'in Resulullah Muhammed (s.a.v.)'in verdiği habere göre bir peygamber olarak, âhir zamanda dünyaya nüzûl etmesi beklenen İsa mesih olduğuna inanırlar. Bunun için bütün insanların, özellikle müslümanların onun yolundan gitmeleri ve ona inanmaları bir görevdir, derler. Onun için, bu iddiaya misal verelim: Gulam der ki:

«Beni sırf o yalancı meluna karşı bir elçi olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, O, beni gönderdi ve beni mevûd Mesih kıldı.»¹

Daha ileri giderek: «Benim davam bütün semavi kitapların âhir zamanda geleceğini haber verdiği mevud Mesih oluşumdur.»² der.

Gene der ki: «Bütün bilginler, ulema, Mesih'in hicri ondördüncü asırdan önce yahut ondördüncü asrın başlarında geleceği ve bu zamanı da aşmayacağı hakkında icma etmiştir. (Bunu kim nerede söyledi?) Benden başka, ondördüncü asırda hiçbir kimsenin bu durumu açıkça iddia etmediği aşıkardır. Bunun içindir ki ben beklenen Mesihim.»³

(1) Tefliğ-ı Rısalet, c. s. 18.

(2) Tuhfa Golervıya s. 195.

(3) İzaletu'l-Evham, s. 685.

Bu sözü, onun davasının garip bir müdafasıdır. Maamafih Bütün bunlardan sonra bu iddiasından şöyle diyerek rucû eder. «Ben Mesih'in bir benzeri olduğumu iddia ettim yoksa bazı yanlış telakkiler gibi Mesih olduğumu söylemedim.. Ben, Meryem'in oğlu Mesih olduğumu katiiyen iddia etmem. Diğer taraftan, benim hakkımda böyle birşey söyleyen adıma tertip yapan bir günahkâr ve bir yalancıdır. Benim iddiam, Mesih'in bir sureti olduğumdur, yani, İsânın bazı rûhî yüce vasıfları, alışkanlıkları ve ahlâkî hususiyetleri, Allah tarafından benim (tabiatıma) yaradılışıma, bahşedilmiştir.»⁴

Başka bir vesile üzerine şöyle demiştir: «Benim Mesih olduğum ve benden sonra hiç Mesih gelmeyeceği iddiasında bulunmadım. Diğer taraftan inanıyor ve tekrar diyorum ki, benden sonra bir değil, onbin Mesih gelecektir.»⁵ yani, şimdilik bana tabi olun ve benden sonra başka bir kişi Mesih olduğunu iddia ederse, o zaman ona inanınca ona aynı şekilde inkıyad edin...

İşte yalancılar, bu kadiyani Mesih Gulam gibi davasını yaymada dikkatsiz ve kayıtsızca iş yapar. Bu tür şeytanî çılgınlık ve saçmalarla kadiyaniler saf halkı aldatmayı ve müslüman kitleyi, Mesih'in nüzûlü hakkındaki inançlarının boyunduruğu altına sokmaya zorlarlar. Mesih İsa'ya ve Peygamberimize selat ü selam olsun.

Gulam Ahmed, son derece bayağı iddiasını tahkik edecek kadar güçlü ve kuvvetli değildir. Kendisi yeteri kadar davasını yalanlar.

Biz gene, bu problemi, onun tezatlarına, yalanlarına, şeytanca çılgınlıklarına ve tuhaf hikâyelerine sorulara yönelterek, ilmî bir şekilde müzakere etmeyi kararlaştırdık.

(4) a.g.e.s.296

(5) a.g.e.

Bizim gayemiz, bütün şüpheci ve müteredditlerin bunlara meyilli olan, yahut her ikisine de uyanların sığınacakları yolları kesmektir.

Allah Resülü Mesih'in evsafını açıkça sayarak ve şahsını, şemalini ona benzemeye kalkışmayı hiç bir şeytan'ın taklit edemeyeceği şekilde anlatmıştır.

Ebu Hüreyre (r.a.) peygamber (s.a.v.)'in şöyle dediğini rivayet etmiştir:

«Nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, Meryem'in oğlu yakında aranızda adaletli bir hakim olarak inecektir. Salibi kıracak, domuzu katledecek, cizyeyi kaldıracak ve zenginlik etrafta öylesine alıp yürüyecek ki, hiç kimse onu kabul etmiyecek ve bir secde dünya'dan ve içindekilerden daha hayırlı olacaktır.» Ebu Hüreyre: İster-seniz: «Ehli kitaptan hiç bir kimse ölümünden önce ona inanmayacak...»⁶ diye inşa edin derdi.

Nuvas bin Seman, uzun bir hadiste Rasulullah'ın Mesihin geleceği hakkındaki sözünü şöyle nakleder:

Abdullah b. Amr Allah Rasulünün şöyle dediğini rivayet eder: Meryem oğlu İsa dünyaya inecektir. Orada evlenecek, zürriyeti olacak ve kırkbeş yıl yaşayıp sonra ölecek. Benim türbeme gömülecek. Sonra ben ve Meryem oğlu İsa, Ebu Bekir ve Ömerin arasında bir mezardan beraber kalkacağız.⁷

Buna benzer çok sayıda rivayetler nakledilmiştir bu konuda.

Bu rivayetlerde peygamber (s.a.v.) mevud Mesih'in tavsifi özelliklerini anlatmıştır. Kim olacağını, nereden geleceğini, nereye geleceğini, nasıl olacağını, onun çağında

(6) Buhari ve Müslim

(7) Müslim Ebu Davud Tirmizi İbn Mace, Ahmed: Original wording of Müslim.

nelerin vukua geleceğini, dünyada ne kadar kalacağını ve nereye gömüleceğini... Bunu açıkça ortaya koymuştur:

1) Gelecek Mesih, Meryem'in oğlu İsa'dan başka birisi olmayacak. Ne başka birinin oğlu ne de onun bir benzeri.

2) O, semadan inecektir. Ne var ki o, bir peygamber gibi görevlendirilmeyecek fakat onun peygamber oluşu ve arza ineceği kaçınılmaz bir gerçektir. Çünkü Rasulullah (s.a.v.): «O (Mesih) aranızda maddi varlığıyla (bizzat vücuduyla) inecektir» buyurmuştur. 'Semadan inmek' müstakil bir peygamber olarak görevlendirilmiş anlamına gelmediği bilinen bir şeydir.

3) O, semadan, Şamın doğusunda ak minareye inecektir. İndiğinde, iki (kat) sarı kumaşa bürünmüş olacak. El ayaları iki meleğin kanatları üzerinde dayalı olacak.

4) Nüzûl esnasında bütün kafirler ölecek.

5) O adaletli bir idareci olacak, ne başkasına tabi olacak ne de adaletsiz bir idareci.

6) Salibi kıracak ve bundan sonra ona ibadet edilmeyecek.

7) Domuzun bir daha yenmemesi için öldürülmesini ve tamamen imha edilmesini emredecek.

8) Bütün insanlığı İslamın etrafında toplayacak, İslâm'a muhalefette bulunacak başka hiçbir itikat kalmayacak.

9) Lidya giriş kapısında Deccalı öldürecek.

10) Onun zamanında zenginlik öylesine yaygın olacak ki halktan dilenen hiçbir dilenci kalmayacak. Bu durum ihsan ve nimetlerin bol oluşundan dolayı olacaktır.

11) Halkı Allah'a ibadete davet edecek. Ahali bu davete uyacak ve bütün, zenginliklerden ve en lezzetli şeylerden ileri tutacak, bu ibadeti.

12) Yeryüzünde tamamen sulh olacak öyle ki arslan-

lar develerle, sığırlar parslarla, kurtlar koyunlarla, otlayacak ve çocuklar yılanlarla oynayacak, bu zararlılardan zarar görmeyecekler.

13) Nüzûlünden sonra ya sadece haccedecek, yahut hacdan sonra umre yapacak veya hac ve umreyi birlikte ifa edecek.

14) Yeryüzünde kırk yıl kalıp ondan sonra ölecek.

15) Müslümanlar namazını kılacaklar.

16) Peygamber (ş.a.v.)'in bulunduğu türbeye defnedilecek.

Beklenen Mesih'in meziyetlerinden ve evsafından bazılarıdır bunlar. Bunlar zikredilen rivayetten çıkarttıklarımızdır. Şimdi Gulam Ahmed'in: «Bütün ilahi kitapların hakkında önceden haber verdikleri Gelecek olan Mesih Ben'im, iddiasını inceliyelim. Bakalım bu evsaf ona yaklaşıyor mu?

1) O meryemin oğlu değil, ismi de İsâ değil; bilakis: onun ismi «Benim ismim Gulam Ahmed, Babamın ismi Gulam Murtaza ve dedemin ismi de Ata Muhammed'dir.»⁸ Sözüyle açıkça belirttiği gibi ismi meydandadır.

Onun anasının isminin Meryem olduğunu hiç bir kimse tahayyül edemez. Anasının ismi gerçekte Çirah Bibi idi. İşte kadıyanî bir yazarın, onun ismini zikrederek söyledikleri: «Kâinatta Seyyide Âmine'den sonra gelen dünya kadınları arasında mertebesi en yüksek olan anne, ihtişamı yüce olan Gulam Ahmed'i doğuran Çirah Bibi'den başka bir kadın daha yoktur.»⁹

Öyleyse onun asıl ismi Gulam Ahmed, babasının ismi Gulam Murtaza, annesinin ismi de Çirah Bibi idi. Halbuki,

(8) Şerhu Kitabü'l-Berîyye. Yakup Kadıyanî s. 134.

(9) Hayatü'n-Nebî, Yakup Kadıyanî, c. 1. s. 141-2.

Rasulullah: «Meryem oğlu İsa, aranızda inecek»¹⁰ buyurmuştu.

İsa'nın adını şu sözlerle açıklamıştır: «Deccal, ümmetin arasından çıkacak. Bir kırk kalacak. Bu gün mü, ay mı yoksa kırk yıl mıdır, bilemem. Sonra Allah Meryem oğlu İsa'yı Urve b. Mes'ud suretinde gönderecek.»¹¹

Gulam Ahmed, yukardaki gerçeğe ters düşünce, müfrit bir aptallık ve hilekârlığa baş vurmak suretiyle de olsa, Meryem oğlu İsa olduğunu ispat etme gibi saçmalıklar yapmaya başladı. Ve şunları yazdı:

«Ben Meryem kıldım. İki sene Meryem olarak kaldım. Sonra İsa'nın ruhu, Meryem'e nefhedildiği gibi, içime nefhedildi. Bu suretle ben, mecazî olarak hamile kaldım. On ay geçmeden, Meryem olmaktan çıkıp İsa kıldım. Böylece ben, Meryem oğlu İsa oldum.»¹² Bunlara ilâveten şunları söyler: «Gerçekten, Allah bana, İsa'ya hamile kalan Meryem adını vermiştir. Ben Cenab-ı Allah'ın Tahrim suresindeki «Ve bir de İmran'ın kızı Meryem'i (misal olarak yarattığımız ruhtan) üfledik, intikal ettirdik» diye sözünü ettiği kimseyim. Çünkü Meryem olduğunu ve İsa'nın ruhunun içine nefhedildiğini iddia eden sadece benim.»¹³

Bir keresinde de: «Ben kendimin sanki bir kadın olduğumu idrak etmiştim. Sonra Allah bana erlik gücünü verdi.»¹⁴ diyerek hamakat ve aptallık derekesine inmiştir. O, bu vahiylerden kastedilen kimsenin kendisinin olduğunu kabul etmiş ve kendinin Meryem oğlu İsa olduğunu ispat etmeye koyulmuştur. Bu konuda getirdiği bu deliller, önce geçenlerden daha az geçersiz değildi. Örnekler vere-

(10) Muttefekun aleyhdir. (Buhari, Müslim).

(11) Müslim ve Ahmed b. Hanbel.

(12) Sefîne-i Nuh, s. 16.

(13) Tahrim Suresi, Ayet, 12.

(14) Hakikatü'l-Vahy, s. 337.

cek olursak: «Meryem oğlu İsa olarak Mesih'in anlamı sonrakine benzemiş olmasıdır. Ben bir çok yönlerden İsa'ya benzerim. Hatta doğumum da ona benzer. Onun doğumunda kimsede görülmeyen bir başkalık vardır. (yani babasız doğmuştur.) Benim doğumumda da bir benzeri görülmeyen durum vardı. Ben bir kız çocuğu olarak doğarken benimle birlikte yine bir doğum olmuştu. Bu, bir defada sadece bir çocuğun doğması, alışla gelen bir şey olduğu için insan yaratığının mucizevî bir eşsizliğidir.»¹⁵

Bundan da daha aptalca başka birşey olabilir mi? Maamafih Gulam bundan daha tutarsız şeyler ifade etmiştir: «Bu ümmetin Mesih'ine gelince, İsa (a.s.) ile bir benzerliği vardır, yani İsa tamamen bir israili değildi, sadece annesi tarafından İsrailiydi. Bunun gibi ben de dedelerimden bazılarının seyyid olması hasebiyle Haşimiyim. Maamafih babam onlardan değildi.»¹⁶

Bu yolda şunları da beyan eder: «Ben kureyşten olmamam nokta-i nazarından İsa'ya benzerim. Fakat ondördüncü asırda, diğer peygamberlerde olduğu gibi Hz. Muhammed (s.a.v.)in Peygamberlik silsilesine dahil olmak üzere gönderilmiş bir peygamberim. Aynı şekilde İsa'nın da babası olmadığı için İsrail oğullarından değil ve fakat Musa'yı takip eden bir peygamberdi ve Musadan ondört asır sonra gelmiştir.»¹⁷

Bununla kalır mı? Hayır, asla; başka bir zaman şunları yazmıştı: «Benim, nüzûl edecek olan Meryem oğlu İsa olduğuma inanın. Ben, babası olmayan ruhanî kimseyim ve bu, babasız dünyaya gelen Meryemoğlu İsa ile insandan babamın olmayışı yönünden benzer oluşumuzdur.»¹⁸

(15) İslâm Kurbanı, Yar Muhammed Kadiyanî, s. 34.

(16) Muhadara Sıyalkot, No. 17.

(17) Tezkiiretüş-Şehadeteyn, s. 33.

(18) İzaletu'l-Evham, s. 659.

Bütün bunlarla birlikte, kadıyanilerin müslümanların Gulamı Beklenen Mesih olarak kabul etmelerini arzu eder olmalarını ve ona inanmalarını, beklemlerini bir türlü anlayamadım. Ne cesaret! Apaçık bir tertip! Nasıl da sırtan bir yalan! «Kendi kendini nakzetme, yalancı kimselerin sözlerinin kaçınılmaz bir vasfıdır.»¹⁹ sözüyle kendini daha iyi anlatır.

2) O, gökten inmemiş, Hindistan'da, Doğu Pencapta bir kasabada doğmuştur.

Bir kadiyani gazete şunları yazar: «Kadiyan, Mesih'in doğduğu, yaşadığı, defnedildiği yerdir ve Gulam Ahmed'in doğduğu ev bu kasabadadır.»²⁰

Kadiyaniler, sema kelimesinin ne Müslim'in ne de Buhari'nin eserlerinde bulunmadığı itirazını ileri sürerler, semadan inme müslümanlar tarafından haksız yere ilave edilmiş ve nüzûl'ün manası da görünmek, ortaya çıkmaktır, derler. Bu itirazın cevabı ise «sema» kelimesi tarafımızdan ilâve edilmiş değil, bilakis el-Esma ve's-Sıfat bölümünde Beyhaki'nin Ebu Hüreye'den rivayet ettiği hadiste peygamber (s.a.v.) tarafından söylenmiştir. Allah Resûlü (s.a.v.) buyururlar ki: İmamınız sizin içinizden olacakken, Meryem oğlu İsa aranızda nüzûl edince nice olacaksınız.» Bunun için nüzul kelimesinin manasını sadece ortaya çıkmak olarak almak doğru olmaz. Kadiyaniler, bu 'sema' kelimesini Buhari ve Muslim'in her ikisinin de rivayetlerinde nakletmezken Beyhaki'nin bu rivayeti onlara isnad etmesine itirazda bulunurlar. İmam Suyutî, bu hadisi «sema» kelimesi geçmeksizin Beyhaki'den aynen alır. Bu da,

(19) Berahin-i Ahmedlyye zeyli, c. 5, s. 112.

(20) 'El-Fadl', 13 Aralık, 1929.

bu kelimenin bu hadisten ayrı olarak düşünülmemesi neticesini ortaya kor.

Bu soruyu değerlendirmek için, Beyhaki'nin bu kitabının nasıl bir kitap olduğunu anlamalıyız. Bu kitap sahih hadisleri toplayan kitaplardan biridir. Başka bir deyişle, İmam Beyhaki, Buhari, Müslim, Tirmizi, İbn Mace gibi, hadiscilerin yaptığı şekilde hadisleri esas kaynağı olan Resulullah'a dayanan rivayetler yapar. O, Mişkatu'l-Mesâbih, Büluğu'l-Meram gibi sadece hadisleri toplayan bir telif eseri değildir. Bu iki tip hadis kitabı arasındaki fark birinci olarak, bir rivayeti bir kitaba isnad edince onun gayesi, sadece bu sika rivayetin esasının kaynak kitapta bulunduğunu göstermektir. İkinci durum da, sahih bir kitaba isnad ettirilince, gaye bu sahih rivayetin ve kaynağının tamamen açıklanmış olmasıdır.

Onun için, Beyhaki'nin bir hadisi, Buhariye isnad etmesi, bu rivayetin kaynağının Buhari olduğunu demek istemiyordur. Diğer taraftan, bu rivayetin Buhari tarafından ilk kaynağına dayandırmış olduğunu ortaya çıkarmak istemiştir. Bu gayet açıktır. Beyhaki'nin «Sema» kelimesini zikredip Buhari ve Müslimi de zikretmemesi bu kitapların her birinin başlıbaşına kaynak kitap oluşlarının bir neticesidir. Hadiscilerin büyük bir kısmı bu hadisi sahih kabul eder. Bu görüş üzerinde Hatib'in hükmü vardır. «Sema» kelimesinin «Nüzûl» sözünün zıddı olmadığı âşikârdır. Öte yandan tamamen bir uyum içindedirler.

Beyhaki 'Sema' kelimesini istihraç edip ve kitabında mevcut iken, Celaluddin Suyuti'nin bu kelimeyi zikretmemesi, başka türlü düşüncelere yol açmaz. Yahut o, hadisi alırken, Buhari ve Müslim'in metnini gözönünde tutmuş olabilir. Her iki durumda da şüpheye düşürecek hiçbir delil yok. Bu, hadis araştırmacılarınca bilinen olaylardır. Gerçekten Gulam Ahmed şu sözlerinden Mesih'in gökten ine-

ceğini ifade etmiştir: «Mesih'in gökten ineceği ve iki sarı kumaş içinde bürünmüş olacağı hadiste geçer.»²¹

Teshidu'l-Ezhan isimli kitabında da aynı şeyi söyler. Böylece, Hak Peygamberin, Mesih'in vasıflarından biri olan gökten ineceğini açıkça beyan ettiği gerçeğinden yan çizmek imkânsız olmuştur. Gerçekten bu sahte kadiyanının yukarda nakledilen sözüyle ispatlanmış durumdadır.

3) Peygamber, Mesih'in ineceği yeri açık olarak ifade etmiştir: «O, (Mesih) Şamın doğusunda ak minareye, iki kat kumaşa bürünmüş, ellerini iki meleğin kanatlarına koymuş vaziyette inecek»

Gulam Ahmed'in, Şam'ın doğusunda Beyaz minareye inmediği bilinmektedir, Öte yandan o, Kadiyanda doğmuştur. Hayatında Şamı hiç ziyaret te etmiş değildir.

Fakat «Utanmaz sıkılmazsan her istediğini yaparsın» atasözünde olduğu gibi, o hadisleri delilleriyle çürütememiş fakat, yalan ve düzme tefsirlerin her çeşidine başvurmuştur. Onun için bir defa da, «Her ne kadar Şam'a başka bir Mesih inecekse de, ben Mesih'im»²² demiştir

Bir başka zamanda da şunları yazar: «Hadislerde geçen ve görünüşte bana uymayan evsafıta başka bir Mesih'in nüzülü ile ben yalan söylemiş olmam ve yalanlanmayacağım da. Belki de Mesih Şama inecek.»²³

Bunun kendisine fayda vermediğini görünce başka yeni şeylere başvurdu. Mamafih, daha başlangıçta başarısızlığa uğradı bu konuda, bakınız neler der: «Müslim'in Sahihinde geçen, Mesih'in Şamın doğusunda Beyaz minareye ineceği araştırmacılarca anlaşılmaz bir şeydi. Şimdiyse mamafih, Allah bunun ne demek olduğunu bana şöyle beyan

(21) İzaletu'l-Evham, s. 81.

(22) İzaletu'l-Evham s. 72-73.

(23) Tebliğ-i Risalet c. 2 s. 159.

etti: Şam'dan maksat, arzu ve isteklerinin peşinden giden peygamber düşmanları, Allah düşmanları ve yezid taraftarlarının yaşadığı şehirdir. Bunun için, Mesih'in aralarına inmesi kaçınılmaz olmuştur. Ve böylece Allah bana, Şam'dan kastedilen anlamın, Şam'ın özelliklerini taşıyan bir kasaba olduğunu açıkladı. Bu ise Allah'ın bana beyan ettiği gibi, Kadiyan'dır. Şama benzer Kadiyan. Kadiyan'da Yezid'in taraftarları oturur.

Teşbihte tam bir benzerliğin olması lazım geldiği aşikardır. Diğer taraftansa, birşeyin adı bazan, aralarındaki ufak ta olsa bir benzerlik üzerine başka bir şey için kullanılır. Bu genel kaide üzerine Allah, Kadiyan'ı Şama benzetmiştir.»²⁴

Minareye gelince? 1903'te, Mesih'lik iddia etmesinden iki yıl sonra, Kadiyan'da, 'Mesih minaresi adını verdiği' bir minare yaptırmıştı. «Bu minarenin, hadiste, Mesih'in ineceği minare olduğunu ilân etti.»²⁵

Bundan daha budalaca bir şey olabilir mi? Ve bundan da daha büyük cehalet ne olabilir? Bu tür basitlik ve saçmaları tamamen anlamalarına rağmen ona inanan ve arkasından giden kafalar (basireti) nasıl da perdelenmiş? Cenab-ı Allah ebedî olan gerçeği şöyle buyurmuştur. «... Onların kalbleri vardır, bu gerçeği anlamazlar. Gözleri vardır; onlarla görmezler (ibret almazlar.) Kulakları vardır onlarla nasihat dinlemezler. İşte bunlar hayvanlar gibidirler. Doğrusu daha sapık ve şaşkıncırlar. Gafil olanlar da işte bunlardır.»²⁶

Mamafih daha aptalca iddiası da vardır. «Sahih-i Müslim'de, Mesih'in iki sarı örtü içinde ineceği tespit edilmiş-

(24) İzaletul-Evham; s. 63-70 Hulasaten

(25) Tebliğ-i Risalet'te, Gulam Ahmed'in iddiası

(26) A'raf suresi A: 179.

tir. Bunun anlamı, o zaman Mesih, hastalanacak demektir.» gene: «İki kat örtünün manası da iki hastalık demektir» der. Yani, peygamber, Mesih'in indiği zaman iki hastalığa tutulacağına işaret etmiştir. İşte ben iki hastalığa müptelayım. İdrar hastalığı (üre) ve baş dönmesi.»²⁷

Şunları da yazar Sahte Gulam: «Beklenen Mesih olduğumu iddia edeliden bu yana, idrarı tutamama ve baş dönme hastalığına yakalandım.»²⁸

Nihayet şunları söyler: «Hadiste Mesih'in iki sarı örtü içinde nüzûl edeceği geçmektedir. İşte o iki sarı örtü şudur: Şiddetli baş dönme hastalığı ve mituration. Öyle ki bazan yere düşerdim. Ve diğeri de üre hastalığım. Öyle ki bazı zamanlar bir günde yüz kere küçük abdeste çıktığım olurdu.»²⁹

Gerçek Mesih'in Allah'ın izniyle körler ve cüzzamlıların iyi etmesi, ölüleri diriltmesi şaşılacak bir şey değildir. Bu yalancı Mesih ise şuurunu gideren ve kendini bayıltıp düşüren hastalığa tutulmuş ve o kadar sık sidikliyorki, mecburen yanına bir lazımlık koymuş ve devamlı olarak küçük abdest bozuyor ve sonra da kendi atıyor.³⁰

Bu geniş tefsirlerden sonra, kendisi dahi bu yazdıklarından tatmin olmamış görünür. Bakınız ne der: «Hadiste zikri geçen evsafa tamamen uygun başka bir Mesih'in inmesi mümkündür.»³¹ «Birbirini nakzeden iki söz ancak bir deli yahut ta riyakâr kimseden sadır olabilir»³² derken gerçeği söylemiş görünüyor.

(27) İzale'tu'l-Evham s. 81.

(28) Bedr 7 Haziran 1906.

(29) Berahin-ı Ahmediyeye Zeyli, c. 5 s. 201.

(30) Muhammed sadık'ın hitabeti 6 Aralık 1940 ta Alfadl'da basılmıştır.

(31) İzalat ul-Evham s. 199.

(32) Sat Bachan Gulam Ahmet s. 31.

Netice olarak, bütün bu evsaf, 'hazretlerine' uygun düşmüyor yani; Mesih'in iki eli iki Meleğin kanatları üzerinde, Şam'ın doğusundaki iki sarı beze sarılmış beyaz minareye inmesi, Gulam'da mevcut değil.³³

4) Peygamber (s.a.v.)'in anlatmış olduğu, Mesih'in dördüncü vasfı; nüzûlü sırasında kafirlerin ölmesiydi.

Buna rağmen, Mesihlik iddiası esnasında kâfirlerin sayısını çoğaltmıştır Gulam Ahmed. Çünkü kendi der ki:

«Bana inanmayan kafirdir.»³⁴ Daha sonra etraflıca anlatılacağı üzere, ona sadece yirmibin aptal inanmıştır.

«Gulamın ölümünden yirmi sene sonra, yapılan sayımlar, kadiyanilerin sayısının yetmiş bin kişiyi aşmadığını gösteriyordu.»³⁵

Yazdıklarından açıkça anlaşıldığına göre bu hadise üzerine ölümünden sonra, sayıları biraz daha azalan, iki milyon insan kafir olmuş durumda.

5) Peygamber tarafından ifade edildiğine göre Beklenen Mesih'in önemli alâmetlerinden birisi de, adaletli bir idareci olacağı ve kimseye tabi olmayacağıdır. Kadıyanın Efendisine gelince, o sadece bir tabi değil, fakat, cemiyetinin mülkünü zimmetine geçiren, kâfir emperyalizmin kölesi olan alçak, bayağı bir kimse, bu gücün bir neferi olmakla övünen kişiydi:

«Ölümüne kadar babam, İngiliz hükûmetinin samimi bir hizmetçisi olarak kaldı. Bu Hükümet-i şahane'nin hizmeti bana kardeşim Abdulkadir'den tevarüs etti. İngiliz hükûmetinin dostluk ve hizmetinde bulunmada babamızın izini ölünceye kadar takip edegelmiştir. Sonra onların izini harfiyyen tamamen ben takip ettim. Mamafih ben para

(33) Belki Gulam Ahmed Mesih'in elinin iki meleğin kanatları üzerinde oluşu

(34) Hakikatu'l-Vahy, s. 163.

(35) El-Fadl, 21 Haziran 1934.

ve mevki elde etmedim. Onun için ben, gücümle ve kale-
mimle İngiliz hükûmetinin hizmetine girdim... Yazdığım
bir kitapta İmparator hükûmetinin lütuf ve ihsanını zik-
retmiş olacağıma Allah'a söz verdim.»³⁶

Devam eder ve şunları söyler: «Ben İngiliz hükûmeti-
ne kimsenin yapmadığı hatta ecdadımın dahi yapamadığı
hizmetlerde bulundum. Bu hizmetim Arapça, Farsça ve
Urduca yazdığım on kitap yoluyla olmuştur.

İngiliz hükûmet-i hayriyesine karşı cihadın meşrû ol-
madığını ve bütün müslümanların kalbden itaat etmeleri-
nin zaruri olduğunu açıkça beyan ettim. Bundan dolayı be-
nim yolumu takip edenler İngiliz hükûmetine sadık ve sa-
mimi insanlar olarak bir gurup haline geldi ve onun yolun-
da kurbanlar vermeye hazırlandılar.»³⁷

İngilizler, hayırlı bir millet olduğundan dolayı, onların
desteklenmesi ve düşmanlarına karşı zafer elde etmeleri
için başkalarını teşvik etmek her munis müslümanın gö-
revidir.

İngiliz hükûmeti bize çok büyük ihsanlarda bulun-
muştur. Yalnız, müslümanlar arasından cahil aptal ve ah-
mak kimseler, İngiliz hükûmetine karşı kin beslerler. Biz
bu hükûmete teşekkür etmezsek Allah'a şükretmemiş olu-
ruz.»³⁸

Bütün bu gerçekleri kabullenmesine rağmen: «Bek-
lenen Mesih, hadisteki sözlere uygun bir biçimde ve o hil-
katte nüzûl edecektir. Bana gelince, ben dervişlik ve tak-
dirle gelmişim.»³⁹ ne tevazu (!).

6) Mesih'in gelişinin alâmetlerinden biri de, salibi,
daha tapılmasın diye kırmasıdır. Bu, İsa (a.s.)'ın en büyük

(36) Nurul-Hak, Gulam Ahmed, c. 1, s. 38.

(37) Tebliğ-i Risalet, c. 4, s. 65.

(38) İzatu'l-Evham, s. 509

(39) a.g.e. s. 200

mucizelerinden biridir. Çünkü dünyada salibe ibadet edilmeyecek veya bir nasranî, Allah'tan başkasının önünde diz çöküp secde etmeyecek.

Gulam Ahmed bizzat, aşağıdaki beyanda görüldüğü gibi bunu kabullenir. «Beklenen Mesih'in açık alâmeti ve vâzih sembolü, salibin onun elinde kırılmasıdır.»⁴⁰

Hemen arka sayfada ise bizzat şunlara yer verir: «Hadis beyan etmiştir ki, Mesih'in ilk alâmeti salibin onun elinde kırılmasıdır.»⁴¹ Bu manayı kendisi de izah etmiştir: «Mesih'in nüzûlünden maksat, teslis nazariyesinin tamamen kalkacağı ve Bir olan Allah'ın şanının hakim kılınacağıdır.»⁴²

Başka yerde de şunları yazar: «Mesih, teslis akidesini kaldırmak için bütün gücünü kullanacaktır.»⁴³ Sonra bunu kabullenerek kendi Mesihliği hakkında ispata koyulur: «Benim bu hıristiyan ülkede yapacağım iş İsânın ibadet nüfuzunu kırmaktır.»⁴⁴

Kadıyani bunu yapmış mıdır? Peygamber'in anlattığı ve kendinin de söylediği o beklenen Mesih'in evsafı kendine uyuyor mu? Kadıyani gazetelerinin Hıristiyanlık hakkında ne dediklerini inceliyelim: Hıristiyanlık bitirilmiş veya bitmiş mi? Yoksa daha gelişmiş büyümüş mü?

Peygam-i Sulh şunları yazar:

«Hıristiyanlık gün geçtikçe geliyor.»⁴⁵ Bunu kadıyanî de itiraf etmiştir. Kadıyanî'nin kendi bölgesinde yapılan hıristiyan sayımını aşağıya alıyoruz. Meselâ Gurdaspur'da 1891 yılında, yani Gulam Ahmed'in Mesih olduğunu iddia

(40) Encam-ı Ethem s. 46.

(41) a.g.e. s. 47.

(42) Tebliğ-i Risâlet.

(43) Eyyam-ı Sulh şerhi, s. 44.

(44) Bedr «19 Temmuz 1906

(45) 6 Mart 1928 baskısı.

ettiği sene, bu şehirde hıristiyanların sayısı sadece 2400 idi. Peygamberin önceden verdiği haberde ve Gulam'ın da kabul ettiğine göre, mesihlik iddiasından sonra hiçbir hıristiyanın kalmayacağı ve hele gökten inip yaşadığı bölgede bir tek hıristiyanın kalmayacağı kabul edilmiştir. Fakat gerçekte ne oldu? Sadece on yıl sonra, yani 1901'de hıristiyanların sayısı 4471'e kavuştu. 1911 yılında bu bölgede yapılan nüfus sayımında bu sayı 23365'e, 1931'de ise 43343'e yükselmişti. Başka bir deyişle, Gulam Ahmed'in mesihlik iddia etmesinden sonra yirmi yıl içinde hıristiyanlar on misli artmıştır. Bu, kendi bulunduğu küçük bir bölgede olan şeydi. Bu, Onun: «İslâm'ın himayesi için beklenen mesihe atfedilen şeyi ben yapmaz ve ölürsem, şahid olun ki ben bir yalancıyım»⁴⁶ iddiasına rağmen olmuştur.

Biz burada, sahte Kadiyaninin iddiaları ve istatistikî rakamlarla, Beklenen Mesih tarafından yapılmış olması vadedilen şeyi elde edemediğini, başaramadığını ispat ettik. Kendi dediği gibi o, bir yalancıdan başkası değildir. Onun dediğine göre kendisinin bir yalancı olduğuna şahidiz.

7) Beklenen Mesih'in yedinci özelliği, domuzların öldürülmesini ve bir daha yenmemeleri için tamamen imha edilmelerini emredeceğidir. Bu, Gulam Ahmed tarafından yapılmış mıdır? Bugüne kadar domuz eti yenmiyor mu? Böyle değil de ne ya?

8) Beklenen Mesih'in diğer vasfı da bütün insanlığı toplayıp onları bir akide etrafında, yani İslâm'da bir araya getireceğidir. İslâm'a karşı mücadele verecek başka hiçbir din kalmayacak. Bu, peygamberin sözüyle sabittir: «Bütün harplere son verecek.» Akl-ı selim sahibi hiçbir kimse,

(46) «Bedr», 19 Temmuz 1906 baskısı. (Cep defteri Muhammadiye den alınmıştır.)

'Harbi kaldırmanın' manasının, 'cihadı' tahrif etmek olduğunu düşünmeyecektir. Diğer taraftan hadisin gerçek anlamı, İslâm'a karşı koyacak hiçbir dinin kalmayacağıdır. Ahmed b. Hanbel'in Müsned'ine, Ebû Davud'un Sünen'ine aldığı başka bir hadiste Peygamber (s.a.v.) bu manayı daha etraflı olarak anlatmıştır:

«Ben, nüzûlü yakın olan Meryem oğlu İsa'ya en yakın olanım. O'nu görünce tanırırsınız. Orta boylu, kıvrışık saçlı, bir kimsedir. Koyu sarı renkte iki kat kumaş giyinmektedir. Hiç su dokunmadığı halde, saçlarından su damlaları akıyor gibi görünür. Salibi kıracak ve domuzun sonunu alacak. İnsanları İslâm'a davet edecek. Maamafih onun zamanında Allah Teâlâ, İslâm'ın dışında bütün dinleri silecek. Sadece İslâm'ı bırakacak.»⁴⁷

Ebu Hureyre de aynı manaya işaret ediyor. «İstersen şunu oku: Ölümünden önce, Bütün Ehl-i kitap Mesih'e inanmalıdırlar ve kıyamette, o, şahit olacak.»⁴⁸

Sahte kadıyani bile, Mesih'in belirtilen vasıflarından birinin İslâm'ı yaymak ve zamanında diğer bütün dinleri ilga etmek olduğunu kabullenmiştir. Bu konudaki itirazını alıyoruz: «Herkesçe kabul edilmiştir ki, Beklenen Mesih'in zamanında, İslam dünyada geniş bir sahaya yayılacak, batıl dinlerin mensubu cemiyetler dağılıp mahvolacaklar.»⁴⁹

«Şeytan taşlamaktan Allah'a sığınırım. Allah'ın emri olan Recm'i, bir zaman gelip artık hiçbir sahtekârlığın olmayacağı, yalanın tamamen kalkacağı ve İslâmî ümmet hariç, bütün ümmetlerin yıkılıp gideceği şeklinde anlıyoruz»⁵⁰

(47) Ahmed b. Hanbel ve Ebu Davud.

(48) Buharî, Müslim İbn Mace. Ahmed: Bazı ulema bunu Peygambere kadar iletmıştır (isnad etmişlerdir.)

(49) Eyyam-ı sulh, s. 136.

(50) İcazu'l-Mesih, s. 83.

«Allah, bütün milletlerin tek bir dinde birleşmesini murad etmiştir. Bu gaye için Mevûd Mesih diye adlandırdığı bir vekil takdir etmiştir»⁵¹

Gulam Ahmed'in Mesih'lik iddia etmesinden sonra İslâm hariç geri kalan bütün dinlerin mensubu cemiyetler yok olmuş mudur? Bütün insanlık sadece İslam dinini kabul etmiş midir? Cevap gayet açık ve âşikârdır: Diğer taraftan dini mezhepler çoğalmıştır. Onlardan biri de Kadıyaniliktir.

9) Mesih'in alâmetlerinden diğer bir tanesi de, Peygamber (s.a.v.)in sözüne göre, Lidya girişinde Deccalı öldüreceğidir. Mesih konusunda bu zarureti sahte Kadyani şu sözleriyle kabullenmiştir: «Meryem oğlu İsa, Deccal'ı araştırmak için meydana çıkacak dolaşacak. 'Mukaddes yapılar olarak bilinen' kasabalardan biri olan Lidya girişinde onu öldürecek»⁵²

Gulam Ahmed, Mesih olduğunu ilân ettikten sonra bu işi yapmış mıdır? Hiçbir kimse diyemez bunu ve hiçbir kimse de Gulam'ın Deccalı öldüreceğini ebediyyen söyleyemeyecektir. Gerçekten o, Beytu'l-Mukaddes'te bulunmadan öldü ve hatta orayı görmedi bile.

10) Beklenen Mesih'in onuncu vasfı, Hz. Peygamber (s.a.v.)in daha önce geçen hadisinde zikredildiğine göre, Mesih'in zamanında zenginlik ve bolluk öyle artacak ki, insanlardan dilenen hiçbir dilenci kalmayacak. Bu Mesih'in (Meryem oğlu İsâ'nın) zamanında meydana gelecek rahmet ve ihsanlardır. Salat ü selam onun üzerine ve milyonlarca selat u selam peygamberimize olsun.

Bu, Gulam Ahmed'in devrinde vuku bulmuş mudur? Hiçbir dilencinin kalmıyacağı veya başkalarının eline ba-

(51) Aine-i Marifet s. 82.

(52) İzaletü'l-Evham s. 220.

kan bir kişinin bulunmayacağı kadar zenginlik almış yürümüş mü? Çeşitli hadislerde: Mesih'in serveti herkese taksim edeceği ve halka bu zenginliğe davet edeni de halkın red edeceği, çeşitli hadislerde rivayet edildiği gibi, Kadıyani Mesih halkın kendisinden servet elde etmesini teklif etmiş midir? Bu hadisler bu bölümde nakledilmişti.

Tam aksine, G. Ahmedin hayat hikayesine ve biyografisine göz atarsak, buna tamamen zıt meseleler buluruz. Serveti taksim etmek şöyle dursun, bu sahtekârın para umduğunu görüyoruz: «Bana tabi olan yoldaşlarımdan herbirinin, aylık gelirinin (parasının) bir kısmını bana ayırmaları gereklidir. Bu ilandan sonra, üç ay bekliyeceğiz. Bu üç ay zarfında Servetinin bir bölümünü göndermeyenin adını ashabımızın arasından sileceğiz. (onu defterden sileceğiz.)»⁵³

Arkadaşlarına şunları da yazmıştır: «Parasız hiçbir şey yapılamıyacağına göre, halkın karşılıksız bağışta bulunması uygundur. (Yerinde bir şeydir) Cemiyetimizin buna önem vermesi ve mümkün olduğu kadar bağış toplaması gereği vardır.»⁵⁴

Bu kadarlıkla da kalmaz. Etbaina ibadetleri için bile yük yüklerdi. Kadıyani Müftü şunları zikreder: «Bir defa gayet zengin bir kadiyaninin oğlu hastalandı. Bunun üzerine o adam Mesih Hazretlerinin, oğlu için dua etmesini istirham etti. Mesih hazretleri cevaben dedi ki: «Bizim bu adamın çocuğuna dua etmemiz için mülkünden büyük bir pay ayırması lazımdır.»⁵⁵

Halktan dilenmede o kadar ileri gitmiştir ki müntesiplerine mezar satıp kâr etmeye başlamıştır. Pazarlığa bakın!

(53) Levh-ul-Mehdi, Gulam Ahmed, s. 1.

(54) Bedr, 9 Temmuz, 1903.

(55) Müfti M. Sadık'ın hitabeti, 22 Eylül 1937'de el-Fadl'da yayınlandı.

İlk yere şu ilanı yapar: «Ben, Tanrının 'Cennet gibi Türbe dediği bir türbe gördüm. Sonra bana, bu özel türbe ile yeryüzünün bütün mezarlıklarının mukayese edilemeyeceği vahyedildi.»⁵⁶

Sonra halkı şöyle teşvik eder: «Rabbim bana, bir yer parçasını işaret ederek şunu vahyetti: 'Burası altında cennetin bulunduğu yerdir. Oraya kim gömülürse Cennete girmiş ve gerçekten selâmete kavuşmuş olur.»⁵⁷

Bundan sonra gerçek rengi ortaya çıktı: Yani çapulculuğu ve zorbalığı.

«Biz kadiyaniler için mezar yerleri tedarik ettik. Tanrı bana bu yerin cennet olduğunu haber verdi ve buyurdu ki:

Bütün paralar oraya inmiştir. Onun için bu mezarlığa kim gömülmek isterse gücü nisbetinde para hibe etmelidir. Her kadiyaninin isteyerek kazancının onda birini kadiyaniliğe ayırması da mecburidir.»⁵⁸

Böylece onun Mesihlik iddiası; oğlu ve II. halifesinin amcasından aktararak zikretmiş olduğu gibi, fakir halktan beklediği para ve ingiliz Emperyalizmi tarafından verilen servetten başka bir şey değildi.

Kızı, Beklenen Mesih Gulam Ahmed Hazretlerinin kızı olan Mirza Şir Ali, beyaz, uzun sakallı, yakışıklı bir insandı. Kadiyan yolu üzerinde otururdu. Mesih hazretlerinin etbaından Kadiyana yeni gelen herkesi çağırır yanına oturtur ve «Gulam Ahmed gerçekten bir yalancı ve bir çapulcu, Halktan zorla para gasbetmek için açtı bu dükkanı... Benim akrabamdan biri olduğu için onun hakkında en çok bilgiye sahip olan bir kimseyim. Siz bilmezsiniz. Ben

(56) Münkaşîfât-ı Gulam Ahmed, Mansur kadiyani s. 59.

(57) El-İstifta, Gulam Ahmed s. 51.

(58) El vasiyyat, Gulam Ahmed, s. 12-13.

iyi bilirim ki o, fakir bir adamdı. Geliri pek azdı. Kardeşi onu babasının mirasından mahrum etmeyi becerdi. Bu sebepten bu dükkânı açtı. Uzaklardan geldiğiniz için onun gerçek yönünü bilmezsiniz. Bize gelince, biz onun yanında yaşıyoruz.»⁵⁹ derdi. Tarihte Bilinmeyen Kadiyani Peygamberi bölümünde, halkın parasını gasbeden sahte metodunu tamamen nakletmiştik. Bu muamele onun oğullarında ve haliflerinde bugüne kadar devam etmektedir. O takdirde bu, zenginlik nokta-i nazarından kendisini Beklenen Mesih olarak zanneden Gulam Ahmed hakkındaki gerçektir. Fakat adi kişinin kaderi daha önce herkes tarafından bilindiği gibi devam eder. Para teklif edilince, bir kimsenin kabullenmeyeceği kadar bolarmış mıydı? Gulam Ahmed halka para mı vermiş yoksa bütün yalancılık ve dolandırıcılık vasıtalarını kullanarak onlardan para mı almıştır? Öyleyse Peygamberin «Mesih halkı para elde etmeye teşvik edecek fakat kimse kabul etmeyecek «sözleriyle yüz yüze gelince Gulamın durumu nice olur?

11) Sonra, Peygamber (s.a.v.) Mesih zamanındaki halkın Allah'a karşı ibadete olan meylini, dünya ve dünyada bulunan herşeye değer vermediği temayülünü açıkça zikretmiştir. Bu da, sahte kadiyaninin bizzat itiraf ettiği gibi, Gulam Ahmed'in zamanında olmamıştır: «Ona çok az sayıda insan inandı. Otuz yıl sonra, nüfus sayımı yapıp yayınlandığında, bütün Hindistandaki kadiyanilerin sayısı yetmişaltı bini aşmıyordu.»⁶⁰

Böylece bu hususi vasıf ta bizim bu zavallı kişiye uymamaktadır.

12) İsâ'nın nüzûlünün diğer bir alameti de, yeryüzünde sulhun hüküm süreceğidir. Peygamber (s.a.v.) bu-

(59) Al-fadl, 17 Nisan 1946.

(60) Al-fadl, 21 Temmuz 1934

yurmuştur ki: «Aslanlar develerle, parslar ineklerle, kurtlar da koyunlarla dolaşacak. Çocuklar yılanlarla oynayacak ta onlara zarar vermeyecek.»

Bu, Gulam Ahmed'in zamanında yahut ta ondan sonra bugüne kadar olmuş değildir. Kadiyanilerin, Gulam Ahmed'in Mekkeye gidip hacc ifa etmeyişiine karşılık gösterdikleri en büyük delil şudur: «Gulam Ahmed hasta olduğu için hacçetmemiştir ve Hicaz emiri de o'na muhalifti. Oraya gitmesinde hayatı için tehlike vardı.»⁶¹

İşte Gulam Ahmed zamanında kadiyaniler tarafından bizzat belirlenen sulhun durumu buydu. O takdirde nerde kaldı aslanlarla develerin, parslarla sığırların, kurtlarla koyunların dolaşması ve nerde kaldı çocukların yılanlarla oynaması? Tam aksine, muhasımları, kendi etbai vasıtasıyla onu öldürmeye kasetmişlerdir. Dava mahkemeye aksetmiş fakat İngiliz mahkemesi onu suçsuz çıkartmıştı.

13) Beklenen Mesih'in başka bir vasfı da, peygamber (s.a.v.)in anlattığına göre; Mesih'in hacc edeceği yahut umre yapacağı veya her ikisini birarada yapacağı hususudur. Gulam Ahmetse ne hacçetmiş ne umre, ne de bu kutsal Şehre gitme şansına sahip olmuştur. Kadiyaniler, basit, anlamsız, yakışksız ve gülünç tevil ve tefsirlere dayanan müdafaya girişirler: «Gulam Ahmed'in hasta, Hicaz emirinin de ona düşman olması ve Hindistan ulemasının da Hazret hakkında hususî bir fetva çıkarmaları yüzünden, Gulam Ahmed Haccın farz olmadığını zikretmiştir. Hicaz uleması onun öldürülmesine karar vermiştir. Bu yüzden onun oraya gitmesi hayatı için tehlikeydi.»⁶²

Bununla beraber Gulam Ahmedin aldığı şu vahye bakın: «Ve Tanrı seni insanlardan muhafaza edecek.»⁶³

(61) Al-fadl, 10 Eylül 1929.

(62) Al-fadl, 10 Eylül 1929.

(63) Tezkiretüş-Şehadeteyn, s. 4.

Neticede, kendi kendini Beklenen Mesih sayan Gulam Ahmed ister hastalık isterse korku yüzünden olsun, hacetmemiştir. Artık onun için daha hiçbir mazerete mahal kalmamıştır. Bu durum onun şu açıklamasına göre ortaya çıkar: «Sahih hadiste varid olduğuna göre, Mesih, hacc yapacaktır.»⁶⁴

Beklenen Mesih'in önceden belirtilen evsafından birinin hacetmek olduğu Peygamber tarafından bizzat tesbit edildiğinden dolayı artık mazarete mahal kalmamıştır. Çünkü gerçek Mesih, bütün hastalık ve engellere rağmen gezecek ve hac ibadetini yerine getirecekti. Böylece bu özellikle vahiyden başka bir şey söylemeyen (Peygamberin) hadisine uymuş olsun.

Onun bu durumu, hadisin doğruluğu ve Mesih'in gerçek delillerinden birinin hacetmek olduğu kendi tarafından itiraf etmesine rağmen.

14) Peygamber (s.a.v.) Mesih'in ölmeden önce, dünyada kırk yıl kalacağını söylemiştir. Gulam Ahmed, 1839 veya 1840 yılında doğmuş ve 1908 de ölmüştü.⁶⁵ Buna göre o 68 veya 69 yaşındaydı. Fakat O, (Gulam) hadiste geçen hayattan kastedilen hayatın manasını peygamberlik görevinin verildiği zamanki hayat olarak tefsir eder.⁶⁶

Lakin bu bile doğru çıkmamıştır. Çükün biyografisinde oğlu Beşir Ahmed tarafından anlatıldığına göre, Mesihlik iddiasında 1891 de bulunmuştur:

«Hazret, 1882 yılında, bu ümmeti ıslah etmek için görev almış olduğunu beyan buyurdu. 1889 yılında gerçek dinin öğreticisi olduğunu açıkladılar. 1891 de gelecek olan

(64) Eyyam-i sulh s. 169.

(65) Kitabu'l-Beriyye, s. 134.

(66) Al Hakem 28 Mayıs 1905 sayısı.

Mesih olduğunu açıklayınca kadar bu vaziyetini korudu.»⁶⁷

Hatta buna göre bile onun Mesih'lik iddia etmesinden sonra on yedi seneden fazla geçmemiş veya bu beyandan sonra kırk yıl da yaşamış değildi. Böylece bu vasıf ta ona uymamıştır.

15) Peygamber (s.a.v.) Müslümanların Hz. İsâ'nın cenaze namazını kılacağını söylemiştir. Bunun tam aksine, birtek müslüman dahi onun namazını kılmamıştır. Onun namazını kılanların tümü müşrik azgın insanlar cemiyetine mensuptur.

Bir tek müslümanın dahi Gulam'ın cenaze namazını kıldığını hiç bir kadıyanının ispat etmesi mümkün değil.

16) İbnu'l-Cevzî'nin Mişkatu'l-Mesâbih sahibinin naklettiği bir hadisten istihraç ettiğine göre Mesih'in Peygamber (s.a.v.) in türbesine gömüleceği meydandadır. Bu hadisin sıhhatini bir kenara bırakarak, Sahte Gulam, nefsi için şunu söyler: «Gerçekten Allah Rasûlü, Mesih'in benim mezarıma gömüleceğini söylemiştir.»⁶⁸

Bu kadıyani Peygamber (s.a.v.) in türbesini ziyaret etme şansına dahi sahip olmamış ki, nerde kaldı oraya gömülmesi.

Batı Pakistan'ın başkenti Lahor'da öldü. Cenazesi, doğduğu Kadıyan kasabasına götürüldü.⁶⁹

Bu sıfat ta uymayınca, her zaman yaptıkları gibi başladılar evirip çevirmeye: «Mezar'ın anlamı, ruhi mezar demektir, hakiki mezar değildir. Mezarın, maddî anlamına alındığı takdirde, Mesih'i gömmek için Peygamber (s.a.v.) in mezarını açmanın zaruri olduğunu ifade eder.»⁷⁰

(67) İzaletu'l-Evham, s. 81.

(68) Sefine-l Nuh, Gulam Ahmed, s. 15.

(69) El-Hakem, 28 Mayıs 1908

(70) Ahmedin cep defteri, Hadım Kadıyanı.

Araplar mezar için «kabir» kelimesini kullanırlar ve 'türbe' makbere mezarlık anlamınadır. Bu mana İbn Şeybe'nin 'Kitabu'l-Cenaiz'in'de Abdullah b. Mesud hakkında kullanılmıştır. Abdullah ibn Mesud şöyle demişti:

«Beni, Osman ibn Mezunun kabrine gömün.»⁷¹ Aynı kitabın bu bölümünde Muaviye, ibn Hişamdan, o da Süfyan'dan onun da diğerlerinden rivayet ettiği bir haberde, Heyseme'nin kendini fakir cemiyetin türbesine gömülmesini vasiyet ettiği nakledilmiştir. Bu kabir kelimesinin değişik bir kullanılışıdır: Ve makber Araplar arasında yaygındır.

Bir kadıyani misyoneri olan Hadım kitabında, Molla Ali Kari'den rivayet ederek şunları yazmıştır: «İsa, yeryüzünde bir müddet kaldıktan sonra hacc ifa edip, dönecek, Mekke ve Medine arasında ölecek. Medineye getirilecek ve Mukaddes hücreye gömülecek.»⁷²

Yine, -de, -da, içinde anlamına gelen «fi» harf-i cerinin yer ve mekâna mukarin olması gerekmez. Bazen da «Yanına» anlamına kullanılır. Kur'an-ı Kerim'de bu manaya kullanılan bir ayet vardır: «Ateşin yanında olanlar...»⁷³

Razi der ki: «Önemli bir şeyin iyice yanında olan bir nesne hakkında, onun içinde denilir.»⁷⁴ Onun için, mezarıma gömülecek sözünün anlamı, benim mezarıma yakın bir yere gömülecek demektir. Bu mana, Tirmizi'nin, Abdullah İbn Selam'dan rivayet ettiği hadisla teyid edilmiştir: «Muhammed (s.a.v.)in vasfı Tevratta yazılıdır ve Meryem oğlu İSA'nın yanına gömülecek.»⁷⁵

Tirmizi bunu hasen olarak zikreder. Bundan sonra bu

(71) Kitabu'l-Cenalz, s. 143 (Hindistan baskısı)

(72) Ahmed'in cep defterl s. 482.

(73) Namlı suresi, A. 8.

(74) Tefsirul Kebir, Razi. c. 6 s. 438.

(75) Tirmizî (Kitab-ul fiten s. 360 TAC).

hadisin ravileri Ebu Mevdud ve Medeni, hücrede (Peygamber (s.a.v.) hucre-i saadetlerinde bir mezar yerinin boş olduğunu ilâve ederler.»⁷⁶

Bu, sahte kadiyeni tarafından da kabul edilmiştir: «Bu hadis açık anlam taşır. Onun için Allah Resulu (s.a.v.)in yanına gömülecek olan başka bir Mesih gelebilir.»⁷⁷

Bu apaşık ve mutlak deliller, Gulam Ahmed'in Mesihlik davasında, kendi kabullendiği ve benimsediği şeyler ve Peygamber tarafından verilen evsafa göre, bir yalancı olduğunu ispatlamış vaziyettir.

Kullandığımız bütün materyallerin kaynaklarını çıkardık. Kadiyanilerin zayıf iradeli, tahammülsüz, bilgisiz kimseler olduğunu gayet kuvvetli ve başarılı olarak müzakere ettik. Onların bu baştan ayağa sahte manevi yapıları, Gulam Ahmed'in Beklenen Mesih olduğu inancı üzerine bina edilmiştir. Onların en zayıf noktalarının bu (prelensious) davalarını delillerle isbat etme gayretidir. Onun iddiası ve akıldışı davası incelenmiştir. Şu akıllı bir kişinin iddiası mıdır?

«Ben Beklenen Mesih'im» deliline gelince: «Çünkü bu iddiayı ortaya atan sadece benim!»⁷⁸ sözümüdür.

Biz bu bölümü, Peygamber (s.a.v.)in Mesih'in geleceğini haber veren hadiseleri açıkça bildiren hadisini naklederek bitireceğiz. Peygamber'in ashabından Navvas ibn Seman şöyle rivayet eder:

Navvas ibn Semân Resulullah'ın Deccal hakkında şunları söylediğini nakletti: Eğer o ben aranızda iken zuhur ederse, sizin için ben Onunla birlikte mücadele veririm, fakat ben aranızda değilken çıkarsa, her kişinin kendi hesabına onunla mücadele vermesi gerekir ve benim yerime o

(76) Mışkat ul-Mesabih

(77) İzaletu'l-Evham s. 196.

(78) İzaletu'l-Evham, s. 685

kişinin yardımcısı Allah'tır. Kıvrışık saçlı, gözleri feldir feldir. Abdu'l-Uzza ibn Kattana benzettiğiniz bir genç olacak. Onun zamanında sizden hazır bulunanlar onun üzerine Kehf suresinin ilk ayetlerini okusun (on ayet). Onun üzerine sure-i Kehf'in ilk ayetlerini okuyun çünkü bu ayetler sizi onun şerrinden korur. O, Suriye ile Irak arasında bir yolda meydana çıkacak ve sağa sola zarar verecek. Sebat ediniz, Ey Allah'ın kulları. Allah Resülüne, onun yeryüzünde ne kadar kalacağı soruldu da, o da: «Kırk gün, biri bir yıl gibi, biri bir ay gibi, biri bir hafta ve geri kalanı da sizin günleriniz gibi» diye cevap verdi. O zaman Allah resülüne, o bir yıl gibi olacak günde bir günlük ibadet onlara kafi gelecek mi diye soruldu ve o da:

«Hayır, onun miktarını tahmin etmelisiniz buyurdu. Resul-i Ekreme onun dünyada nasıl yürüyeceği soruldu, cevaben dedi ki: Rüzgârın sürüklediği yağmur gibi insanlara gelecek ve onları davet edecek ve onlar da ona inancaklar. Göklere emredecek, yağmur yağacak yere emredecek nebat bitirecek. Akşamleyin otlayan hayvanlar gelecekler. Memeleri süt dolu ve karınları kabarmıştır. Sonra halka gelecek ve onları davet edecek fakat her dediğini reddedecekler, bunun üzerine onları terkedecek. Sabahleyin bütün mülkleri ellerinden alınıp mahrum edilmiş olarak kalkacaklar.

Boş araziye uğrayacak ve hazinelerinizi çıkartın diye emredecek ve bu arazilerin hazineleri anaç arıyı takip edencesine arkasından gidecek. Daha sonra gençlik çağında bir adamı çağırır. Kılıçla vurup ikiye ayırır o genci, sonra onu çağırır bu genç de kalkar ona karşı memnuniyetle gülerek gelir. Fakat tam bu anda Allah (c.c.) Meryem oğlu İsa'yı Şamın doğusunda beyaz minareye iki kat sarı kumaşa bürünmüş ve ellerini iki meleğin kanatlarına koymuş olarak indirir. Başını eğince sanki damla damla su akıtır, kaldı-

rınca dersin ki saçlarından inci taneleri saçılır. Kokusunu alan her kâfir ölecek. Onun nefesi gözün alabildiği yerlere yayılacak. Sonra Mesih Deccalı arayıp Lidya girişinde bulacak ve öldürecek onu. Allah'ın Deccalın şerrinden koruduğu insanlar İsa'ya gelecekler, o da onların yüzünü okşayıp, cennetteki derecelerini (mertebelerini) onlara söyleyecek. Bu arada Allah (c.c.) Hz. İsa'ya kendine kul olarak ortaya çıktığını kendisiyle hiçbir kimsenin savaşılamayacağını, öldüremeyeceğini ve kullarını Tur'da toplamayı vahye edecek. Sonra Allah Teâlâ, Yecüc ve Mecüc'ü çıkartacak ve her taraftan arı oğlu gibi akıp gelecekler. Onların ilki Taberiye gölüne uğrayacak ve ondan içecek, en son uğrayanı burada bir zaman su vardı, diyecek. Sonra İsrailin ağaçlık bir dağına gelecek ve: «Biz yeryüzündekileri öldürmüştük; gelin semavattakileri de öldürelim diyecek, oklarını semaya atacaklar ve Allah onların oklarını kana bulamış olarak geri çevirecek ve Allah Peygamberi ve Ashabı onlardan birine, bir öküz başı bugünkü kullandığınız bin dinarın tutarından daha sevimli gelinceye kadar tutulacaklar. Allah peygamberi İsa ve ashabı daha sonra, boyunlarına böcekler salacak olan Allah'a o kavmin helakı için yalvaracaklar ve sabahleyin onlar sanki bir kişinin ölümü gibi birden yokolup gidecekler. Sonra Allah Peygamberi İsa ve ashabı yeryüzüne gelecek ve bir karış olsun pis kokusuz, çürümüş cesed olmayan boş bir yer bulamayacaklar. Sonra Allah peygamberi İsa ve ashabı Allah'a yalvaracaklar Allah da boyunlarında iki hörgüçlü develer gibi kuşlar gönderecek ve bu leşleri alıp kendi murad ettiği yere atacaklar. (Bir rivayet bu kuşların onları En-Nahbal denilen yere atacağını ve müslümanların onların geride bıraktığı okları, yaylarını ve kılıçlarını yedi sene yakacaklarını haber verir).

Sonra Allah (c.c.) bir yağmur gönderecek ve ker-

piçten yahut deve yününden yapılmış evleri tertemiz, pırıl pırıl yıkayacak. Yeryüzüne meyvelerini çıkarması nimetlerini yeniden arzemesi emredilir ve o gün bir gurup insan bir nar yiyecek ve kabuğuna girip sığınacaklar ve süt o kadar bolaracak ki süt veren bir deve bir cemaata kafi gelecek, sağılan bir inek bir kabilenin adamlarına yetecek ve bir koyunun sütü bir büyük aileye kafi gelecek. O sırada Allah (c.c.) hoş bir rüzgâr gönderecek ve bu rüzgâr onların koltuk altından girecek, her mümin ve müslümanın ruhu kabzedilecek ve imanı zayıf olanlar da zahmetli ve çirkin bir vaziyette ölecek. Sonra kıyamet kopacak: Müslim, ikinci rivayetin haricinde onlar o leşleri en-Nahbal'e atacaklar... yedi yıl... İfadelerini naklediyor. Bu, Tirmizi tarafından nakledilir.

Peygamber (s.a.v.) gerçeği söylemiştir. Öyleyse bu, nüzûl edecek Mesih olduğunu iddia eden bir kimse için bir mihenk taşı olmaktadır. Bu adam peygamber (s.a.v.) tarafından önceden haber verilen olaylara uymakta mıdır? Bu nihayet peygamber (s.a.v.)in anlattığı evsaf, bu Mesihlik iddiasında bulunan kişiye uyuyor mu?

KADİYANİLERİN LİDERLERİ VE MEZHEPLERİ

Farsça'da hikmetli bir mısra vardır: «Kurulan bir binanın ilk taşı eğri konursa, elbette yapılıp yükselen bu bina tamamen eğri olur.»

Bu, mısra kadiyaniliği ne güzel anlatır. İlkönce Gulam Ahmed Allah'a (c.c.) karşı yalan söylemiştir. Beklenen Mesih olduğunu, Allah Peygamberi, bir elçi olduğunu ve bütün Nebilerle Resullerden üstün olduğunu iddia etmişti. Bununla İslam müessesesini ve hiçbir fikir ayrılığı olmayan esaslı ve temel görüşlerini bozmaya çalıştı. O, Nebilere Resullere, evliyaya, temiz ve saf kimselere küfretmiş ve bu suretle efendilerinin (maddî ve diğer yardım ve teşvikleriyle) emperyalist İngiliz müstebitlerinin, zalimane kıskırtmaları üzerine kurbanlarının kan davasına bir kapı açmış oluyordu.

İkinci olarak da, vicdanlarını dolar ve İngiliz şilingine satan kendi gibi zalimleri açgözlüleri etrafına topladı veya bu zalimler haliyle onun etrafında bir araya geldiler. Şeriatın koyduğu cezalar ve hatta ahlâki hadler bunlara tatbik edilmiyor. Bunlar, itikat dahil herşeyi doğrudan doğruya şahsi çıkar ve gayelere mahkum etmişlerdi. Bu gayretlerinde geriye hiçbir şey bırakmaksızın bütün güçlerini kullandılar.

Bu kişilerin örnek aldıkları kimse Gulam Ahmed'di. Bunları kadiyanizm meydana getirdi desek yerinde ve doğ-

ru bir şey olur. Onlar, Kadıyani Gulam Ahmed'in peygamberliğini sermaye ediniyorlardı. O, (Gulam) onların yapacak oldukları her şeyin yayımını yapması için sadece bir radyo idi ve söylemek istediklerini söyledikleri bir sözcüleriydi. Biz herhangi bir delil ve kaynak olmaksızın bu isbatları bulmuş (sözleri söylemiş) değiliz. Yayınlayacağı bir kitabı için yardım isteyen Sahte Gulamın bizzat kendisini ele alıp davamıza örnek gösteriyoruz: «Mektubunu aldım. O kitabı yazmaktan memnun kalacağım. Öteden beri islama hizmet etmeyi arzu etmiştim. Sizin kitabınız bana oldukça cesaret verdi... Eğer elinizde makaleler varsa onları bana gönderin»¹

Yine: «Peygamberliği teyid eden kıymetli makalenizi uzun zaman beklememe rağmen alamadım. Bu sebepten makalenizi bana acele olarak göndermeniz için sizi tekrar rahatsız edeceğim. Aynı zamanda Kur'an gerçeklerini ifade eden diğer makaleleri de, 'Berahin-i Ahmediye' adlı kitabıma alabilmem için bana gönderiver.»² der.

İşte başka bir kadıyani lider bunu açık ve seçik olarak ortaya kor. «Beklenen Mesih ve Mehdi-i Resûl olan Hazret, bana şeriâtın hükümlerini sorar ve danışırdı.»³

Kendi oğlu dahi kitabında bunu itiraf etmiştir: «Gerçekten Hazret bu hususu Arapça yazdığı müsveddeleri ilk halifesine ve üstad Muhammed Ahsen'e tashih ve düzeltilmesi için gönderildi. (Bir Peygamber başka bir insanın tashihine muhtaç olur mu?) İlk halife, bu müsvedde metinlerini kabul ettiği şekliyle geri gönderirdi. (Çünkü o, Gulam Ahmed'in kaleme aldığı şeylerin yazarıydı ve bu sebepten dolayı da ikinci bir defa da okumazdı.) Üstad Mu-

(1) Gulam Ahmed'in Chiragh All'ye mektubu, Siyeru'l-Musannifin'de.

(2) a.g.e.

(3) Al Fadl 22 Aralık sayısı. m. Ahsen Amrohi'nin Makalesi 1916.

ammed Amruhî'ye gelince o değişiklik ve tashih yapmak için elinden gelen gücünü sarfederdi.»⁴

Bu durum bir gazetede de yayınlanmıştı: «Beklenen Mesih hazretleri, Arapça yazılan Aine-i kemâlât-i İslâm kitabını da içine alan Tebliğ kitabını yazdı. Bu kitabı yazdığı sırada, müsveddelerini, sosyolog düşünür Nureddin'e okuması için gönderirdi. Bundan sonra da Farsçaya çevirmesi için üstad Abdülkerim'e gönderirdi.»⁵

Hasılı, kadıyani peygamber, böylece bu liderlerle ortaklaşa yazardı yazdıklarını, onun için, bu sahtekarın hayatından bahsederken kısa olarak da bu liderlerin durumunu zikretmek mecburiyetinde kalacağız. Çünkü bunların gerçek şahsiyetlerinde alınacak ders ve meydana çıkartılacak sahneler vardır.

Kadıyaniliğin müzakeresi, kadıyanilik içinde gelişen mezhepler ve partilerin sözü edilmeksizin tamamlanıp sona ermiş olmayacak. Biz, bu makaleyi bu iki gaye için seçmiş bulunuyoruz.

Gulam Ahmed, 15 Mayıs 1907 tarihinde, Amritsarlı Büyük Şeyh Sanaullah'a karşı yaptığı telaunun, meydan okuyan bedduanın tam aksine bu akibete uğrayıp kendi koleradan öldü. Bu telaunda şöyle diyor: «Yalancı olan, sadık olanın zamanında kolera veya vebadan ölecek.» 1908 de lavobada kusarken öldü. İshal halinde def-i hacet halindeyken öldü, bu dua ve temennisinden bir yıl sonra ve Amritsarlı Sanaullah hayatta iken oldu bu iş.⁶ Kadıyani liderleri ve Gulam'ın peygamberlik mimarları, Gulam'ın mirasını paylaşmaya ve yetki münakaşalarına koyuldular. Bunların en önde gelenleri Nureddin, Muhammed Ali, Gulam

(4) Sıret-ul-Mehdi, c. 1. s. 75.

(5) «Al-Fadl» 15 Ocak 1929 baskısı.

(6) Gulam Ahmed'ten aşağı yukarı 40 yıl sonra öldü.

Ahmed'in oğlu Mahmud Ahmed, Kemaleddin, Muhammed İhsan Amruhi, Yar Muhammed, Abdullah Tinapurî ve Muhammed Sadık idi. O zamanlar bütün bunların başı Nureddin ve Muhammed Ali idi.

Bu birincisinin; Gulam Ahmed'e isnad edilen bütün kitap ve risalelerin gerçek yazarı olduğu bilinmekteydi. O, Sahte Gulamın, reform iddialarından tut ta, peygamberlik davasına kadar onun işlerini çeviren malî durumunu idare eden tek kişiydi. «Kadiyanilik, Emperyalizm Ajanı ve Bilinmeyen yönleriyle Tarihte Kadiyani Peygamberi» bölümlerinde iyice anlatıldığı gibi, Gulam Ahmed saf, aptal bir herif olduğu için, kendisini başkalarının idare etme işi imkan dışı birşey de değildir. O, şeriatı, hele arapçayı iyi bir şekilde ve doğru olarak öğrenmemiştir.

Buna karşılık, Nureddin ilk olarak arapça öğrendi ikinci olarak, uzun müddet Hicazda kaldı. Üçüncü olarak da muhayyilesi kuvvetli bir kimseydi. Bu durum, Gulam Ahmed'in Nureddine gönderdiği mektuplarla da teyid edilmektedir. Gulam ona karşı her zaman teveccüh gösterir ve sadece öğretmen ve bir hoca için kullanılan sözlerle hitap ederdi Meselâ, şunları yazardı:

a) «Muhterem efendim, kardeşim, Şeyh Hakim Nureddin, Allah'a emanet olun: Değerli mektubunuzu aldım. Verilen ilacın Efendimize niçin iyi gelmediğine ise merak ettim. Kulunuz Gulam Ahmed.»⁷

b) «Umudumuz, Muhterem Hakim Şeyh Efendimiz hazretlerine: Allah'ın esenliği üzerine olsun. Kulunuz Gulam Ahmed.»⁸

Bu, onun Nureddine karşı alışageldiği bir hitabıydı. Bir peygamberin tebasından birine bu şekilde hitap ve ün-

(7) Mektubat-ı Ahmedîyye c. 5, s. 14. mektup 2.

(8) a.g.e. 14.

vanla hitabetmesi doğru ve makul bir şey midir? Bu fikrimiz 1929 da Gulam Ahmed'in oğlu ve II. halifesi tarafından bir hutbe esnasında farkına varmaksızın teyid edilmiştir, yani Gulam Ahmed'in ölümünden yirmi yıl sonra: «Bir çokları, Mesih hazretlerinin urduca dahi bilmediğini söyler ve diğer bir başkası da o zamanlar ona isnad edilen kitaplar yazılır, şeklinde söz eder. Bazıları da bundan daha fenasını der ve Nureddin'in O'na kitap yazdığını söylediler. Gerçek şu ki, Mesih hazretleri müsbet ilimleri herhangi bir kimseden öğrendiğini iddia etmemiştir. O, hocasının bir afyon müptelası' kimse olduğunu söylediler. Bu zehirlenmeden ötürü mürekkebi yere dökerdi. Böyle hocalar ne öğretmiş olacaktı?..»¹⁰

Şu durumda biz, Gulam'ın Nureddine tashih etmesi için yazıp gönderdiği şeyleri «el-Fadl» gazetesinden ve ikinci oğlundan istihrac etmiş bulunuyoruz. O, Nureddin ki, Gulam Ahmed'in ölümünden sonra gerçekten ileri gelen biriydi.

Kadiyaniler arasında onun seviyesine yakın olan Muhammed Ali idi. O, bir üstadlık derecesi elde etmiş ve Kadiyan'da emperyalizmin en büyük casusu idi. Bu sebepten dolayı Kadiyanî ona hususi bir mevki ve itibar verdi, onu Review of Religions dergisinin müdürü yaptı. Aynı zamanda bir çok kadiyanî organizasyonların teşkilât başkanı olmuştu. O, sahte Gulam ile efendileri İngilizler arasında bir aracı olarak çalıştı. Kadiyanilerden bu iki şahsın durumunu daha sonra zikredilecek olan korkunç bir şekilde ölen kişi haric hiçbir kimse gölgeliyememiştir.

(9) Oğlu Mahmud'un dediği gibi Gulam Ahmed, bu afyon alışkanlığını bu çeşit hocalardan öğrenmiştir: «Mesih hazretleri esas maddesi afyon olan bir ilaç yapardı. Nureddine verdiği gibi bu ilacı kendide her zaman kullanırdı.

(10) Mahmud Ahmed'in hitabı, el-Fadl, 5 Şubat 1929.

Biz ilk önce, diğer kadiyani başkanların hayat hikayesi notlarıyla, okuyucuların, bu gurubu meydana getiren insanların ne çeşit kişiler olduğunu, Gulam Ahmed'in arkadaşlarını, halifelerini, liderlerini ve başkalarını tanıması için, Nureddin ve Muhammed Ali'nin hayatını ele alacağız. Bu şahıslar, kadiyaniliğin kurucuları ve temel taşlarıdır.

NUREDDİN

Bu ilk kadiyani halife, muhteris biriydi. Onun ihtirası, şöhret ve mevki elde etmekte. Daha gençliğinde şahsiyet düşkünü idi. Hindistan'da mürtedler ve ateistler başkaldırınca onlara iltihak etmiş işbirliği yapmıştı. Bütün bu şeytanca düşüncelerine rağmen, elektrik ve fizik ilimlerinde meşhur idi. Halbuki bu adi herifin esas öğrenimi camide olmuş veya eski usul tıp okumuştı. Bu sebepten orada hiçbir itibara erişmedi. Bu anda tesadüfen kadiyanlı Gulam Ahmed'le tanıştı Gulam'ın kendisine ve ihtirasına uyduğunu anladı. Böylece onu arkadaş edindi. Gulam'ın oğlu der ki: «Meşhur Şeyh Nureddin, mürtedlerin düşüncelerinin tesiri altında idi. Gulam Ahmed hazretleriyle birleştikten sonra giderek bu tesir kaybordu.»¹¹

Gulam Ahmed ile birleştikten sonra, programını tatbikte kolaylaştırdı ve önce geçtiği gibi bütün yalan ve uydurmacılarda Gulamı idare etti. Bütün bunların gayesi, şahsiyet düşkünlüğü ve ihtiraslarının arkasından gitmekti. O bunu, Gulam Ahmed'in ölümünden sonra elde etti ve Allah resulu ve Mesih'in vekili, yeryüzünde Allah'ın halifesi olduğunu iddia etti. O, bu gayret ve hünelerini sa-

(11) Siretu'l-Mehdi c. 1. s. 141

dece bu gayesini elde etmek için harcayacaktı. Şu açıkla-
mayı yaptı: «Allah Teâlâya yemin ederim ki beni kendi
halifesi yapan O'dur. Öyleyse bu hilafet hilyesini benden
almak isteyen alabilirse alsın. Allah'ın hikmet ve iradesi,
beni sizin halifeniz ve lideriniz yapmayı dilemiştir. Artık
istediğiniz şeyi söyleyin. Bana yaptığınız hakaret ve isnat-
ların hepsi bana değil, beni halife seçen o Allah'a gider.»¹²

Kadiyaniler, Nureddine, emperyalist hükûmetin özel-
likle halifelik tacını giymeye karar verince, ölüsüne say-
gı duyulan Gulam Ahmed'in ailesiyle bu adamın kuvvetli
ilişkileri hesaba katılarak ona beyat ettiler. Bundan son-
ra herkes onu halife olarak kabul etti. Şunu zikretmek
önemlidir ki, emperyalizm onun müslümanlara düşman ve
kendilerine hizmette bağlılık gösteren dostluk vadeden bi-
ri olduğunu anladıktan sonra ancak halife olmasını ka-
bul etmişlerdir. Emperyalizm kadiyaniliğin tacını başına
koydu ve ona «Ebubekir» dedi.

Allah korusun, bu murdar herifle, o yüce Hz. Ebube-
kir es-Sıddık arasında mukayese mi olur? Bu adam biz-
zat bize der ki: «Ben Cemmu'da idim. Orada bir hindu ka-
dın beni severdi. Oğullarım Fazıl ilahi ve Hafızurrahman
ölünce bu kadın bana: Sana onlar gibi iki güzel çocuk do-
ğuracağım demeye geldi. Ona dedim ki: «Onların yerinin
dolması mümkün mü?»¹³

Dinini ve itikadını bayağı bir dünyevî şöhret ve ma-
kam için satan bu adamla; İslam dini ve inancı uğruna mev-
kii ve (kabilesi arasındaki) reisliğinden vaz geçip, Allah
yolunda bütün mülkünü veren Hz. Ebubekir Sıddık ara-
sında nasıl bir mukayese yapılabilir? Onun için Allah, bu
şeref yoksunu kişiden intikamını şiddetle almıştır. Uzun

(12) Review of Religions, c. 14, No. 6. s. 234.

(13) Mirkatu'l-Yakîn fi Hayati Nureddin, Ekber Kadiyanî, s. 199.

süren bir hastalığa tutuldu ve aklını kaybetti, konuşamaz oldu. O bu vaziyette iğrenç bir şekilde ölünceye kadar Allah tarafından uzun müddet cezalandırıldı. Oğlu da, bizzat kadıyanilerin verdiği zehir neticesi ölmüştür. Karısı, ölümünden sonra evden kaçmış ve başka bir sevgilisiyle evlenmiştir. Al-Fadl'dan şunları çıkardım:

«Şeyh Nureddin'in, Mesih hazretlerinin (Gulamın) peygamber ve Allah elçisi olduğunu iddia etmesi nerde; Mesih hazretlerinin: Benden sonra Ahmed isminde birisi gelecek, diye Allah kelamının ifade ettiği şey nerde?»¹⁴

Mesih'in Peygamberliğini kabul ettiği o son günlerindeki suskunluğu neydi? Sonra bu ikrarındaki sebatından geri dönmesi; bir nevi ceza olarak attan düşmesi ve çok büyük üzüntüsü, ölümünden önce konuşamayışı; sıkıntı içindeki ölümü; sonra oğlu Abdulhay'in kendisinden hemen sonra gencecikken ölümü; daha sonra karısının o kahredici bir hakaretle başkasıyla evlenmesi. Bütün bunlarda ders almak isteyenler için bir ders yok mudur?»¹⁵

Hepsi bu kadar değil! Gulam Ahmed'in oğlu Mahmud Ahmed'le evli olan kızı öldürülmüş ve Mahmud Ahmed onu ve kardeşi Abdulhayi öldürmekten sorumlu tutulmuştu.¹⁶

Böylece Nureddin, Hz. Muhammed (s.a.v.)e hainlik düzenlediği için, ne bir dünyevî çıkar, ne şeref ne makam, hiçbir şey elde edememişti. O, oğlu, sahte Gulamın oğluyla evlenen kızı, hepsi öldüler. Sadece geride ikinci oğlu Abdulmenan kaldı. Bu adam, Gulam Ahmed'in evindeki zulumlere karşı çıkınca cemaattan atılmış ve nifak çıkarmış olmakla suçlanmıştı. O, hem bu dünyasını hem de ahi-

(14) Kadıyaniler, Kur'anda Hz. İsa tarafından bildirilen Hz. Muhammed'-in evsafının Gulam Ahmed için olduğuna Hz. Muhammed (s.a.v.)e ait olmadığına inanırlar.

(15) «Al-Fadl» 23 Ocak 1922.

(16) «Al-Fadl» 4 Ağustos 1937

retini kaybetmiştir. «Ve Allah (c.c.) oldukça güçlü, intikamını alandır.»

Nureddin'in ölümü, 13 Mart 1914 te vuku bulmuştu. Onun ölümünden sonra Sahte Gulam'ın oğlu halifelik tacını giydi. Fakat onun hayatını vermeden önce, Nureddinden hemen sonra gelen Muhammed Ali'nin hayat hikayesini anlatmayı uygun bulduk.

Lahorlu Kadiyanilerin Başkanı Muhammed Ali

O, modern anlamda ileri bir eğitim görmüş ve üstadlık derecesini elde etmişti. Bir işe memur edilmemişti. O'na, 200 rupiyi aşkın fazlaca bir gelir temin edilmişti. O zamanlar ayda 50 Rupi alan kimse zengin sayılırdı. Burada, Muhammed Alinin başkanı Gulam Ahmed'in peygamberlik iddia etmeden önceki aylık gelirinin sadece 15 Rupi olduğunu hatırlatmak önemlidir. Böylece o, ancak rüyada göreceği bu bol gelire kavuşmuştu. Sonra, islam binasını, sahte kadiyani Gulam ile birleşerek, yıkmaya koyuldu. Gulam'ın iftira ve yalan iddialarını yaymak için onun her türlü ihtiyacını karşıladı. Aynı şekilde kendisi de müslümanlar aleyhine, emperyalizm lehine yalan zemini hazırladı. İngiliz emperyalizimi bunların en kurnaz ve çüretkar olanlarından biriydi. Gulam Ahmed'e Peygamberlik tacı giydirildikten sonra, modern bilgilerle yetişmiş kişilerden bir gurup insanı onun etrafına toplamak lüzûm etmişti. Bunlar o zamanki talebelerin arasında kargaşa çıkartıyordu.

Muhammed Ali bu kişilerden biriydi. Gulam Ahmed Emperyalizmin takdirine göre ona bir aylık mecmua çıkarmıştı. Modern kültüre kendini vakfedenler ve talebeler arasında düşünce anarşisini yayan «Dinler Mecmuası» idi bu. Bir kadiyani kitapta zikredildiği gibi 'Dinlerin mecmuası', adlı aylık dergi, fikir ve vaazlarını bütün dünyaya

yaymak için Gulam Ahmed tarafından kurulmuştu. Üstad Muhammed Ali'yi bu mecmuanın başyazarı yapmıştı.”

Gulam Ahmed ölünce o, bu mecmuaya idareci olmuştu. Kuranın ingilizceye tercümesi, kadiyani tahrifata uygun olarak ona tevdi edildi. Başlangıçta, birinci Halife Nureddin tercüme tedkik başkanıydı: «Mesih tercümesini Üstad Muhammed Ali'ye bırakırdı. Üstad bu işle meşgul olurdu. O, ayda iki yüz rupi gelir sağlardı.»¹⁷

Şeyh Ali Kadiyani, şunları yazmıştır: «Muhammed Ali'nin tercüme ile görevlendirilmesinden sonra o, derginin genel idare müdürü ve ben de yazı işleri müdürü oldum. Dergide vazife aldım ve makaleler yazmaya başladım.

Fakat bu makaleleri basılmadan önce 1914 yılına kadar, Üstad Muhammed Ali'ye takdim ederdim.»¹⁸

O, Gulam Ahmed ve peygamberliği hakkındaki gerçeği iyi bildiği için, Gulam Ahmed'i ve ailesini pek önemsememiştir. Diğer taraftan ona karşı itirazlar ileri sürmüş ve O'na sağlığında defalarca hakaret etmiş ve halkın parasını haksız yere yemekten Gulam'ı suçlamıştır. Gulam Ahmed ona ne bir cevap vermiş ne de cezalandırmıştır. Bütün bu kişilere borçlu iken nasıl cezalandırabilirdi onları?

«Üstad Kemaleddin ve Üstad Muhammed Ali cevaplarına karşı durmadan itirazlarda bulunuyorlardı ki, Gulam'ın kayınpederi Nevab Muhammed bana, Kemaleddine ve Muhammed Ali'nin kendisine, Gulamın malının sayılıp hesabının yapılma zamanının geldiğini söylediklerini

(17) M. Ismail kadiyani, Muhammed Alinin ilk yazılarına verilen cevaplara bakış.

(18) «Al-Fadl» 2 Haziran 1931 baskısı

(19) Muhammed Ali'nin ilk inançları üzerinde araştırma, Şer Ali kadiyani, s. 24.

nakletti. Hazretin ölümünden önce: «Üstad Muhammed Ali ve Hoca Kemaleddin benim hakkımda, halkın parasını haksız yere yediğim yolunda kötü kanaat besliyorlar. Bu onlara yakışmıyor.» demesinin sebebi buydu.

Devam eder ve der ki: «Bugün Üstad'dan bir mektup aldım, (gerçek) harcamaların çok az olduğunu; binaenaleyh paranın geri kalan bin rupisinin nerede olduğunu soruyor?»

«Hayret, hayli öfkelenildi ve dedi ki: Bu insanlar bizim gayrimeşru yeyip içtiğimizi söylerler. Bu paralarla onların ilgisi ne? Eğer ben onlardan ilgiyi kessem bu geldi onlara bir peni dahi gelmez.»²⁰ (Bu, haksız tasarrufa haklı bir sebep midir?)

Bu çok önemli olan bazı nakiller kadıyani müftü Server Şah tarafından Keşfu'l-Hilafet adlı kitabında, Üstad Muhammed Ali ve Hoca Kemaleddin'in para konusunda Beklenen Mesih'e karşı devamlı itirazlarda bulundukları zikredilmiştir. Onlar Gulam hakkında şüphe beslerlerdi. Onlar Sahte Gulamla, istifçilik ve paraların başkalarına kaptırılmadan kendi tekelinde bulundurması meselesi üzerinde ihtilaf durumunda iken, Gulam Ahmed öldü ve Nureddin kadıyan halifesi tacını giydi. İngilizlerin verdiği ve arkadaşlarının yağmaladığı paraları paylaşmaya koyuldular. Onun için emperyalizm kadıyanilerin müslümanlar arasında nifak çıkarmak ve onları aldatma konusunda galibiyetleri için yeni bir hile düşündü. Bu mağlûbiyet başlarında bulunan Batala'lı Muhammed Hüseyin Siyalkot'lu Muhammed İbrahim, Şeyh Sanaullah, Gondal'lı Hafız Muhammed gibi bilgili İslâm alimlerinin uyanması yüzündendi.

(20) Hakikatul-Ihtilaf'ta yayınlanan, Gulam Ahmed'in Nureddin'e yazdığı mektup, Muhammed Ali, s. 50.

Bunların her biri kadıyaniliği reddeden ciddi birer kitap yazdılar. Kadıyani hilelerini ve gizli fitnelerini açıkladılar, onlar hakkında gerçeği ortaya serdiler. Müslümanları onların sahte peygamberliklerine ve yalancı peygamberlerine karşı uyardılar. Onun için emperyalizm, bu mürted topluma yaptıkları yardım ve destekleri konusunda gayretin tamamen boşa gitmiş olacağından korktu. Bu yüzden küçücük ajanı Muhammed Ali'yi tahrik etti. Bu adam, Kadıyan'da muhalefet partisi başkanıydı ve onun şahsi zevkine göre kendi liderliği altında yeni bir parti olmalı ve Gulam Ahmed'in davasının peygamberlik değil de esas gayesinin, bu milletin, yani İslâm milletinin reformcusu olduğunu açıklamalıydı. Bu partinin gayesi, şimdiye kadar aldanmayanları aldatmaktı. Bu gibi şahıslar, böylece Gulam Ahmed'e yaklaştıracaklardı. Burada da kadıyaniliğe kolayca girmiş olacaklardı. Hatta en azından İslâm için atan zinde nabızları yabancılaştırmak, İslâm Peygamberinin kahramanlığını ve İslâm'ı öğretmedeki say ü gayretlerini halkın gözünden düşürmek olacaktı. Onun için bu yeni mezhep, Muhammed Ali'nin ihtirası ve emperyalizmin talimatlarına göre bu şekilde meydana çıktı. Yoksa bu çıkış onların hileli ve aldatmaca şeklinde yaptıkları açıklamada olduğu gibi ayrı bir felsefî inançlar uğruna olmamıştır. Kadıyan, kadıyaniliğin merkezi olarak kaldığı için, o da Lahor şehrini bu mezhebin merkezi yaptı.²¹

Öncekiler kadıyaniler diye bilinirken bunlar Lahorlu kadıyaniler olarak bilinen ikinci guruptu. Biz Lahorlu kadıyanilerin inanç ve düşüncede, kadıyanilerin inançlarıyla aynı olup herhangi bir ayrılık bulunmadığından kadıyanilere karşı çıkmadıklarını söyledik. Bakınız, Lahorlu kadıyani bir gazete tarafından Muhammed Ali'nin mezhe-

(21) Tahrik-ı Ahmediyye, Muhammed Ali s. 30.

binin gerçek inançlarını anlatan bir makaleden bölümler sunuyoruz: «Biz Hazref-i Mesih'in (Gulam'ın) ilk hadimlerindeniz. Biz; Ali cenablarının Allah'ın hak ve gerçek resûlü olduğuna inanırız. O, bu zamanın insanlarını hidayete erdirmek için gönderilmiştir. Hem onu takip etmekten başka kurtuluş olmadığına da inanırız.»²²

Şu aşağıdakileri bizzat Muhammed Ali yazmıştır: «Biz Gulam Ahmed'in Beklenen Mesih, Mehdi Resûl, Allah Resûlü ve peygamberi olduğuna inanırız. Allah'ın onu seçip görevlendirdiği makamı ve durumunu bizzat kendisi açıkça anlatmıştır. (Yani Gulam, bütün peygamberlerden üstün.) Aynı şekilde biz, o'na inanmayan bir kimse için bir kurtuluş ve selametın olmadığına inanırız.»²³

Ayrıca şunları da yazar «Eğer Musa Allah peygamberi ve İsa Allah Resulü ise o takdirde Gulam Ahmed, hem nebi hem resûldür, çünkü Allah peygamberlerinde gördüğümüz alâmetler tamamen Kadıyanlı Gulam Ahmed hazretlerinde bulunmaktadır. Anam babam ona feda olsun ve selat ü selam onun üzerine olsun.»²⁴

Bunun gibi sayısız örnekler vardır.

Şimdi Muhammed Ali'nin: «Biz Gulam Ahmed'in Allah peygamberi ve resûlü olduğuna inanmayız fakat onun bir müceddit ve reformcu olduğuna inanırız»²⁵ dediği iddiasına gelince.

Bu, onun ilk ve doğru iddialarıyla karşı karşıya getirilince gerçekten doğru olmadığı ve o ilk iddialarına uymadığı ortadadır. Sebebi de, Gulam Ahmed'in iddialarının herhangi bir teville gelmeyecek kadar açık olmasıdır. O

(22) Peygam-i Sulh (Lahorlu kadıyanilerin bir gazetesi) 1 Eylül 1913 baskısı.

(23) Review of Religions, c. 3, No; 11, s. 411.

(24) a.g.e., c. 9, No. 7, s. 248.

(25) «Peygam-i Sulh» 1913.

iddialar, kendisinin Allah'ın peygamberi, resulu ve peygamberimiz (Muhammed'den (s.a.v.) ve bütün peygamberlerden üstün olduğu şeklinde idi.

Allah korusun! Bunu, önceki makalelerde etraflıca anlatmıştık. Aynı şekilde, yukarda, Muhammed Ali'nin şahsı ve partisinin nüfusu üzerinde, onların bu yeni iddiaları müslümanları aldatmak ve aldanması imkansız olan aldanmamış kişileri avlamaktan başka birşey olmadığını zikretmiştik. Gerçekten, müslümanlar arasında, Gulam Ahmed'in iddialarından gafil olan bazı budala kimseler, özellikle bir gurup bu yeni mezhep etrafına üşüştiler. Fakat bu gurup gerçeği görünce (keşfedince) yalancı kadıyaniden ayrıldıkları gibi bu mezhepten de koptular.

Neticede Muhammed Ali ve Lahor'lu kadıyaniler olarak bilinen etbai kadıyanilerin inanmakta oldukları her şeye inanırlar. Maamafih onlar, Yakup aleyhisselâm'ın kafasındaki «tahakkuku kesin olan isteğin» inanılmasını kaldırmışlardır.

Bu şöyle kısaca üç bölümde anlatılmıştır.

a) Kadıyaniliğin gerçek efendisi olan emperyalizmin dayanağı umumiyetle müslümanları Gulam Ahmed'e meylettirip yaklaştırmak için onlarla uğraşan kadıyanilerden bir gurubun olmasıydı. Şu da iyi bilinmelidir ki, Gulam Ahmed'e yaklaşan İslâm'dan uzaklaşıp, kadıyaniliğin patronu olması hasebiyle, emperyalizme yanaşıyordu. Buna Lahor'lu Gazete tarafından da işaret edilmiştir: "Kadıyanizm, Gulam Ahmed'i bir peygamber olmaktan başka bir biçimde mi tanıyacaktı?.. Bunu yapınca, ka-

(27) Peygam-i Sulh, 17 Nisan 1934.

(26) Yusuf suresi.

dıyaniler dünyanın dört köşesine girmeyi başarmış olac-
caklar. ”

Muhammed Ali bizzat, Maritus'taki bir kadıyani misyonere yazdığı mektupta buna şahadet ederek “Sana düşen, orada Gulam Ahmed’ in bir müceddid olmayıp peygamber olduğunu ve ona inanmayanın ise kâfir olacağını yaymaktır. Çünkü bu iki inanç kadıyanilere Hindistan’da zarar vermiştir. ” der.

Bütün bunların, halkı Gulam Ahmed’e çekmek ve kadıyaniliğin propagandasını yapmak için taahhüt altına alınmış şeyler olduğu aşikârdır. Bununı, İngiliz emperyalizminin buyruğunda olup olmadığı konusuna gelince, buyurun işte delili:

Kadıyani Gazetesi Al-Fadl, Lahorlu kadıyanilerin İngiliz hükûmetine yapmış olduğu hizmeti tanımakla İngiliz hükûmeti onlara bin dönümlük bir arazi bağışlamış olduğunu neşretti. .. Ve bu mezhep İngiliz hükûmetine yaptığı büyük hizmet karşılığında bu büyük mükâfatla taltif edilmiştir.”

b) Muhammed Ali, Kadıyanda, Gulam Ahmed’i idare eden ve onun sahte bir arkadaşı olarak, emperyalizmin büyük bir vekili olmaktan başka bir kimse değildir. Onun, peygamberlik ve propaganda gayelerini bilmiş olmasının sebebi buydu işte. Söylemiş olduğumuz gibi, gaye, emperyalizme hizmet etmek ve müslümanları İslâm’dan uzaklaştırmaktı. Bu hizmet, kurulan yeni bir mezhep vasıtasıyla her alanda yerine getirilmiş olabilecekti. Bu sebeple emperyalizmin emirlerini icra etmeye hız verdi.

c) O, sahtekârların ölümünden sonra, özellikle Gu-

(28) Lahorlu kadıyanilerin lideri Muhammed Ali’nin mektubu «et-Tebliğ»de basılmıştır. c. 1, No. 21.

(29) «Al-Fadl» 25 Aralık 1930 tarihli baskısı.

lam'a karşı gerekli saygıyı göstermediğinden, Gulam Ahmed'in ailesine bu kadar çok serveti, kendisi bu servete ortak olmaksızın hor gördü; istemedi. O, peygamberliğin kuruluşunu bildiği için Gulam'ın ailesine karşı, az da olsa muhalefet ediyor sert davranıyordu. «Al-Fadl» gazetesi bunu şöyle itiraf eder: «Üstad Muhammed Ali bazı sebeplerden, kadıyanilikten ilgiyi kesti. Önce, Gulam hazretleri ölünce, Üstad Muhammed Ali, Mesih Gulam'ın evinden yüz çevirmiş bir daha girmemiştir.

İkinci sebep ise Hazretin kayın biraderinin onu hal-kın bağışlarını kendi inşaatında harcadı diye ithamda bulunmasıydı.³⁰

Bu maruf gazete şunları yazmıştı: «Bu gurubun liderleri (Yani Lahorlu kadıyanilerin) beklenen Mesih'e sadakat yemini verdiler. Onlar bu Kadıyan ümmetinin ileri gelenleri arasında sayılıyorlardı. Fakat manevi bakımdan gerilemeleri üzerine, Beklenen Mesih'e karşı devamlı saygısızca davranmaya başlamışlardı... Ölümünden sonra da para ve makam ihtiraslarıyla kadıyanilikten ayrılıp yeni bir mezhep kurdular.»³¹

İktibas edilen bu iki söz, yukarda söylemiş olduğumuz gerçeğin apaçık delilleridir. Onların Sahte Gulam'a karşı saygısızca davranmasına gelince bu peygamberliğin ticari bir ortaklık olduğunu ve buna kendilerinin de ortak olduklarını gayet güzel bildikleri için bu saygısızca davranışlar o kadar önemli değildi.

Kısaca kadıyanilik, iki fırkaya ayrıldı. Birinci gurub Nureddin tarafından idare ediliyordu. Bunlar Gulam Ahmed'in peygamber ve Allah elçisi olduğuna inanıyorlar. O, Beklenen Mesih ve Mehdi Resûldü, diyorlar. O'nun

(30) «Al-Fadl» 2 Eylül 1915 tarihli baskısı.

(31) «Al-Fadl» 11 Eylül 1928.

bütün peygamberlerden üstün olduğuna, O'na inanmıyanın kâfir olacağına ve cehenneme gireceğine inanıyorlar. Bu fırkanın Nureddin'den başka önderleri şunlardı: Gulam Ahmed'in oğlu Mahmud Ahmed, Kadyan Müftüsü Muhammed Sadık vs. Bu, Gulam Ahmed'in bütün vaazlarını hiçbir şey gizlemeksizin açıkça ikrar edip ilan ettiği için Sahte Kadiyani'nin gerçek mezhebiydi.

İkinci gurup Muhammed Ali tarafından yönetiliyordu. Bunlar Gulam Ahmed'in ne bir peygamber, ne de Allah resûlü olmadığını fakat O'nun bir müceddit ve reformcu olduğunu, bunları inkâr etmenin büyük günah ve son derece kötü olduğunu açıklıyorlar. Onların başkanları Hoca Kemaleddin, Muhammed İhsan Amruhi vs. idi. Fakat ilerde geçtiği gibi Gulam Ahmed'in sözleri ve vaazları bunlara, ne de bu mezhebin ifadeleri Gulam Ahmed'inkine uymuyordu. Bu dinin gerçeğini, asıl bünyesini, ortaya koymak için, konudan biraz ayrılarak, Muhammed Ali Kadiyanilikten ayrıldığı zaman neler söylediğine dair Al Fadl'ın yazdıklarına kulak verelim:

a) «Belki de okuyucular, Üstad Muhammed Ali'nin Kadiyandan ayrılırken, halkın binlerce rupi harcadığı İngilizceye tercüme edilmiş bir Kur'an, büyük bir kütüphane ve aynı zamanda değeri takriben üç yüz rupi olan bir daktilo alıp götürdüğünü bilir.»³²

b) Üstad Muhammed Ali, cemaat adına Kur'anı İngilizceye tercüme ederdi. Yani bu çalışması karşılığı olarak oldukça büyük bir mükâfata nail oluyordu. Sonra, Kur'an tercümesinin geri kalan kısmını tamamlamak bahanesi ile Kadyan'dan Abbotabad'a gitti. O, Kadiyan'daki halk kütüphanesinden, değeri binlerce rupiyi aşan kıy-

(32) «Al-Fadl» 1 Temmuz 1915 sayısı.

metli kitaplar aşırıldığı için bin rupi avans aldı. Aynı zamanda Kadıyanî cemaatin malı olan yeni bir daktiloyu götürmüştür.

Bu makaleleri (kadıyani cemaata) geri göndereceği yerde, Kadyan'da bu makalelerin kendisine ait olduğunu, kadıyanilerin bunlarla bir ilgisinin olmadığını ilan etti. Sonra, Kur'an tercümesinden bazı kadıyani tevilleri çıkardı.³³ O, (M. Ali) haysiyetsizliğin zirvesine çıkmış, Cenab-ı Allah'ın: «Allah'a resûlüne ve kendinizdeki (nefsinizdeki) emanetlere karşı sahtekârlık etmeyin, bilip dururken» sözüne aldırmamıştır. Cenab-ı Allah buyurur ki: «Şüphesiz Allah fesadçı ve aldatıcıları sevmez.»³⁴

c) «Muhammed Ali, Mesih hazretlerinin, Kur'an tercümesi ve şerhindeki fikirlerini çalmıştır. O, Gulam Ahmed'i kaynak olarak zikretmez.»³⁵

d) «Üstad Muhammed Ali, Delhousie'nin hakim yerinde güzel, büyük bir saray yaptırmış, yüzbinlerce rupi harcamış, su gibi para akıtmıştır. Bu para nereden geldi?»³⁶

e) «İngilizler hesabına casusluk görevini Üstad Muhammed Ali yalnız başına yüklenmiş değildir. Onun muhterem hanımı da bu görevi yüklenmiştir.»³⁷

İşte budur kadıyanilerin lideri ve Lahorlu kadıyanilerin başkanı ve işte Lahor partisi. Burada esas Kadyan partisinin; Nureddin'in albümünden en sonra Gulam ailesinin mülkü haline geldiği gibi; Lahor partisi de Muhammed Ali ve ailesinin özel mülkü haline geldiğini

(33) Ne yazık ki müslümanlar kendisine hazırlanan tuzaktan habersizce bu tercümeyi almışlardır.

(34) «Al-Fadl» 2 Haziran 1931.

(35) A.g.e. 30 Haziran 1931.

(36) A.g.e. 2 Aralık 1930.

(37) Peygam-i Sulh «Al-Fadl»dan iktibas edilmiştir. 3 Mart 1931 tarihi.

söylemek yerinde olur. Lahorlu gurubun başkanı Muhammed Ali; sekreteri kardeşi; hazinedarı yeğeni; genel ve hususi kütüphanenin vekili kızkardeşinin oğlu; gazetelerin; dergilerin ve ilanların bölge müdürü kendi damadı ve ağırlama ve eğlence bölge şefi de yakınlarından birinin oğluydu.»³⁸

MAHMUD AHMED: İKİNCİ KADIYANİ HALİFE

1914'te Nureddin'in ölümünden sonra kendisine; sadece kadıyanilerin değil; bütün kainatın halifesi ünvanını veren Gulam Ahmed'in oğlu belirdi ufukta... Şu açıklamayı yaptı: «Ben ne sadece kadıyanilerin ve ne de Hindistan'ın halifesiyim. Ben Beklenen Mesih'in halifesi değilim. Böylece ben, Afganistan, Arap dünyası, İran, Çin, Japon, Avrupa, Amerika, Afrika Somali, Cava hatta İngiltere halifesiyim ve benim saltanatım dünyanın her kıtasına erişir, nüfuz eder.»³⁹

O, deli bir babaya yakışır gerçek bir halefti. Babası gibi saçmaladı durdu, şunları söyledi:

«Benim zikrim Kur'an'da geçmiştir. Kur'an'da Lokman ve oğlunun hikayesine bakınız. Bilir misiniz Lokman ve oğlu kimdir? Lokman Beklenen Mesih (yani Gulam Ahmed) idi ve oğlu da ben'im.»⁴⁰

O da, Emperyalizme olan uşaklık konusunda babasının izini takip etmiştir. Verdiği bir beyanda şunları söylemişti:

(38) Al-Fadl, 7 Eylül 1928 tarihli.

(39) Mahmud Ahmed'in hitabesi, Al-Fadl'da neşredildi. 1 Kasım 1931.

(40) Mahmud Ahmed'in hitabesi, «Al-Fadl'da neşredildi. 12 Mart 1923 tarihli.

«İngiliz hükümetinin kaderi bizim kaderimizdir. Fransa topraklarında İngiliz düşmanlarına karşı savaşan kadıyani askerler bunun manasını anlamalıdır.»⁴¹

İngilizler tarafından Türkiye ve Avusturya müslümanlarının mağlubiyetinden zevk ve mutluluğu ifade etmek için özel toplantılar tertip edilmesini emretti: (İngiliz) hükümete askeri hazırlığa karşılık kadıyanilerden yardım olarak, beşbin rupi bağışladı. Zalim emperyalist subaylarını kutlamak için ışıklı şenlikler yaptı.⁴²

Okuyucuların, kadıyanileri kimin idare ettiğini anlaması için Mahmud Ahmed'in hayat hikayesini kısaca inceleyeceğiz.

Önce o, hasımları tarafından defalarca hile ve oyunlarla hakarete uğramıştır. Bunlar arasında Nureddin'in kızı, kendi karısı ve kayınbiraderi vardı.⁴³ Bu (ihanet olayı) onların Mahmud Ahmed'in yalan ve hilelerle dolu gerçek şahsiyetini bilmiş olmalarından dolayı idi, gayr-i meşru, karışık ve iğrenç (hayatına) uygun bir evlad davranışı ve karı koca münasebeti idi bu...

İşte gelininin ırzına geçtiği için ona küfreden bir kadıyani: «Ben Ahmed Din, büyük din önderlerine, bir kadıyani olduğumu ilân ediyorum. Ve Beklenen Mesih'in (s.a.s.) Allah peygamberi ve elçisi olduğuna inanıyorum. Ben, Beklenen Mesih Gulam Ahmed'in oğlu II. halifeye sadakat yemini vermiştim. Benim karım ve aile fertlerim, Mesih Gulam Ahmed'in ve II. halife Mahmud Ahmed'in aile efradına hizmet etmek için evlerine giderdi. Birkaç gün önce gelince, eskiden olduğu gibi hizmet etmek için

(41) A.g.e. 27 Ekim 1914 tarihli.

(42) A.g.e., 16 Kasım 1918 tarihli.

(43) A.g.e. 14 Ağustos 1937 tarihli.

onun evine gitmişti. Mahmud Ahmed onu yalnız görünce bazı bahanelerle bir odaya çekip zorla ırzına tecavüz etmiş ve demiştir ki: Kimseye açma bunu hatta söylesen bile kimseye ispat edemiyecek ve sen de halkın nazarında itibarını kaybetmiş olacaksın. Böylece gelinim ağlayarak eve geldi ve olup bitenleri anlattı. Bunun üzerine halifeye gittim. Durumu sordum. O, hadiseyi inkâr etti. Sonra onun yemin etmesini isteyince, yeminle herhangi birşey söylemeyi reddetti. Ve eğer ağzımı açar da bu olayı herhangi bir kimseye söylersem, beni ölümle, Kadiyan'dan sürgünle tehdid etti. Ben bu mektubu gazeteye gönderiyorum ki, günahlarıyla Kadiyanî mezhebini bozan karmakarışık eden bu halifenin gerçekten kim olduğu anlaşılmış olsun. Eğer gelinime tecavüz etmediyse, benimle bir telaune girsin, Allah'ın lâneti yalancının üzerine olsun.»⁴⁴

Bu mektup neşredilir neşredilmez Halife ona bol miktarda para verdi ki o da buna karşılık «Al Fadl»da şu açıklamayı yaptı:

Oğlumun karısı, Mesih'in halifesine asılsız ve yalan yere iftira ettiği için «Zamindar» gazetesinde yayınlanan mektupla pişman oldum, üzüldüm. Bu sebepten biz onu boşadık. Halifeden yemin etmesini istememe gelince, bu benim bir günahımdır. O zaman ben garip düşünmüş, aldanmışım. Bahse girmek isteyişim de aynı şekilde olmuştur. Bu gibi konularda böyle yeminler bahse girip haksız tarafın helakini dilemenin gayr-i meşru olduğunu bilmiyordum. Onun için, hazretlerinden yemin almaksızın kanaat getirdiğimi, gelinim (Mahmud Ahmed) hazretlerine asılsız ve yalan yere hakaret ettiği için, yalan söyleyen

(44) Lahor «Zaminder» gazetesinde, kadiyani Ahmed Din'in neşredilen mektubu.

helak olsun, şeklinde bir beddua yapmaksızın inandığımı ilan ediyorum.»⁴⁵

Ona bu türden birçok kişiler tarafından yirmiden fazla hakaret edilmiştir. Kadıyani Abdurrahman, mühendis Abdulkerim, fizikçi Abdulaziz bunların arasında olanlardır.

Lahorlu kadıyani günlük gazetesine gelince, Mahmud Ahmed'in yemin ederek her ne zaman mubaheseye girmek istediye kabul etmediği, bu meydan okumadan kaçtığını yazar: «Mahmud Ahmed'in 1925'ten 1949'a kadar, ırza tecavüzden yapılan suçlanma hadiseleri yirmiyi aşmıştır. Bütün bu suçlamalar, kasaba ve köylerinden kalıp ziyaret için Kadıyan'a Allah'ın rızasını kazanmak ve kadyani mezhebin hayırhahlığını, hüsnü niyetini elde etmek için gelenlerdi. Buna rağmen halife Mahmud Ahmed, gerçeği bildiği için Allah'ın laneti yalancıların üzerine olsun şeklinde bir söz söylemeye cesaret edememiştir.»⁴⁶

Bu şahıslardan biri «Kadıyan Mazlumları» başlıklı muntazam bir mektup yayımlamıştı. Yapılan suç isnatlarını zikrettikten sonra, şunları söyler: Kadıyani Abdurrahman Mısri bu suçlamaları araştırmak için kadıyanî liderlerinden bir komitenin kurulmasını istemiştir. Maa-fafih halife ona cevap vermemiştir. Diğer taraftan Abdurrahman, onun makul şartlarını kabullenmektense afa-roz ederek Kadıyan'dan sürülmesini ilân etmiştir.»⁴⁷

İşte kadıyanilerin imamı buydu ve halifeleri, muhasımlarınca değil, kendi etbai ve arkadaşları tarafından bu türlü yüz kızartıcı işlerle sıklıkla suçlanıyordu. Bu kişi-

(45) Al-Fadi, 3 Haziran 1930 tarihli.

(46) Peygam-i Sulh, 16 Kasım 1949.

(47) Fahrudin Multani tarafından neşredildi.

nin suç dosyasından çıkardığımız aşağıdaki parça onun ruhiyatını (psikolojisini) ortaya koymaktadır:

«Mahmud Ahmed'in genç bir kız hizmetçisi vardı. Bir keresinde bazı ilaçlar almak için kadıyanî İhsan Ali'nin dispanserine gitmişti. İhsan Ali bu kızı kandırıp arka tarafta ilaç deposunun arka kısmına boş bir odaya aldı ve ırzına geçti. Selma adındaki bu kız eve dönünce halifeye olup bitenleri anlattı. Halife, İhsan Ali'yi çağırdı ve ayakkabı ile İhsan Ali'ye on kere vurmasını emretti o da on ayakkabı vurdu. Sonra da İhsan Ali'yi serbest bıraktı ve o da çekti gitti.»⁴⁸

Sunulan bu parça, bu çirkin suçu bu adamın hafife aldığını gösterir ancak. Sonra, kendisini iğfal eden bir kişiye ceza vermek üzere, kıza, hafif bir ayakkabı ile vurmaya emretmesi, bu adamın, bu tür olaylardan zevk aldığını göstermez mi? Bu çeşit olaylarla itham edildiği vakit, kendisini temize çıkaramayışının nedeni de buydu.

Bir defasında, Amritsar'da çıkan «Mubahile» gazetesinin sahibi, onu, haksızın kahrına olmak üzere tecavüz irtikap etmediği meselesi üzerinde hesaplaşmaya çağırıyordu. Bu hesaplaşma çağrısını şöyle diyerek reddetti: «Mubahile bu konularda meşru değildir. Bir kadıyani olan Simla'lı Umrudhin, Amritsar'lı 'Mubahile' gazetesinin, kadıyani halife Mahmud Ahmed'e hesaplaşma çağrısını yapıp, halifenin de bundan kaçınmasından sonra, Halifenin yanına gittiğini rivayet eder. O zamanlar o, Mansuri'de ziyaret ediliyordu. Ona dedim ki: «Bazı müslümanlar tarafından bir ırza tecavüz ithamı konusunda: Mesih'in yazılı olarak bu tür konularda salahiyet verildiğini açıkladığı, Mubahile gazetesine neden müsaade edilmedi bu hesaplaşmaya?

(48) Amritsar bölgesi sulh hakimî önünde Selmân'ın şehadeti, 10 Haziran 1935'te kadıyanî mezhebi kitabından alınmıştır.

Halife Mahmud Ahmed bana şu cevabı verdi:

«Bu gibi konularda, bundan evvel, Mesih'in Mubahile gazetesine müsaade edilme isteğinde bulunduğunu bilmiyordum.»

Halifeden, Beklenen Mesih'in bu gibi konularda Mubahile'ye müsaade edildiğini öğrendikten sonra, bu gazeteden özür dilemesi guya hesaplaşmayr tehir etmemesi beklenirdi. Fakat tam bunun aksine; Mubahile'nin kendisinin suçsuz olduğunu anlamak için önerdiği hesaplaşmayı reddetti.⁴⁹

Bu halife, dinlenmek ve eğlence için gittiği Avrupa ziyaretinde teferruatına girip anlatmaktan insanın çekindiği hicap duyduğu, bu türlü fiiller irtikap etmiştir. Onun bu seyahati hakkında (iddiamızı ispata yarayacak) bazı notlar neşredilmiştir. Paris'i ziyaretinde beynelmilel bir tiyatroyu ziyaret etmiş ve çıplak kadınların dansını beğenmişti. Buna karşı bir itiraz vaki olunca:

«Ben sadece Batı medeniyetinin kötülüklerini görmek için gittim oraya» diye cevap vermişti.

Kadıyan'da ünlü mesire yerinde ve Hindistan şehirlerinde saraylar yaptı. Hindistan yarımadası Hindistan ve Pakistan diye ikiye ayrıldığında tacını tahtını Kadıyan'da bırakarak Pakistan'a kaçtı. Sonra Pakistan'da kadıyaniliğin yeni bir merkezini kurdu ve buna da «Rebvah» adını verdi. Kadıyanilerin oraya göç etmesini emretti. Eski alışkanlıklarını orada da bırakmadı. Diğer taraftan, şayialar etrafa tekrar yayılncaya kadar, nefsi zevklerine tekrar yeniden daldı, sefahata girdi. Sonunda özel sırdaşları bile onun gerçek rengini açıkladılar. Kadıyanilik dahil her şeyi bırakıp Rebvah'dan kaçtığı zaman, Al-Fadl gazetesinin sahibi, büyük bir kadıyani olan şahıs,

(49) Peygam-i Sulh, 19 Temmuz 1934 tarihli.

«Rebvahın Dinî Diktatörü» adlı kitabında onunla alay etmişti.

Sonra müntakim olan Allah'tan ona hakettiği ceza isabet etti.

Remalema, başdönmesi, keder, tüberküloz ve inme gibi çok sayıda öldürücü hastalıklara düştü. On yıl çektikten sonra, 1965'te devamlı süren bu hastalıklar kümesinden kurtulamayıp ölünceye kadar hareket edemeden, konuşmadan yıllarca yatalak kalmıştır. Cenab-ı Allah bu gibilerin hakkındaki gerçeği şöyle açıklar: «Biz o en büyük azabdan önce de onlara mutlaka yakın azab'dan tattıracağız. Ta ki (küfürden imana) dönsünler.»⁵⁰

Kendisinden sonra oğlunu halife olarak bıraktı.

HOCA KEMALEDDİN

Muhammed Ali'nin en büyük yardımcılarından biri, Hoca Kemaleddin idi. Gulam Ahmed'in ölümünden sonra: «Gulam Ahmed'in yaptığı şeylere devam edeceğini, bu sebepten de bir reformcu ve müceddit olarak ona benzediğini.»⁵¹ ilan etmişti.

Sonra, kadıyaniliği Avrupa'da yayma bahanesi ile kadıyanilerden çok miktarda para aldı. İngiltere'ye gitti ve Vaking'de yerleşti. Orada muazzam bir ev satın aldı, lordlar ve hovarda haylazlar gibi yaşamaya başladı, herhangi bir mesuliyeti olmaksızın ancak bir Avrupalının müslüman olduğunu duyar duymaz, bunu kendi gayretlerine bağlıyordu. Lord Headey'e Muhammed Pickthall'a, sir Archibald Hamilton'a, Dr. Shellrake'e ve Sir St. Ranken'e yaptığı gibi... Bunlardan her biri haklarındaki it-

(50) Secde suresi, A. 20.

(51) «Al-Fadl» 10 Ekim, 1915.

hamı reddetti ve her biri, kadıyanı inançla ve kadıyanilerle hiçbir ilgilerinin bulunmadığını beyan ettiler.⁵²

Misyonerlik çalışması bahanesiyle, bol miktarda gayr-i meşru para aldı. Uzun müddet kendisine kredi sağlamaktan başka hiç bir şey yapmadı: «Hoca Kemaleddin, milyonlarca rupi tutarında parayı, hiçbir şey yapmaksızın ve bu kadar çok miktarda paranın hesabını da vermeksizin yedi yuttu. Hesap sorulunca da hesabın, Lahor'da Cemaaat-i İslamiye'de olduğunu söyledi. Cemiyet de, kendi adına Kemaleddin Hoca para göndermediği için, hiç para olmadığını, verilecek bir hesabın bulunmadığını ilan etti.»⁵³

Bu kadar parayı nereye nasıl harcadı? Voking'e giden bir Hintli turist bu soruyu cevaplandırıyor:

«Üstad Kemaleddin, dostuyla bir otelde kalıyordu. Her ikisi de yemek yiyorlardı. Onlar otelden ayrıldıktan sonra, otel komisine neler yediler, diye sordum. Gayet normal ve yadırgamaksızın, domuz türüsü, diye cevap verdi.»⁵⁴

Böyleydi işte sahte kadıyaninin arkadaşı ve Lahor'lu kadıyanilerin lideri. O, büyük bir şöhret bırakarak öldü.

MUHAMMED AHSEN AMRUHİ

Gulam Ahmed'in müsveddelerini tashih için bu kişiye

(52) Âyine-i Sıdk, Mahmud Ahmed, s. 158; «Hakikat ul-islam» Ocak, 1934 sayılı Lucknow, «En Necm» 28 Eylül 1934 sayısı; «Medine» 21 Eylül 1934 sayısı.

(53) «Al-Fadl» 17, Ağustos 1928.

(54) A.g.e., 21 Ağustos 1924.

gönderdiği zikredilmişti. Gulam Ahmed onun hakkında: «Muhterem Üstad Muhammed Ahsen Amruhi, ulu değerli, bilgili ve kendini Allah yoluna feda edenlerden biridir,»⁵⁵ diye yazmıştı.

Gulam Ahmed'in oğlu ve halifesi onun hakkında şunları yazar: «Beklenen Mesih hazretleri ve Mesih'in âli cenap halifesi, Şeyh Muhammed Ahsen Amruhi'ye hürmet ederlerdi. Babam âli cenapları ona, ilim ve bilgisinden ötürü saygı nazarıyla bakardı.»⁵⁶

Hepsi bu kadar değil, kadıyani peygamber, dini meseleleri çözmek için sık sık O'na giderdi. Kadıyanî Müftü Muhammed Sadık der ki: «Şeyh Abdulkerim bazı kişilerle namaz kılıyordu. Bu namazda, Gulam Ahmed hazretleri onun arkasındaydı (ona uymuştu.) Şeyh Abdulkerim ilk tahiyat'tan kalkınca, hazret, ona uymadı ve Şeyh, son tahiyat için tekbir alıncaya kadar oturup kaldı. Tam bu anda, hazret, hatasını anladı (Peygamber adına ne kadar cehalet?) ve zamanında yapılacak kıyamları yerine getirmeksizin, son tahiyatta iştirak etti. Namazı bitirince, Üstad Nureddin ve Muhammed Ahsen Amruhi'ye mektup gönderip, bu karışık mesele hakkında onların şerî hükümlerinin ne olduğunu araştırmak üzere, onların önüne takdim etti. (Bir peygamber bu gibi konularda başkalarına sormaya muhtaç olur mu, yoksa başkalarını kabul edip sorularını cevaplandırıp problemlerini çözecek olan kendisidir. Ey Allah'ın kulları düşünün!) Bu, (hep oturmak, ayakta durmak, diz çökmek) bir rekat olarak sayılmalı mıdır, yoksa sayılmamalı mıdır? Üstad Muhammed Ahsen Amruhi bunu birçok yönleriyle açıklamıştır.»⁵⁷

(55) Tebliğ-i Risalet, c. 2, s. 103.

(56) Mansab'ul-Hilafet, Mahmud Ahmed, s. 53.

(57) «Al-Fadl» 17 Ocak 1918.

Sonunda bu kanaatkar, haysiyetli ve büyük kadiyani lideri ne olmuştur? «Peygam-i Sulh» gazetesi, katı kalbli bir zalim, hayatının en aşağı derecesine erişen erzel-i ömrü idrak eden ve aklını kaçırın Câlût, yani Üstad Muhammed Amrûhi tarafından yazılan bir makale yayınlamıştı. Liderimiz ve Efendimiz bu makalede, Hz. Ömerin bir benzeri olan ikinci halife Mahmud Ahmed bir Samiri ve Calut'tur.»⁵⁸

Bu, «Al-Fadl»ın büyük sahabe ve hem de kadiyani peygamberin hocası hakkında söylediği sözlerdir. O zamanlar, Gulam Ahmed'in oğlu ve halifesi, Mahmud Ahmed hakkında aynı şeyleri söylemiştir. Maamafih biz her ikisinin de doğru olduğunu deriz.

MUHAMMED SADIK MÜFTİ

Buna da Allah'tan acıklı bir azab gelip çatmıştır:

«Müfti Muhammed Sadık bir çok eziyetlere maruz kalmıştır: Hummadan oldukça iğrenç sidik tutukluğundan çaresiz kalmıştır. Dostlar ona dua etmelidir.»⁵⁹

Bu hastalıklar onun içini kemirirken ve sağlık durumu böyleyken, genç yaşta taze bir kadınla evlenmesi şaşılacak bir şeydir. Bu sıralarda O'nun yetmiş yaşlarında olduğu manidardır.

«Muhammed Sadık'ın evliliği haberi bize ulaştı. Yetmiş yaşında olmasına rağmen, o, ter ü taze genç bir kadınla evlenmiştir. Müfti'nin tedavi için Karaçi'de olduğu bilinmektedir. Evlenme isteği, sağlık durumunun iyileşip Kadıyan'a dönünceye kadar tehir etmemesi bir tantana idi başında... Bu sebepten vekâlet yoluyla evlendi. (Ni-

(58) A.g.e. 9 Kasım 1918.

(59) «Alfadl» 10 Ağustos 1940.

kah yapıldı.) Kadiyan Misyoneri olan Abdurrahim'in evlenme haberini de aynı şekilde almış bulunuyoruz. O, da yetmiş yaşını aşkındır. Onun hikayesi de, şuydu: Bir genç kıza ders veriyordu. Aniden, bu kızla evleneceğini ilân etti.»⁶⁰

O, 9 Ocak 1946 ya kadar sürekli hasta, düşkün kalmıştır. Al-Fadl'da bu durum şu şekilde bildirilmişti: «Müftü çok hasta. Sidik torbası şişmiş. Kan geliyor. Bu ona büyük acı veriyor. Hiç bir derman bulunmaksızın bu hastalıktan bütün gece muzdariptir.»⁶¹

O işte bu şekilde öldü. Böyle bir eziyetle «Ve Ahiret azabı daha büyüktür. Bilmiş olsalardı.»⁶²

KADIYANİLERİN İMAMI ABDULKERİM

Gulam Ahmed hayattayken ölen bu adamı onların önünde gelen liderleri arasına dahil etmekte isabet etmiş olacağız. O namaz kıldırır, Gulam Ahmed de ona uyardı. Vaz verirdi. Gulam Ahmed'in: «Kadiyan'da Şeyh Nureddin ve Şeyh Abdulkerim dışında üçüncü bir şahıs daha yoktur.» dediği meşhur bir arkadaşıydı.⁶³

«Efendim Siyalkotlu Abdulkerim'i Allah muhafaza etsin. et-Tebliğ kitabımı tercümede bana yardım edenlerden biridir. Samimi dostlardan biriydi. Gulam Ahmed'e intisab etmeden önce tabiatçı ve bir ateist (dinsiz) idi.»⁶⁴

«O, Kadiyanlı Gulam Ahmed'e Allah resulu ve peygamberi diye hitap edenlerin ilkiydi.»⁶⁵

(60) «Peygam-i Sulh» 28 Ekim 1940.

(61) Al-Fadl, 9 Ocak 1946.

(62) Kalem suresi; A. 33.

(63) Al-Fadl 20 Ocak 1922.

(64) Siretul-mehdi c. 1, s. 141.

(65) Al-Fadl 4 Ocak 1923.

«Gulam Ahmed'i çılgınca sevenlerden biriydi.»⁶⁶ O kadar ki, halktan bazıları onun; Gulam Ahmed'e peygamberliğinin ilan edilmesi gerektiği cesaretini veren kimse olduğunu söyler. Cum'a vaazlarında Gulam Ahmed'e devamlı Ey peygamber ve elçi diye hitap ediyordu.

Allah ona, daha sağlığında; söylemesi dahi insanı ürperten, bir ceza takdir etti. Onun hakkında Gulam Ahmed'in oğlu Beşir Ahmed şunları yazmıştır: «Şeyh Abdulkerim çıbanı hastalığına tutulmuştu. Vücudunda ameliyat edilmedik hiçbir yer kalmamıştı. Hiçbir insanın dinlemeye tahammül edemeyeceği feryatlar koparır çığlıklar atardı bu hastalığında. Bu sebepten de Şeyh Abdulkerim Mesih Gulam'ın oturduğu yerde ikamet ettiği için, Mesih hazretleri oturduğu yeri değiştirdi. Şeyh Abdulkerim öyle feryat ediyor çığlıklar koparıyordu ki, Mesih hazretleri onu ziyaret etmek istiyor, fakat bir türlü gidemiyordu, çünkü derdi ki, ona gitmek isterim ama onu bu durumda görmeye dayanamıyorum. Bazı kere, Şeyh Abdulkerim bu hastalığın acılarından ötürü şuurunu kaybeder ve derdi ki: Bana atımı getirin, Mesih hazretlerine gideyim çünkü onu günlerdir görmüş değilim. Bu, sanki kendisinin, Hazretlerinden ayrı Kadiyan dışında yaşadığını zannetmesindendir.»⁶⁷

Bu hastalık, aşağı yukarı, Abdulkerim'in ölümüne kadar iki ay devam etti.

YAR MUHAMMED, TİMAPURLU ABDULLAH VE ÜÇÜNCÜ KADIYANİ MEZHEP

Bunlar ve dostları, üçüncü bir türdü. Meydana getir-

(66) A.g.e. 1 Temmuz 1933.

(67) Siret-ul-Mehdi, c. 1, s. 271.

mekte iştirak ettikleri bu yapmacık peygamberliği görünce, katıldıkları meselenin kolay olduğunu anladılar.

Onun için bunlardan her biri peygamberlik iddiasında bulundular. Kadiyan'da başka bir mezhep kurdular. Kadiyanlı sahtekârın tesbit edip bıraktığı şeylerin propagandasını yapan ve onun öğretilerini sahneleyen esas gurubun bunlar olduğu bir gerçektir.

İlk olarak Yar Muhammed, Gulam Ahmed'e bağlı kalmak suretiyle bir peygamber olarak peygamberliği iddiasını ileri sürdü. Bu yeni sahtekar, Gulam Ahmed'in oğlu ve kadiyanilerin halifesi Mahmud Ahmed'in hocası idi.

«Yar Muhammed okulda hocamdı. Mesih hazretlerine öylesine sonsuz bir sevgisi vardı ki, onun hayali, Yar Muhammedi, Mesih hazretlerinin bir peygamber olduğuna sevketmiş ve ona gelen bütün vahiyleri kendine atfetmeyi düşündürmüştür.»⁶⁸

Kadiyanlı Nur Ahmed onu yaptığı şu ilanla takip etti: «Allah'tan başka Tanrı yok ve Nur Ahmed Allah'ın elçisidir. Ben de Allah'ın elçisiyim. Bana itaat eden Allah'a itaat etmiş, bana itaat etmeyen de Allah'a isyan etmiş demektir... Ben âlemlere rahmet olarak gönderildim, görevlendirildim. Çünkü ben bütün peygamberlerin görüntüsüyüm.»⁶⁹

Kadiyani halifenin, her defasında peygamberlik iddia eden bir kimseye 'cılgin kişi, hasta adam' demesi ne kadar şaşırtıcı şeydir. Bu ayırımı niçindir?

Peygamberlik kapısını açtığınızdan dolayı artık onu başkalarından esirgememeniz onu çok görmemenizin gereği önceden kabullenilmiş demektir. Şimdi yalancı peygamberinizin söylediklerini siz söylersiniz. Niçin orada

(68) Al-Fadl 1 Ocak 1935.

(69) Liküllü Ummetin ecel, Nur Ahmet kadiyanlı, s. 1, 2.

anlaşıpta burada uyuşmazlığa düşersiniz? Bakınız, Mahmud Ahmed şu yeni sahtekar Nur Ahmed hakkında neler yazar.

«Bazıları Nur Ahmed'in işlerini bize yüklerdi. Seyid Nur Ahmed'in peygamberlik iddia ettiği herkesce bilin-sin. O hasta ve iktidarsızdır. Bu sebeptendir ki bizim onun-la hiç bir ilişğimiz yok.»⁷⁰

Gulam Ahmed'in arkadaşı Abdullah Timapuri Gulam Ahmed'in önceden verdiği habere ve mucizelerine göre kendisinin peygamber olduğunu ilân etti. Dedi ki: «Ben, hazret-i Mesih Gulam Ahmed'in bir elçi olarak gönderile-ceğinin müjdelenmesi görevini yüklenmiş durumdayım. Çok geçmeden hazret-i Gulam Ahmed'in gerçekliği, doğ-ruluğu, benim elimde ispat-ı vücut edecek ve dünyaya ya-yılacak.»⁷¹

«Allah bana semadan bir mukaddes sahife indirdi ve onun davetini bütün varlıklara iletmemi emretti. Bu vazi-feyi yüklendikten bu yana yirmiiki yıl geçti.»⁷²

Ne var ki başka bir kadıyanı: «Ben, Gulam Ahmed haz-retlerinin mucizelerine göre, kadıyaniler için ahdedilmiş ve beklenen kimseyim,»⁷³ diyerek peygamberlik tahtına konmuştur. «Benim niyetimin temizliğine ve samimiyeti-me bak. Kadıyan'a gittim ve halife Mahmud Ahmed'e sa-dakat yemini verdim. Bu yeminimde durdum... Sonra ba-na, kadıyaniler için va'dedilen, beklenen bir kimse oldu-ğum aşikar kılındı. Allah bana birçok alâmetler gösterdi ve sayısız tecelliler etti. O'nun yenilmez gücü benimle be-raber olmuştur.»⁷⁴

(70) Al-Fadl, 11 Kasım 1934.

(71) Tefsir-i sebun minelmesâni, Timapurlu Abdullah.

(72) Ummul İrfan, Timapurlu, Abdullah.

(73) Muhammed Sıddik kadıyanî, Hadim-i Hatemunnebiyyîn, s. 18.

(74) a.e., a.y.

Aynı şekilde Kadıyan'lı Gulam Ahmed gibi diğer birçok şahıslar, peygamberlik iddia etmişlerdir. Sammu'lu Siraceddin (başka bir kadıyani) kadıyani Muhammed Sadık vs.... Bunlar Kadıyan'da başka bir mezhep meydana getirdiler. İnançları şuydu: Gulam Ahmed Allah elçisi ve bir peygamberdir. Kendilerinin onun peygamberleri ve elçileri olduğu gibi... Gulam Ahmed'in peygamberliğine inanmayan kimse için kurtuluş olmadığı gibi kendilerine inanmayan için de kurtuluş yoktur.

Bunlarla sahte kadıyani arasındaki fark, Gulam'ın peygamberliği direkt olarak kazanması onların ise Gulamın aracılığı ile elde etmiş olmalarıdır. Onun için Gulam onların hocası ve onlar da Gulamın talebesi durumundadır.

Gerçek şudur ki, onlar Gulam Ahmed'in mirasçılarıdır. Maamafih emperyalizm, liderlerinin yapmış olduğu gibi, peygamberliğin iyice oyuncak haline geldiğine halk kanaat getirmesin diye, bunlara yardım edip desteklemedi (o takdirde bu tür peygamberliğe ve peygamberlere halk inanmayacak ve emperyalizmin de oyunları yarıda kalacaktı.)⁷⁵ Bu sebepten, Gulam Ahmed'in yaptığı gibi, onların etrafına aptal ve hilekarları toplamalarına rağmen bir kuvvet meydana getiremediler.

Bunlar işte kadıyanilerin liderleri ve başkanları, onların hayatları, partileri ve mezhepleri. «Onlar yollarını kaybetmiş ve başkalarının da yolunu saptırmışlardır.»

(75) Mütercim.

Müşrik emperyalizm ve haçlılar, Muhammed (s.a.v.)'in ümmetine düşman bazı guruplar türetmişlerdir. İslâm ismini taşıyan guruplar hakikatte ise başkalarının elinde oyuncak idiler. Allah'ın din-i müstakimi için pusuya yatan bu kişilerden bir halef arayarak, bu insanların sahte bilgilerinden oluşan menfur kanaatlarıyla; kendisinden sonra bir daha peygamber gelmeyeceğini bile bile, Allah Resûlünün peygamberlerin sonuncusu olmadığını, bilakis, gerçekte ondan sonra geldiği gibi kıyamete kadar peygamberlerin gelişi devam edebilir diye iddiaya kalkıştılar. Bunlar, Kur'an ve hadislere; saçma, yanlış, çirkin ve ters mânâlar verdiler.

Bu tür gurupların en meşhurları Kadyan'lı Gulam Ahmed'in bendeleri kadıyaniler ve 'Bahaullah' diye adlandırılan Huseyin Ali'nin yoldaşlarıdır. Müslüman olduklarını iddia eden bu kötü niyetli guruplar Kur'an ve sünnetten yakalarını kurtaramıyorlar ancak tahrif edilen ve uydurulan ayet ve hadislere baş vuruyorlar. Biz bu bölümde, Kur'an ve hadis metinlerini çıkartarak, açık ve ikna edici delillerle meseleyi ispat etmeye niyet ettik. Şüpheleri ve itirazları sıraya dizip, her birini ilmi bir şekilde cevaplandıracağız. Müzakerenin ne can sıkıcı ne de belirsiz olmaması için uzatmayacağız. Çok ta kısa tutmayıp orta

yolu takip edeceğiz. Gaye, okuyucuya onların hatalarını, aldatma, yanıltma ve yalan tekniklerini bildirmektir.

Bahailerin, Hüseyin Ali'nin Allah peygamberi ve resûlü olduğuna inandıkları bilinen şeydir. Kadıyaniler Gulam Ahmed için aynı şeyi derler.

Cenab-ı Allah buyurur ki: «Muhammed adamlarınızdan hiç birinin babası değildir. Fakat Allah'ın resûlü ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi hakkıyla bilendir.»¹

Bu ayet tam bu meselenin Kuranî metnidir. Manası oldukça açık, herhangi bir tefsir, tevil veya özenle bakıp başka şey çıkarmaya ihtiyaç hissettirmez. Arap lisanını birazcık bilen herhangi bir kimse bu ayetten, Muhammed (s.a.v.)den sonra artık bir daha peygamber gelmeyeceğini anlayıverir.

İslam düşmanları, bu ayet-i kerimenin, Muhammed (s.a.v.) den sonra artık hiçbir peygamber gelmiyeceğini ispat etmiyor diye hayali şeyler söylerler ve şunları ileri sürerek konuyu istismar ederler:

a) «Hâtem» kelimesinin anlamı 'son' değil, en üstün manasınadır. Bunun için bu ayetin manası, bütün peygamberlerin en üstünü demek olup, peygamberlik onunla artık ebediyen kesilmiştir anlamı çıkmaz.

b) Hâtem'in anlamı mühür demektir. Yani insanın üzerine mühür basar ve onun mühürü ile de bir kimse peygamber olur.

c) Ayetteki peygamberlik sözünden maksat, kanun vaz'eden peygamberlerdir (şariat getiren). Mesela Muhammed müstakil şariat (kanun) getiren peygamberlerin sonuncusudur. Musa (a.s.) şariat getirmişti fakat Harun (a.s.) sadece peygamberdi.

(1) Ahzab suresi, s. 40.

Bu tefsirler ve teviller, kadıyani halkın, peygamber (s.a.v.) in kölesinin dahi itibarını kazanmaktan çok öte olan o sahte peygamberleri'nin peygamberliğini ispat etmek için daldıkları kaba ve yanlış tefsirlerdir.

'Hatem'in manasını, mesela çok üstün gibi, fazilet olarak kabul etmek ve en son anlamını atmak, Arapça gramer, müfessirlerin açıklamalarına, bütün ümmetin icmainın hepsine ve açık Kur'an metinleriyle hadislere uymamaktadır.

'Hâtem' kelimesinin sözlük anlamlarını müzakere edelim:

Mecduddin Feyrûzâbâdî, Kamus'unda der ki: «Her şeyin sonu, sonuncu, o şeyin en sonu gibi. Bir milletin en sonuncusu onun hâtemidir.»²

İbn Faris der ki:

«Hâtem, en sona erişmektir. Peygamber (s.a.v.) peygamberlerin sonuncusu olduğu için 'Hâtemül-Enbiya'dır.»³

İmam Zübeydi der ki: «O'nun (s.a.v.) in isimlerinden biri de 'Hâtim ve Hâtem'dir. Peygamberlik O'nunla sona ermiştir.»⁴

Cevheri 'As-Silah'da der ki: «Bir şeyin hâtimesi, o şeyin sonudur. Muhammed (s.a.v.) peygamberlerin sonuncusu idi.»

Meşhur dilci Ebu'l-Beka der ki:

«Peygamberimiz (s.a.v.) in 'Hatemu'l-Enbiya' diye isimlendirilmesi, 'Hatem'in bir kimsenin sonu demek olduğundandır. Cenab-ı Allah buyurmuştur ki «Muhammed içinizden hiç birinizin babası değildir. Lâkin o, Allah'ın resülü ve peygamberlerin sonuncusudur.»⁵

(2) El-Kamusu'l-Muhit, c. 4. s. 102 (4. baskı)

(3) Mucem, Makavîsu'l-Lugat, c. 2, s. 245, (birinci baskı)

(4) Tacu'l-Arus, c. 8, s. 267, (birinci baskı)

(5) Külliyyat-ı Ebu'l-Beka,

İmam Ragıp el-İsfahâni der ki: «Hatemun-Nebiiyyin, peygamberliği sona erdirmiştir. Yani kendi gelişi ile ona son vermiştir.»⁶

El-Mecma yazarı der ki: «Hâtim ve Hâtem peygamber (s.a.v.)in isimleridir. Fetha ile en son anlamına gelen isim olur ve kesre ile de fail'dir (ism-i fail).»⁷

Son olarak, lügatçilerin imamı, İbn Manzûr el-Afriki el-Mısri'nin 'el-Hatim' kelimesiyle verdiği parçayı sunacağız:

«Her şeyin Hatem ve Hatim'i, o şeyin sonudur. Bir şeyin ihtitamı, o şeyin iftitahının başlangıcının zıddıdır. Bir ayetin 'Hatimesi' onun sonuncusudur.

Lihyani der ki: «Muhammed (s.a.v.) Hatem'ul-Enbiya'dır.»

et-Tehzib der ki: «Hâtim ve Hatem-Peygamber (s.a.v.) in isimleridir. Kur'an'da: «Muhammed (s.a.v.) içinizden hiç birinizin babası değil. Fakat o, Allah resûlü ve peygamberlerin de sonuncusudur.» diye geçer.»⁸

Bunlar, arap lisanı otoriteleri ve din bilginlerinin söyledikleridir.

Bütün müfessirler bu kelimeyi 'en son' anlamına tefsir etmişlerdir.

Bu kelime'nin tefsirinde İmam İbni Cerir et-Taberî şunları yazmıştır: «... Fakat Allah'ın resûlü ve Hatemu'n-Nebiiyyindir, yani nebilerin en sonuncusudur.»⁹

İmam Ebû Hayyan da şunları yazar: «Çoğunluk 'Hatim' şekliyle (te harfini) esre olarak onları sona erdirdi, yahut onların sonunda geldi, anlamına okumuşlardır. Asım (te harfini) nebiler onunla sona ermiştir, anlamına meftuh

(6) El-Müfredât, s. 142, (mısır baskısı).

(7) Mecmau'l-Bahîr s. 330.

(8) Lisan ul-Arap c. 12, s. 164, (Beyrut baskısı)

(9) Tefsir İbn, Cerir. c. 22, s. 12, (ilk Mısır baskısı).

olarak okumuştur. İmam Asım peygamberlik kesbîdir, çalışmakla elde edilir ve sona ermemiştir yahut veli, Peygamberden üstündür diyecek kadar ileri giden katli vacib olan bir kâfirdir, sözünü ilâve eder.»¹⁰

Hâzin der ki: «Bütün nebileri sona erdiren demek, Cenab-ı Allah'ın peygamberliği onunla sona erdirmesi demektir. Onun için O'ndan sonra artık peygamberlik olmayacaktır. Ve Allah her şeyi hakkıyla bilendir, demek yani, Hz. Muhammed'den sonra peygamber gelmeyeceği O'nun (Allah'ın) bilgisi dahilindedir. (Allah biliyor artık peygamber gelmeyeceğini)».¹¹

Nesefî der ki: «Fetha ile Hatemun Nebiyyin, onların (Nebilerin) sonuncusu demektir kesre ile (Hâtim) olarak da hatm kelimesinin ism-i fâilidir, (sona erdiren)»¹² demektir.

İmam Kurtubi der ki: «Sadece Asım «te» harfini üstün olarak, nebiler Onunla (Hz. Muhammed'le) sona erdirildiler, anlamına kıraat etti. Cumhur ise, (kıraat imamlarının çoğunluğu) «t» harfini kesre olarak o (Hz. Muhammed) onları (nebileri) sona erdirdi anlamına okumuşlardır. Yani, O, nebilerin en sonunda geldi. 'Hâtim' ve 'Hâtem'in ikisinin de farklı okunuş şekli olduğu söylenmiştir.»¹³

İmam Fahrüddin Razi der ki: «Ve Hatimu'n-nebiyyin denmesi, peygamberlerin biri diğerini takip ederek gelmiş olmasındandır. Ahlâki tebliğin bir bölümünü veya savunmasını tamamlamadan bıraksaydı; ahlakî bir halef peygamber bu ahlaki güzellikleri tamamlayacaktı. Kendisinden sonra bir peygamber gelmeyecek olan bir peygambere gelince, o takdirde bu peygamber ümmeti için en güzel mürşid olacaktır.»¹⁴

(10) Tefsir-ul-Bahril Muhit, c. 7. s. 236, (Mısır baskısı)

(11) Babu't-Tevil tefsiri, c. 3, s. 471, (ilk Mısır baskısı).

(12) Medariku't-Tenzil tefsiri, c. 3, s. 471, (ilk baskı).

(13) Tefsir, Kurtubî, c. 24. s. 196, (birinci Mısır baskısı)

(14) Tefsiru'l-Kebir.

Bu âyetin tefsirinde İmam İbn Kesir ise şunları yazmıştır: «Bu ayet, ondan (Hz. Muhammed'den) sonra artık hiç peygamber gelmeyeceğinin açık bir beyanıdır. O'ndan sonra peygamber olmayınca, artık resûl de olmayacak.»¹⁵

Şu hadis-i şeriflerde Allah resûlü (s.a.v.) peygamberlerin en sonuncusu olduğunu açıkça ifade etmiştir.

a) «Ben, peygamberlerin sonuncusuyum, Mescidim de mescidlerin sonuncusudur.»¹⁶

b) «Ben son peygamberim ve benim mescidim peygamberler mescidinin sonuncusudur.»¹⁷

c) «Ben peygamberlerin sonuncusu ve sizse ümmetlerin sonuncusunuz.»¹⁸

d) «Benim ve peygamberlerin misali, yapısı hari-kulade olan bir saray gibidir. O sarayda, bir tuğlalık yer boş kalmıştı. Ziyaretçiler bu binayı, (kendine has olan) o tuğlanın yeri hariç, hayranlıkla tavaf ederler. Ben bu tuğlanın yerini doldurdum. Bu bina benimle tamamlanmış ve benimle resûller(in gelmesi) sona ermiştir.»¹⁹

İmam Ahmed, bu hadisi Ubey b. Kâb'dan, Peygamberin şöyle dediğini rivayet eder:

«Benim peygamberler arasındaki misalim, bir bina yapan kişinin hali gibidir. O, evi tezyin etmiş ve tamamlamış fakat o binada bir taşlık boş yer bırakmış ve oraya o taşı koymamıştır. Halk, kalan bu tuğlanın yeri de doldurulmuş olacak mı diyerek tavaf etmeye başladılar. Peygamberler arasında bu tuğlanın yeri benim'dir.»²⁰

(15) Tefsiru İbn Kesir, c. 3. s. 493 (3 Mısır baskısı).

(16) Müslim

(17) Deylemi ve 471, Hazar, Kenzul, ummal'dan istihraç,

(18) İbn Mace ve el-Hakem.

(19) Müttefikun aleyh

(20) Musned-i Ahmed İbn Kesirden istihraç edilmiştir.

Başka bir hadiste şu değişik sözlerle nakledilmiştir:

«Sonra ben geldim ve bu tuğlanın yerini doldurdum.»²¹

Bütün bu hadisler Resulullah'ın 'Hatemu'n-Nebiiyin yani, peygamberlerin en sonuncusu olduğunu ve kadıyanilerin 'Hatim' kelimesini 'en son' değil de 'üstün' anlamına ve bir esasa dayanmadığını ispat eder, Önde gelen bütün lügatçılar ve müfessirler, 'Hatim' kelimesinin manasının 'son' anlamına geldiğini açıkça yazmışlardır.

Hiçbir kimse peygamberi tekzip edemez. Gulam Ahmed ilk yaptığı beyanatta buna sadık kalmıştı:

«Vahye Mazhar olan kişi (peygamber) tarafından yapılan açıklamadan sonra yapılacak olan hiçbir izah ve tefsir güvenilir değildir.»²²

Bu tür ifadeler (daha sonra) onu şöyle demeye mecbur etti:

«Gerçekten bizim Resûlümüz bütün peygamberlerin sonuncusu ve resuller zinciri onunla sona ermiştir.»²³

Kadıyaniler, bu denli açık ve reddedilmeyecek gerçekleri görünce, sahte tefsirlerine güç verme uğruna oldukça zayıf temeller üzerine kurdukları şeyler için bir sığınak, bir merci hazırladılar. Bazen uydurma hadislerle delil getirdiler:

«Allah Resulu (s.a.v.) Ali'ye dedi ki (r.a.) Ben peygamberlerin sonuncusuyum ve ey Ali sen de evliya'nın sonuncususun.»²⁴

Onlar bu manayı ondan sonra hiç bir veli olmayacak anlamına olarak ortaya attı ve iddia ettiler.

Gerçekte bu hadisin aslı yoktur. İkinci olarak biz, sa-

(21) Musned Ahmed b. Hanbel.

(22) Tebliğ-ı Risalet, c. 1, s. 121.

(23) El-İstifta

(24) El-Kavlu's-Sarih, kadıyani Nazır Ahmed, s. 173.

hih hadisler yardımıyla, 'Hatem' kelimesinin manasının 'en güzel' değil de, 'en son' olduğunu ispat ettik.

Bazı kadıyaniler, peygambere ve sağlam kaynağa dayanmayan bir hadisi delil olarak getirirler: «Dinle ey amcam: çünkü sen, mültecilerin, (muhacirlerin) hatem'isin.»²⁵

Onlar 'Hatem' kelimesini burada 'en faziletli' olarak tefsir eder ve Abdulmuttalib'in oğlu Abbas'ın hicretinden başka hicret yok, şeklinde bir manaya almazlar.

Şimdi bu, çarpık fikri, İslâm'da yapılan tahrife karşı meylî ve müslümanları Muhammedu'l-Emin (s.a.v.) den uzaklaştırmayı ve yanlış anlama hatasını gösteren hadîse dayanak noktası aramıya gelelim, şu sebeplerden dolayı bu hadîse bir kaynak aramak yersizdir:

1) Bu, senedi kopuk ve peygambere isnad edilme-yen bir hadistir.

2) Biz, bizzat peygamberin (bu konudaki) yetkisine dayanarak, peygamberlik kapısının kapandığını ve risaletin devamının kesildiğini ispat etmiştik.

3) Sahte Gulam'ın yukarda gösterdiğimiz, bizzat kendi ifadesine göre, peygamberin bizzat yaptığı açıklama-dan sonra hiçbir tefsir ve şerh yapılması güvenilir değildir.

4) Hadisi sahih kabul etsek de, Mekkenin fethinden önce Mekke'de oturan her müslüman için Mekke'den Medineye göç etmenin bir mecburiyet olduğunu ispat etmiş olmaz. el-Hafız'ın el-İsabe'de zikrettiğine göre Abbas, Mekkenin fethinden az önce müslüman olmuş ve Feti'h'ten kısa bir süre önce Medine'ye göç etmişti.²⁶

O fethi şahid oldu. Medineye varınca peygamber (s.a.v.) Ona: yerinde, Mekke'de kal amca. Mekke'nin fethi yaklaştığı için sen göç edenlerin sonuncususun. dedi.

(25) Ahmediyye cep defteri, Abdurrahman kadiyani.

(26) El-Isabe fi Marifetu's-Sahabe, Ibn Hacer.

Mucaşı b. Mes'ud, kardeşini hicret etmek üzere Peygambere biat için getirdiğinde Peygamber (s.a.v.) aynı şekilde: «Mekke'nin fethinden sonra artık hicret yok. Bununla birlikte, hayır ve cihad devam etmektedir.»²⁷ buyurdu.

Onun için bu 'Hatem' kelimesinin 'en son' değil de, 'en güzel' anlamına geldiğini ispat etmez. Peygamber (s.a.v.) bizzat şu izahatı vermiştir: «Senin bana yakınlığın, Harun aleyhisselâmın Musa aleyhisselâma olan yakınlığı gibidir. Ne var ki, benden sonra bir daha peygamber gelmeyecektir.» Çünkü Peygamber (s.a.v.) kendisinden sonra peygamberliği bizzat reddetmiştir. Bu hadis, «Hatem» in manasının «Son» olduğunu beyan eder.

Kadiyanilerin; bazı şairlerin bu kelimeyi 'en güzel' anlamına kullanmış olmalarını öne sürmeleri de herhangi bir delil ispat etmez. Meselâ, Hasan İbn Vehb'in, Ebû Temîm et-Taî'ye mersiyesinde şöyle dediğini söylerler:

«Hatemu's-şuara'nın manası şairlerin sonuncusu değil, en güzeldir, çünkü şairler her zaman devam edegeler.»²⁸

Öyleyse bu, Ebû Temîm'in bütün haleflerinden daha iyi olduğu manasını ifade eder mi? Hassan ibn Vehb'in kendisi de dahil olmak üzere, Ebû Temîm'in bütün arap şairlerinin en güzeli olduğuna inanan hiçbir kimse çıkmamış ve çıkmaz da. Bu şiir'in manası açıkça şudur ki, Hassan İbn Vehb'in gözünde Ebu Temîm, filozof tipindeki eski şairlerin en sonuncusuydu. Bu mısra, kadiyanilerin lehine olmaktan daha çok aleyhlerine bir delildir.

İnsanların lisanı, Allah buyruklarının manasını açıklayan bir vasıta olarak kaynak gösterilmez. Bunun aksine olarak, Kur'an'ın manalarını açıklamak için bizzat Kur'an ve hadise başvurulur. Bundan sonra, kaynak aramak mak-

(27) Buhari

(28) El-Kavlû's-Sarih ve Ahmediyye Cep Defteri.

sadıyla Ashab'ın, Tabiînin, bilgin imamların ve şarihlerin sözüne baş vurulmalıdır. Burada şairin sözleri mübhemdir ve nas olarak alınamaz.

Üstelik, kadıyanilerin, bir insanın sözüne, münakaşa etmek ve delil getirmek için baş vurma fikri sözkonusu olunca, kendi şairlerinin yazmış oldukları sözlerin asılları üzerinde münakaşa etmeleri, onlardan delil getirmeleri kendileri için daha uygundur. Doğumunu hikaye ederek, 'Hatem' kelimesini 'en son' anlamına kullanır şairleri: «Ben ve benimle bir kız (ikiz) olarak doğmuşuz. Önce o doğmuş daha sonra ben gelmişim dünyaya (o benden önce çıkmış ana rahminden) Ve sonra ebeveynimin bir daha çocuğu olmamış. Ve ben onların doğan çocuklarının «Hate-mi»yim. (sonuncusuyum.)»²⁹

Bu, kadıyaniler için veya Hassan ibn Vehb'in sözleri için bir delil ortaya kor mu?

İsa'yı (a.s.) zikrederek, Sahte Gulam der ki: «Beni İsrail peygamberlerinin 'Hateminin' adı İsa idi.»³⁰

Hiçbir kadıyani burada 'Hatem' kelimesinin 'en son' değil de 'en güzel' manasına geldiğini söyleyemez. Çünkü başka bir yerde sahte Gulam, «Musa'dan sonraki bütün peygamberler, Musa'nın şeriatına bağlıydılar.»³¹ der.

Eğer bir insanın sözünden delil getirmek gerekiyorsa, kadıyanilere; «O kendi arzusuyla konuşmaz. Onun konuştuğu gelen vahiylerden başkası değildir.»³² diye iddia eden (Gulam'ın) yazılarını delil olarak getirmeleri gerekir.

O, 'Hatem' kelimesini 'en güzel' değil de 'en son' anlamında kullanmıştır. İşte bu kelimenin gerçek manası da budur.

(29) Tiryaku'l-Kulûb, s. 379.

(30) Nusretu'l-Hak, Berahin-ı Ahmedîyeye (eklenmiş) ekl.

(31) Şahadetü'l-Kur'an.

(32) «Erbain» No: 3 s. 43.

Onların diğ er bir iddiaları da ‘Hat em’in ‘m    r’ anlamına geldiğidir. Yani, Halk  zerine m   r  n  basar ve onun m   riyle biri peygamber olur. Bu, araplarca bilinmeyen bir uydurmadır. Doğ ru olsa, o takdirde, ‘Hat em ul-Muhacirin’in manasının, kendi m    r  n  basmakla insanları muhacir yapan kimse olarak alınması gerekli olacaktı. Aynı şekilde ‘Hat em’ul-m   tehidin’ de damgasıyla insanları m   tehid yapan kimse anlamına gelmesi gerekirdi. Bu mana ne Araplar arasında g r  lm  ş, ne de dillerinde ve l  gatlarında mevcuttur. Yoksa, sahte kadiyani’nin:

«Ben, ebeveynimin z  rriyetinin ‘hat emiyim’» derken s z  n n anlamı neydi ki? Ebeveyninin  ocuklarını bu iki  ocuğ a d  nd  rmek i in damgalamak mı idi? Bu denli  ılgınlıkla kadıyaniler sahte (adamları olan Gulam’ın) peygamberliğini kabul ettirmek ve m  sl  manları aldatmak mı istiyorlar?

İddialarının diğ er biri de, peygamberden maksat, şeriat getiren peygamberdir, s z  . Bu da yanlış ve mesnetsizdir. Cenab-ı Allah, şeriat getirenle diğ er peygamberleri arasında ayırım yapmamıştır. O, ‘Nebiyy  n’ kelimesini, umumi ifade ve anlatımında kullanmıştır. ş u iyi bilinen bir prensiptir ki, k  l olan kendi genelliğine uyar ve mutlak olan da kendi mutlakiyetine uyar. B  yle olunca da  zel veya sınırlı hi bir şey burada onunla anlatılmaz.

Burada, ‘Nebiyy  n’ kelimesinin, kabul edilmiş (ayet ve hadis) metinlerine karşı  zel bir ima olacak hi bir delil yoktur. Bu metinler, umumiyetle peygamberlik manasını ve kasdını ispat eder.

Aşağıda Muhammed (s.a.v.) den sonra peygamberliğin kesildiğini a ıklayan hadisi şerifleri sunacağız: Sevgili peygamberimiz buyurmuştur ki: «Ben  İsraili peygamberler idare ederdi. Bir peygamber  ld ğ nde bir başka peygamber onu takiben gelirdi. Ve benden sonra artık pey-

gamber gelmeyecek. Halifeler olacak ve halifeler de çok sayıda olacak.»³³

Peygamber (s.a.v.) Allah'tan gelen vahiy'le kendisinden sonra, peygamberlik iddia edecek olan yalancılara ve uydurukçuların türeyeceğini ve bunların (Kur'an ve hadislerin) kelimelerinin yerlerini bir tahrif olarak değiştireceklerini biliyordu. Bu yüzden O, hiçbir tereddüt ve şüphe olmayan şu açık ve sarih beyanatta bulunmuştur: «Çok geçmeyecek, ümmetimden, Ben peygamberlerin en sonuncusu iken, herbiri de kendi peygamberliğini kabul edecek olan üç tane yalancı çıkacak; Benden sonra artık peygamber gelmeyecek.»

Diğer bir rivayet ise şudur: «Üç tane kâfir gelinceye kadar kıyamet kopmayacaktır. Her biri Allah resulu olduğunu iddia edecek, Maamafih ben peygamberlerin sonuncusuyum. Benden sonra hiçbir peygamber gelmeyecek.»³⁴

Bu hadis, sahte tefsir ve iğrenç tahriflere dayanan aldatma ve yalanı açıkça ortaya kor. Sahtekâr Gulam, peygamberlik iddiasında bulunmadan önce, Allah'ın ve Hatemü'n-Nebiyyîn, sözünün anlamının genel anlamda peygamberlik için olduğunu itiraf etmişti: «Rahman ve Rahim olan Allah'ın Peygamberi (s.a.v.) istisnasız olarak Hatemul-Enbiya diye adlandırdığını, peygamberimiz (s.a.v.) in de (Benden sonra peygamber gelmeyecek) diye, araştırmacılar için açık bir ifade ile beyan ettiğini bilmez misiniz?»³⁵

Gene demişti ki: «'Ma kâne Muhammedun', ayeti de

(33) Buhari, İbn Mace ve Ahmed.

(34) Ebu Davud ve Tirmizî.

(35) Humametü'l-Buşra, Gulam Ahmed s. 34.

peygamberimiz (s.a.v.) den sonra dünyaya artık hiçbir peygamber gelmeyeceğinin açık bir delilidir.»³⁶

Başka bir yerde de şunları yazmıştır: «Rasulullah kendisinden sonra peygamber gelmeyeceğini defalarca tekrar etmiştir. 'Benden sonra peygamber gelmeyecek, hadisi meşhurdur. Bu hadisin doğruluğundan hiçbir kimse şüphe etmez. Ayetleri değişikliğe uğramadan baki olan Kur'an-ı Kerim, Peygamber'in gerçek oluşunu: «Fakat Allah'ın resûlü, ve peygamberlerin en sonuncusu.»³⁷ sözüyle açıklamıştır. Onun için peygamberlik onunla sona ermiştir.

Bakınız bundan daha da ileri giderek Gulam şunları söylemiştir: «Ben, bütün müslümanların ve ehl-i sünnet'in inandıklarının tümüne inanıyorum. Kur'an ve hadis tarafından ortaya konan herşeyi kabul ediyorum. Liderimiz efendimiz Muhammed (s.a.v.) den sonra peygamberlik veya rasullük iddia edenin bir yalancı ve kâfir olduğuna inanırım. İnanırım ki, risalet vahyi, günahattan arınmış Adem'le başlayıp Allah Resûlü Muhammed Mustafa ile sona ermiştir.»³⁸

Bunlar kadiyani Sahtekar'ın bizzat söyledikleridir. O, konuştuğu şeyleri kendiliğinden, arzusuna göre değil konuştuğu şeyin vahiy olduğunu ifade etmişti. Öyleyse kadiyaniler, ümmetin icmasını, müfessirlerin sözlerini, yüce peygamberin hadislerini ve hatta kendi sahtekârlarının (Gulamın) sözlerini nasıl bir kenara atarlar?

'Hatemu'n-nebiyyîn'de geçen 'Nebiyyîn' kelimesinin anlamının; umumiyetle, şariat getiren ve getirmemiş olan diğer peygamberler için müsavî bir şekilde uygun düştüğünü söyleyen daha önceki ifadesinde olduğu gibi, O, şariat getirmeyen peygamberlerin bile mertebesine kavuşu-

(36) İzalet-ul Evham, s. 614.

(37) Kitabu'l-Beriyye Haşiyesi, s. 184.

(38) Tebliğ-i Risalet, c. 2. s. 2.

labileceğini konuşanları reddetmeye kadar varır: «Muhyidin ihnu'l-Arabi şariat getiren peygamberliğin Muhammed (s.a.v.) ile sona erdiğini ve şariat getirmeyen peygamberliğe gelince onun kesilmediğini yazmıştır. Fakat ben, her çeşit peygamberlik kapılarının kapandığına inanırım.»³⁹

Ben anlayamıyorum, bütün bunlardan sonra, nasıl oluyor da o (Gulam) ve kadıyaniler; Hatemu'n-Nebiyîn'in anlamının, şariat koyan peygamberler olduğunu söyleyebiliyorlar? Biz aynı zamanda kadıyanilere Kur'anın şu ayeti hakkındaki fikirlerinin ne olduğunu da sorarız:

«Ve o sizin melekleri ve peygamberleri Tanrılar edinmenizi de emretmez.»⁴⁰

Kadıyaniler, Allah'ın şariat getiren ve hâlâ şariat getirmeyen peygamberleri Tanrılar edinmeyi emretmediğine ve onların tanrı edinilmesinde mahzur olmadığına mı inanıyorlar? Allah'ın şu ayetinin manası bunun bir benzeridir: «...Fakat iyiliğe eren takva sahipleri, Allah'ın ahiret gününe, meleklerle, kitaba ve peygamberlere, iman edenlerdir.»⁴¹ (iyilik bunların iyiliğidir.)

Kadıyaniler, Gulam'ın sahte peygamberliğine inananların tümüne kâfir diye hükmederler.

Gerçek şu ki, onlar, menfur emelleri uğruna Allah'ın sözlerini değiştirirler. Kaldı ki sahte Gulam Ahmed şariat getirmeyen peygamberliği değil, müstakil bir şariat getiren peygamberlik iddia etmiştir. Beşinci bölümde anlatıldığı gibi, (Gulam) kendisine Cibril aleyhisselâm ve Kur'an geldiğini iddia etmiştir. Aynı zamanda şariatının ve dininin müstakil ve ebedî olduğunu ileri sürmüştü. Bu kadarla kalmamış, bütün peygamber ve resullerden o bayağı

(39) El-Hakem, 10 Nisan 1903.

(40) Âl-i İmran: 80.

(41) Bakara suresi: 177.

şahsını üstün tutmuştu. İşte böylece kadiyaninin 'Hatemu'n-Nebiyyin' kelimesini tefsir ederken, şeriat getirenle müstakil şeriat getirmeyen peygamberler arasındaki ayrımı; müslümanları saptırmak, aldatmak onlara karşı dümen çevirmek ve yanıltmaktan başka hiç bir şey değildir.

İbn Arabî'den 'Nebiyyin' kelimesinin manasını 'peygamberlerden bir kısmı' şeklinde çıkardığı şeye gelince o da doğru değildir. Bir kere, yukarda geçtiği gibi onların sahte (peygamberleri) bizzat İbn Arabî'yi reddetmişti.

Kendi peygamberlerinin tamamen red ve tenkit ettiği bir kaynaktan nasıl olup ta herhangi bir şey istihraç ediyorlar? İkinci olarak kadiyaniler İbn Arabî'nin şeriat getirenle müstakil bir şeriat getirmeyen peygamberler arasında herhangi bir ayrım yapmadığını, ancak, onun görüşünün hiçbir peygamberin şeriat getirmemiş olamayacağı şeklinde olduğunu bilirler. Onun için, kendisine gelen vahyi tebliğ edip, davet eden bir peygamber onun görüşüne göre şeriat getiren peygamberdir. Kendisine vahiy gelip te bu vahyi tebliğ ve onunla nasihat etmeyene gelince, o bir velidir ki ona İbn Arabî mecazi olarak peygamber der.

'Elyevâkit' sahibi der ki:

«Böylece, gerçek peygamberle mecazî peygamber arasındaki fark, şudur: Cebrail (a.s.) bir kimsenin kafasına (aklına) bir şey kor, peygamber de bunu kendi şahsına özgü sayar ve bu vahyolunanı başkalarına tebliğ etmeye müsaade olunmaz. (Bu mecazi peygamber) Daha sonra eğer kendine vahyolunanı tebliğ ve söylemesi istenirse, bu sebeple o, Resul diye adlandırılır. Eğer o bir rasul ve peygamber değilse, böyledir. Burada şeriat getiren peygamberliği kastediyorum, evliya için olanı değil.»⁴²

İbn Arabî der ki: «Peygamberi, bir veliden ayırmada

(42) El-Yevakit ve'l-Cevâhir Muhammediye cep defterinden alınmış.

özellik kazandıran şey, vahyedilen şeriattır. Bir nebi ve resulden başkasına şeriat verilmez.»⁴³

Netice olarak, İbn Arabî ve diğer sofiler Muhammed (s.a.v.) den sonra gerçek peygamberliğin devam etmeyeceğine inanırlar. Fakat onlar «Nübüvvet» kelimesinde peygamberliği; 'el vilâyet' sözündense, başkalarına tebliğ ve ikaz imkanı olmayan veliliği kasederler. Kadiyaniler bu çeşit bir peygamberliği mi kastediyor ve Gulam Ahmed'in kelimenin bu anlamında peygamber olduğuna mı inanıyorlar? Yoksa başka nedir? (Peygamberin) 'Benden sonra hiçbir peygamber gelmeyecek' sözüyle 'Hatemu'n-Nebiyyîn' kelimesinin manası açıklandıktan sonra; bu açıklığı ve muhkem sözleri bir tarafa bırakarak, İslâm'da ve bu itikat'ta son söz sahibi olmayan bazı kişilerin söylemiş olduğu sözlerinden delil ve ispat arama yolu hiçbir kimseye açık değildir. Peygamberimiz buyurmuştur ki: «Nebilik ve resûllük artık kesilmiştir. Benden sonra nebi ve resul gelmeyecektir.»⁴⁴

Gulam Ahmed, bu hadisi 'Tuhfe-i Bağdad' isimli kitabının 7. sayfasına almıştır. Sonra da şöyle demek mecburiyetinde kalmıştır: «Allah, peygamberlerinin sonuncusu olan bizim peygamberimizden sonra bir peygamber daha göndermeyecek ve peygamberliğin kesilmesinden sonra da ikinci bir peygamberlik serisini başlatmayacak.»⁴⁵

Onlar aynı zamanda, 'en-Nebiyyîn' sözünden bütün peygamberler değil de 'bazı'ları anlamının çıktığını, Cenab-ı Allah'ın: «Ve onlar peygamberlerini haksız yere öldürüyorlardı.»⁴⁶ sözüne kıyasla iddia ediyorlar.

Bu da bir aldatmacadır. 'en-Nebiyyîn' kelimesindeki

(43) Futuhat-ı mekkiye, İbn Arabî.

(44) Tirmizi ve Ahmed.

(45) Mirat-ı kemalât-ı İslâm, s. 377.

(46) El-Bakara suresi, A. 61.

‘elif lam’ (Harfi tarif) burada özel bir kısım içindir, çünkü mana bize bunu ifade eder ve diğer manaları almaktan bizi meneder. Yani istiğrak yahut, umum ifade eden manaya yönelmekten bizi meneder. Bu açık manaya şu aşağıdaki (ilahi) sözler bir ipucu verir:

«Bir kısmını yalanlayıp bir kısmını öldürdünüz.» ‘Peygamberlerden’ bazısından maksat sadece şeriat getiren peygamberler de olmaz. O takdirde ayetin tefsiri, şeriat getiren peygamberleri öldürüyorlar da diğerlerini ayırıyorlardı, şeklinde olacaktı. Bu hiçbir şeye delâlet etmez.

Bahat’lerin tefsiri de ‘Hatem’ kelimesinin, ‘süs, ziy-net’ anlamına geldiği yolundadır. Bunun için Allah peygamberleri, diğer peygamberlerin parmaklarındaki süs gibidir, derler. Onlar bu tefsirlerinde, melun halefleri kadıyanilerce izlenmişlerdir.⁴⁷ Bunda, Nebiyy-i muhtereme açık bir hakaret vardır. Şurası açıktır ki, bir süs eşyası, o ziynetin sahibi veya onu takınan kimse ile mukayese götürmez. O kişi ziynet eşyasını satın alır, takınır ve kaldırır atar, süs eşyasına şeref bahşeden bizzat odur. Bunun aksi olur şey değil. (Süs eşyası insanın değerini artırmaz, insan neyse odur) Bunda peygamber (s.a.v.) için hiçbir yüceltme yoktur.

Cenab-ı Allah O’nu en yüce bir biçimde övmüş ve bu övgüyü peygamber (s.a.v.) de bizzat şu hadis-i şerifte belirtmiştir:

«Altı hususta, bütün peygamberlerden üstünlük mevkii verildi bana. Bana muazzam bir hitabet bahşedilmiştir. Huşu ile yardım gördüm. Ganimet bana meşru kılınmıştır. Yeryüzü bana temiz ve mescid olmuştur. Ben, bütün mevcudata peygamber olarak gönderildim ve peygamberler benden sonra artık son bulmuştur.»⁴⁸

(47) Kavlu’s-Sarîh, Nazir Kadıyanî,

Bu sebepten bütün islam ümmetinin, Muhammed (s.a.v.) peygamberlerin sonuncusu; Ondan sonra hiçbir peygamber gelmeyecektir. O'ndan sonra kim peygamberlik iddia ederse o müşriktir, kâfirdir. Peygamberlik O'nunla (s.a.v.) sona ermediğine inanan kimse kâfirdir ve bu kimse islam cemaatinin dışındadır, şeklinde icmaı vardır. Biz burada Kadı İyaz'ın, 'Hatemün Nebiyyîn'in aşikâr manalarını istihrac etmeyip (saptıran) bir şahsın küfrü hakkındaki fikir birliğini (icmaı) kabullenen sözlerini naklediyoruz: «Peygamberimiz (s.a.v.) den sonra, yahudiler arasından çıkıp, resûllük Araplara veya Hazmî'lere has iddialarla resullerin devam ettiğine inanan hıristiyanlar gibi, peygamber olduğunu kim iddia ederse, bunların tümü; peygamberin (s.a.v.), peygamberlerin en sonuncusu olup ondan sonra daha peygamber gelmeyeceğini haber vermiş olmasından ötürü kâfirdirler.

Allah (c.c.) bizzat onun, peygamberlerin sonuncusu olduğunu ve bütün insanlığa gönderildiğini haber vermiştir. İcma-ı Ümmet, kelimelerin zahiri manaları üzere alınması ve herhangi bir tefsir veya tefarruata dalmaksızın kabul edilmesi gereği üzerinedir. Bu suretle, bu kişilerin açık, gizli olarak kâfirliklerini söylemede şüphe yoktur.»⁴⁸

Bu müzakereden sonra, peygamber (s.a.v.)'in, peygamberliğini kendisiyle sona erdiğini zikrettiği hadisleri sıralıyacağız:

«Adem aleyhisselâm su ile toprak arasında bir halde iken Ben Nebî idim.»

Peygamber (s.a.v.) buyurmuştur ki: «Bir çok isimlerim vardır: Mahmud, Ahmed, Mahî (Allah'ın, küfrü ken-

(48) Muslim, (Not: Bu hadis, Buhari Teyyemmüm, 1. Salat, 56'da Beş-özellîği zikredip, «Hitabet» hususunu almayan şekliyle bulabildim. Mtrc.)

(49) eş-Şifa, Kadı İyaz.

disiyle sileceği kimseyim ben.) Ben Haşırım. İnsanlar kabirlerinden, ayaklarımda haşrolunacaklar. Benden sonra da hiçbir peygamber gelmeyecek.»⁵⁰ Başka bir rivayette de: «Ben, kendisinden sonra hiçbir peygamber gelmeyecek olan peygamberim.» buyurmuştur.

Hadisler, Muhammed (s.a.s)'in dediği gibi, Ondan sonra peygamber gelmeyeceğini ortaya koyuyor. Sonra bizzat kendisi «Akib» kelimesini kullanmışlardır. «Akib», kendisinden sonra hiçbir peygamber gelmiyen kimsedir.

Bu açık hadisle karşılaşan kadıyanîler, «Akib» ifadesi, Peygamber tarafından değil de, ravilerin biri tarafından söylenmiştir, diyerek⁵¹ menfur alışkanlıkları olan metinleri değiştirme ve bozmaya yelteniyorlar. Fakat onlar, ifade ettikleri cehaletlerine göre, Tirmizi'nin: «Ve ben Akibim, kendisinden sonra hiçbir peygamber gelmeyecek olan Peygamberim.»⁵² şeklinde birinci şahıs olan «Ben», kelimesinin şerhi olarak geçen rivayetini bilmiyorlar.

Bunların, ravilerin sözleri olamayacağından katıyen şüphe edilmez. İbn Abdi'l-Berr, «El-İstiab»ında, 'Ben en sonuncuyum' şeklinde birinci şahıs olarak almıştır. Yine: 'Ben akîbim onun için benden sonra artık peygamber gelmeyecek,»⁵³ şeklinde almıştır.

Böylece kadıyanîler için; bu şerh, hadis ravilerinden biri tarafından yapılmış olup ve bizzat peygamberin ağzından çıkmış değil, diye söz söylemelerine mahal yoktur. Bu rivayetin birinci şahısla olduğunu ispat etmiş bulunuyoruz. Allah Resûlünden başka hiçbir kimsenin, birinci şahıs (ifadesi) içerisinde (Onun adına) açıklama yap-

(50) Muttefikun aleyh.

(51) el-Kavlu's-Sarih, Kadyanî Nazır Ahmed, s. 187.

(52) Tirmizi, c. II, s. 137, (Mısır baskısı-1922).

(53) A.e., c. I. s. 37.

ması imkansızdır. Peygamber (s.a.s.) 'Ben mahvediciyim' dediği için hadisin siyak ve sibakı da bunu ispat eder. Sonra bunu «Benimle küfür silinir,» diyerek açıklamıştır.

Daha sonra buyurmuştur ki: 'Ben Hâşirim' ve açıklamış: Halk, benim ayaklarım üzerine kabirlerinden kalkarlar 'Bundan sonra da: (Peygamber olarak) gelenlerin en sonuncusuyum, (akib) daha sonra 'kendisinden sonra hiçbir peygamber gelmeyecek olan peygamber, diyerek devam etmiştir. Aklen kolayca anlaşılır ki, o, 'Akib' kelimesini açıklayan şahıstır. Çünkü o, «Mahî ve Haşir» kelimelerini kullanmıştır.

Başka bir hadis-i şerifte, Rasulullah (s.a.s.) Hz. Ali'ye demiştir ki: «Senin bana olan yakınlığın, Harun'un Musa'ya olan yakınlığı gibidir. Ne var ki, benden sonra artık bir daha peygamber gelmeyecek.»⁵⁴

Bu hadis, bütün açıklığı ile Hz. Muhammed'den sonra hiçbir peygamberin gelmeyeceğini ispat eder. Rasulullah (s.a.v.) Tebuk seferi esnasında Hz. Ali'yi Medine'de bıraktı. Ali (r.a.) ise Rasulullah (s.a.v.) ile harbe iştirak etmek istemiş, bunun üzerine Resulullah (s.a.v.) ona demişti ki: «Ben senin şerefini küçük düşürmek veya durumundaki bir kusurdan dolayı seni Medine'de bırakmış değilim. Maamafih ben seni, Musa (a.s.) Allah (c.c.) ile Tur'da buluşmak üzere gittiğinde, Harun'u ashabı ile bırakması gibi, Medine'de bırakıyorum.» O zaman peygamberlik devam ettiği için, Harun'un peygamber olmasından başka bu iki durum arasında hiçbir fark yoktur. Sana gelince, sen bir peygamber değilsin. Çünkü «Peygamberlik benimle kesilmiş ve benden sonra artık hiçbir peygamber gelmeyecek,» buyrulmuştur. Bu mana ve mefhum, Sa'd ibn Ebi

(54) Müslim

Vakkas tarafından rivayet edilen «Benden sonra hiçbir peygamber gelmeyecek» hadisi ile bir destek bulur.

Allah ve rasûlünün sözlerini karıştırıp bozan yahudiler gibi, dinsiz ve mürtedler de bu gibi yalanları uydurmuşlardır. Onlar, bu cümleden olarak derler ki: Bütün bu hadislerde geçen «lâ» olumsuzluk kelimesi, hükmün nefyi içindir, cinsini nefy için değildir.⁵⁵ Onlar bu kıyasta, Hz. Peygamber (s.a.v.)in önce Harun (a.s.) ın peygamberliğini zikredip ve ondan sonra devam ederek 'Benden sonra hiçbir peygamber gelmeyecek' derken de, 'Benden sonra müstakil ve şeriat getiren bir peygamber gelmeyecek' anlamına alıp, meseleyi karıştırdılar. Harun (a.s.)ın müstakil bir peygamber olmayıp, Musa (a.s.)a bağlı olduğu bilinmektedir. (Allah'ın rahmeti üzerlerine olsun.)

Gerçek şudur ki, bu müstemlekeci aleti vatan hainleri, sadece peygamberliğin sona erdiğini inkârdan daha çok şeyler yapmaya niyetlenirler. Bu da dinsizlik kapısını açmak ve Muhammed Mustafa (s.a.v.) ve diğer bütün peygamberlerin kurmuş olduğu «Tevhid müessesesini» bozmaktır. Onlar bu işi «Artık benden sonra peygamber gelmeyecek» Yani benden sonra peygamberlik yoktur, manasını, cinsini değil de hükmünü nefy için olduğunu kabul ettirerek yapmayı gözetirler. Değişmez kaide haline getirdikleri tefsirlerinden hareket ederek «**lâ ilâhe illallah**» 'Allah'tan başka hiçbir Tanrı yoktur' sözleri hakkında da, onlara göre aynı şeyi söylemek mümkündür. Onların bu sapık anlayışı, beşinci bölümde Allah'ın vasıfları hakkında yaptığımız istihraçla tarafımızdan teyid edilmişti. Kaldı ki, onların sahtekâr başkanı Peygamber'in **lâ nebiyye ba'dî** sözündeki **lâ'nın** hükmünü değil de, cinsini nefiy ifade ettiğini itiraf etmişti.»⁵⁶

(55) Halbuki, **lâ nebî ba'dî** cümlesindeki **lâ** cinsini nefyeder.

(56) Peygam-ı Sulh, s. 146.

Bazı kadıyaniler, bu hadisteki nefyin özellikle Ali (r.a.) için olduğunu söylerler. Bu, onların Arap lisanını bilmediğini ve gerçeği hafife alıp kötülediğini gösterir. Çatpat arapça bilen herhangi bir kimse buradaki harfin cinsini nefyettiğini anlar. Peygamber (s.a.v.) buyurmuşlardır ki: «Senin bana olan yakınlığın, Harun'un (a.s.) Musa, (a.s.)a olan yakınlığı gibidir. Fakat benden sonra hiçbir peygamber gelmeyecek veya Benden sonra peygamberlik yok» dememiştir ki: «Gerçekten sen benden sonra peygamber olmayacaksın»

Ebu Hureyre (r.a.) peygamber (s.a.v.)'ın şöyle dediğini rivayet eder. «Peygamberlikten el-Mubeşşirât hariç hiçbir şey kalmamıştır. Mübeşşirât nedir, diye sordular da buyurdu ki: «Rüya-yı Sadıkadır.»

Bu hadisin manası gayet açıktır ki, Allah Resulu (s.a.v.) den sonra hiçbir peygamber veya peygamberlik olmayacak.

Kadıyaniler ve diğer mürted yoldaşları, bazı hadisten de, Allah Resulu (s.a.v.) in: «Eğer İbrahim yaşasaydı salih bir peygamber olacaktı» dediğinin yazılı olduğunu iddia ederler.»⁵⁷

Şimdi inceliyeceğiz ki bu hadis birçok sebeplerden dolayı sahih değildir. Kadıyaniler; hiçbir delil veya şahadet olmaması gerçeğine rağmen, özellikle bu hadis etrafında, Muhammed (s.a.v.) den sonra resullerin ve Peygamberliğin devam etmesi lehinde ortalığı velveleye verirler.

İlk önce bu hadis sahih değildir. Nevevi ve diğerleri bu hadisi, hadisçilerin ittifaklarına göre İbrahim İbn Osman'ın zayıf ve ravi zincirinde güvenilir olmadığını ortaya koyarak zikretmişlerdir. Şeybe onun hakkında «yalancı, İmam Ahmed: zayıf, İbn Muîn: Güvenilir değil: Nesâi de: amel edilmez, vs. diyorlar. Böylece hiçbir güven vermez.

(57) El-Kavl'u's-Sarih ve Ahmedîyye cep defteri.

İkinci olarak, bu hadis sahih olarak ele alınsa da, Peygamberliğin Muhammed (s.a.v.) ile peygamberliğin sona ermesi, onun yaşamasına mani olduğu için yaşamamıştı.

Bakınız, Hafız ibn Hacer, Ahmed'in Müsnedinden peygamber (s.a.v.) in şöyle dediğini istihraç eder:

«İbrahim hayatta kalsaydı bir peygamber olurdu fakat o yaşayacak değildi. Çünkü peygamberlerin sonuncusu aranızdadır.»⁵⁸

Bu, ibn Ebi Evfa'nın şehadeti üzerine Buhari, İbn Mâce gibi hadisçiler tarafından nakledilen başka bir hadis tarafından teyid edilir. «O (İbrahim) küçükken ölmüştü. Eğer ondan (peygamberimizden) sonra bir peygamberin olacağı takdir edilseydi onun oğlu yaşayacaktı. Fakat o'ndan sonra hiçbir peygamber olmayacak.»⁵⁹

Üçüncü olarak, bu hadiste geçen «eğer» kelimesi şart bildiren (edattır). Şarta bağlı hükmün meydana gelmesi gerekmez. Peygamber (s.a.v.) in bu tabiri Allah (c.c.) ın şu sözlerine benzer: «(Yerde ve gökte) her ikisinde Allah'tan başka tanrılar olsaydı düzen bozulurdu, fesada giderdi.»⁶⁰

Netice şudur ki bu hadis; dinsiz mürtedlerin düşündüğünün tam aksine, peygamberliğin, sadık ve şerefli peygamber (s.a.v.) ile sona erdiğine kuvvetli bir delil ve sebep takdim eder. Allah (c.c.) bunu bizzat Kur'anda belirtmiştir:

a) «Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim, nimetimi üzerinize tamamladım ve Din olarak size İslâmı (verip ondan) razı oldum.»

b) «De ki ey insanlar 'Ben Allah'ın size hepinize gönderdiği peygamberim'.»⁶¹

(58) Fethul Barî, İbn Hacer.

(59) Bahari ve İbn Mâce.

(60) El-Enbiya suresi, 22.

(61) El Maide, 3.

c) «(Habibim) Seni (rahmetimizin) müjdecisi, azabımızın) haberci(si ve) bütün insanların peygamberi olmaktan başka (bir sıfatla) göndermedik Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.»⁶²

Bu örnekler çoğaltılabilir. G. Ahmed'in, emperyalizm tarafından görevlendirilmeden önce yazdıkları şunlardır: «Allah, «el-Yevme ekmeltu lekum dinecum» ve «velâkin rasulallahî ve hateme'n-Nebiyyin» sözlerinde, peygamberliğin Muhammed (s.a.v.) ile sona erdiğini ve O'nun peygamberlerin sonuncusu olduğunu kesin bir şekilde açıklamıştır.»⁶³

Başka bir hadis de: «Benden sonra bir peygamber olmuş olsaydı, o Ömer olurdu.» şeklindedir.⁶⁴

Bu da Muhammed (s.a.s.)'den sonra peygamberliğin kesildiğini gösterir. Fakat ne gariptir ki, müslümanların ve İslam'ın düşmanlarına vicdanını satan cemiyet, Muhammed (s.a.v.) in yolunu bırakıp, mütecaviz emperyalizmin eteklerine sarılmaktadır. Onlar açık muhkem bir nasla karşılaşınca, müslümanları aldatmak için yahudilerin yaptığı gibi, bu nasları karıştırarak, manalarını bozarak, reddediyorlardı.

Eğer onlara gramer, lisan vs. yardımcı olmaz ve müsaade etmezse (bu yanlış tevillerinde) bu takdirde rezilane gayretleri: «Bu kendisiyle herhangi bir şey ispat edilemeyen meşhur olmayan bir hadistir», diyerek hadisi inkar etmektir. Ve gene derler ki: «Benden sonra»nın anlamı «benden başka» ve «Benden önce» gelen bir resül değildir. Böylece bu hadis 'Muhammedden sonra hiçbir peygamber gelmeyecek' diye bir delil ve ispat temin edemez.»⁶⁵

(62) El-Araf suresi, 158.

(63) Sebe suresi, 28.

(64) Tuhfe-i Golarvıya, s. 83.

(65) Tirmizi.

Söyledikleri bu saçma sözü inceliyelim. Önce onların, meşhur olmayan sağlam hadis'in temel bir delil olarak alınamaması fıkıh, hadis terimi ve hadis ıstılahı ilimlerinde ki cehaletlerine dayanır. Bir hadisin meşhur olmaması onu ne zayıflatır ne cerheder, ne de ona zarar verir. Bu İbn Salâh, Hakim, Hatib ve Askalani'nin Ümmü'l-Hadis'te, el-Kifaye'de ve Şerhu Nuhbetu'l-Fiker gibi eserlerde geçen büyük hadis ve fıkıh bilginlerinin fikirleridir. Zayıf veya kuvvetli olmanın meşhur olmama ile hiçbir ilgisi yoktur. Buna örnek olarak Buharinin ilk hadisini verebiliriz: «Ameller niyetlere göredir.» Bu ilk hadis meşhur olmayan bir hadistir. Hiç kimse de, bundan, sahih olduğu için delil getirilmesinden şüphe edemez.

Bu, Tirmizi'nin bu hadisi, halk arasında bilinen ve kabul edilmiş cinsten sayılan hasen hadis olarak kabul edilmiş olmasına rağmen. Aynı şekilde onların buradaki «sonra»nın «diğer» anlamına olan görüşleri de, bir aldatmaca ve sapıklıktan başka bir şey değildir. Hiçbir Arap lügati, «sonra» (Ba'd) kelimesinin manasının, «diğer» (Gayr) olduğunu göstermez. Aynı şekilde Arap dilcileri ve edebiyatçılarından hiçbiri bu kelimeyi hiçbir yerde «başka» ve «diğer» anlamına kullanmamıştır.

Kadıyaniler, Kur'an ayetlerinde, Ba'd kelimesinin Gayr anlamına kullanıldığını da iddia ederler: «Artık Allah'ın ayetlerine inanmadıktan sonra hangi söze inanırlar?»⁶⁶ Bu tefsir, onların Arap lüğatini anlamadıklarını gösterdiği gibi, üstünkörü bilgileri ve cehaletlerine de dayandığını göstermektedir. Araplar sık sık muzafun ileyh kullanırlar. Ve bu muzafun ileyhi ikinci birine muzaf yaparlar. Az bir şey arapça bilen veya arapça ilk tahsil yapan herhangi bir kimse, bunu bilir. Yukarıya çıkartılan:

(66) El-Casiye, 6.

«Allah'ın ayetlerine inanmadıktan sonra hangi söze inanırlar.» (Allah'ın sözüne demektir) ayeti bir misaldir.

Bu ibn Cerir, İmam Suyutî, Ebussuud, Zemahşerî, Beydâvî gibi önder müfessirler tarafından doğrulanmış, Hâzin ve Nesefî de Ba'd kelimesinden sonra mütalaa yaptıklarında, Kelâmullah (Allah'ın kelamı) manasına delâlet ettirmişlerdir. Şöyle derler:

«Allah'tan sonra hangi söze, (yani Allah'ın kitabına inanmadıktan sonra) hangi söze inanırlar?»⁶⁷

Arapçanın istimalinde buna verilecek çok sayıda örnekler vardır.

Meselâ, Rasullah (s.a.v.) uyku duasında şöyle demişti: Allahım, Son sensin, senden başka hiçbir şey yok.»

Molla Aliyyu'l-Karî bunu şu anlama tefsir eder: «Yani senin sonundan sonra»

Peygamber (s.a.v.) in ifadesi de aynen böyledir. «Benden sonra peygamber yok artık.» Bunun manası benim peygamberliğimden sonra peygamberlik yok demektir.

Başka bir yaklaşımdan hareket ederek te, aynı neticeye varırız. İçerisinde ba'd, 'sonra' kelimesi bulunan başka hadisler de var ki, onların kasdettikleri manaya katıyıcı gelmez: «Ben peygamberlerin sonuncusuyum» ve «peygamberlikten Mübeşşîrâtta başka geriye hiçbir şey kalmamıştır.» Mübeşşîrât, «nedir diye sordular o' da rüyayı sadıka» diye cevap verdi.

Başka bir hadis ise: «Muhakkak ki Resüllük ve peygamberlik kesilmiştir.» şeklindedir.

Bu ve diğer hadisler, yukarıya alınan hadiste geçen 'sonra' kelimesinin anlamının 'en son' ve sona ermek olduğunu ifade eder. Bu sarîh ve açıktır.

Kadiyanilerse Peygamber (s.a.v.)'den aldıkları aş-

(67) Muslim, c. 5, s. 472, Deavât kitabı. (Bab, 19.3400.)

ğıdaki hadiste geçen, ba'd kelimesinin, 'gayr' anlamında olduğunu söylerler:

«Ben bir peygamber olarak (risalet ve nübüvvet) görevini almamış olsaydım; ey Ömer, bu iş sana verilir-di.»⁶⁸

Bu da yanlış ve yalandır. Bu hadisi Mirkat'tan istinsah ederler. Bununla beraber, Mirkat'ın yazarı bu hadis için herhangi bir istihraçta bulunmaz. Bu demektir ki, istinsah edilen bu hadis bilinmiyor ve anlamsızdır. Şeyh Abdullah, bu hadisin bu sözlerle hiçbir hadis kitabında bulunmadığını zikretmiştir. Belki de Molla Aliyyu'l-Kari bu hadisi şu farklı sözlerle başka bir hadisten çıkartmıştır: «Ben peygamber olarak gönderilmemiş olsaydım, aranızdan Ömer gönderilmiş olurdu»⁶⁹ yahut ta, başka bir hadisten şu sözlerle gelen diğer bir hadisten çıkartmıştır:

«Ben bir peygamber olarak gönderilmeseydim, Benden sonra Ömer gönderilmiş olurdu.»⁷⁰

Fakat bu uslupta gelen herşey, bu hadislerin her ikisi de, zayıf ve uydurma olduğu için herhangi bir delil ortaya koyamaz.

Bunların birincisi, İbnu'l-Cevzi'nin 'Mensûrat' isimli eserinde iki şahitle zikredilmiştir. Bu iki şahit'ten hadisi nakleden birincisi, Zekeriya bin Yahya El-Vakar yalancı ve uydurukçunun biridir, İbn Cevzi der ki: Zekeriya bir yalancı ve uydurmacıdır.⁷¹ Zehebi, el-Mizan'da der ki: «İbn Adi, Zekeriyanın hadis uydurduğunu» söyler.

Sahih ise «O, büyük bir yalancıydı,» diye yazar.

Hadisin ikinci ravisinin 'Abdullah ibn Vahidul-Harrani adında biri olduğu Ibn Cevzi tarafından çıkarılmıştır.

İbn Cevzi, onun, hakkında der ki: «O (çoğu kez) bir

(68) el-Kavl'u's-Sarih ve Ahmed'in cep defteri.

(69) Kenzu'l-Hak.

(70) a.g.e.

(71) Mizanu'l-l'tizâl, Zehebi.

kenara itilirdi»⁷² (beğenilmezdi) Zehebi, Yakub İbn İsmail'in ona: «İbn Vahid yalan söylerdi.»⁷³ şeklinde dediğini istihraç etmiştir.

Ravilerden biri olan ikinci ravî İshak b. Necihu'l-Mul-tiye gelince Zehebî onun hakkında İmam Ahmedden istih-rac ederek der ki: «Ahmed der ki o Yalancıların en tehli-kelilerinden biridir.» Gene der ki: «Yahya yalancılığı ve hadis uydurmacılığı ile meşhurdur.»⁷⁴ Ve gene bu sebepten İbnul Cevzi der ki: «Bu hadis mevzu bir hadistir.»

Bu müzakerenin neticesi şudur ki: bu iki hadisin, bir delil ve ispat için alınması uygun düşmez. Böylece, 'sonra' kelimesinin anlamını karıştırmak için bunlara başvur-mak, yahudilerin İslâm'ı tahrip etmek ve yıkmak için iş-ledikleri menfur bir teşebbüs nevinden başka bir şey de-ğildir.

Peygamber (s.a.v.)in peygamberliğinin en son oldu-ğuna delil teşkil eden on beşinci hadis şudur: «Ey Ebû Zerr, peygamberlerin ilki Adem (a.s.) dir. Sonuncusu ise Mu-hammed (s.a.v.) dir.»⁷⁵

İmam İbn Kesir şunları yazmıştır: «Allah Teâlânın, insanların üzerine olan nimetlerinden birisi, Muhammed (s.a.v.)i onlara göndermesi ve O'nun gelişi ile Nebî ve re-suller serisi'nin kesilmesi ve onun vasıtasıyla hanif dininin kemale erdirilmesidir. Kadir-i Mutlak Allah (c.c.)ın kita-bında, Peygamber (s.a.v.)in mütevatir hadislerinde; O'ndan sonra peygamber gelmeyeceğini, bu mevkii (peygamberli-ğini) iddia eden kimsenin yalancı iftiracı kâfir, sapıtmış ve saptıran bir kimse olduğunu, hatta, hilekâr düzenler ku-

(72) Mevzuat.

(73) Mizanu'l-l'tidal,

(74) a.g.e.

(75) İbn Hibban bu hadisi sahih hadisler arasında sayar. 'Hilye'de Ebu Naim İbn Hacer bu hadisi tamamen sahih kabul ederler.

ran ve sihir tılsım veya olağanüstü icraatlarda bulunan bir sihirbaz olabileceğini bildirmiştir. Bütün bunların hepsi akıl sahiplerince sapıklıktır ve muhaldir. Allah Yemen'de Esvedî'l-Ansî, Yemâme'de de Museylimetu'l-Kezzab'ın elinde fasid olaylar yarattı delillerini de meydana koydu, onların her ikisinin de yalancı olduğunu her akıl, hikmet ve anlayış sahibi kimselere bildiren kelimeler hasıl etti. Kıyamete kadar bütün sahtekarların durumu aynen böyle olacak.

Allah bu yalancıların hepsinde, müslümanların ve evliyanın nazarında, onların yalancı olduklarına şahadet eden haller yaratır.»⁷⁶

Bütün bunlardan sonra, yani, Kur'an Sünnet ve Arapçayı oyuncak yaptıklarını, menfur tahriflerini, müfrit tefsirlerini, mantıksızca sözlerini, basit ve seviyesiz inançlarını, önlerinde ve arkalarında beliren gerçek olarak iyice anladıktan sonra, şimdi de, peygamberliğin devam ettiği hakkındaki yardımına güvendikleri delil üzerindeki diğer tahriflerini ve tahriplerini müzakere etmeye karar verdik. Bu, bir bakıma bu makalenin onların hilekarlıklarının bütün yönlerini, hatalarını ve okuyucuya kafalarındaki çirkin ve kötü niyetlerini olduğu gibi verdiklerini anlatmaktır.

Kadiyaniler Kur'an-ı Kerim'in «Kim Allah'a ve peygambere itaat ederse işte onlar Allah'ın kendilerine nimetler verdiği peygamberlerle, sıddıklarla, şehidlerle, iyi kimselerle beraberdirler. Onlar ne iyi arkadaşlardır!»⁷⁷ ayetinin peygamberliğin devamını ortaya kor, derler.⁷⁸

Arap lisanıyla azıcık ta olsa ilişkisi bulunan herhangi bir kimse, hatta sadece kelimeleri anlayan bir kimse, pey-

(76) Tefsir İbn Kesir, c. 3, s. 494, (Mısır baskısı).

(77) En-Nisa Suresi, A. 69.

(78) el-Kavlü's-Sarih, s. 197, ve Ahmedîyye cep defteri. s. 500.

gamberliğin devamı hakkında, bu ayetin konusu üzerinde münakaşa etmez ve düşünmez dahi.

Ayette, bu manaya varan kesin olarak hiçbir ima yok.

Fakat kadıyaniler ve şeytanın izini takip eden diğerleri; İslâm adına müslümanları aldatmak için yalancı peygamberlerini takip ederek şeytandan aldıkları ilham üzerine, Müntakim, intikamı şiddetli olan Bir Allah'ın kelimelerini bozmaktan utanmıyacak kadar bu derece arsızlaştılar.

Bütün Kur'an metinlerine, Sünnete, önde gelen müfessir ve lügatçılara rağmen derler ki: «Allah'a ve peygamberine itaat edenler, peygamberlerden sıddıklardan, iyi kimselerden biri olurlar.»

Evet! işte Kur'anda geçen, Allah'ın, peygamberinin ve İslâm düşmanlarının; peygamberliğin İngilizlerin mütevazı, aşağı ve afyon düşkünü birine hasredildiğini iddia eden, o mağrur emperyalizm ajanlarının durumu budur. Bu (ayetin manasının): «Allah'a ve peygamberine itaat edenin, peygamberlerin, sıddıkların, şehidlerin ve doğru kişilerin arkadaşlığını kazanır» şeklinde, apaçık olmasına rağmen dir.

Bunun için Cenab-ı Allah ayet-i kerimenin devamını: «Ve onların arkadaşları ne güzel arkadaşlardır». şeklinde getirmiştir.

Diğer taraftan onların tefsirinden (üzerinde durulacak) başka bir çok mesele çıkar:

Birinci olarak, peygamberlik kazanılabilir, Allah vergisi değildir; Allah'a ve peygamberine itaat etmekle peygamber olması herkesin erişebileceği bir şeydir.

Bu da Kur'anın şu açık metnine zıttır: «Allah hem meleklerden, hem de insanlardan peygamberler seçer.»⁷⁹

(79) el-Hac suresi, A: 75.

İkinci olarak: Allah'a ve peygamberine itaat edenlerin, özellikle Kur'anda Allah (c.c.) tarafından övülen peygamberin ashabının peygamber olması bir netice-i lâzıme halini alır. Çünkü Allah'a ve peygamberine sahabeden daha çok itaatli olan hiçbir kimse yoktu ve bulunamazdı. İtaat onların (sahabenin) mevkiine yaklaşan tabiin, daha sonra da tebe-i tabiindir. Fakat onlardan hiç biri peygamber oluverdiğini asla iddia etmemiş veya İmamlardan hiç biri peygamber olduğunu söylememiştir. Yukardaki geçen ayette Allah Teâlâ gerçek müslümanları zikreder. Aşağıdaki ayetlerde onlara sıddıklar şehidler ve doğru kişiler diye hitabetmiştir:

a) «İman edip te güzel amel ve hareketlerde bulunanlar (yok mu?) biz onları herhalde salihler (zümresine) (katıp) sokacağız.»⁸⁰

b) «Hakikat sadaka veren erkekler, sadaka veren kadınlar ve Allah'a karz-ı hasenle ödünç verenler (yok mu?) onlar (ın mükafatı) kat kat artırılır. Onlar için çok şerefli (başka) mükafat da vardır.»⁸¹

«Allah ve peygamberlerine iman edenler; Rableri indinde sözü özü doğru olanlar, Allah için şahidlikte bulunan onlardır. Onların hem mükâfatları, hem nurları vardır.»⁸²

Allah (c.c.) onlara peygamber dememiştir. Çünkü peygamberlik kesbi bir şey değildir. Kaldı ki, sadece Kadıyani Sahtekâr tek başına peygamber olmayacak, bilakis Allah'a ve peygamberine itaat eden herkes herhangi bir ayırım olmaksızın peygamber olmuş olacaktı. Bunu kadıyanilerin kendileri bile söyleyemezler.

(80) El-Ankebut. 9.

(81) el-Hadid, 18.

(82) el-Hadid, 19.

c) Allah'ın: «Allah'a ve peygamberlerine inananlar» sözüne hem kadınlar ve hem de erkekler dahildir. Kadınlar niçin peygamberlikten mahrum edilmiştir?

d) Peygamber (s.a.v.) buyurmuştur ki: «Doğru söyleyen sadık bir tüccar, peygamberlerle, sıddıklarla ve şehidlerle beraberdir.»⁸³

Bu, doğru söyleyen, sadık bir tüccar peygamber olur demek midir? Doğrulukları ve namuslarıyla kaç tane tüccar peygamber olmuştur?

Rasulullah (s.a.v.)'in, doğru ve sadık tüccarın peygamberlerle beraber olacağını söylediği bu hadis, doğrulukta Kur'an'ın şu ayetine benzer:

«Allah'a ve peygambere itaat edenler işte bunlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği, peygamberlerle, sıddıklarla, şehidlerle ve iyi kimselerle beraberdirler. Bunlarsa ne güzel birer arkadaştır.»⁸⁴

Bu demektir ki, sadık bir tüccar, Allah'a (c.c.) yakın olan bu kişilere arkadaş olur.

e) Resûlullah (s.a.v.) son günlerine doğru şöyle dua ederdi:

«Peygamberlerden, sıddıklardan, şehidler ve değerli kimselerden üzerlerine nimet bahsettiğin kimselerle beraber kıl.»⁸⁵

Açıktır ki, Peygamber (s.a.v.) Rahim olan Rabbinden, kendisini bu dünyadan ruhunu kabzederek alıp, peygamberlerle sıddıklarla şehidlerle ve değerli kişilerle birlikte olması için dua ve niyazda bulunmuştur. Aynı şekilde de bir defasında: «Ey Allah'ım, Ey Dost» demiştir. Eğer bunları Kadıyani'lerin yaptığı gibi tefsir edersek; bu sözün manası o bir peygamber ve Resul iken peygamberlerden,

(83) Tirmizi, Darimi, Darekutni ve Mişkat.

(84) En-Nisa suresi, 69.

(85) Muttefikun aleyh.

şehidlerden, sıddıklardan birisi olabileceğidir. (Peygamber iken bunlardan biri olabileceği mantıksızlık ve manasızlıktır.)

a) «Muhammed sizden hiçbirinizin babası değildir. Fakat Allah'ın resûlü ve peygamberlerin de hatemidir.»⁸⁶

b) «Bugün dininizi sizin için kemale erdirdim. Üzerinizdeki nimetimi tamamladım. Din olarak size İslâm'ı seçtim.»⁸⁷

c) «(Ey Rasûlüm) Biz seni ancak bütün insanlara Cenneti müjdeleyici, azabı haber verici peygamber olarak gönderdik.»⁸⁸ gibi ayetler, Peygamber (s.a.v.) den sonra hiçbir peygamber gelmeyeceğini ve peygamberliğin kesin olarak sona erdiğini açıklar. Bu delil eldeyken, yahudi uşakları ve tahrifçilerinin hiçbirisi için herhangi bir yalancı ve sahtekârın peygamberliğini ortaya çıkarmak üzere Allah'ın sözleri üzerinde oynayacak hiçbir yol kalmamıştır.

Yedinci olarak, «Me'allezîne en'amellahu aleyhim» ayetindeki, Me'a ve Men, «arasından» anlamındadır şeklindeki iddiaları, hiçbir lügatçı ve tefsircinin bu manayı vermemelerinden dolayı, tamamen delilsizdir. Bilakis gerçek şu ki, bu bilginlerin hepsi, bu ayetteki Mea kelimesini Me'iyet ve Muvafakat yani yakınlık arkadaşlık ve beraberlik anlamına almışlardır. İbn Kesîr şunları yazar: «Onu (Peygamberi) onların (ayette geçen övülmüş kişilerin) şeriki veya arkadaşı, yakını yapar.

Zemahşerî demiştir ki: «Onu Allah'a en yakın velilere arkadaş ve dost kılar.» Razi de: «Onlar beni görmek veya buluşmak isteyince bunu yapamayacak kadar güçsüz ve

(86) el-Ahzab sûresi, 40.

(87) el-Maide, 3.

(88) Sebe', 28.

iktidarsız kalmışlardır.» der. Eğer bu kelime bu anlamda değilse, Kadıyaniler şu manalar hakkında ne derler?

1) «Şüphesiz ki, Allah sabredenlerle beraberdir.»⁸⁹

2) «Şüphesiz ki Allah, müttakilerle beraberdir.»⁹⁰

Bu ayetlerdeki Me'a'nın anlamı; ayetin sonunda Cenab-ı Allah'ın «Onlar ne güzel arkadaşlardır.» diye ifade ettiği gibi, o, Allah'a yakın olanların arkadaşlığını elde eder.»

Bu aynı zamanda, Peygamber (s.a.v.)e soru soran bir kişiye verilen cevapta ortaya çıkar: «Ey Allah'ın Rasûlü! Ben, Allah'tan başka tanrı olmadığına ve senin de Allah'ın elçisi olduğuna şehadet ediyorum. Namaz kılar, malımın zekâtını veririm. Ramazan orucunu tutarım. Binaenaleyh benim durumum nedir?» Peygamber (s.a.v.) -iki parmağını kaldırıp işaret ederek- cevaben buyurur ki:

«Kim bu inanç ve amel üzerine ölürse, kıyamet günü, peygamberlerle, sıddıklarla ve şehitlerle beraberdir.»⁹¹

Bu husus, O'nun şu mübarek sözlerinde kendini ortaya kor: «Beni seven Cennette benimle beraber olacaktır.»⁹²

Rabia b. Ka'b Rasulullah'a şu soruyu sorar: «Ey Allah'ın elçisi, ben Cennette senin arkadaşlığını diliyorum. Ne yapmam gerek?» Buyurdular ki: «Çokca secde etmek suretiyle bana yaklaş»⁹³ Bu da aynı şeyi ortaya kor. Zira «Me'a»nın anlamı, «Min» olunca, bütün müslümanların mecburen birer peygamber olmaları gerekirdi.

Kadıyaniler, bu tür sahtekârlıklarla halkı aldatıp saptırmak mı istiyor? Halbuki, onların delilleri, Cenab-ı Al-

(89) el-Bakara, 153.

(90) en-Nahl, 128.

(91) Tirmîzî.

(92) Tirmîzî.

(93) Müslim.

lah'ın aşğıdaki ayette buyurduğı gibi, örümcek ağından daha zayıftır:

«Ve gerçekten evlerin en hafifi örümceğın evidir. Bilmiş olsalardı.»⁹⁴

Bu şeref yoksunu Bahai taklitcilerinin yanlış tefsir yoluyla, peygamberliğin devam ettiğı yolundaki araştırmalarının dayandırıldığı diğeri bir ayet te şudur: «Ey Âdemoğulları! Eğer size içinizden ayetlerimi size anlatacak peygamberler gelir ve artık kim (onlara muhalefetten) sakınır ve (nefsini) ıslah ederse, onlar için bir korku yoktur. Onlar mahzun da olacak değillerdir.»⁹⁵ Kadıyaniler bu ayeti: Allah, rasullerin gelişini kabullendiğini ademoğullarına bildirdiğı için Peygamber (s.a.v.) den sonra rasullerin gelişini ve zuhurunu ifade ettiğini kabullenirler.»⁹⁶

Bu ayetlerin aslı üzerinde, peygamberliğin devam edeceğini münakaşa etmek, ispatına çalışmak, bir takım sebeplerden dolayı batıldır:

Önce Âdem (a.s.) ve Âdemoğullarına yöneltilen bu hitap, yaratılış esnasındadır. Bu vaad; en son ve peygamberlerin sonuncusunun (s.a.v.) gelişine kadar peygamberler ve rasullerin gelişiyile tamamen yerine getirilmiştir. İmam İbn Cerir, bu ayeti şöyle açıklamaktadır: «Allah, Âdemi ve zürriyetini elinde tuttu ve onlara bu hitabı yaptı.»

Bu ayetin baş tarafında sözü geçen hitabın Âdem (a.s.) ın yaratılışı esnasında olduğunu, ayetin son kısmındaki, Cennete girişi ve daha sonra buradan çıkartılmasını da ortaya koymaktadır.

İkinci olarak; bu ayette geçen, «in» kelimesi önemli-

(94) el-Ankebüt, 41.

(95) el-A'raf, 35.

(96) el-Kavlü's-Sarih, s. 198, Ahmedliyye cep defteri, s. 503.

dir. Bu kelimeyle amel etmek gerekmez. Meselâ şu ayette olduğu gibi:

«Eğer Rahman'ın bir oğlu olsaydı, ben ona tapanların ilki olurum.»⁹⁷

Üçüncüsü: Ye'tine kelimesi, geniş zamanlıdır. Bu zamanda süreklilik gerekli değildir. Meselâ: «Eğer insanlardan bir kimse görürsen de ki: Ben Rahman için oruç nezrettim.»⁹⁸

Bu ayetin anlamı şüphesiz ki, Meryem devamlı ve tekrar bir adam görünceye kadar ebediyen yaşayacak demek değildir.

Bu ayetteki hitabın Muhammed (s.a.v.) in ümmetine olmadığı, bilakis peygamber zuhur etmeden önce Âdem (a.s.) olduğu açıktır.

Dördüncüsü, kadıyani sahtekarın kendisinin, risalet anlamında peygamberliğin kesildiğini bildiren bir beyanı vardır. (Bu hususta) ondan ıstinsah edilen pasajlar yukarıda verilmişti.

Kadıyaniler, kendi sahtekârlarının peygamberliğini, şimdiye kadar müzakere etmediğimiz hadislerle dayanarak ortaya çıkarmaya bakarlar. Şimdi bunları ele alıyoruz.

Aişe (r.a.) dedi ki: «Peygamberin sonuncusu de, ben-den sonra hiçbir peygamber yok deme.»⁹⁹

Bu hadisin ne bir şahidi ne de kaynağı vardır. Bu hadis uydurma olduğu için, hiçbir kadıyani yahut onların yolunda giden herhangi bir kimse, hadisin mevsuk olduğunu ortaya çıkaramaz. Bundan başka, Aişe Annemize atılan bir iftiradır bu. O, bizzat Allah Peygamberinin (s.v.) şöyle dediğini nakleder:

(97) ez-Zuhruf, 81.

(98) Meryem Suresi, A: 26.

(99) el-Kavlû's-Sarîh ve Dürr-i Mansur.

«Benden sonra, mübeşşirat hariç peygamberlik devam etmeyecek: O mübeşşirat nedir, diye sordular. Cevaben: 'Bir müslümanın gördüğü veya ona gösterilen rüya-ya sadıka'dır.»¹⁰⁰ buyurdu.

Kadiyanilerin itimat ettiği ikinci hadis te şudur:

«Allah Resûlü Abbas'a dedi ki: Peygamberlik sizde krallık olacak. Hilafet te sizde, peygamberlik de sizdedir.»¹⁰¹

Bu da uydurma bir hadistir. Bu hadisin ravilerinden biri olan Muhammed Emir uydurmacılığından dolayı güvenilir değildir.

Bu hadisin mevsukiyeti ortaya çıkartılsa bile; manası:

Peygamber (s.a.v.)in Abbas b. Abdulmuttalibe, sizin aranızdan peygamber zuhur edecek diye haber vermiş demek olur. Yani, Haşim ocağından halifeler ve krallar olarak peygamber gelecek demek olur. (Hadisten çıkan) doğru mana budur. Peygamber (s.a.v.) den sonra peygamber ve resüller geleceğine ait bu hadiste hiçbir delil yok.

Üçüncüsü, meydana gelen olaylar, kadiyaniler'in bu sözleri söylemekteki niyet ve kasdettikleri manayı yalanlar. Hiçbir Abbasî peygamber olduğunu iddia etmemiştir. Kadiyani Gulam Ahmed'e gelince, kendi itirafına göre, o bir Moğol'dur.»¹⁰²

İşte kadiyanilerin şahitleri bunlardır. Anlayamıyorum, neden Kadiyaniler mevsuk ve sahih hadisleri bırakıp ta, merdud ve uydurma hadislere sarılıyorlar? Fakat böyle sahtekarların bu tür inatçı davranışlarında şaşılacak hiçbir şey yok. Bu şekildeki kişileri bulan ve temize çıkartan emperyalistlerin, işi yürüten prensipleri gayeye

(100) Müsned-i Ahmed.

(101) Kenzu'ı-Ummal ve Hicecu'l-kerameh.

(102) Lütfen 6. Bölüme müracaat ediniz.

varmak için vasıtaları meşru kılmaktır. Kadiyaniliği icat etmekteki gayeleri, İslam gerçeğini tahrif etmek ve müslümanları saptırmaktır.

Gayeleri dil ihtilafı meydana getirmek ve müslümanların aralarındaki tesanütten nifak çıkarmaktı. Bu amacı elde etmek için her türlü hileyi kullandılar. Tahrif ve yanlış tefsir işlerini irtikab ettiler ve sahtekarlığa sarıldılar.

Bize düşen şey; onların kendi tuhaf hikâyelerinden, fasid işlerinden, sahte görevlerinden kat kat örtüleri, siperlikleri tamamen kaldırarak bu toplum hakkındaki gerçeği açıklığıyla ortaya koymaktır.

Allah tarafından verilen nurun ışığında bunu yapmaya çalıştık.

Allah'tan vaadini gerçekleştirmesini ve bu yolda çalışanların yardımcısı olmasını niyaz ederim. Allah'ın rahmeti, Efendimiz, önderimiz, Peygamberlerin sonuncusu Muhammed Mustafa (s.a.v.)e, O'nun âl ve ashabına olsun.

BİBLİYOGRAFYA

1. Kur'an-ı Kerîm.
2. Tefsir-i İbn Kesîr.
3. Tefsir-i İbn Cerîr.
4. Ebû Hayyan, Bahru'l-Muhit Tefsiri.
5. Zemahşerî, Keşşaf Tefsiri.
6. Râzî, Tefsîr-i Kebîr.
7. Tefsir-i Kurtubî
8. Hazin, Tefsir-i Babu't-Tevîl.
9. Hazin, Medariku't-Tenzil Tefsiri
10. Sahih-i Buhârî.
11. Sahih-i Müslîm
12. Sünen-i Tirmizî
13. Tirmizî, Şemail.
14. Sünen-i Ebû Dâvûd.
15. Sünen-i Nesefî.
16. Sünen-i İbn Mace.
17. İmam Mâlik, Muvatta.
18. Müsned-i Ahmed.
19. Ebû Dâvûd et-Tiyâlisî, Müsned.
20. Beyhakî, Sünen.
21. Darimî, Sünen.
22. Hakim, Müstedrek.
23. İbn Ebî Şeybe, Musannif.
24. İbn S'ad, Tabakat.
25. Tebrizî, Mişkâtul-Mesâbih.
26. Suyûtî, el-Camiu's-Sahih.
27. Menâvî, Kenzu'l-Hakâik.
28. İbn Hacer, Fethu'l-Bârî.
29. Molla Ali El-Kârî, Mirkâtul-Mefatih, Şerhu'l-Miškât.
30. İbn Hacer, el-İsâbe.
31. Ali el-Kârî, Mevdûât.
32. Zehebî, Mizanu'l-İ'tidâl.
33. İbn Hacer, Tehzîbu't-Tehzîb.
34. İbn Hacer, Lisanu'l-Mizân.
35. Kâdî İyâd, eş-Şifâ.
36. İbn Arabî, Fütûhât.
37. Zebîdî, Tacu'l-Arûs, Şerhu'l-Kâmûs.
38. İbn Manzûr, Lisanu'l-Arab.

39. İbn Fâris, Mu'cemu Mekâisi'l-Luga.
40. el-Kâmusu'l-Muhîr.
41. Cevherî, ez-Zihah.
42. Külliyyat-ı Ebî'l-Bekâ.
43. Mecmau Bahri'l-Envâr.

Kadıyanî Kİtap ve Dergiler

44. Gulam Ahmed Kadıyânî, Erbaîn.
45. Gulam Kadıyânî, Arya Dharam.
46. İzaletu'l-Evham, Gulam Ahmed.
47. Gulam Kadyânî, İstifta.
48. Gulam Kadyânî, İcaz-ı Ahmedî.
49. Gulam Kadıyanî, İcaz-ı Mesih.
50. Gulam Kadıyânî, Encam-ı Asim.
51. Gulam Kadıyânî, Envar-ı İslâm.
52. Mahmûd Ahmed, Envar-ı Hilâfet.
53. Gulam Kadıyânî, Eyyamu's-Sulh.
54. Mahmud Sa'îd Kadıyânî, Emir-i Rebvâh.
55. Abdurrahman Kadıyânî, Ahmedîyye Cep Kitabı.
56. Abdullah Timpûrî Kadyânî, Ömmü'l-İrfan.
57. Abdulmecid Kadyânî, Envar-ı Ahmedî.
58. Gulam Kadıyânî, Berahin-i Ahmedîyye.
59. Mahmûd, Gulam Kadıyanî'nin oğlu, Berekât-i Hilafet.
60. Manzur Kadıyânî tarafından toplanan Gulam Ahmed'in ilhamları, el-Buşra.
61. Gulam Ahmed Kadıyânî, et-Tebliğ.
62. Gulam Ahmed Kadıyânî, Tecelliyat-ı Gulam Ahmed.
63. Gulam Ahmed, Tuhfe-i Golria.
64. Gulam Ahmed, Tuhfe-i Nedve.
65. Gulam Ahmed, Tuhfe-i Kayzeriyye.
66. Gulam Ahmed, Tezkiretu's-Şehâdeteyn.
67. Gulam Ahmed, Tiryaku'l-Kulûb.
68. Gulam Ahmed, Tavdihu'l-Meram.
69. Gulam Ahmed, Tezkire-i Vahy-i Mukaddes, Mûkaşefelerin bir kolleksiyonu.
70. Gulam Ahmed, Tebliğ-i Risâlet, Gulam Kadıyânî'nin, Kasım Kadıyânî tarafından toplanmış olan beyanları.
71. Mahmud, Gulam Ahmed'in oğlu, Tuhfetu'l-Mülûk.
72. Mahmud Ali Kadıyânî, Tahrik-i Ahmedîyyat.
73. Şer Ali Kadıyânî, Tabsira, Muhammed Ali'nin akaidi üzerine.

74. Yar Muhammed Kadiyanî, Islâmî Kurbanı.
75. Gulam Kadiyânî, Ceng-i Mukaddes.
76. Mahmûd, Gulam Ahmed'in oğlu, Hakikat-ı Nübüvvet.
77. Mahmûd, Gulam'ın oğlu, Mahmud'un Rüyasının Hakikati.
78. Yakub Ali Kadiyanî, Hayat-ı Ahmed.
79. Yakub Ali Kadiyânî, Hayatu'n-Nebi.
80. Yakub Ali Kadyânî, Hayat-ı Nasir.
81. Gulam Kadiyanî, Hücetullah.
82. Gulam Kadiyanî, Hakikat-ı Mehdî.
83. Muhammed Ali Kadiyanî, Hakikat-i İhtilaf.
84. Gulam Kadiyanî, Hutbe-i İlhamiyye.
85. Ebu'l-Atâ Kadiyânî, Hatemu'n-Nebiyyin.
86. Muhammed Sıddîk Kadiyânî, Hadim-i Hatemi'n-Nebiyyin.
87. Gulam Kadiyânî, Def'ul-Belâ.
88. Gulam Kadiyanî, Durre-i Semîn.
89. Mahmûd, Gulam Kadiyanî'nin oğlu, Davetu'l-Emir.
90. Gulam Kadiyanî, Sat Bachan.
91. Gulam Kadiyanî, Keşî-i Nûh.
92. Gulam Kadiyanî, Sirac-ı Münîr.
93. Beşir Ahmet, Gulam'ın oğlu, Sîretu'l-Mehdî.
94. Gulam Kadiyânî, Şehadetu'l-Kur'an.
95. Gulam Kadiyânî Şehn-i Hak.
96. Gulam Kadiyanî, Ayine-i Marifet.
97. Gulam Kadiyanî, Zarûrat-ı İmam.
98. Fazıl Kadiyânî, Fetevâ-i Ahmediyye.
99. Nureddin Kadiyânî, Faslu'l-Hitap.
100. Mahmûd, Gulam'ın oğlu, el-Kavlul-Fasl.
101. Gulam Kadiyânî, Kitabu'l-Beriyye.
102. Mahmud, Gulam'ın oğlu, Keşfu'l-Gitâ.
103. Mahmud, Gulam'ın oğlu, Kelimetu'l-Hak.
104. Beşir, Gulam'ın oğlu, Kelimetu'l-Fasl.
105. Server Şah Kadiyânî, Keşfu'l-İhtilaf.
106. Gulam Kadiyânî, Levh-i Mehdî.
107. Ahmed Nûr Kadyânî, Li külli ümmetin ecelun.
108. Gulam Ahmed, Gulam'ın Siyalkot'taki dersi.
109. Gulam Ahmed, Ayine-i Kemâlât-ı Islâm.
110. Gulam Ahmed, Mevhibu'r-Rahman.
111. Mahmud, Gulam'ın oğlu, Meleketullah.
112. Mahmud Gulam'ın oğlu, Ayine-i Sadakat.
113. Mahmud Gulam'ın oğlu, Mensab-i Hilâfet.

114. Mahmud Gulam'ın oğlu, Minhacu't-Talibin.
115. Fahrüddîn Kadiyânî, Qadiyan ke Mazlum.
116. Manzûr Kadiyânî, Gulam'ın Mükâşefâtı.
117. Yakub Ali Kadiyanî, Mektûbat-ı Ahmediyye.
118. Dost Muhammed Kadiyânî, Ayine-i Ahmediyyet.
119. Yakub Ali Kadiyanî, Mir'âtu'l-Hak.
120. Muhammed Hüseyn Kadiyânî, el-Mehdî.
121. Muhammed Hüseyn Kadiyânî, Mekâtibu'l-İmam ilâ Gulam.
122. Gulam Kadiyanî, Necmü'l-Hüda.
123. Gulam Kadiyanî, Nişan-i Asmanî.
124. Gulam Kadiyanî, Nusratu'l-Hak.
125. Gulam Kadiyanî, Nuru'l-Hak.
126. Gulam Kadiyanî, Nüzûl-ü Mesih.
127. Gulam Kadiyanî, Nesimu'd-Davet.
128. Muhammed Ali Kadiyanî, en-Nübüvvet fi'l-İslâm.
129. Muhammed Yusuf Kadiyanî, en-Nübüvvet fi'l-İlham.
130. Muhammed İsmail Kadiyanî, Jawabon par ek nazar.
131. Nazir Kadiyanî, el-Kavlü's-Sarih fi Nüzûlu'l-Mesih.
132. Şems Kadiyanî, Münkirin-i Hilâfet ka Encam.

Kadiyanî Olmayanlar tarafından Yazılan Kitaplar

133. Şeyh Ebu'l-Vefa Sanaullah Amritsarî, Tarihu'l-Kadiyanî.
134. Şeyh Ebu'l-Vefa Sanaullah Amritsarî, Ta'limatu'l-Kadiyanî.
135. Prof. İlyas Barnî, Kadiyanî Mezhebine Zeyl.
136. Şeyh Enver Şah Keşmirî, et-Tasrîh fi Nüzûli'l-Mesih.
137. Şeyh Hafız Muhammed Jonlwl, Hatmu'n-Nübüvve.
138. Östad Mohd Ali Amratsr, Sauda'e-Qadiyani.
139. Muhammed Yahya, Sirru'l-Musannifin.
140. Şeyh Hafız Muhammed İbrahim Mir Sialkoti, Şehadetu'l-Kur'an fi Nüzûli İsa (a.s.).
141. Şeyh Sanaullah Amritsarî, Akâidu'l-Kadiyan.
142. Şeyh Sanaullah Amritsarî, Fatihu Kadiyan.
143. Şeyh Sanaullah Amritsarî, Faysal-i Kadiyanî.
144. Prof. İlyas Barnî, Kadiyanî Mezheb.
145. Prof. İlyas Barnî, Mukaddime Kadiyanî Mezheb.
146. Şeyh Sanaullah Mi'mar Amritsarî, Muhammedia Pocket Book.
147. Şeyh Sanaullah Mi'mar Amritsarî, Marağ Qadiyani.
148. Prof. İlyas Barnî, Qadiyani Qual-o-Fale.
149. İhsan İlahi Zahir, Mirzalat or İslâm.
150. Tercümanu'l-Hadis, Aylık dergi.

Elinizdeki kitap, son bir asır içinde müslümanlar arasında çıkmış veya çıkarılmış bir cereyanı tetkik etmek-
tedir.

“İslâmın emirlerini aynen yapma-
ya gerek yok, emirler arasında bazı
tefrikler yapmak lâzım” esasına isti-
nad edebilecek bir anlayışın tarihi
mesnedeni, Sünnete uygun yaşama-
yı tahrib eden bu cereyanlarda ara-
mak icabeder.

Batı ülkelerinde ve özellikle Afrika-
da müessir teşkilatı olan Kadiyanîlik
-diğer şekli ile Ahmedilik- camiadan
uzaklaşmış olmasına rağmen büyük
nüfuz sahibidir. Merkezleri ve faali-
yet alanları İngiltere, İsviçre gibi ba-
tı ülkelerinde olduğu için oranın en-
ternasyönel, masonik kuruluşlarıyla
irtibatları kolay olmakta ve belki de
İslam dünyasını parçalama planları
menfaatlarına göre birlikte yapılmaktadır.

İster istemez açıldığımız dünyada
mevcut akımları bilmeden yapama-
yız. Kadiyanîlik de böyledir. Hatta şu
veya bu seviyede Türkleri aralarına
aldıklarını da görebilirsiniz.